HAROLD ROBBINS

fedai

altın kitaplar
yayınevi

2.78.17 — 3

MEŞHUR ROMANLAR: 6/FEDAİ/Yayın Hakkı (Copyright): Harold Robbins/Kesim Telif Hakları Ajansı 1974/Kapak: Oral Orhon/Üçüncü Baskı: Şubat 1978/Dizgi — Baskı GARANTİ Matbaası

HAROLD ROBBINS

FEDAİ

(The Pirate)

3. baskı

Çeviren

Azize BERGİN

GİRİŞ 1933

Fırtınanın sekizinci günüydü. O güne kadar, böylesine şiddetli bir fırtınaya rastlanmamıştı. Kervandakilerin hepsi daha küçücükken dinledikleri deveci ihtiyar Mustafa'nın anıları arasında bile böyle bir fırtınayı duymamışlardı.

Mustafa kefiyesiyle (1) yüzünü iyice örterek kervan başı Fuat'ın çadırına doğru zorlukla ilerlemeye çalıştı. Yolunu kaybedip de uçsuz bucaksız çölün ortasında kalmamak için, arasıra duraklayıp örtüyü aralayarak çevresine bakınıyordu. Her duruşunda da o minicik kum taneleri birer iğne gibi yüzüne saplanıyordu. Yaşlı adam, çadıra girmeden önce durdu, genzine dolan kum tanelerinden kurtulmak için kendini zorlayarak, tükürmeye çalıştı. Ama ağzı ıslanmamıştı bile, sadece kumun pütürlü kuruluğunu hissediyordu.

Fuat, titrek aleviyle karanlıkta gölgeler oluşturan yağ kandilinin durduğu masanın yanındaki koltuğundan deve sürücüsüne baktı. Konuşmadı. Dev gibi bir adamdı, ama konuşmaktan pek hoşlanmazdı.

Mustafa, kervan başıyla konuşurken yaptığı gibi gene şöyle bir diklendi. «Tanrının gözlerine kum kaçmış,» dedi, «kör olmuş ve artık bizleri görmüyor.»

Fuat, homurdandı. Nasılsa bu kez konuşmak gereğini duyarak, «Budala» dedi. «Tanrı hiç Mekke'yi ziyaret edip yurduna dönen kullarından gözlerini ayırır mı?»

Mustafa inatla, «Havada ölüm kokusu var.» dedi. «Develer

---

(1) Arap erkeklerinin kullandıkları ucu püsküllü uzun başörtü.

bile bu kokuyu alabiliyorlar. İlk kez huysuzluk etmeye başladılar.»

Fuat: «Öyleyse, başlarına battaniye örtüver. Gözleri göremezse, deve düşlerine dalarlar.»

«Başlarını örtmsine örttüm ama, hayvanlar battaniyeleri üstlerinden atıyorlar. Battaniyelerden ikisi kumların arasında kayboldu.»

Fuat, «Öyleyse biraz haşhaş çiğnet onlara,» dedi. «Ama hayvanları çılgına çevirmeyecek kadar. Biraz sakinleşsinler yeter.»

«Haşhaş çiğnerlerse, iki gün uyurlar.»

Kervan başı, sürücüye baktı «Önemi yok. Bir yere gidecek değiliz.»

İhtiyarın dediği dedikti: «Gene de kötü bir belirti sayılır bu. Efendimiz ne âlemde?»

Fuat cevap verdi: «İyi bir adam o. Hiç yakınmıyor. Vaktini karısına bakmakla geçiriyor, seccadesi de hep Mekke'ye dönük duruyor.»

Deve sürücüsü dudaklarını şapırdattı: «Hac ödevini yerine getirdiklerine göre, duaları kabul edilecek mi dersiniz?»

Fuat, sırıtarak «O Allahın bileceği iş,» dedi. «Ama hanımın doğumu yaklaşıyor. Yakında öğreneceğiz.»

Mustafa; «Bir oğul,» dedi. «İnşallah bir erkek çocukları olur. Üç kız evlât, yeterince ağır bir yük sayılır. Efendimiz gibi iyi bir insan için bile öyledir.»

Fuat tekrarladı «Bir oğul, Allah acısın onlara.» Sonra yerinden kalkıp, ufak tefek adamın başına dikildi. «Hadi bakalım. eşek herif,» diye birden gürledi. «İşinin başına dön, develerine göz kulak ol, yoksa senin o çürümüş kemiklerini develerin gübresine gömerim.»

Büyük çadır, vahanın tam ortasında dört büyük palmiye ağacının arasına kurulmuştu. Dört köşeye yerleştirilen elektrik lâmbalarının ışığıyla gündüz gibi aydınlatılmıştı. Perdelerden birinin arkasından elektrik gücünü sağlayan küçük jeneratörün homurtusu duyuluyordu. Bir başka perdenin arkasından da mangalda, kömür ateşinde pişen etin, o nefis kokusu yayılıyordu.

Doktor Semir El Fay, o gün yirminci kez, perdeyi kaldırıp çadırın dış bölmesine çıktı, fırtınanın durumunu incelemek istedi.

Perdenin o küçücük aralığından içeri dolan kum taneleri gözlerine kaçmıştı, çadırın yanıbaşındaki ağaçların tepelerini de vahanın sınırını da göremiyordu. Vahanın kenarı da rüzgârla uçuşan kumlar gökyüzüne doğru döne döne yükselen bir duvar yaratmışlardı sanki. Doktor, perdeyi kapadı, ana çadıra dönerken elleriyle gözlerini oğuşturup kum tanelerini çıkarmaya çalıştı. Çadırı bir boydan bir boya kaplayan yumuşak halı üzerinde hiç gürültü yapmadan yürüyordu.

Karısı Nebile, gözlerini kaldırıp ona baktı. Yumuşak, tatlı sesiyle «Düzelme yok mu?» diye sordu.

«Yok.»

«Acaba bu fırtına ne zaman dinecek dersin?»

«Bilmiyorum. Şimdilik hiç dineceğe benzemiyor.»

«Pişman mısın?» Kadının sesi şefkat doluydu.

Doktor, karısının yanına gidip gözlerini ona dikti «Hayır, değilim.»

«Ben üstelemeseydim bu Haç yolculuğuna çıkmazdın.»

«Haç yolculuğunu senin yüzünden yapmış değilim. Aşkımız uğrunaydı.»

«Ama Mekke'ye gitmemizin sonucu değiştireceğine inanmıyordun. Çocuğun cinsiyetinin gebeliğin başladığı anda belirlendiğini söylemiştin.»

«Doktor olduğum için öyle söyledim. Ama Tanrıya da inanıyorum.»

«Peki ya çocuk kız olursa?»

Doktor Semir El Fay, karşılık vermedi.

«O zaman, Emir amcanın istediğine uyup beni boşamayı ya da ikinci kez evlenmeyi mi düşüneceksin?»

Doktor, karısının elini tuttu «Bazan çocuklaşıyorsun, Nebile.»

Genç kadın, tasayla kocasına baktı «Vakit gelmek üzere. Artık korkmaya başladım.»

Doktor, güven verici bir sesle, «Korkacak bir şey yok ki,»

dedi. «Hem sen bu kez erkek doğuracaksın. Sana bebeğin kalp atışlarının erkek çocuğun kalp atışlarına benzediğini söylemedim mi?»

Nebile fısıldadı : «Semir, ah Semir. Beni üzmemek için herşeyi göze alacağını biliyorum.»

Doktor, genç kadının elini dudaklarına yaklaştırdı «Seni seviyorum, Nebile. Ben başka bir eş, başka bir kadın istemiyorum. Bu kez oğlumuz olmazsa, bundan sonraki oğlan olur.»

Nebile, sakin sakin. «Bundan sonrası olmayacak,» dedi. «Baban, Emir Hazretlerine söz verdi. Senin oğlun Emir'in veliahtı olacak.»

«Ülkeyi terkeder gideriz. İngiltere'ye yerleşebiliriz. Orada okula gitmiştim, bir sürü arkadaşım var.»

«Hayır, Semir. Senin yerin vatanındır. Vatandaşlarımız senden çok şey bekliyor. Daha şimdiden senin bilgin onlara yararlı oluyor. Ameliyathaneni aydınlatmak için İngiltere'den getirttiğin jeneratörün memleketimizi aydınlatmaya yarayacağını kim düşünebilirdi?»

Doktor ekledi «Ailemize de daha fazla servet kazandıracağını kim düşünürdü? Şimdiden herşeye sahip olduğumuza göre daha fazlasına ihtiyacımız yok.»

«Ama servetin sadece bir kaç kişiye değil de herkesin yararına kullanılabileceğini anlayan bir sen varsın. Hayır, Semir, vatanını bırakıp gidemezsin. Memleketin senden çok şey bekliyor.»

Doktor susuyordu, «Bana söz ver bakayım.» Nebile. kocasının gözlerinin içine baktı «Eğer kız doğurursam, ölmeme izin vereceksin. Sensiz yaşamayı düşünmeye bile dayanamam.»

«Fırtına,» dedi doktor. «Evet, mutlaka bunun nedeni fırtına. Bu saçma düşüncelerin zihnine yerleşmesi için başka bir neden olmasa gerek.»

Nebile, kocasıyla göz göze gelince, bakışlarını yere indirdi, «Fırtına değil,» diye fısıldadı. «Sancılar başladı bile.»

«Emin misin?» Doktorun hesabına göre, sancıların başlamasına daha üç gün vardı.

Nebile sakin sakin, «Ben üç çocuk doğurdum,» dedi. «Üs-

telik bu işi biliyorum. Sancıların ilki, iki saat kadar önce geldi, sonuncusu ise az önce dışarıya bakarken geldi.»

Mustafa, uyuyordu. Üşümemek için iki devenin arasına uzanmış, başına örttüğü üç battaniyeyle de fırtınadan korunmuştu. Rüyasında güneşin altın ışıklarıyla bezenmiş bir cennet, güneş rengi, etli butlu, kocaman göğüslü, dolgun kalçalı huriler görüyordu. Bunlar tatlı haşhaş rüyalarıydı. Çünkü, o sadece develerine haşhaş verip de onların kendisinin yol göstericiliğinden yoksun cennette başı boş dolaşmalarına göz yumacak derecede bencil değildi. Zavallı hayvancıklar cennette yalnız kalırlar, yollarını kaybederlerdi.

Başının üzerinde fırtına olanca şiddetiyle devam ediyordu. Bir ara rüzgâr, kum taneciklerini battaniyenin üzerine savurdu, sonra yön değiştirip battaniyenin üzerine kümelenen kumları aldığı gibi havaya dağıttı. Cennetin sınırında, bir deve yerinden kıpırdanınca Mustafa da birden soğuktan iliklerinin donduğunu hissetti ve uykusunun içinde hayvanın sıcacık gövdesine yaklaşmaya çalıştı, fakat deve gene ondan uzaklaşmıştı. Adamcağız, battaniyeye iyice sarılıp bu kez de öbür hayvana yaklaşmak istedi. Ama o da yana çekilivermişti. Şimdi soğuk dört bir yanından saldırıyordu. Mustafa, yavaş yavaş uyanmaya başladı.

Develer, güçlükle ayağa kalktılar. Gene her zamanki gibi tedirgindiler, önce bağırsaklarını boşalttılar, sonra da işediler. Hayvanlardan birinden battaniyeye sıçrayan sidik, Mustafa'yı iyice uyandırmıştı. O güzelim düşten uyandırıldığı için öfkeyle küfrederek buharı tüten sidikten uzaklaşmaya çalıştı.

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrulup battaniyelerin altından sıyrıldı. Ve birdenbire soluğu boğazında donuverdi. Eşeğe binmiş bir adam, duvarı andıran kum yığınları arasından çıkmış, kendisine doğru yaklaşıyordu. O adamın arkasında bir eşek daha vardı, ama onun eğeri boştu. Eşeğin binicisi dönüp ona baktı.

İşte Mustafa da o zaman feryadı basıverdi. Adam, iki başlıydı. Bir beden üzerindeki iki beyaz yüz! Korkunç, uğursuz ba-

kışlarını Mustafa'ya dikmişti.

Mustafa, hemen ayağa fırladı. Yüzünü kamçılayan kumları unutup kervanbaşının çadırına doğru can havliyle koşmaya başladı. «Amaniiin, amaniiin. Cebrail bizi almaya geliyor.»

Fuat, şimşek gibi çadırdan dışarı fırladı. Kocaman kollarıyla Mustafa'yı kavrayıp, küçük bir çocukmuş gibi sarsaladı. «Kes sesini,» diye gürledi. «Efendimizin doğum sancıları çeken hanımıyla uğraştığı yetmiyormuş gibi bir de senin deli saçmalarını mı dinlemesini istiyorsun?»

«Cebrail. Onu gördüm.» Mustafa'nın dişleri birbirine çarpıyordu. Eliyle gösterdi. «Bak Develerin yanında işte.» dedi.

Adamlardan bir kaçı da yanlarına gelmişti. Hepsi de Mustafa'nın gösterdiği yere baktılar. İki eşek, karanlığın içinden ve kum yığınlarının arasından ortaya çıktığı zaman, hepsi birden korkuyla soluklarını tuttular. Öndeki eşekte iki başlı adam hâlâ duruyordu.

Öbürleri bir anda çil yavrusu gibi dağılıp gözden kayboldular. Mustafa, Fuat'la yalnız kalmıştı. Yaşlı adam, kervanbaşının kıskaç gibi kollarından kendini kurtarmaya çalışıyordu. Sonunda istemeyerek deve sürücüsünü serbest bıraktı. Yaşlı adam da hemen kendi çadırına dalıp Fuat'ı Cebrail ile yalnız bırakmıştı.

Eşekler gelip karşısında durdukları zaman Fuat, büyük bir korku içinde onlara bakıyordu. Eşeğin üzerindeki karaltıdan bir erkek sesi yükseldi. «Es-selâmün aleyküm.»

Fuat hemen, «Aleyküm es selâm,» diye karşılık verdi.

Binici, «Ne olursun, bana yardım et,» dedi, «günlerden beri fırtına yüzünden yolumuzu bulamıyoruz. Karım hasta, üstelik doğumu da yaklaştı.»

Eşeğin üzerindeki adam büyük bir dikkatle, ağır ağır hayvanın üzerinden indi. İşte o zaman Fuat binicinin sarındığı battaniyenin altında iki kişinin bulunduğunu farkedebilmişti. Hemen ileriye atıldı. «Dur, sana yardım edeyim,» dedi.

Semir de sırtında kalın, bej rengi maşlahıyla dışarı çıkmıştı, «Ne oluyor?» diye sordu.

Fuat, kadının tüy gibi hafif gövdesini kucaklamıştı. Kuca-

ğındaki yükü bırakmadan Semir'e döndü. «Fırtınada yollarını kaybeden yolcular, efendimiz.»

Semir, hemen adamı kolundan tuttu. «Bana yaslan,» dedi.

Adam, sendeleyerek, derin bir minnet duygusu içinde Semir'e yaklaştı. «Karım,» diye fısıldadı. «Çok hasta. Üstelik susuz da kaldı.»

Semir, güven verici bir tavırla, «Karın iyileşecek.» dedi. Kervanbaşına baktı : «Hanımı, benim çadırıma getir.»

Adam, «Ya eşekler,» dedi.

Semir, «Onlara da bakılır,» diye karşılık verdi. «Evime hoş geldiniz.»

*
* *

Rüzgârla savrulan kum taneleri, adamın yüzünü çizmiş, berelemişti. Dudakları da şişmiş, uçuklamıştı. Küçücük bir çay fincanı bereli parmaklarının arasında saklı duruyordu. Semir'den uzun boyluydu. Kocaman burnu, şiş göz kapaklarının ardına gizlenmiş, sert bakışlı mavi gözleriyle, hasta kadının yattığı sedirin başından kalkarken, keskin bakışlarıyla Semir'i süzüyordu.

Semir, adama döndü. Ne diyeceğini kestiremiyordu. Kadın, ölmek üzereydi Nabız atışları iyice hafiflemiş, kan basıncı tehlikeli bir şekilde düşmüştü, bu durumda ona yaşıyor bile denemezdi. Semir, «Fırtınaya yakalanalı kaç gün oldu?» diye sordu.

Adam, şaşkın şaşkın Semir'e baktı, sonra başını salladı «Bilmiyorum. Sanki kendimizi bildik bileli fırtına vardı gibime geliyor.»

Semir, «Kadının durumu çok kötü,» dedi.

Adam, bir an sesini çıkarmadı. Elindeki çay fincanına baktı durdu. Dudakları kıpırdadı, ama Semir hiç birşey duyamadı. Sonra adam, dikkatle Semir'e baktı «Sen doktor musun?»

Semir, başını salladı.

«Karım yaşayacak mı?»

Semir, «Bilmiyorum,» dedi.

Adam, «Karım, çocuğumuzun kutsal topraklarda doğmasını istemişti,» dedi, «fakat İngilizler bize geçiş izni vermediler.

Bunun üzerine biz de çölü geçersek, arkadan gizlice kutsal topraklara ulaşırız, diye düşündük.»

Semir'in şaşkınlığı sesinden farkediliyordu : «Sadece iki eşekle mi geçecektiniz çölü? Aşağı yukarı altı yüz kilometrelik yolunuz var.»

«Fırtına başlayınca herşeyimizi kaybettik. Korkunç bir karasabandı.»

Semir, hasta kadına baktı. Ellerini çırptı ve karısının hizmetçisi Ayida odaya geldi. Semir ona, «Biraz şekerli su hazırla,» diye emretti. Hizmetçi dışarı çıkarken Semir de adama döndü «Karına bu şekerli suyu içirmeye çalışmalısın.» dedi.

Adam. başını salladı. Bir saniye kadar sustuktan sonra tekrar konuştu : «Tabiî bizim Yahudi olduğumuzu biliyorsun, değil mi?»

«Evet, biliyorum.»

«Buna rağmen bize yardım etmek istiyorsun, öyle mi?»

Semir, «Hepimiz aynı yolun yolcusuyuz,» dedi. «Eğer bunun tersi olsaydı, sen beni geri çevirir miydin?»

Adam başını salladı : «Hayır, çevirmezdim. İnsanlığa yakışmaz bu.»

«Yakışmaz ya.» Semir gülümseyerek elini uzattı. «Benim adım Semir El Fay,» dedi.

Adam, kendisine uzatılan eli kavradı. «Ben de İshak Bin Ezra'yım.»

Ayida, küçük bir kâse ve kaşıkla odaya döndü. Semir, kâseyi hizmetçiden aldı. «Bana küçük temiz bir bez getir,» dedi.

Hizmetçi bezi getirince hastanın başucuna diz çöktü. Bezi, şekerli suda ıslatıp hasta kadının ağzına bastırdı. «Şimdi beni dikkatle izle,» dedi, «hastanın dudaklarını aralayıp, şekerli su damlalarını boğazına akıtmaya çalışacaksın. Glikoz serumu yerine bu çareye başvurmak zorundayız. Aklıma başka bir şey gelmiyor. Fakat suyu yavaş yavaş damlatacaksın, çünkü hastanın öğürmemesi gerekiyor.»

Bin Ezra, «Anladım,» dedi.

Semir, ayağa kalktı. «Şimdi gidip kendi karıma bakmak zorundayım.»

Bin Ezra, merakla Semir'i süzdü. Semir, anlattı:

«Mekke'den dönüyorduk, burada fırtınaya yakalandık. Biz de sizler gibi çocuğumuzun kutsal topraklarda doğmasını istedik ama artık buna imkân kalmadı. Karımın doğum sancıları üç hafta erken başladı.» Semir, kollarını yana açtı. «Allahın hikmetine akıl ermiyor. Eğer bize bir erkek evlât vermesi için Mekke'ye gitmemiş olsaydık ve siz de çocuğunuzun kutsal topraklarda doğmasını istemeseydiniz, birbirimizle karşılaşmayacaktık.»

Bin Ezra, «Seni burada bulduğum için Tanrıya şükrediyorum,» dedi. «İnşallah, duaların kabul edilir de bir erkek evlâda sahip olursun.»

«Teşekkür ederim. Allah karını ve çocuğunu korusun.»

Bin Ezra, karısının yanına gidip ıslak bezi dudaklarına bastırmaya çalışırken Semir de odaları birbirinden ayıran perdeli bölmeden dışarı çıktı.

Fırtınanın hızı, sabahleyin daha çok artmış son kertesini bulmuştu. Çadırın dışında rüzgârın uğultusu, uzaklarda patlatılan topların gürültüsüne benziyordu. Kum taneleri de öfkeli bir gökten atılan cehennem taşları gibi çadıra çarpıyordu. İşte tam o sırada Nebile acı ve korku içinde bir çığlık kopardı «Karnımdaki çocuk öldü. Artık onun kıpırtılarını duyamıyorum.»

Semir yavaşça, «Sus,» dedi. «Herşey yolunda.»

Nebile, kocasının koluna uzandı. Sesi, umutsuzlukla doluydu. «Semir. yalvarırım. verdiğin sözü unutma. Bırak da öleyim.

Semir, yaşlı gözlerle karısına baktı «Seni seviyorum, Nebile. Bana bir erkek evlât vereceksin.» Semir'in eli pek çabuktu, öyle ki, Nebile, damarına saplanan iğneyi hissetmedi bile. Sadece vücuduna yayılan morfinin tatlı uyuşukluğunu farketti.

Semir, yorgun bir tavırla doğruldu. İki saatten fazla bir süreden beri, elindeki aletle, çocuğun kalp atışlarını dinlemeye çalışmış fakat birşey duyamamıştı. Bu arada Nebile'nin sancıları giderek artmış ama kanallar bir türlü açılmamıştı. Doğumun başlayacağına işaret sayılan akıntı da olmamıştı.

Semir, yaşlı hizmetçi kadına seslendi «Ayida, kervanbaşı'nı çağır Çocuğu almak için onun yardımına ihtiyacım olacak. Ama çadıra girmeden önce iyice yıkanıp temizlensin.»

Ayida, korku içinde başını sallayıp çadırdan dışarı fırladı. Semir de yatağın yanı başına serili duran beyaz örtünün üzerine aletlerini dizmeye başladı.

Nebile birden sarsıldı ve vücudundan kan boşanmaya başladı. Büyük bir aksilik vardı. Nebile kanama geçiriyordu. Kasılan vücudu, çocuğu dışarı atmaya çalışır gibiydi. Fakat Semir, bir türlü bebeğin başını tutamamıştı. Aksiliğin ne olduğunu da işte şimdi anlamıştı. Bebeğin son'u rahmin ağzını sarmıştı.

Çarşafın üzerindeki kan lekesi giderek büyüyordu. Bu arada Semir de her saniye artan bir korku içinde çılgınlar gibi birşeyler yapmaya çalışıyordu.

Elini, Nebile'nin rahmine soktu, 'Sonu'u çekip dışarı çıkarmaya çalıştı. Kanlı parçayı dışarı çekince su torbacığını da parçaladı ve bebeği kanaldan aşağı indirip dışarı çıkardı. Hemen göbek kordonunu kesti. Sonra da Nebile'ye döndü. Bir an için soluğunu tuttu, kanamanın durduğunu görünce rahat rahat soluğunu dışarı bıraktı. Sonra da ilk kez, çocuğa bakmak aklına geldi.

Bebek, kızdı ve ölü doğmuştu.

Semir, daha çocuğun vücuduna elini değdirmeden bunu anlamıştı. Dönüp Nebile'ye bakarken gözleri yaşlarla doldu. Karısı bundan sonra asla ona bir erkek evlât veremeyecekti. Başka çocuk da doğuramayacaktı. Semir, Nebile'nin bir daha hamile kalmamasına özellikle dikkat edecekti. Bundan sonra doğum yapmak, Nebile'yi ölümle karşıkarşıya bırakabilirdi. Semir, birden derin bir üzüntüye kapıldı. Belki de karısı haklıydı. Bu durumda ölüm pekâlâ tercih edilebilirdi.

*
**

«Doktor.» Bin Ezra, perdeli kapının önünde duruyordu.

Semir, yahudiye baktı; gözleri bulandı. Bir şey söyleyemedi.

«Karım, doktor.» Bin Ezra'nın sesi korku doluydu. «Karım soluk alamıyor.»

Semir, hemen çantasını kaptı. Bir kez daha Nebile'ye baktı. Morfin, görevini yerine getirmişti. Karısı sakin sakin uyuyordu. Doktor hemen öbür odaya geçti.

Sessiz ve hareketsiz yatan kadının önüne eğildi. Steteskopunu göğsüne dayayıp kalbinin atışlarını dinlemeye çalıştı. Hiç ses yoktu. Hiç vakit kaybetmeden bir adrenalin iğne hazırladı ve kadının doğrudan doğruya kalbine iğneyi zerketti. Zorlukla dudaklarını aralayıp ciğerlerine biraz hava vermeye çalıştı, fakat bütün bunlar boşunaydı. Nihayet adama döndü. «Çok üzgünüm,» dedi.

Bin Ezra, şaşkın şaşkın Semir'in yüzüne baktı. «Karım ölmüş olamaz,» dedi. «Karının kıpırdadığını gördüm.»

Semir, kadına baktı. Bin Ezra, haklıydı. Kadının karnı kalkıp iner gibiydi Semir birden bağırdı «Çocuk!» Çantasını açıp neşterini çıkardı.

Bin Ezra, hiç sesini çıkarmadan kendisine söyleneni yaptı. Kadının elbisesini çıkarmaya vakti yoktu. Semir, hemen kumaşı kesiverdi. Şimdi kadının morarmış, şiş karnı meydana çıkmıştı. «Gözlerini kapa, sakın bakma.»

Bin Ezra, gene kendisine söyleneni yaptı. Semir, büyük bir dikkatle, karnının neresini keseceğini kararlaştırmaya çalıştı. Ölünün incecik derisi hemen kesilmiş, karın yarılmıştı. Semir, bir saniye sonra, kadının karnındaki çocuğu almıştı. Vakit kaybetmeden göbek kordonunu kesip bağladı Çocuğun poposuna bir tokat vurunca, bebeğin feryadı çadırı doldurdu.

Semir, babaya baktı «Bir oğlun var.»

Bin Ezra, yüzünde garip bir ifadeyle doktora baktı. Konuşmadı.

Semir tekrarladı : «Bir oğlun var.»

Bin Ezra'nın gözleri yaşlarla doldu. «Şimdi ben bir erkek çocukla ne yaparım?» diye mırıldandı. «Anasız bir çocukla altı yüz kilometrelik çölü nasıl aşarım?»

«Sana yiyecek ve öteberi veririz.»

Yahudi başını salladı «Boşuna zahmet etmeyin. Polisten kaçıyorum ben. Çocuğa hiç birşey verecek durumda değilim.»

Semir, susuyordu. Çocuk da hâlâ kucağındaydı.

Bin Ezra, Doktora baktı «Senin çocuğun ne oldu?»

Semir, «Öldü.» diye kestirip attı. «Demek Allah dualarımızı karşılıksız bırakmayı uygun görmüş.»

Yahudi sordu «Çocuğun erkek miydi?»

Semir başını salladı : «Kızdı.»

Bin Ezra, tekrar doktora baktı : «Allah ikimizden de daha iyi düşünmüş olacak ki bizi çölde buluşturdu.»

Semir, «Anlamadım,» dedi.

«Eğer sen olmasaydın, çocuğum da annesiyle birlikte ölecekti. Benden çok sen, onun babası sayılırsın.»

«Sen çıldırmışsın.»

«Hayır.» Bin Ezra'nın sesine bir canlılık gelmişti. «Çocuk benim yanımda kalırsa, ölür. Onu yanımda alıkoymak benim de ölümüme yolaçabilir. Fakat, Allah senin bir erkek çocuk sahibi olmak için yaptığın dualara cevap verdi. Oğlum senin yanında güven içinde ve güçlü olur.»

Semir, yahudinin gözlerinin içine baktı «Ama oğlun Yahudi değil Müslüman olacak.»

Bin Ezra da Semir'e baktı. «Bunun gerçekten önemi var mı? Az önce, 'hepimiz aynı yolun yolcusuyuz diyen' sen değil miydin?»

Semir, kollarının arasındaki o minicik oğlan çocuğa baktı. Birdenbire yüreği büyük bir sevgiyle doluvermişti. Doğruydu, Allah, onların dualarına karşılık vermiş sayılırdı. «Acele etmeliyiz. Benimle gel.»

Semir, bebeği odasına götürdü. «Sen de bu bebeği kendi odana götür,» dedi.

Bin Ezra, ölü doğan çocuğu kucağına aldı ve kendi odasına taşıdı. Semir, oğlunu masanın üzerine yatırdı. Onu temiz beyaz bir çarşafa güzelce sardı. Ayida ile Fuat odaya geldikleri zaman, Semir de işini yeni bitirmişti.

Semir, hizmetçi kadına, «Oğlumu temizle, yıka,» diye emretti.

Kadın biran için şaşkın şaşkın efendisine baktı, sonra dudakları kıpırdadı : «Allaha şükürler olsun.»

«Sabah namazında dua etmeye bol bol vakit bulursun,» diye homurdandı. Sonra kervanbaşına döndü, «Sen benimle gel,» dedi, sonra perdeyi aralayıp dışarı çıktı.

Fırtınanın gelişi gibi gidişi de birdenbire olmuştu. Ertesi sabah aydınlık ve sakin bir gün doğmuştu. İki erkek, vahanın sınırında yeni kazılmış mezarların başında duruyorlardı. Bin Ezra'nın iki eşeği de yanındaydı. Hayvanlardan birine yiyecek ve su kapları yüklenmişti. Öbürüne ise eski püskü eğer atılmıştı. Bin Ezra ile Semir, çekine çekine birbirlerine baktılar İkisi de ne diyeceğinni bilemiyordu.

İshak Bin Ezra, elini uzattı.

Semir, hiç sesini çıkarmadan, Yahudinin elini tuttu. Aralarında bir kaynaşma, bir dostluk bağı meydana gelmişti. Bir saniye sonra ikisi de ellerini çektiler ve yahudi eğerin üzerine atladı, «Khatrak,» (1) dedi.

Semir, adama baktı. Sağ eliyle geleneksel işareti yaptı. Elini alnına, dudaklarına, sonra da kalbine götürdü. «Es-selâmün aleyküm. Yolun açık olsun.»

Bin Ezra, bir an sesini çıkarmadı. Önce mezarlara sonra da Semir'e baktı. İki erkeğin de gözleri yaşlarla doluydu. Bin Ezra. «Aleyşem Şalom,» diyerek yola koyuldu.

Semir, kısa bir süre adamın arkasından baktı, sonra ağır adımlarla kendi çadırına doğru yürüdü. Çadırın giriş bölümünde Ayida onu bekliyordu. Heyecan dolu bir sesle, «Hanımım kendine geliyor,» dedi.

Semir sordu «Olanları ona anlattın mı?»

Hizmetçi kadın başını salladı.

Semir, perdeyi aralayıp odaya girdi. Bebeği kucağına aldı. Nebile gözlerinin açtığı zaman Semir, karısının başucunda duru-

---

(1) Hoşçakal.

yordu. Çocuk da kucağındaydı. Gülümseyerek Nebile'ye baktı.

Nebile, «Semir,» diye fısıldadı, «çok üzgünüm.»

Semir, çocuğu karısının koynuna bırakarak: «Üzülmeni gerektirecek birşey yok ki,» diye mırıldandı. «Allah, dualarımıza karşılık verdi. Bir oğlumuz var.»

Nebile, uzun uzun çocuğa baktı, sonra başını kocasına çevirdi. Gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. «Çok korkunç bir rüya gördüm,» diye kesik kesik mırıldandı. «Rüyamda, çocuk ölmüştü.»

«Kötü bir rüyaydı bu, Nebile. Sadece kötü bir rüyaydı.»

Nebile, tekrar çocuğa baktı. Parmakları, çocuğun yüzündeki örtüyü yana çekti. «Çok güzel bir çocuk,» dedi Sonra birdenbire yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Kocasına baktı. «Semir,» diye bağırdı, «Oğlumuzun gözleri mavi.»

Semir, kahkahalarla güldü, «Hanım, hanım,» dedi, «sen hiç akıllanmayacak mısın? Yeni doğan çocukların hepsinin gözleri mavi olur.»

Ama Allah gerçekten bir mucize yaratmıştı. Çünkü Bedir Semir El Fay, mora kaçan koyu mavi gözlerle büyüdü. Çölde, gökyüzünün geceleri aldığı renkti bu.

BİRİNCİ KİTAP

1973 / İlkbaharın Sonu

BİRİNCİ BÖLÜM

Duştan akan suyun sesi, dört jet motorunun gürültüsünü bastırıyordu. Daracık duş yerinde su buharından göz gözü görmüyordu. Genç adam güzel kokulu sabunla vücudunu çarçabuk sabunladı. sonra sıcak suyla vücudunu duruladı. Suyu sıcaktan soğuğa çevirdi. Bütün yorgunluğunu üstünden atmış, dirilmişti. Suyu kapadı ve duştan çıktı.

Cabir gene her zamanki gibi kolunda bornoz ve havlularla duşun önünde onu bekliyordu. Hemen havlularla efendisinin vücudunu kurulamaya çalıştı. Yumuşak bir sesle ve arapça, «İyi akşamlar, efendimiz,» dedi.

Bedir, «İyi akşamlar, dostum,» dedi, bir yandan da hızlı hızlı kurulanmaya çalışıyordu. «Saat kaç?»

Cabir, efendisinin ona armağan ettiği Seiko marka, kronometreli plâtin saate göz attı «Fransızların saat ayarına göre ondokuzu onbeş geçiyor,» dedi. «Efendimiz iyi dinlenebildiler mi bari?»

Bedir havluları bırakıp bornuzu giyerken. «Eksik olma. çok iyi dinlendim,» diye karşılık verdi. «Şimdi neredeyiz?».

Cabir cevap verdi «Manş denizinin üzerindeyiz. Kaptan pilot, yirmi kırkta Nice'e varacağımızı size bildirmemi istedi.»

Bedir, «Güzel,» dedi.

Bedir, kendi kabinine giderken Cabir küçük banyonun kapısını açıp onun dışarı çıkmasını bekledi. Gerçi ana kabin çok büyüktü, Boeing 707 tipi uçağın büyük bir bölümünü kapsıyordu ama gene de burası pek havasız kalmıştı. Haşhaş ve amil nitrit kokusu her tarafa yayılmıştı.

Bedir, bir an için duraladı. Bu maddeleri kullanırken kokularından rahatsız olmuyordu ama sonra da bu kokular içini bulandırıyordu. «Burası pek fena kokuyor,» dedi. Pencereleri açıp odayı havalandırmamak ne kötü. Fakat yerden binlerce metre yüksekte uçarken pencere açmak da biraz ayıp olur gibime geliyor.»

Cabir gülümsemedi. «Evet, efendim.» Kabinin havalandırma sistemini çalıştırdı, bununla da yetinmeyip hava temizleyici kokulu ilâcı püskürttü. Sonra Bedir'in yanına döndü. «Acaba efendimiz giyecekleri elbiseyi kararlaştırdılar mı?»

Bedir : «Henüz kararlaştırmadım.» Genç adam, kabinin hemen yarısından fazlasını kaplayan büyük karyolaya baktı.

İki kız, birbirlerine sarılmış yatıyordu. İkisi de çırılçıplaktı. Dünyayla ilişkileri kalmamıştı bu kızların. Bedir ise birkaç saat önce olanları, şu dakikada olmuş gibi ayrıntılarıyla hatırlıyordu.

Karyolanın yanında durmuş, kızların birbirlerine sarılmasını izliyordu. Kızların başları, birbirlerinin bacaklarının arasına gizlenmişti. Garip bir aşk oyunu oynar gibiydiler. Derken kızlardan biri, diğerinin üzerine dönüverdi. Bedir, kızın bembeyaz kalçalarını görünce garip bir heyecan seline kendini kaptırdı. İçinde birşeyler kıpırdanmaya başlamıştı. Nabız atışlarının hızlandığını farketti. Hemen bornozu çıkarıp karyolaya sıçradı. Bir kolunu üstteki kızın beline dolayıp, onu kendine çekti. Şimdi bir garip üçlü aşk oyunu başlamıştı.

Bedir, zevkin doruğuna vardığı sırada kızlardan biri de bir çığlık kopardı. Bedir'in başı dönüyordu. Gözleri kararmıştı. Az sonra karyoladan fırlayıp banyoya gittiğini de hayâl meyâl hatırlıyordu.

İşte şimdi gene karyolanın başında durmuş, sevişen kızları seyrediyordu. Fakat bu kez, Bedir hiç birşey hissetmedi. Heye-

canı geçmişti. Kızlar, aşk oyununa âlet edilmişler ve görevlerini başarmışlardı. Los Angeles'ten Nice'e kadar bitmeyecekmiş gibi görünen o uzun yolculuğun sıkıntısını unutturmuşlardı. Şimdi ise kızların adları bile Bedir'in aklında kalmamıştı. Genç adam, arkasına dönüp kabinin kapısına doğru yürüdü. Kapıya geldiği zaman dönüp Cabir'e seslendi. «Onları uyandır ve giyinmelerini söyle.» Bedir, bu sözlerden sonra dışarı çıktı, kapıyı kapadı.

Daracık koridordan geçip ana bölümdeki konuk kabinlerinin önünden geçti. Dick Carriage, yani Bedir'in baş yardımcısı. salonun öbür ucundaki çalışma masasının başındaydı. Masa. telefonların ve teleks makinesinin yanında duruyordu. Genç hukuk danışmanı, her zamanki gibi beyaz gömlek ve koyu renk elbise giymişti. Bedir bu adamı spor gömlekle ya da gömleğinin kolları sıvalı gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

Carriage ayağa kalktı. «İyi akşamlar, patron,» dedi. «İyi dinlenebildiniz mi?»

«İlgine teşekkürler. İyi dinlendim. Sen de dinlenebildin mi bari?»

Genç hukukçu hafifçe yüzünü buruşturdu. «Uçakda uyumaya bir türlü alışamadım,» dedi.

Bedir gülümsedi. «Onu da öğrenirsin. Hele biraz daha zaman geçsin bakalım.»

Carriage, gülümsemedi, «İki yılda öğrenemediğime göre bundan sonra da öğrenebileceğimi hiç sanmıyorum.»

Bedir, servis ziline bastı : «Yeni birşeyler var mı?»

Carriage cevap verdi «Ortalık gayet sakin. Malûm ya. hafta sonu.

Bedir, başını salladı. Günlerden Cumartesiydi. Herhangi bir faaliyet olacağını ummamıştı. Los Angeles'ten ayrıldıkları zaman saat sabahın biriydi.

Baş kabin memuru Raoul koridorda göründü «Emriniz, efendim?»

Bedir, «Kahve,» dedi. «Amerikan kahvesi.» Genç adamın midesi, kabin memurunun tercih ettiği o sert filtreli kahveyi hazmedecek durumda değildi. Bedir, tekrar yardımcısı Carri-

age'e döndü, «Yatla haberleşebildin mi?»

Carriage başını salladı «Kaptan Petersen ile görüştüm. Bu geceki parti için gerekli hazırlıkları tamamlamış. Rolls, havaalanında olacak. Eğer deniz sakin olursa, San Marco'nun sizi yirmi dakikada Cannes'a ulaştıracağını söyledi. Araba ise, film festivali trafiği nedeniyle ancak bir saatte varabilirmiş.»

Kabin memuru, kahve tepsisiyle geri döndü. Raoul. fincana kahve koyarken Bedir de sigara yaktı. Sonra kahvesini yudumladı.

Kabin memuru, «Acaba birşey yemek ister miydiniz?» diye sordu.

«Hayır, şimdilik birşey istemem. Sağol.» Bedir. tekrar Dick'e döndü «Karım yatta mıymış?»

«Kaptan eşinizin villâda olduğunu söyledi. Ama Yusuf Paris'ten gelmiş, şimdi yatta. Bu gece için harikulâde bir program hazırladığını size müjdelememi istedi.»

Bedir, başını salladı. Yusuf Ziyad, Paris bürosunun müdürüydü. Bedir'in her ülkede bir bürosu ve buraları yöneten birer müdürleri vardı. Bunlar, zeki, yakışıklı ve kültürlü gençlerdi, parayı ve güçlü kişilerle birarada olmayı seven kişilerdi. Müdürlerin başlıca görevleri de Bedir'in düzenlediği iş partilerini süslemek için güzel kızlar bulmaktı. Bedir, «Bana telefondan Bayan El Fay'i bul,» dedi.

Sonra yemek yenilen bölüme yürüdü, yuvarlak mavun masanın başına oturdu. Raoul fincanını tekrar doldurdu. Bedir. kahvesini yudumlarken hiç konuşmadı. Bir saniye sonra telefon çaldı. Bedir, ahizeyi kaldırdı.

Konuşan Carriage'di «Bayan El Fay, evde yok. Az önce sekreteriyle konuştum, hanımının sinemada olduğunu ve oradan da doğruca yata gideceğini söyledi.»

«Teşekkürler.» Bedir, telefonu kapadı. Bu haber onu şaşırtmamıştı. Jordana'nın evde olacağına zaten ihtimal vermemişti. Yani festival zamanı ya da bir parti verildiği zaman Jordana evde oturmazdı. Hareket nerdeyse, Jordana'nın da orada bulunması gerekirdi. Bedir, bir an için bu işe sıkılır gibi oldu ama sıkıntısı hemen geçti. Eh, canım daha başlangıçta, onu Jordana'ya bağlayan neden de bu değil miydi? Karısı Amerikalıydı.

Arap değildi Amerikalı kızlar evde oturmazlardı. Bedir, bir zamanlar bunu annesine de anlatmaya çalışmıştı ama kadıncağız bir türlü anlayamamıştı. Aslında, annesi, oğlunun ilk karısından ayrıldıktan sonra gene bir Arap kızıyla evlenmemiş olmasını olumlu karşılamamıştı.

Telefon tekrar çaldı. Bedir ahizeyi kulağına götürdü. Konuşan Kaptan Pilot Andrew Hyatt'dı. «Eğer Nice'de bir süre kalacaksak, uçağın bakımıyla Air France bakım servisinin ilgilenmesini isteyeceğim, tabiî izin verirseniz.»

Bedir, kendi kendine gülümsedi. Gerçekten pilot mürettebata verilecek izinin süresini öğrenebilmek için, kibarca patronun ağzını aramak istemişti.

«Çarşambaya kadar burada kalabileceğimizi sanıyorum. Bu süre senin için yeterli mi, Andy?»

«Yeterli, efendim.»

«İyi bir yolculuk oldu bu. Andy. Teşekkürler.»

«Ben teşekkür ederim, efendim.» Pilotun sesi pek neşeliydi.

Bedir, diktafonun düğmesine basıp Carriage'i aradı : «Mürettebatı Negresco oteline yerleştir Salıya kadar orada kalsınlar,» dedi.

«Emredersiniz, patron.» Carriage duraladı. «Kızları ne yapacağız. Onları da partiye davet edecek miyiz?»

«Hayır.» Parti işiyle doğrudan doğruya Yusuf ilgileniyordu.

«Kızları ne yapalım?»

«Onları da Negresco Oteline yerleştir. Ellerine beşer yüz dolar ve Los Angeles'e dönüş bileti ver, olsun bitsin.»

Bedir, konuşmasını tamamladıktan sonra dalgın dalgın pencereden dışarıya baktı. Hava enikonu kararmıştı. Aşağıda tek tük ışık seçiliyordu. Şu anda Jordana'nın ne yaptığını merak etti. Karısı ve çocuklarıyla Beyrut'ta buluşmasından bu yan aşağı yukarı bir ay geçmişti. Karısının doğum gününde Güney Fransa'da buluşmayı kararlaştırmışlardı. Bedir, karısına Vancleef'ten aldığı pırlanta kolyeyi düşündü. Acaba Jordana kolyeyi beyenecek miydi? İşte Bedir bunu bilemiyordu. Artık herkes, daracık jean pantolon giyip sahte mücevher kullanıyordu. Artık

hiç birşey gerçek değildi, insanların birbirlerine besledikleri duygular bile sahteydi.

Jordana yataktan kalkıp, banyoya doğru yürüdü. Bu arada giyeceklerini de toplamayı ihmal etmedi.

«Acelen nedir. sevgilim?» diye erkek yataktan seslendi.

Jordana, banyonun kapısında durup, başını arkaya çevirdi. «Kocam geliyor,» dedi. «Partiye hazırlanabilmek için biran önce yata gitmeliyim.»

Adam, «Belki kocanın uçağı gecikir,» dedi.

«Bedir'in uçağı asla geç kalmaz.» Jordana, banyoya girip kapıyı kapadı. Banyonun sıcak ve soğuk su musluklarını açıp, suyu ılıştırdı. Çantasını açtı, plâstik torba içinde duran sabununu çıkardı ve yıkanmaya başladı. İçinden, «Günün birinde yıkanmak zahmetine de katlanmayacağım,» diye geçiriyordu.

Şu erkekler, erkekliklerine ne kadar da güveniyorlardı. Kadınların hemen dakika başı zevkin doruğuna ulaşacaklarına da körü körüne inanıyorlardı besbelli. Jordana da bu işin zevkini çıkartmasını bilenlerdendi. Hani aşk oyunlarında zevke varma gösterisi için bir Akademi Armağanı düzenlenecek olsa, hiç kuşkusuz, Jordana her yıl birincilik kazanırdı.

Genç kadın, banyonun tıpasını çekip ayağa kalktı. Su delikten akıp giderken genç kadın da kurulandı. İster Paris'te, ister Cannes'da ya da ister taşra kentlerinde olsun, Fransız otellerinin hepsinde banyonun suyu boşalırken daima aynı sesler duyulurdu. Glug glug — duralama glug glug glug. Jordana kurulandıktan sonra bacaklarına güzel bir koku sürdü. Bu işi bitirir bitirmez giyindi, banyodan çıktı.

Erkek, yatağın içinde çırılçıplak oturmuş, orasıyla burasıyla oynuyordu. Adamın canı gene sevişmek istiyordu besbelli. «Şu halime bak. sevgilim, sanki hiç sevişmemiş gibi dipdiriyim?»

«Aferin sana.»

Erkek, «Gel sevgilim,» dedi. «Beni bu halde bırakıp gitme.»

Jordana başını salladı «Olmaz. sevgilim. Geç bile kaldım.»

«Belki daha sonra partide birşeyler yaparız. Kalabalıktan uzak tenha bir köşe bulursak...»

Jordana, erkeğin gözlerinin içine baktı «Sen partiye gelmeyeceksin.»

«Ama nasıl olur, sevgilim,» diye erkek itiraz etmeye yeltendi. «Niçin gelmeyecek mişim? Bütün hafta süresince yatta seninle beraberdim.»

«İşte onun için partiye gelmeyeceksin. Bedir aptal değildir.»

«Öyleyse seni bir daha ne zaman göreceğim?»

Jordana omuzlarını silkti, «Bilmiyorum.» Çantasını açıp, içinde yüz frang bulunan zarfı çıkardı. Zarfı yatağın üzerine bıraktı. «Bu para senin otel ücretini ve diğer giderlerini karşılamaya yeter sanıyorum. Ayrıca kendine yeni birini buluncaya kadar da artan parayla gününü gün edebilirsin.»

Erkek, küskün bir sesle : «Fakat sevgilim, sen sadece para için mi seninle sevişmek istediğimi sanıyorsun?»

Jordana güldü : «İnşallah öyle değildir. O derece kötü olduğumu düşünmek bile istemem.»

Erkek üzgün üzgün, «Bir daha senin gibi bir kadın bulamam,» dedi.

«Canım, şöyle bir ara bakalım. Benim gibileri pek bol. Eğer bir tavsiye belgesine ihtiyacın olursa, kadınlara en çok seni beğendiğimi söyleyiver, yeter.»

Erkeğin bir karşılık vermesine fırsat kalmadan Jordana odadan çıkmıştı. Koridorda asansörün gelmesini beklerken saatine baktı. Sekize çeyrek vardı. Parti başlamadan yata gidip bir banyo yapmaya vakti olacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Yusuf, taksiden indiği zaman Jordana'nın beyaz Corniche marka spor arabasının Carlton Otelinin önünde durduğunu farketti. Şoföre borcunu öderken bir yanda da genç kadını araştırdı ama sadece şoförü Guy'ı görebildi. O da park yerinde bekleyen başka şoförlerle sohbete dalmıştı. Yusuf. döndü, otele girdi.

Festivalin arifesiydi. Daha şimdiden reklâm kulelerine ve tabelâlarına film afişleri yapıştırılmıştı. Yusuf, bu afişleri incelemek için duraladı.

En fazla dikkati çeken afiş de otelin giriş bölümünde tavandan aşağı sarkıtılan dev afişti. *'Alexander Salkind - Üç silâhşörler filmini takdim eder.'* Yusuf, artist kadrosunun listesini ağır ağır okumaya başladı. Michael York. Oliver Reed. Richard Chamberlain, Raquel Welch, Charlton Heston, Faye Dunaway. Gerçekten dev bir kadrosu vardı filmin. Çocukluğundan beri sinemaya pek meraklı olmasına rağmen bu kadro onu bile etkilemişti. Yusuf, afişin önünden ayrıldıktan sonra danışma bürosunun önüne gitti.

Otelin resepsiyon memuru Elie, onu görünce gülümseyerek başıyla selâmladı. «Mösyö Ziyad, sizi tekrar görmek beni çok sevindirdi.»

Yusuf da adamın gülümsemesini karşılıksız bırakmadı. «Buraya gelmek de beni her zaman sevindiriyor, Elie.»

Küçük adam sordu : «Acaba size ne gibi bir hizmette bulunabilirim, Mösyö Ziyad?»

Yusuf, «Bay Vincent ile burada buluşacaktık,» dedi. «Acaba geldiler mi?»

Elie, «Sizi küçük barda bekliyor,» dedi.

«Teşekkür ederim.» Yusuf, arkasını dönüp bir adım attı, sonra aklına birşey gelmiş olacak ki, durdu. «Haa, sahi, Madam El Fay'i gördün mü?» diye sordu.

Elie, hiç bocalamadan başını salladı: «Görmedim. Kendisini salonlarda aratayım mı?»

Yusuf, «Önemli değil,» dedi. Döndü ve asansörlerin biraz ilerisindeki küçük bara doğru yürüdü.

Elie de hemen tezgâhın arkasındaki telefona uzanıp, santrala bir numarayı fısıldadı. Aşağıya inmekte olan asansörde görevli asansörcü telefonu açtı Bir saniye sonra da telefonu kapayıp Jordana'ya döndü.

«Mösyö Elie, hanımefendinin Otelin Kanada Caddesine bakan bölümündeki hole inen asansöre binmesini salık veriyor. Asma kata sizin için bir adam göndermiş.»

Jordana adamın yüzüne baktı, fakat asansör memurunun yüzünden düşüncelerini anlamaya imkân yoktu. Asansör de asma kata gelmişti zaten. Genç kadın, başını salladı «Teşekkür ederim.»

Genç kadın, asansörden indi, otelin öbür ucuna doğru hızlı hızlı yürüdü. Elie, sözünde durmuş, ancak çok önemli durumlarda çalıştırılan küçük kafes biçimi asansörü hazır etmişti.

Jordana, Carlton Bardan geçip terasa çıktı, oradan da otelin kapısı önündeki park yerine geçti. Şoförü Guy onu görmüş ve arabanın yanına gitmişti. Jordana, merdivenlerden inmeden önce arkasına dönüp giriş holüne son bir kez daha göz attı. Danışma bürosunun önünde biriken kalabalığın arasından Elie'yi görmeyi başarmıştı. Başıyla selâm verip teşekkürlerini bildirmeye çalıştı. Elie ise yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden başını hafifçe öne eğip genç kadına selâm verdi.

Jordana arabaya binerken şoför Guy da kapının tokmağını tutmuş bekliyordu. Genç kadın, Elie'nin onu böyle apar topar dışarı yollamak istemesinden bir şey anlamamıştı Danışma me-

muru belki de Riviera'da yaşayan erkeklerin en akıllısı, büyük bir ihtimalle de sır saklamasını en iyi bilen adamıydı.

*
* *

Küçük bir kalabalıktı ama Michael Vincent, bar tezgâhıyla giriş kapısı arasındaki boşlukta bir masa tutmayı başarmıştı. Yusuf, içeri girince hemen ayağa kalkıp elini uzattı.

Yusuf, adamla tokalaştı. «Geciktiğim için özür dilerim. Trafik pek sıkışıktı.»

Michael cevap verdi «Hiç önemi yok.» Dev gibi bir adamın böyle ince ve nazik bir sesle konuşmasını işitmek insanı şaşırtıyordu. Vincent, masada kendisiyle birlikte oturan genç kadınları işaret ederek «Gördüğün gibi burada gayet iyi oyalanıyordum.»

Yusuf gülümsedi. Kızları tanıyordu. Bunlar, Yusuf'un Paris'ten getirdiği gruptandılar. Masaya otururken, Suzanne, Moniqie,» diye mırıldandı.

Kızlar hemen masadan kalktılar. İşareti biliyorlardı. Bu, bir iş görüşmesi olacaktı. Onlar da odalarına gidip akşamki partiye hazırlanmak zorundaydılar.

Garson, elinde bir 'Dom - Perignon' şişesiyle masaya koştu. Şişeyi önce Yusuf'a gösterip onun fikrini alacaktı. Yusuf, başını salladı. Garson, hemen şişeyi açtı ve içkiyi tatması için Yusuf'un kadehini doldurdu. Yusuf, tekrar başını salladı, bunun üzerine garson Michael Vincent'e baktı.

Yapımcı yönetmen : «Ben İskoç viskiden şaşmayacağım.» dedi.

Garson, Yusuf'un kadehini iyice doldurduktan sonra masadan uzaklaştı. Yusuf, şarap dolu kadehi havaya kaldırdı. «Sanırım burada rahatın yerinde olmalı.»

İri yarı adam, gülümsedi, «Ben otelin en güzel dairesinde kalıyorum, sen ise hâlâ bana durmadan hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyorsun. Ben asıl bunu nasıl başardığını öğrenmek istiyorum. İki hafta önce telefon ettiğim zaman film festivali süresince hiç bir otelde boş oda bulamayacağımı bildirmişlerdi.

Oysa sen bir gün önce bana telefon ediyorsun ve hemen oda bulunuyor.»

Yusuf gülümsedi: «Diyelim ki, sağda solda sözümüzü geçirebiliyoruz.»

Amerikalı, «Ben de bunun şerefine içeceğim,» dedi. Viskisini bitirdi, sonra bir yenisini daha ısmarladı.

«Bay Fay, burada bulunmak zahmetine katlanmanızdan ötürü size minnetlerini sunma görevini bana verdi. Kendisi sizinle görüşmek için sabırsızlanıyor.»

Vincent, «Ben de sabırsızlanıyorum,» dedi. Bir saniye kadar düşündükten sonra tekrar konuştu: «Doğrusu bu öyle büyük bir şey ki, bir türlü inanamıyorum.»

Yusuf sordu: «Büyük olan nedir.»

Vincent, «Hepsi,» dedi. «Gandhi filmi için gerekli parayı toplamak tam beş yıl sürdüğü halde siz bana on milyon dolar getirip Hazreti Muhammed'in hayatını filme çekmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi soruyorsunuz.»

Yusuf, «Ben bunu hiç de garipsemedim,» dedi, «Bay El Fay ile tanıştığınız zaman siz de bana hak vereceksiniz. Beyefendi daima iç güdüsüyle hareket etmekten hoşlanır. Sizin Musa, İsa ve Gandhi ile ilgili filimlerinizi seyrettikten sonra onun bu büyük iş için de sizden yardım istemesinden daha olağan birşey düşünülemez. Bu büyük hikâyeyi ancak sizin gibi birinin perdede canlandırabileceğine inanıyor.»

Yönetmen başını salladı: «Ama bazı problemler çıkabilir.»

Yusuf da, «Tabiî,» dedi. «Her işte böyle problemlerle karşılaşılır.»

Vincent kaşlarını çattı: «Bu filmin piyasaya çıkarılması için izin almak da kolay olmayacak. Film endüstrisinde pek çok yahudi var.»

Yusuf gülümsedi: «Bunu da zamanı gelince, iş oraya varınca düşünürüz. Belki de Bay El Fay, en büyük film şirketlerinden birini satın alır ve filminin dağıtım işini de kendisi çözümler.

Vincent, içkisinden bir yudum daha aldı. «Şu sizin Bay El Fay'ınız da pek yaman bir adama benziyor.»

Yusuf, sakin bir tavırla, «Biz de aynı kanıdayız,» dedi. Sonra film yapımcısını dikkatle süzdü. Acaba şu adam, kendisi hakkında adamakıllı bir soruşturma yapıldıktan sonra Bedir'in onu seçtiğini bilse düşüncelerinde bir değişme olur muydu? Vincent'in çocukluk günlerinden bu yana başından geçenlerin hikâyesi Bedir'in masasındaki dosyada duruyordu. Adamın özel yaşantısının bilinmedik bir noktası bile kalmamıştı. Kızlar, kadınlar, içki merakı, hattâ gizli John Birch derneği ve diğer Sami ırk düşmanı örgütlerle olan ilişkisi de biliniyordu. Herşey, raporda belirtilmişti. Hattâ bu adamın film endüstrisinde niçin istenmeyen adam ilân edildiği bile anlatılmıştı. Filmcilik gibi duygusal bir endüstride Sami ırk düşmanlığını gizlemek çok güçtü. Gandhi filmi tamamlanalı tam beş yıl olmuştu ama bu film Batı dünyasında henüz piyasaya çıkarılmamıştı. O gün bugündür de bu adam bir tek projesini bile gerçekleştirememişti. Şu son bir kaç yıldır da arkadaşlarının sırtından ve vaatlerle geçinip gidiyordu. Bir dostu da viski şişesiydi.

Yusuf, ona Bedir'in daha önce bir çok filmciyle görüşüp anlaşmaya çalıştığını da açıklamadı. Filmcilerin hepsi de Bedir'in teklifini geri çevirmişlerdi. Peygamber'in hayat hikâyesinin iyi bir film konusu olmayacağını düşündüklerinden değil de böyle bir filmin felsefi olmaktan çok propaganda amacı taşıyacağına inandıkları için teklifi geri çevirmişlerdi. Hepsi de kurnaz adamlardı. Aslında yahudilerden korkmuşlardı. Yahudiler, film endüstrisini ellerinde tutuyorlardı, filmciler asıl bunları kırmaktan korkmuşlardı.

Yusuf, saatine bakıp ayağa kalktı. «Özür dilerim ama gitmek zorundayım. Yapılması gereken bazı önemli işlerim var da.»

Vincent, başını kaldırıp adama baktı: «Tabiî, anlıyorum. Beni aradığınız için de teşekkür ederim.»

«Bu benim için büyük bir zevk oldu. Yat, otelin karşısındaki koyda olacak. Saat on buçuktan itibaren Carlton otelinin iskelesinden motorlar kalkacak. Onbuçuktan sonra dilediğiniz saatte bunlardan birine binip yata gidebilirsiniz.»

Garson, hesabı getirmişti. Vincent ayağa kalkarken Yusuf

da hesap pusulasını imzaladı. İki erkek tokalaştılar ve Vincent kendine yeniden viski ısmarlarken Yusuf da bardan ayrıldı.

Yusuf otelden dışarı çıktığı zaman Jordana'nın arabasının park yerinde olmadığını farketti. Saatine baktı. Sekizi birkaç dakika geçiyordu. Merdivenlerden indi, Martinez'e doğru yürümeye başladı. Meraklılar otelin çevresinde toplanmaya başlamışlardı. Bundan sonraki günlerde, ünlü kişileri ve sinema yıldızlarını görmek isteyen meraklılarla burası dolup taşacaktı. Yusuf, kalabalığın arasında sağına soluna bakmadan hızlı hızlı yürüyordu. Yatta Bedir'le buluşmasına daha bir saat vardı.

Martinez Otelinin giriş holü, Carlton'unki kadar kalabalık değildi. Yusuf, doğruca asansöre gidip en üst kata çıktı. Asansörden inince koridorun sonuna kadar yürüdü, köşedeki büyük dairenin kapısına gitti. Düğmeye bastı. İçerden tatlı bir zil sesi gelmişti. Yusuf, bir saniye bekledikten sonra sabırsızlanarak düğmeye bir daha bastı.

Kapının arkasından kısık bir erkek sesi duyuldu:

«Kim o?»

«Benim. Aç kapıyı.»

İçerden bir zincir şıkırtısı geldi, sonra kapı ardına kadar açıldı. Uzun boylu sarışın bir erkek kapının önünde belirdi. Küskün bakışlarla Yusuf'u süzdü genç adam. «Geç kaldın,» diye sitem etti. «Bir saat önce burada olacağını söylemiştin.»

Yusuf, genç adamın yanından geçip salona yürürken, «İşim olduğunu da söylemiştim,» dedi. «Biliyorsun, hayatımı kazanmak için çalışmak zorundayım.»

«Yalan söylüyorsun.» Genç adam, kapıyı kaparken öfkeli bir sesle konuştu, «Patrick'le beraberdin, biliyorum.»

«Sana Patrick'in Paris'te olduğunu söylemiştim galiba. Onun buraya gelmesini istemedim.»

Sarışın adam, «Ama Patrick burada,» dedi. «Bugün öğleden sonra plâjda gördüm onu. Şu büyük mağazaların sahibi olan İngilizle beraberdi.

Yusuf, içinde kabaran öfkeyi gizlemeye çalıştığı için susuyordu. Patrick'e otelde kalmasını ve ertesi güne kadar dışarı

adım atmamasını emretmişti. «Ah yezid,» diye homurdandı. «Ben ona gösteririm.»

Odanın ortasındaki masanın üzerinde buz kovasında bir şişe Dom Perignon duruyordu. Yusuf, kendine bir kadeh doldurduktan sonra genç adama döndü. «Şarap içmek ister miydin, sevgilim?»

«Hayır.» Genç adam hâlâ somurtuyordu.

Yusuf, tatlı bir sesle, «Hadi canım, böyle somurtup durma.» Jacques, ilk kez ziyaretçisinin yüzüne baktı. «Onunla ne zaman tanışacağım?» diye sordu.

Yusuf, «Bu akşam yatta tanışacaksın.» dedi. «Ben herşeyi hazırladım.»

«Yata seninle mi gideceğim?»

Yusuf, başını salladı: «Hayır. Beni tanımıyormuş gibi davranacaksın. Eğer kadın bizim dost olduğumuzdan kuşkulanırsa, senin için herşey biter. Partiye Prenses Mara'yla gideceksin. O da seni ev sahibesiyle tanıştıracak.»

Jacques, itiraz etti: «Niye Mara'yla gidecek mişim? O kadından hiç hoşlanmadığımı biliyorsun.»

Yusuf, sakin sakin, «Mara benim sözümden dışarı çıkmaz da onun için,» dedi. «Gece bir ara Jordana'yı bir kenara çekip senin aşk oyunlarındaki ustalığını ballandıra ballandıra anlatacak.»

Jacques, Yusuf'a baktı. «Bu da hanımefendinin bana âşık olmasını sağlayacak öyle mi?»

Yusuf, cevap verdi: «Hayır. Bunu sağlamak sana düşüyor Ancak Jordana, hâlâ Amerikalı kadın kişiliğinden sıyrılmadığına göre, Mara gibi tecrübeli bir kadının övdüğü erkekle mutlaka ilgilenecektir. Hem Jordana erkek delisidir.»

Genç adam, masanın başına geçip, kendine bir kadeh şampanya hazırlarken hiç konuşmadı. İçkisinden bir yudum aldıktan sonra, «İnşallah sen haklı çıkarsın,» dedi. «Peki ama ya kadının ilgilendiği bir başka erkek varsa o zaman ne olacak?»

Yusuf, «Eskiden böyle biri vardı,» dedi. «O adamı da yatın mürettebatı arasından ben seçmiştim. Fakat benim bildiğim

Jordana, onu başından defetmiş olmalı, çünkü kocası yanındayken karışık işler çevirmekten hoşlanmaz.»

Jacques sordu: «Ya kadın benden hoşlanmazsa?»

Yusuf, gülümseyerek kadehini masaya bıraktı. Genç adamın yanına gitti. Sırtındaki robdöşambrın kuşağını çözdü. Sonra adamın erkeklik organına bakarak, «Şuna baksana, Jordana bundan hiç hoşlanmaz olur mu.» dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uçak, havaalanının batı ucundaki depoların yakınında durur durmaz teleks çalışmaya başladı. Dick Carriage, emniyet kemerini açıp teleks makinesinin başına gitti. Sesin kesilmesini bekledi, sonra yazılı kâğıdı makineden çekip çıkardı. Masasının başına oturdu. Her zaman yanında taşıdığı şifre defterini açtı.

Bedir, ona şöyle yan gözle baktıktan sonra iki kıza döndü. Onlar da kemerlerini çözmüşler, ayağa kalkmaya hazırlanıyorlardı. Bedir onlarla birlikte ayağa kalkıp gülümsedi. «İnşallah, Riviera gezisi eğlenceli geçer.»

Kızlardan sarışın olanı gülümsedi, «İkimiz de çok heyecanlıyız. Buraya ilk gelişimiz bu. Sadece sizi görmeyeceğiz diye üzülüyoruz. Başka bir derdimiz yok.»

Bedir, kollarını yana açtı. «İş. Her zaman iş!» Zihni, teleksten gelen habere takılmıştı. Teleks hafta sonunda çalıştığına göre çok önemli bir haber olsa gerekli. «Eğer birşeye ihtiyacınız olursa, hemen Carriage'e haber verin,» dedi. «O herşeyi halleder.»

Kızların esmer olanı: «Haber veririz,» dedi. «Bu güzel yolculuk için de ayrıca teşekkür ederiz.»

Sarışın kız güldü: «Gerçekten iyi bir yolculuk oldu.»

Bedir de kızın gülmesine katıldı: «Benimle geldiğiniz için teşekkür ederim.»

Raoul yanlarına yaklaştı. «Küçük hanımların arabası kapıda bekliyor.»

Bedir, kızların kabin memuruyla birlikte dışarı çıkmalarını bekledi. Sonra Carriage'e döndü. Genç adam, bir saniye sonra haberin şifresini çözmüştü. Kâğıdı defterden koparıp Bedir'e uzattı.

'Anlaşmamıza göre Cenevre'deki Suriye Bankası'nda hesabımıza On Milyon Sterlin yatırılmıştır? Ayrıntılı bilgi için Cannes'da, Miramar Oteli'nde kalan Ali Yasir'e başvurun?'

(İmza) EBU SAİD

Bedir, ilgisiz bir tavırla kâğıda baktı, sonra yırtıp küçük küçük parçalara ayırdı. Carriage de teleksten çıkardığı kâğıdı aynı şekilde yırtıp parçaları bir zarfa koydu. Masanın başına döndü. Masanın altından çöp kutusuna benzeyen bir kutu çıkardı. Kutunun kapağını açtı, kâğıt parçalarını içine attı ve küçük bir düğmeye bastı. Düğme bir an için kıpkırmızı kesildi, sonra rengi karardı. Carriage, kutuyu açıp içine baktı. Kâğıt parçalarından geriye bir avuç kül kalmıştı. Başını sallayıp Bedir'in yanına döndü.

«Bay Yasir'le ne zaman görüşmek istersiniz?» diye sordu.

«Bu akşam. Kendisini partiye davet et.»

Carriage, başını sallayıp masanın başına döndü. Bedir, tekrar koltuğuna yaslanmış, derin düşüncelere dalmıştı. Hep böyle oluyordu işte. Tatil programlarını ne derece titizlikle hazırlarsa hazırlasın, mutlaka bir aksilik çıkıveriyordu. Fakat bu çok önemli bir işti, bekletmeye gelmezdi. Ebu Said, Fedai örgütlerinin en güçlüsü olan El İkvah'ın malî danışmanıydı ve bu adamın elinden geçen paranın haddi hesabı yoktu. Kuveyt, Dubay ve Suudî Arabistan gibi servetini petrole borçlu olan Şeyhliklerden ve krallıklardan yardım geliyordu. Bunlar, İslâm dünyasıyla olan ilişkilerini sürdürmek isteyen yöneticilerdi. Ortadoğu insanlarına özgü bir ihtiyatlılık nedeniyle de, ne olur ne olmaz, belki hareket başarısızlıkla sonuçlanır diye paranın bir kısmı elde tutulup yatırımlara ayrılıyordu. Belki de toplanan paranın yarısı bile özgürlük mücadelesine harcanmıyordu.

Bedir, hafifçe içini çekti. Allahın işlerine de akıl sır ermiyordu. Özgürlük, her zaman için Arap dünyasının kutsal hayali olmuştu. Belki de alın yazıları böyleydi. Hiç kuşkusuz, Arapla-

rın içinde de kendisi gibi Allahın lütfuna erişmişler vardı ama çoğunluk için bu dünyada sadece sefalet ve mücadele vardı. Cennetin kapıları, iman sahibi olan herkese açıktı. Bir gün onlar da o kapıya ulaşacaklardı. Belki.

Bedir ayağa kalkıp masanın başına gitti. Cariage'e; «Gerdanlığı kasadan çıkar.» dedi. Kadife kutuyu ceketinin cebine attı, sonra da uçağın kapısına yürüdü. Kapıya gelince, tekrar arkasına dönüp Carriage'e baktı: «Seni saat onbirde yatta göreceğim,» dedi.

Carriage, başını salladı: «Evet, efendim.»

Cabir, efendisini rampanın başında bekliyordu. «Araba sizi motora götürecek,» dedi.

Siyah Rolls Royce araba, uçağın yanındaki düzlükteydi. Arabanın yanında ise Raoul'dan başka Fransız gümrük örgütünden üniformalı bir adam duruyordu. Adam, selâm vermek istermiş gibi elini şapkasına dokundurarak; «Gümrükten geçmesi gereken bir eşyanız var mı, beyefendi?» diye sordu.

Bedir, başını salladı: «Hayır yok,» dedi.

Gümrük memuru gülümsedi: «Teşekkür ederim, efendim.»

Bedir, arabaya bindi. Cabir, onun arkasından kapıyı kapadıktan sonra şoförün yanına oturdu. Motor çalıştı, araba sert bir dönüş yapıp havaalanının batı ucuna doğru hızla oradan uzaklaştı.

San Marcon'nun motoru iskelede bağlı duruyordu. İki denizciyle yatın birinci güverte subayı iskelede patronu bekliyordu. Bedir arabadan inerken güverte subayı onu selâmladı. «Hoş geldiniz, Bay El Fay.»

Bedir, gülümsedi: «Hoş bulduk, John.»

Bedir motora inerken denizcilerden biri de elini tutmuştu. Onun arkasından Cabir motora bindi. Sonra da sıra denizcilere geldi. Bedir, motorun ön kısmına, kontrol bölmesine doğru, ilerledi.

Güverte subayı sarı bir yağmurlukla başlığı Bedir'e uzattı. «Hava oldukça rüzgârlı, bu bebek de deniz üzerinde sıçramayı pek seviyor, efendim, onun için ıslanmayasınız diye yağmurluk getirdim.»

Subay, yağmurluğu tutarken Bedir de birşey demeden yağmurluğa kollarını geçirdi. Denizciler de birer yağmurluk giymişlerdi. Bedir, tekrar motorun kontrol bölmesine döndü, düğmeye bastı. Motor, gecenin sessizliğini yırtan müthiş bir gürültüyle çalışmaya başladı. Bedir, arkasına bakıp, «Tekneyi çözün.» dedi.

Denizci, başını sallayıp, tekneyi iskeleye bağlayan halatı çözdü. İp, üzerinden sular sızan bir yılan gibi havaya sıçradı. Denizci, halatı tekneye alıp kangal yaptıktan sonra, «Herşey tamam, efendim,» dedi.

Büyük motor, ağır ağır denize açılmaya başlamıştı. Bedir, yavaşça motorun dümenini kırdı, tekne artık iskeleden iyice uzaklaşmıştı. Bedir, oturup emniyet kemerini bağladı. «Sizler de kemerlerinizi bağlayın, motoru hızlandıracağım,» dedi.

Arkasında bir kıpırdanma oldu ve sonra da güverte subayının sesi motorun gürültüsünü bastırdı: «Herşey hazır. efendim.»

Bedir, motoru son hızla çalıştırdı. Tekne birdenbire sudan dışarı fırlamış, havada yaylar çizerek ilerliyordu. Rüzgâr, Bedir'in yüzünü kamçılıyordu. Soluğunu tutmak için dişlerini iyice birbirine kenetlemiş, kasları gerilmişti. Teknenin burnunu Cannes'a çevirmek için dümeni oynatırken kendi kendine kahkahalarla güldü. Parmaklarının ucunda üç yüz yirmi beygir gücü vardı. Rüzgâr ve su yüzünü paralıyordu. Bazı bakımlardan bu seksten daha zevkliydi.

Ali Yasir'in dairesinde telefon çalıyordu. Şişman Lübnanlı telefonun başına doğru kaykıla kaykıla ilerledi. «Ben Yasir.»

Amerikalının sesi nerdeyse adamın kulağının zarını patlatacaktı. Bir saniye kadar Amerikalının sözlerini dinledi, sonra başını sallayarak, «Evet, tabiî,» dedi. «Bu benim için bir şeref olacak. Beyefendi hazretleriyle tanışmak için sabırsızlanıyorum.» Yasir, telefonu kapadı, sonra gene kaykıla kaykıla arkadaşlarının yanına döndü.

Sevinç içinde, «Oldu bu iş,» dedi, «bu gece beyefendinin yatında buluşacağız.»

Kanapede oturan esmer, zayıf Fransız, «Senin için başarı sayılır bu ama,» dedi, «gene de bizim meselemizi çözümlemeye yetmez.»

Parlak renkli spor gömlek giymiş olan Amerikalı, «Pierre haklı,» dedi. «Benim Amerika'da ilişki kurduğum dostların daha büyük bir derdi var.»

Ali Yasir, Amerikalı'ya döndü: «Durumu biliyoruz ve sorunu çözümlemek için de elimizden geleni yapıyoruz.»

Amerikalı, «Elini pek de çabuk tutmuyorsun,» dedi, «Öbür kaynaklarla da işbirliği yapmak zorunda kalacağız.»

Pierre «Allah kahretsin,» dedi, «tam üretim işini güzel güzel yürütmeye başladığımız sırada olmamalıydı bu,» Ali, «Üstelik ham madde sıkıntısı da yoktu», dedi «Çiftçiler malı teslim ettiler. Bu yıl ürün gayet bolmuş. Buradaki üretim merkezlerine mal gönderirlerken bir zorlukla karşılaşılmadı. Bana öyle geliyor ki, Tony, sizin gönderme örgütünüzde bir bozukluk var Fransa'dan gönderilen son iki gemiye Amerika'da el kondu.»

Amerikalının yüzü gerildi, «Sızdırmanın buradan geldiğini sanıyorum,» dedi. «Öyle olmasa polis bu malı dünyada ele geçiremezdi. Ülkeye mal sokmak için başka yollar aramak zorundayız.»

Fransız, «Güney Amerika'dan getirebiliriz,» dedi.

Tony. «Olmaz» diye kestirip attı. «Son olarak o yolu da denedik. Gene mala el koydular. Eğer bozukluk buradaysa, yandık demektir.»

Ali, Fransız'a baktı «Bozukluk mutlaka senin örgütünde olsa gerek.»

Fransız, «Olmaz,» dedi. «Bizimle çalışan herkes hakkında sayısız soruşturma yapılıyor.»

Ali, «Başka çaremiz kalmayabilir,» dedi, «senin mallarını pazara süremeyeceksek, bu iş için gerekli mali yardımı da sürdüremeyiz.»

Fransız, birkaç saniye susup düşündü. «Karar vermekte acele etmeyelim,» dedi. «Bu hafta mal yüklü bir gemi yola çıkacak. Bakalım o ne olacak?»

Ali Yasir, Amerikalıya baktı. Amerikalı başını salladı. Ali Fransız'a döndü. «Tamam, anlaştık. Pierre. Bekleyeceğiz bakalım.»

Fransız gittikten sonra Tony, Ali'ye baktı. «Ne düşünüyorsun?

Ali. omuzlarını silkti: «Ne düşüneceğini bilen var mı?»

Tony. «Bu adam belki de bizi satıyor,» dedi. «Baksana mal hâlâ Batı Kıyılarına gidiyor. İş yapmamıza yetecek kadar mal versinler diye buradaki çetelere de boyuna prim ödüyoruz.»

Ali, sordu «Onların malı Hindiçini'den mi geliyor?»

Tony başını salladı «Üstelik bizimkinden de ucuz.»

Ali «Önemli bir nedeni var bunun. Eğer CIA bize de para yardımında bulunsaydı, masrafımız azalırdı.»

Tony, «Bu, sorunun sadece bir bölümü,» dedi. «Şimdi Amerika'da en fazla satılan mal Sarı Kız (kokain). Oysa bizde de yeterince Sarı Kız yok.»

Ali. «Bununla da ilgileniyoruz,» dedi. «Bogota'da bazı tanıdıklarımız var. Gelecek hafta kendim de oraya gideceğim zaten.»

«Çocuklar buna sevinecekler. Kendimize yeni ortaklar arayacak yerde seninle iş yapmayı sürdürmek hepimizi sevindirecek.»

Ali ayağa kalktı. Toplantı sona ermişti. «Daha uzun süre birlikte çalışacağız.»

Ali, Amerikalıyla birlikte kapıya yürüdü. Tokalaştılar. Gelecek ayın başında New York'ta buluşacağız.»

«İnşallah o zamana kadar işler de düzelir.»

Ali karşılık verdi «Düzeleceğinden eminim.» Adamın arkasından kapıyı kapatıp sürgüledi. Sonra doğruca banyoya gitti, ellerini bir güzel yıkayıp kuruladı. Bundan sonra da yatak odasının kapısına gidip hafifçe vurdu.

Kapı açılınca eşikte bir genç kız göründü. Buğday teni, koyu renk gözleri ve uzun siyah saçları, St. Tropez etiketli pantolonuyla blûzuna hiç yakışmıyordu. Genç kız, «Toplantı sona erdi mi?» diye sordu.

Ali başını salladı «Soğuk bir şey içmek ister miydin.»

«Coca - Cola'n var mı?»

«Tabii var.» Ali, mutfağa gitti, buzdolabından bir Coca Cola şişesi alıp getirdi. Bir bardağa boşaltıp kıza uzattı.

Genç kız, Coca - Cola'yı kana kana içti. «Ne zaman yola çıkacağız?» diye sordu.

«Yarın Beyrut'a kalkacak olan uçakta yerimiz ayrıldı. Ancak hareket tarihi gecikebilir.»

Genç kız, soran gözlerle Ali'ye baktı.

Ali, kızla gözgöze geldi «Bu gece babanla buluşacağım.

Genç kızın gözlerinde bir şaşkınlık belirtisi vardı. «Beni ele vermeyeceksin ya?» Bardağı elinden bıraktı. «Babamın birşeyden haberi olmayacağını söylemişlerdi, bana söz verilmişti. Yoksa İsviçre'deki okuldan ayrılmazdım.»

Ali, kızı yatıştırmaya çalıştı «Bu buluşmanın seninle hiç bir ilgisi yok. Baban, hiç birşeyden kuşkulanmıyor. Onunla bir işimiz var.»

Kız, kuşkuyla sordu: «Ne tür bir iş bu?»

«Baban, bizim bazı yatırımlarımızla ilgileniyor. Bizim el atamayacağımız iş alanlarında rahatça çalıştığı için ondan yardım istiyoruz. Sonra bizim elde etmemize imkân olmayan bazı malları da o bulup getiriyor.»

«Bunların davamız için yapıldığını da biliyor mu?»

«Evet.»

Genç kızın yüzünde garip bir ifade belirdi.

Ali hemen, «O da bizim davamızı destekliyor,» dedi.

«Ona dünyada güvenmem. Babam, para ve nüfuzdan başka hiç birşeyi desteklemez. İnsanların sefaleti ve adalet onun için bir anlam taşımaz.»

Ali sert bir sesle, «Senin baban da Arap,» dedi.

Genç kız, hayretle Ali'nin yüzüne baktı «Değil. Araptan çok Batılıya benziyor o. Öyle olmasa, bu kadınla evlenmek için annemi boşamazdı. İşlerinde de öyle. Kendi ülkesinde, vatandaşları arasında ne kadar kalabiliyor. Yılda iki hafta mı. Onun İsrail'lilerle ticaret yapmasına bile şaşmam. Zaten Yahudi asıllı bir sürü batılı dostu var.»

«Baban da kendi imkânları içinde bizim davamıza katkıda bulundu.» Ali, hiç tanımadığı bir adamı savunmaya başlamıştı. «Bizim savaşımız sadece askerlerle kazanılamaz.»

«Bizim savaşımız, kanlarını akıtıp, hayatlarını bu yolda vermeye hazır olanlarla kazanılacak, yoksa babam gibi sadece elde edeceği kazancı düşünenlerle değil.» Genç kız, öfkeyle odaya dönüp, kapıyı hızla kapadı.

Ali, kapıyı vurdu. Yumuşak bir sesle, «Leyla,» diye seslendi. «Leyla, sana yemek ısmarlayayım mı?»

Kapının arkasından genç kızın sesi pek hafif geliyordu «Çekil oradan. Beni rahat bırak. Karnım aç değil!» Sonra da kapının arkasından hafif hafif hıçkırık sesleri duyuldu.

Ali, ne yapacağını kestiremeden birkaç saniye kapının önünde durdu. Sonra partiye hazırlanmak için kendi odasına gitti. Gençlerin kendilerine özgü amaçları vardı. Onlar için her şey ya aktı, ya da kara. Arada başka bir renk olamazdı. Bir şey ya iyiydi ya da kötü.

Oysa, yargılara varmakla ilgisi yoktu Ali'nin. Davalar sadece ideallerle çözümlenemezdi. Gençler, bazı işlerin yapılabilmesi için paranın gerekli olduğunu hiç bilmiyorlardı. Üniformalarını almak, onları beslemek, silâh ve cephane vermek, eğitmek için para gerekliydi. Modern savaşlar, hattâ gerilla savaşları gayet pahalıya çıkıyordu. İşte genç kızın eğitilmesi için bu kadar fazla zaman harcamasının başlıca nedeni de buydu. Leyla'nın babasına beslediği kin ve öfkeden yararlanmışlar, kızı zayıf tarafından vurup, iyice aklını çelmişler ve sonunda genç kız, Fedai olmaya, onların davasına kendini adamaya karar vermişti. Kızın yetenekleri uğruna girişilmemişti bu işe. Pek çok genç kız, aynı işi kolayca yapabilirdi.

Fakat o genç kızların hiç birinin babası dünyanın sayılı zenginlerinden biri değildi. Ali, dayanamayıp içini çekti. Genç kız, öbür gün Lübnan dağlarındaki El Fetih yetiştirme kamplarından birinde olacaktı. Kız bir oraya gidip, fedailer arasına karışınca Bedir El Fay da daha önceden geri çevirdiği teklifleri belki kabul etmek zorunda kalacaktı. Leyla, adamın şakağına dayanacak bir silâhtan daha yararlı olacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Otelin telefon memuru İngilizce, «Amerika'dan aradığınız numara hazır, görüşebilirsiniz, Bay Carriage,» dedi.

Dick, «Teşekkür ederim,» dedi. Telefondan zil sesleri takırtılar geldi, sonra da bir kadın sesi duyuldu. Dick. «Alo diye seslendi.

Telefondan gene garip garip sesler geldi. Dick, avaz avaz, «Alo alo,» diye bağırdı. Birdenbire sinir bozucu sesler kesildi ve genç adam karısının sesini duydu. Hemen, «Alo, Margery, sen misin?» diye bağırdı.

«Richrd sen misin?» Margery'nin sesi kuşkuluydu.

«Elbette benim.» Genç adam nedense biraz sinirlenmişti. «Kim arıyor sanmıştın?»

«Sesin çok uzaktan geliyor da.»

«Ben uzaktayım da ondan. Cannes'dayım.»

«Orada ne yapıyorsun?» diye sordu Margerry, «Ben de senin çalıştığını sanıyordum.»

«Aman, yapma Allahaşkına, Margery, elbette çalışıyorum. Patronun hafta sonunu burada geçireceğini sana söylemiştim. Hanımının yaş gününü kutlamak için buraya geldik.»

«Kimin yaş gününü kutlayacaksınız?»

Genç adam bağırdı «Patronun karısının. Neyse, bırak bunları, Margery. Çocuklar nasıl.»

«İyiler. Sadece Timmy'nin nezlesi var. Bugün onu okula göndermedim. Sen eve ne zaman geleceksin?»

«Bilmiyorum. Patronun pek çok işi var.»

«Ama bu kez yolculuğun sadece üç hafta süreceğini söylemiştin.»

«İşler üstüste geldi. Suç benim değil.»

Aramco'da çalıştığın zaman durumumuz çok daha iyiydi. Hiç değilse geceleri evine dönebiliyordun.»

«Ama daha da az para alıyordum. Yılda kırk bin dolar yerine oniki bin dolar elime geçiyordu.»

«Ama ben seni çok özlüyorum.» Margery'nin sesi ağlamaklıydı.

Carriage hemen yumuşadı «Ben de seni özlüyorum, sevgilim. Çocukları da.»

Margery, «Richard,» diye seslendi.

«Evet, sevgilim.»

«Sen iyi misin?»

«Gayet iyiyim.»

«Seni çok merak ediyorum. Uçakla durmadan oradan oraya gidiyorsunuz. Dinlenmeye pek vakit bulamıyorsun gibime geliyor.»

«Uçakta uyumayı öğrendim,» diye Carriage yalan söyledi. «Ben gayet iyiyim.» Genç adam, tek eliyle dudaklarının arasına bir sigara yerleştirip yaktı. «Hem zaten Çarşambaya kadar buradayız. Bol bol uyur, dinlenirim.»

«Buna sevindim. Yakında dönecek misin?»

«İlk fırsatta döneceğim.»

«Seni seviyorum, Richard.»

«Ben de seni seviyorum.» dedi Carriage. «Çocukları benim için bol bol öp, e mi?»

«Olur, öperim. Hoşça kal.»

«Güle güle, sevgilim.» Richard Carriage, telefonu kapadıktan sonra sigarasından bir nefes çekti. Otel odasına şöyle bir göz gezdirdi. Ne garip, oda gözüne bomboş ve yabancı görünmüştü. Aslında dünyanın her tarafında otel odaları birbirine benziyordu. Müşterilerin otel odalarını benimseyip yabancılık çekmemeleri için gereken her çareye başvuruluyordu.

Carriage, Bedir'e benzeyebilmeyi ne kadar isterdi. Bedir, hiç bir yerde yabancılık çekmiyordu. Yabancı odalar ve yabancı

yerler onu hiç etkilemiyordu. Tabiî dünyanın belli başlı kentlerinde evleri ve apartımanları da vardı. New York, Los Angeles, San Francisco, Paris ve Londra, Cenevre, Beyrut ve Tahran gibi. Fakat patron kendi evlerinden birinde değil de otelde kalsa bile, otel odasını kendi zevklerine uydurmayı başarıyordu.

Kimbilir belki de hayatını hep yabancı ülkelerde geçirdiği için başarıyordu bunu. Bedir, daha çocukken babası onu İngiltere'de okula yollamıştı, sonra da Amerika'da kolej öğrenimini tamamlamıştı. Önce Harvard'da sonra da Stanford'da işletmecilik öğrenmişti. Aslında onun hayatı daha doğumundan önce plânlanmıştı. Bir Emirin yeğeni ve tek varisi olması nedeniyle günün birinde Emirliğin işlerini Bedir'in üzerine alması olağandı. Petrol anlaşmalarındaki gelişmeler sayesinde hepsinin cepleri para dolmuştu. Bu adamlar, paralarını Batılılara emanet edemedikleri için dış ülkelerdeki işlerin hepsini Bedir yönetiyordu.

Bedir, başlangıçta da zengindi ama zamanla serveti daha da artmıştı. Sadece komisyonlardan elde ettiği kazanç, yılda beş milyon doları geçiyordu. Ayrıca beş yüz milyon tutarında uluslararası bir yatırımın da kontrolü ondaydı. Ve belki de meselenin en garip yanı Bedir'in işlerini belirli bir merkezî örgüt kurmadan yürütmesiydi. Her ülkede, doğrudan doğruya ona hesap vermekle yükümlü olan küçük bürolar kurulmuştu. Ama son kararların hepsini o veriyordu. Olup bitenleri sadece Bedir bilebilirdi. Dick, ancak aradan iki yıl geçtikten sonra işleri yavaş yavaş kavramaya başlamıştı. Ama gene de her günün onu şaşırtan bazı yenilikler getirmesine de bir türlü alışamamıştı.

Bedir'in El-İkvah örgütüyle ilişki kurduğunu da ilk kez, Ebu Said'in imzasını taşıyan telgraftan öğrenmişti. Bedir'in tutucu kafasıyla, Fedai'lerin mücadelelerinin Arap davası için zararlı bulduğu kanısına varmıştı. Ama besbelli Bedir onlarla da iş yapıyor olmalıydı. Carriage, bunun önemli bir nedene dayandığını anlayacak kadar zeki bir adamdı. Sadece Bedir'in farkettiği bir durum olsa gerekti. Carriage, bunu da merak etmekten kendini alamadı. Fakat bir tahmin yapmasına da imkân yoktu. Zamanla öğrenecekti herşeyi. Yani Bedir, gerçeği açıklamak istediği zaman.

Carriage, kolundaki saate baktı. Saat ona geliyordu. Giyinip yata gitme zamanı gelmişti. Bedir, iş yaparken Çarriage'nin yanında olmasını isterdi.

Bedir, kendi odasıyla karısınınkini birbirine bağlayan kapıda durdu. Bir saniye kadar düşündü, sonra kendi odasındaki tuvalet masasının önüne gitti. Kadife kaplı mücevher kutusunu aldı. Yumuşak halı üzerinde terliklerin sesi duyulmuyordu. Karısının odasına geçerken sadece pijamasının hışırtısı duyuldu.

Kapının altından sızan ışık da olmasa, oda tamamen karanlık sayılırdı. Bedir, karısının çarşafın altına gizlenen karaltısını seçmekte gecikmedi. Yavaşça kapıyı kapadı, gidip karyolanın kenarına oturdu. Karısı hiç kıpırdamamıştı.

Bir saniye sonra Bedir konuştu «Jordana.»

Genç kadında onu duyduğunu belirtecek en küçük bir işaret bile yoktu.

Bedir fısıldadı «Uyanık mısın?»

Cevap yoktu. Bedir, uzanıp kadife kutuyu yastığın üzerine, karısının başının yanına bıraktı. Sonra ayağa kalktı, kapıya doğru yürümeye başladı. Tam kapının tokmağını çevireceği sırada odanın elektriği yandı. Bedir, gözlerini kırpıştırarak arkasına döndü.

Karısı yatağın içinde oturuyordu. Uzun sarı saçları bembeyaz omuzlarından aşağı iniyordu. Genç kadın konuşmadı.

Bedir, «Uyuyorsun sanmıştım,» dedi.

«Uyuyordum. Yolculuğun iyi geçti mi?»

Bedir başını salladı, «Evet.»

«Oğlanlar seni görünce çok sevinecekler. Bu kez, onlara biraz zaman ayırabilecek misin?»

«Çarşambaya kadar burada kalmayı tasarlıyorum. Belki yarın onları Capri'ye götürür, orada birkaç gün kalırız.»

«Çocuklar buna çok sevinecekler.» Jordana, üzerindeki örtüyü çekip ayağa kalktı. Sabahlığı biraz ilerdeki koltuğun üzerinde duruyordu. Genç kadın, uzanıp sabahlığı aldı. Odanın öbür ucundaki aynadan kocasının onu seyrettiğini gördü. «Parti için

giyinmem gerekiyor.» dedi. Bir yandan da sabahlığını sırtına geçirmeye çalışıyordu.

Bedir cevap vermedi.

«Sen de giyinsen iyi edersin.»

«Giyineceğim.»

Bedir, karısının banyoya girip kapıyı kapayışını izledi, sonra o da karyolanın yanına gitti. Siyah kadife kutu hâlâ yastığın üzerinde duruyordu. Karısı bunun farkına bile varmamıştı.

Bedir, kutuyu aldı, sonra kendi odasına döndü. Cabir'i çağırmak için düğmeye bastı.

Adam, birden odanın içinde bitivermişti. «Buyrun, efendim!»

Bedir, kutuyu adama uzattı. «Kaptana söyle bunu kasaya kaldırsın. Yarın sabah geri vereceğiz.»

«Emredersiniz efendim.» Cabir, bunları söylerken kadife kutuyu cebine sokmuştu. «Bu akşam için mavi şantung ceketinizi hazırlamıştım. Onu giymeyi uygun bulur musunuz acaba?»

Bedir, başını salladı «Elbette, iyi olur.»

«Teşekkür ederim.» Cabir, eğilerek patronunu selâmladıktan sonra dışarı çıktı.

Bedir adamının kapadığı kapıya şaşkın şaşkın bakıyordu. İmkânsızdı bu. Karısı yastığın üzerine bırakılan kadife kutuyu görmemiş olamazdı. Görmezlikten gelmeyi tercih etmişti.

Bedir, birden döndü, tekrar karısının odasına gitti. Jordana tuvalet masasının başında oturmuş, aynada kendini seyrediyordu. Aynada kocasının yüzünü görünce, arkasına döndü.

Bedir'in eli genç kadının yüzünü pençe gibi kavradı. Jordana kendini korumaya çalışırken sandalyeden yere düştü. Dirseğiyle de tuvalet masasının üzerindeki şişelere çarpmıştı. Genç kadın, şaşkın şaşkın Bedir'e bakıyordu. Şaşırdığı gibi korkmuştu da. Elini yanağına götürdü. Kocasının parmakları yanağında iz bırakmıştı besbelli. Ayağa kalkmaya yeltenmedi bile. Soğuk bir sesle, «Budalaca birşeydi bu yaptığın,» dedi. «Şimdi benim için düzenlenen yaş günü partisine de katılamayacağım.»

Bedir, sert bir sesle, «Partiye geleceksin,» dedi. «Müslüman

kadınlar gibi yüzüne peçe örtmek pahasına da olsa partiye geleceksin.»

Bedir kapıya doğru yürürken Jordana da bakışlarıyla onu izledi. Bedir kapının önüne gelince durup karısına baktı. «Yaş günün kutlu olsun,» dedi ve dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

Dick, barın biraz içerisinde durmuş, karşıdan patronunu seyrediyordu. Bedir, Yusuf ve başka birkaç erkekle ayakta durmuş, Yusuf'un anlattıklarını o her zamanki sakin ve dikkatli tavrıyla dinliyordu. Dick, saatine bir göz attı. Saat nerdeyse bir olacaktı. Bedir, Jordana'nın henüz partiye katılmamış olmasına sinirlenmiş olmasına rağmen bunu hiç belli etmiyordu.

Müzik, üst güverteye yerleştirilen hoparlörlerden sağlanıyordu. Çiftlerden bazıları dansediyorlardı. Bazıları güvertenin kenarlarına yaslanmışlar, bazıları da dans pistinin çevresine sıralanan küçük kokteyl masalarına oturmuş gevezelik ediyorlardı. Büfe, aşağıdaki ana güvertede hazırlanmıştı, fakat Bedir henüz konukları büfeye davet etmemişti.

Ali Yasir, Carriage'e yaklaştı. Havanın oldukça serin olmasına rağmen şişko Lübnanlının yüzü terden parıl parıl parlıyordu. «Çok güzel bir gemi bu,» dedi Ali. «Boyu ne kadar?»

«Elli dokuz metre.»

Yasir, başını salladı «Bana daha büyük gibi göründü.» Başını çevirip karşıda duran Bedir'e baktı. «Ev sahibimiz iyi eğleniyor galiba.»

Carriage, gülümsedi. «O her zaman eğlenmesini bilir, işle eğlenceyi böylesine ustalıkla birleştirmeyi başaran kimseye rastlamadım.»

«Besbelli eğlence birinci plânda geliyor olmalı.» Ali Yasir'in sesinde suçlayıcı bir ifade vardı.

Carriage'in sesi ise kibar fakat soğuktu : «Hanımefendinin yaş günü bugün, ayrıca patron bu gezide işlerle uğraşmayı tasarlamamıştır.»

Yasir bu konu üzerinde yorum yapmaktan sakındı, «Hanımefendiyle henüz tanışamadım,» dedi.

Carriage, hafifçe gülümsedi «Bugün onun yaş günü. Hanımları bilirsiniz, böyle günlere önem verirler. Belki de davete pek tantanalı bir şekilde katılmayı tasarlamıştır.»

Yasir, ciddi ciddi başını salladı «Batılı kadınlar Arap kadınlarına hiç benzemiyorlar. Bizimkilerin akıllarından hayallerinden geçmeyen işleri rahatça yapabiliyorlar.» Ali, Yasir'in bakışları birden alt güvertenin merdivenlerine yönelmişti. Şaşırdığını belli edercesine merdivenlere bakarken konuşmasını yarıda kesti.

Carriage de Lübnanlının bakışlarını izledi. Jordana partiye katılmıştı. Birdenbire konuşmalar kesildi. Sadece tepedeki hoparlörlerden gelen müzik duyuluyordu. O çalınan parça yarıda kesilmiş, onun yerine 'Misirlou'nun kıvrak melodileri gemiyi doldurmuştu.

Jordana dans pistinin ortasına doğru ilerlerken, bir projektörün ışığı da onu izledi. Genç kadın bir Şark dansözü kıyafetine bürünmüştü. Sırmalı işlemeli bir sütyen göğüslerini gizliyordu. Rengârenk bir şifon eteklik, kıyafetinin tamamlıyordu. Başına bir taç yerleştirmişti. Uzun sarı saçları çıplak omuzlarına dökülmüştü. Yüzüne de sadece gözlerini açıkta bırakan ince bir peçe örtmüştü. Jordana ellerini başının üzerine kaldırıp bir saniye kadar hiç kıpırdamadan durdu.

Carriage, Lübnanlının heyecandan soluğunu tuttuğunu farketmişti. Jordana hiç bir zaman bu derece güzel olmamıştı. O şahane vücudunun her çizgisi rahatça seçiliyordu. Jordana müziğe kendini uydurarak ağır ağır iki yana sallanmaya başladı.

Önce parmaklarına taktığı ziller ritmi kavradı. Sonra da tempo hızlanınca Jordana dansetmeye başladı. Carriage, pek çok göbek dansı seyretmişti. Orta Doğulu bir ailenin çocuğuydu ve çocukluğundan beri de göbek danslarını iyi bilirdi. Fakat böylesine güzel göbek dansı hiç seyretmemişti.

Bu dans, şehvetin ta kendisiydi. Genç kadının her hareketi, Carriage'e da tanıdığı kadınları ve onlarla geçirdiği unutulmaz dakikaları hatırlatıyordu. Jordana'nın dansı bir erotizm

gösterisiydi. Genç adam, gözlerinin zorlukla Jordana'dan ayırıp güvertedeki davetlilere baktı.

Kadın erkek, davetlilerin hepsi de aynı duygunun etkisine kapılmışlardı. Jordana dansederken davetlilerin hepsinin de Bedir hariç ihtirasları ve şehvet duyguları kamçılanmıştı.

Bedir, sesini çıkarmadan karısının her hareketini izliyordu. Fakat yüzü anlamsız, bakışları da dalgındı. Genç kadın gelip kocasının önünde diz çöktüğü zaman da yüzündeki ifade değişmedi. Müzik büyük bir gümbürtüyle sona ererken Jordana da kocasının önünde yere kapandı, alnını kocasının ayaklarına değdirdi.

Bir saniye süren sessizlikten sonra müthiş bir alkış koptu 'Bravo' seslerine arapça 'ahsanti' (aferin) ler karışıyordu. Jordana hâlâ yerinden kıpırdamamıştı.

Bir saniye sonra Bedir eğildi, karısını elinden tutup ayağa kaldırdı. Bedir davetlilere döndüğü zaman onlar hâlâ genç kadını alkışlıyorlardı. Onları susturmak için bir elini havaya kaldırdı. Alkışlar hemen kesilivermişti.

«Karım ve ben, bu güzel günde bizlerle beraber olduğunuz için teşekkür ederiz.»

Tekrar bir alkış koptu. Buna 'yaş günün kutlu olsun' diye bağırışmalar eklendi. Bedir, davetlilerin tekrar susmalarını bekledi. «Şimdi söyleyecek başka birşey kalmadı... Sadece yemeğin hazır olduğunu açıklayabilirim.»

Bedir, karısını elinden tutup merdivenin başına götürdü, birlikte aşağıya indiler. Davetliler de onların arkasından yürümeye başladıkları zaman gürültülü konuşmalar gene geceyi doldurmaya başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Üniformalı gemi garsonları konuklara hizmet edebilmek için büfenin çevresine sıralanmışlardı. Masanın üzeri silme yemekle doluydu. Rosto, hindi ve kocaman bir karaca sofrayı süslüyordu. Masanın tam ortasına buzdan yapılmış büyük bir balık heykeli konmuştu. Heykelin üzerindeki kristal kâsenin içi ise en iyi cins havyarla doluydu.

Adamakıllı acıkmış olan konuklar, salondaki küçük masalara yerleşmişlerdi bile. Bu sırada Carriage, Bedir'in konuklardan özür dileyip salona geçtiğini gördü. Patron, salona giderken başını çevirip Carriage'e bakmış sonra da Yasir'i işaret etmişti. Ali Yasir, büfede yemek almak için sıra bekliyordu. Bedir bir daha çevresine bakmadan döndü ve çıktı.

Carriage, Lübnanlının yanına gitti. «Bay El Fay sizi rica ediyor, efendim.»

Yasir, önce yemek dolu büfeye sonra da Carriage'e baktı. Küçük adam yemekleri görünce, karnı açlıktan guruldamaya başlamıştı. Elindeki boş tabağı istemeye istemeye masanın üzerine bırakmaya hazırlandı.

Dick, adamın elinden tabağı aldı. «Şimdi bir garson bulur sizin yemeğinizi hazırlatırım.»

Ali, «Teşekkür ederim,» dedi.

Dick, tabağı bir garsona verdi. Yemek doldurup çalışma odasına, Bay Yasir'e getirmesini söyledi. Sonra Lübnanlıya döndü: «Lütfen benimle gelin.»

Yasir, Carriage'in arkasından salona geçti, orada da dar

koridora çıktılar. Geminin orta bölmesine vardıkları zaman Carriage maun bir kapının önünde durup hafifçe vurdu.

İçerden Bedir'in sesi duyuldu: «Girin.»

Carriage, kapıyı açtı, Yasir'in içeri girmesini sağlamak için yana çekildi. Kendisi içeri girmedi. «Başka bir emriniz var mı, efendim?

Bedir. «Diktafonu açık tut,» dedi, «daha sonra sana ihtiyacım olabilir.»

Carriage, «Emredersiniz, efendim,» dedi. Garson, Yasir'in yemek tabağını getirmişti. «Tabağı içeriye koyun.» Garson dışarı çıkınca Carriage de kapıyı çekip kapadı. Koridorda yürürken kapının içerden kilitlendiğini duydu.

Bedir, «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi.

Lübnanlı bir köşeye oturmuş, yemeye başlamıştı bile. «Hiç önemi yok,» dedi. Adamın ağzı, havyarla doluydu. Bir siyah havyar tanesinin ağzının kenarından aşağıya süzüldüğünü farkedince hemen peçetesinin ucuyla ağzını sildi.

Bedir, küçük masanın başına gitti, orta gözden bir dosya çıkardı. Dosyayı, Yasir'in tabağının yanına bıraktı. «Patronlarınızla yaptığımız görüşmelerde vardığımız kararlara uyarak yatırımların bir listesini çıkardım,» dedi, «Bu yatırımlardan, on yıllık bir süre içinde yüzde oniki oranında kâr sağlayacağımızı umuyorum. Yüzde altı oranındaki gelişme payı ve gene aynı orandaki mevduat artışı da buna dahil. Kısacası, on yıl sonra yüzde kırk kâr etmiş olacağız, yani elimizde on milyon sterlin olacak, bu arada sermayemiz de bir misli artmış olacak.»

Yasir, ağzındaki lokmayı çiğnerken, «Çok güzel,» diye mırıldandı.

Bedir, «Plânı uygulamaya başlamak için sizin patronlardan emir bekliyorum,» dedi.

Yasir, dosyaya bakmak zahmetine katlanmadı. Sıyırmaya çalıştığı tavuk kemiğini tabağına bıraktıktan sonra yemeği çok beğendiğini belli etmek için dudaklarını şapırdattı. «Acaba ellerimi yıkayabilir miyim?»

Bedir, başını salladı. Lübnanlıyı çalışma odasının hemen yanıbaşındaki musluğa götürdü. Küçük adam geri döndüğü zaman Bedir, masanın başında oturuyordu. Lübnanlı, dosyayı

yemek tabağının yanında bırakıp, masanın karşısındaki koltuğa oturdu. Bedir, saygıyla adamın konuşmasını bekledi.

Yasir: «İnsan ister, Allah verir,» dedi.

Bedir, susuyordu.

«Şartlar plânlarımızda değişiklik yapılmasını gerektiriyor. Korkarım ki, yatırım plânını uygulayamayacağız.»

Bedir'in yüzünde bir değişiklik olmamıştı. Adama birşey söylemedi.

Lübnanlı, «Fonlar için başka girişimler yapılması gerekiyordu,» dedi.

Bedir, sâkin bir tavırla «Anlıyorum. Öyleyse on milyon İngiliz lirasının hemen size geri verilmesini sağlayacağım.»

Yasir hemen atıldı: «Bunun gereği yok. Bu işi bizim yerimize sizin yürütmeniz için de bir neden görmüyoruz. Tabiî her zamanki gibi komisyon da alacaksınız.»

Bedir, sesini çıkarmadan başını salladı.

«Bildiğiniz gibi İsrail her geçen gün biraz daha güçleniyor ve tabiî daha saldırgan oluyor. Onların yönetiminde yaşayan vatandaşlarımızın sıkıntısı da her geçen gün biraz daha artıyor. Zavallı, kardeşlerinden yardım istiyorlar. Zaman kısalıyor. Eğer yakında harekete geçmezsek, herşey mahvolacak.» Lübnanlı, soluk almak için konuşmasına ara verdi. «Askerî Malzeme Anonim Şirketiyle bazı anlaşmalar yaptık. Bize altı milyon pound (İngiliz lirası) değerinde malzeme verecekler. Size de güvendiğimiz için sizi bizim adımıza alıcı olarak göstermeyi kararlaştırdık. Bu iş için size masrafın dışında yüzde on komisyon vermeyi tasarlıyoruz.»

Bedir hâlâ susuyordu.

«Malzemeye verilecek paradan sonra geriye üç milyon dört yüz bin İngiliz lirası kalacak. Bu paranın bir milyon lirası Colombia'daki çiftlik topraklarına yatırmayı düşünüyoruz. Tabiî kahve çifitliklerine.»

Bedir, «Tabiî» dedi. Fakat Bedir'in gerçeği gayet iyi bildiği belliydi. «Geriye iki milyon üç yüz bin İngiliz lirası kalıyor.»

Yasir gülümsedi. Para Bedir'in hesabına yatırılır yatırılmaz bu adamdan yardım göreceklerine inanıyordu. Bedir ne ka-

dar zengin olursa olsun, daha fazla kazanmak hırsından vazgeçemezdi. Daima daha fazlasını istemeye alışkındı. Yasir, «Bu para için bir karar vermedik,» dedi, «Belki de bu parayı İsviçre ve Bahama'da bankalara yatırabiliriz.»

Bedir, başını salladı.

«Tabiî bu paradan da yüzde on komisyon alacaksınız,» diye Yasir telâşla konuştu. «Yani parayı hesabınızdan çıkarmak için de aşağı yukarı bir milyon İngiliz lirasına yakın para alacaksınız.

Bedir, adama baktı. İşte Arap dünyasının zayıf yanı buydu. Hile ve dalevere onlar için ticaretin vazgeçilmez bir kuralı olmuştu. On milyon liradan sadece altı milyonu halkın yararına kullanılacaktı. Aslında bu da şüpheliydi. Halkın yiyecek ve öğrenime ihtiyacı vardı, silâhlara değil. Ve hiç kuşkusuz, kendi ceplerinden ödedikleri paralarla yöneticilerini zengin etmek zorunda da değildiler

Lübnanlı Bedir'in susmasını olumlu bir işaret saymıştı, ayağa kalktı, «Öyleyse, patronuma bu işi onların adına yürüteceğinizi söyleyebilirim değil mi?»

Bedir, adama baktı: «Hayır.»

Yasir, hayret içinde Bedir'e bakakaldı. «Hayır mı?» diye mırıldandı.

Bedir, koltuğundan kalktı. Küçük adama gözlerini dikti. «Pazartesi sabahı bankalar açılınca paranız geri verilecek,» dedi, «Efendilerinize onlara bir hizmette bulunamadığım için üzüntü duyduğumu bildirirsiniz. Fakat ben bu çapta bir işi çevirecek durumda değilim. Hiç kuşkusuz benden çok daha yetenekli kişiler vardır, onlarla çalışabilirler.»

Küçük adam, «Acele işe şeytan karışır diye bir söz vardır,» dedi, «acele karar vermek doğru değil.»

Bedir de, «Namuslu adamın da ölünceye kadar pişmanlık duymadığı söylenir,» dedi. Bedir, sözlerini bitirdikten sonra kapıya doğru yürüdü.

Yasir seslendi: «Bay El Fay.»

Bedir, adama döndü: «Efendim.»

«Kış bastırmadan savaş çıkacak.» Lübnanlı ilk kez arapça konuşuyordu. «Savaş sona erince Orta Doğu, bizim kontrolu-

muz altına girecek. Dünyayı dize getireceğiz, onun için de İsrail diye bir devlet kalmayacak. Eski düzen değişiyor halktan gelen yeni bir güç var şimdi. Eğer şimdi bize katılırsanız, zafer kazananlarla beraber olursunuz.»

Bedir, karşılık vermedi.

Yasir ekledi: «Çölün kumları, düşmanlarımızın kanıyla kızıla boyanacak.»

«Bizim kanımızla da tabiî. Savaş bittiği zaman da hiç bir şey değişmeyecek. Şuradan bir kaç yüz metre, buradan bir kaç yüz metre toprak alacağız. Bizler, büyük güçlerin ellerinde birer oyuncaktan başka birşey değiliz. Rusya ve Amerika. taraflardan birinin zafer kazanmasına göz yumamaz.»

Yasir, «Bizi dinlemek zorunda kalacaklar,» dedi. «Onların petrol ihtiyacını biz gideriyoruz. Yakıt musluklarını kaparsak, dize gelecekler.»

«Sadece bir noktaya kadar. Sonra da onlar bizi dize getirmeye çalışacaklar.»

Kapı vuruluyordu. Bedir, kilidi çevirip kapıyı açtı. Carriage'e «Lütfen Bay Yasir'i konukların yanına götür,» dedi, sonra Lübnanlı'ya döndü. «Eğer ziyaretinizin daha iyi geçmesi için bir şeye ihtiyacınız olursa, emrinizdeyiz.»

Yasir, şaşkın şaşkın Bedir'e baktı. Sıkıntıdan boğulacak gibi olmuştu ama kendini zorlayıp gülümsemeyi başardı. Bedir, kızının onlarla birlik olduğunu öğrenince durum değişecekti. «Khatrak» (hoşça kalın) dedi. «İzninizle.»

Bedir de arapça. «Selâmetle gidin» dedi. Kapıyı kapadı, masanın önüne gidip dosyayı aldı. Dalgın dalgın kapağına baktı. sonra dosyayı çöp sepetine attı.

Sırf Bedir'i işe karıştırmak için düzenlenmişlerdi bu yatırım numarasını. Daha başlangıçta. bu işi gerçekleştirmemeye kararlıydılar. Bedir. gerçeği şimdi anlamıştı. Adamların onu kandırmaya çalışmaktan ve bu işlerden vazgeçmeyeceklerini de biliyordu. Dünyayı kendi düzeylerine sürükleyinceye kadar durmak dinlenmek bilmeyeceklerdi. Ya da bunu başaramazlarsa, dünyayı mahvetmekten geri kalmayacaklardı.

Birdenbire yorulduğunu hissetmişti. Gidip masasının başına oturdu, gözlerini kapadı. Babasının o şefkat dolu, ciddi ba-

kışlarını gördü. Ruhuna işleyen güçlü bakışlardı bunlar. Çocukluk günlerinden bir anı canlanmıştı gözlerinin önünde. O tarihte on yaşında ya var ya yoktu.

Çocuklar, savaşçılık oynuyorlardı. Bedir de oyun arkadaşını tahta bir kılıçla dövüyor bir yandan da avazı çıktığı kadar, «Öl, hain, öl,» diye bağırıyordu, «Peygamberin adına öl.»

Birden tahta kılıcın elinden kapıldığını hissetmişti. Arkasına dönüp de babasını görünce pek şaşırdı. Oyun arkadaşı ise burnunu çeke çeke ağlıyordu.

Bedir babasına, «Niye bana engel oldun?» diye öfkeyle sordu, «Ahmet, yahudi numarası yapıyordu.»

Babası yere diz çökmüştü. Şimdi babayla oğul aynı boydaydılar. «Küfür ediyordun,» dedi babası. «Kendini haklı göstermek için Peygamberin adını kullanıyordun.»

«Hayır, ben Peygamberimizi savunuyordum.»

Babası başını salladı. «Şiddet gösterileriyle savunmaya çalıştığın Peygamberin aynı zamanda Barış Habercisi olarak tanımlandığını unutuyorsun, oğlum.»

Bu, otuz yıl öncesine ait bir anıydı. Şimdi ise kafasının içine daha başka günlerin anıları doluşmuştu!

ALTINCI BÖLÜM

Çift motorlu DC-3 uçağı çölün kenarındaki alana inmek için havada daireler çizerken, alanın pisti de öğle güneşi altında parıl parıl parlıyordu. Bedir, uçağın iniş takımlarının açıldığını duyunca pencereden alana baktı. Pistin taa uzaktaki ucunda Cadillac marka siyah birkaç araba bekliyordu; onların ötesinde de palmiye ağaçlarının bulunduğu düzlükte de birkaç deveyle sürücüsü gölgeye çekilmiş dinleniyorlardı.

Bedir, başını pencereden içeri çevirdi. Hostes yerine oturmuş, emniyet kemerini bağlamıştı bile. Karşısında oturan Cabir de kemerini bağlamıştı. Uçak çöle doğru alçalırken Bedir de kendi kemerini bağladı.

Pencerenin altında kumlar hızla ilerler gibiydi. Sanki pilot uçağı çöle indirecekmiş gibi bir duyguya kapıldı. Sonra uçağın altında beton pistin uzadığını gördü. Uçağın tekerlekleri betona değince uçak hafifçe sarsıldı. Bir saniye sonra pilot, freni çekti. Bedir, öne doğru düşecek gibi oldu. Basınç birden kayboldu ve uçak ağır ağır pistin sonuna doğru ilerlemeye devam etti. Motorların gürültüsü de azalmıştı. Hostes yerinden kalkmış Bedir'e yaklaşıyordu.

Sarışın bir Amerikalı kızdı hostes. Hangi şirketin uçaklarında çalışırlarsa çalışsınlar, hosteslerin hepsi de yüzlerinde aynı gülümsemeyle yolcuları ağırlamaya çalışıyorlardı. Klâsik hostes gülümsemesi hiç değişmiyordu. Bu uçağın, Bedir'in babasının özel uçağı olması da hostesin davranışlarını etkileme-

mişti. «Sanırım yolculuktan memnun kaldınız değil mi, Bay El Fay?»

Bedir, başını salladı: «İyiydi.»

Hostes, «Doğrusu iyi geldik,» dedi, «Beyrut'tan buraya varmamız, sadece bir saat yirmi yedi dakika sürdü.»

«Çok iyi geldik.»

Uçak durdu. Bedir, pencereden, siyah arabaların uçağa yaklaştıklarını görmüştü. Birinci arabadan üniformalı birkaç adam inmişti. Adamların her birinin elinde birer hafif makineli tüfek vardı. Adamlar, hemen uçağın çevresinde mevzilendiler. İkinci arabanın kapıları açılmamıştı. Dört işçi, yolcu merdivenini uçağın kapısına getirmişti.

Bedir de kemerini çözüp ayağa kalktı. Kapıya doğru yürümeye başladı. Fakat Cabir hemen kolunu uzatıp onu durdurdu. «Efendimiz bir saniye beklemek lûtfunda bulunsunlar,» dedi.

Bedir, başını salladı ve adamın önden çıkmasına izin verdi. Yardımcı pilot kabinden çıkmış, hostesle birlikte kapının önünde duruyordu. Onlar da kapıyı açmaya kalkışmadılar. Cabir, ceketinin düğmelerini çözdü. Kolunun içinden Luger marka bir otomatik tabanca çıkardı. Tabancanın emniyet kolunu çekti, ateş etmeye hazır durumda bekledi.

Kapı vuruluyordu. Bir, iki, üç. Yardımcı pilot, elini kaldırdı. Cabir'e baktı.

Cabir, «Bir iki,» dedi, «Onların bir, iki üç, dörde cevap vermeleri gerekiyor. Bunu yapmazlarsa, buradan gideriz.»

Pilot, başını salladı. Kapıyı vurdu. Bir, iki.

Cevap hemen gelmişti ve doğruydu. Pilot, kapının sürgüsünü çekip açtı. Elleri silâhlı iki muhafız, merdivenin başında duruyordu. İki muhafız da aşağıda bekliyordu.

Bedir kapıya doğru bir adım attı, fakat Cabir gene elini uzatıp onu engelledi. «İzninizle, efendim.»

Cabir, merdivenin küçücük sahanlığına çıktı. Muhafızlardan biriyle arapça birşeyler konuştu sonra Bedir'e dönüp başını salladı.

Daha kapıya bile varmadan çölün dayanılmaz sıcağı genç adamı etkilemişti. Bedir, güneşe çıkınca gözlerini kırpıştırdı.

Tam ikinci arabanın kapısı açılıp babası aşağıya inerken Bedir de merdivenleri inmeye başlamıştı.

Babası, muhafızlarının önüne geçip ağır ağır uçağa doğru yürümeye başlamıştı. Çöl şeyhlerinin giydikleri ince, geleneksel entariyi giymişti. Başındaki kefiye, başını ve boynunu güneşten koruyordu. Bedir hızlı hızlı babasına doğru yürüdü. Babasının kendisine doğru uzanan elini öpüp alnına götürdü. Bu da geleneksel saygı gösterisiydi.

Semir uzanıp,oğlunun başını kaldırdı. Gözleri, delikanlının yüzünü inceledi, sonra oğluna sarıldı, iki yanağından öptü «Merhaba. Vatanına hoş geldin, oğlum.»

«Yaa, habibik. Hoş bulduk, baba.» Bedir, doğruldu. Babasından biraz daha uzundu.

Semir, oğluna baktı. «Maşallah ne kadar büyümüşsün, oğlum,» dedi, «Artık kocaman bir erkek olmuşsun.»

Bedir gülümsedi: «Yıl bin dokuz yüz elli bir oldu, baba. İnsan ömrü boyunca çocuk kalmaz ki.»

Semir başını salladı: «Seninle övünüyoruz, oğlum. Amerikan okullarındaki başarınla, bize kazandırdığın şerefle, Boston'daki Harvard ve Massachusettts'deki Cambridge Üniversitelerine girebilmiş olmanla övünüyoruz.»

Bedir, «Ben de sadece ailemi sevindirmek ve onlara şeref kazandırmak için çırpınıyorum,» dedi. Arabaya baktı. «Annemle ablalarım nasıllar?»

Semir gülümsedi, «Hepsi gayet iyi. Onları da birazdan göreceksin. Annen evde seni sabırsızlıkla bekliyor. Ablalarınla kocaları da bize yemeğe gelecekler.»

Bedir, onların kendisini karşılamaya gelmemelerine gücendiyse bile bunu belli etmedi. Burası, onun beş yıldan beri yaşadığı Amerika değildi. Arap kadınları, daha doğrusu iyi aile kadınları kalabalık içine girmezlerdi.

Bedir, «Ben de onları görmek için sabırsızlanıyorum,» dedi.

Babası, Bedir'in koluna girdi. «Hadi arabaya bin. İçersi serindir. Son model araba bu. Havalandırma tertibatı var.»

«Teşekkür ederim, Baba.» Bedir, saygılı bir tavırla, babasının arabaya binmesini bekledi. Sonra kendisi de içeri girdi.

Eli silâhlı bir muhafız hemen arabaya koştu, babayla oğu-

lun arkasından kapıyı kapadı ve şoförün yanındaki koltuğa oturdu. Öbür muhafızlar da öndeki arabaya bindiler. Arabalar hareket ettiği sırada Bedir, deve sürücülerinin hayvanları uçağa doğru çekmeye çalıştıklarını gördü. Eşyayı ve diğer malları develere yükleyeceklerdi anlaşılan. Araba, havaalanından ayrıldıktan sonra bir kaç mil uzaklıktaki dağlara giden beton yola sapmıştı. Makineli tüfek taşıyan zırhlı bir Land Rover araba da arkalarından yola düzülmüştü.

Bedir babasına baktı: «Savaş biteli yıllar oldu. Ben artık muhafızlara gerek yoktur diye düşünüyordum.»

Babası, «Dağlarda bir sürü haydut var,» diye karşılık verdi.

«Haydutlar mı dediniz?»

«Evet. Çalıp çırpmak, kadınlara tecavüz etmek ve insanları öldürmek için sınırlarımızdan içeri sızan haydutlar var. Kendilerini İsrail'li gerillalar diye tanıtan kimseler de var.»

«Ama İsrail'in bu yörede sınırı yok ki.»

Yaşlı adam, «Haklısın,» diye karşılık verdi. «Fakat İsrail'lilerin emrinde çalışan ajanlar da olabilir. Tedbiri elden bırakamayız.»

Bedir sordu: «Bu haydutlar sizi hiç rahatsız ettiler mi?»

«Hayır, bizim şansımız varmış. Ama başkalarının saldırıya uğradıklarını duyduk. Neyse, şimdi daha hoşa gidecek konulardan sözedelim En büyük ablanın bir kaç hafta sonra doğum yapacağından haberin var mı?»

Otomobiller dağa tırmanmaya başlamışlardı. Bedir, birkaç dakika sonra, yolun iki yanında ilk kez yeşillik gördü. Kaktüsler yerlerini çam ağaçlarına, daha sonra da çiçeklere ve çimenlere bıraktı. Babası arabanın camlarını açmak için uzanıp düğmeye bastı. Mis gibi temiz hava, arabanın içine doldu, makinenin yavan serin havasının yerini aldı.

Baba, derin bir soluk aldı. «İnsanların pek çok buluşları var ama,» dedi, «dağ havasının yerini alacak birşey bulamıyorlar.»

Bedir, başını salladı. Şimdi hızla dağın tepesine yaklaşıyorlardı. Evleri, tepenin denize bakan bölümündeydi. Bedir, evini aklında kaldığı gibi bulup bulamayacağını merak ediyordu.

Araba, tepeye ulaşıp, aşağıya inmeye başladığı zaman ev de göründü. Bedir, pencereden başını uzatınca, evin beyaz damını farketti. Bina, onun düşündüğünden daha büyük görünmüştü gözüne. Yeni bölmeler eklenmiş olacaktı. Bahçenin bir ucuna büyük bir yüzme havuzu yapılmıştı. Bedir'in daha önce hiç görmediği bir şey daha vardı. Arazi, gayet yüksek duvarlarla çepeçevre sarılmıştı. Duvarın tepesinde de kale mazgallarını andıran bölmeler vardı ve bu bölmelerde makineli tüfekli muhafızlar nöbet tutuyordu. Ayrıca bölmelerin her birinin yanına büyük birer projektör yerleştirilmişti.

Ev de ağaçların arasına gizlenmişti. Bedir, babasına döndü: «Evlerin hepsi böyle mi?»

Babası, başını salladı: «Bazılarında daha fazla muhafız var. Emirin yazlık sarayında yüzden fazla muhafız görevli.»

Bedir birşey söylemedi. Eğer insanlar, güven içinde yaşamak uğruna kendilerini hapsetmek ihtiyacını duyuyorlarsa, mutlaka bir aksilik var demekti. Araba, ana yoldan, eve giden ara yola saptı. Biraz sonra evin yoldan görünmesini engelleyen ağaçların yanından geçtiler ve duvarın içindeki büyük demir kapının önüne vardılar. Elektrik motoruyla açılıp kapanıyordu bu kapılar. Arabalar hiç durmadan kapıdan geçtiler. Birkaç yüz metre ilerledikten sonra büyük beyaz yapının önünde durdular. Bir hizmetçi, arabanın kapılarını açmak için evden dışarı fırladı. Önce babası arabadan indi. Bedir de arkasından.

Bedir'in bakışları, evin kapısına giden mermer basamaklara yönelmişti. Yüzü açık, başı örtülü, uzun beyaz elbiseli bir kadın kapının önünde belirmişti.

Bedir, «Anne,» diye bağırarak merdivene koştu. annesini kucakladı.

Nebile, yaşlı gözlerle oğluna baktı.

«Bağışla beni, oğlum» diye fısıldadı. «Seni görmek için daha fazla beklemeye dayanamadım.»

*
* *

Resmî bir toplantı olmadığından ve aile fertlerinden başka kimsede yemeğe davet edilmediği için sofraya hep beraber oturdular. Resmî toplantılarda, erkekler sofraya yalnız otururlardı, kadınlar da daha sonra yemek yerler ya da hiç yemezlerdi.

Bedir. sofrada. kızkardeşlerine baktı. Ondan üç yaş büyük olan ablası Fatima. kocasının yanında oturmuş, gururdan gözleri parlayarak, «Çocuğum erkek olacak,» dedi. «Salah'ın ailesinde hep erkek çocuk var. Ayrıca herkes beni, Salah'ın annesine benzetiyor. O da Salah'a hamileyken benim gibiymiş.»

Baba güldü: «Bunlar kocakarı uydurmaları. Pek de bilimsel bir yöntem değil. Fakat daha kesin bir bilgi almaya yarayacak yöntemi buluncaya kadar, kocakarı uydurmalarına bel bağlamaya razıyım.»

Fatima, ilk çocuğu kız olan, kızkardeşi Neval'e bakarak: «İlk erkek torununu ben vereceğim sana,» dedi.

Neval birşey demedi. Babasının hastanesinde çalışan kocası Doktor Ömer de susuyordu.

Bedir, «Kız ya da erkek, Allah'ın dediği olur.»

Bu sözleri, hepsi onayladı. Semir ayağa kalktı. «Batılıların bir töreleri var,» dedi, «erkekler yemekten sonra puro ya da sigara içmek için başka bir odaya çekiliyorlar. Bu töreyi ben de beğeniyorum.»

Semir, kalktı, çalışma odasına yürüdü. Bedir ile enişteleri de onu izlediler. Bir hizmetçi, beylere kapıları açtı, arkalarından kapadı. Semir, masasının üzerinde duran puro kutusunu açtı. Bir puro çıkarıp burnuna yaklaştırdı. «Küba purosu bunlar,» dedi. «Bana Londra'dan yollamışlardı.»

Kutuyu alıp damatlarıyla oğluna ikram etti. Salah ile Ömer birer puro aldılar, fakat Bedir başını salladı. Cebinden bir paket Amerikan sigarası çıkardı: «Ben bunlara alışkınım,» dedi.

Semir gülümsedi. «Senin dilin bile Araptan çok Amerikalı dili,» dedi.

Bedir, «Ben Amerikalılara benzemiyorum,» diye karşılık verdi. Sigarasını yaktı, öbürlerinin de purolarını yakmalarını bekledi.

Semir merakla sordu: «Amerikalılar hakkındaki düşüncen nedir?

Bedir sordu: «Ne bakımdan?»

Salah: «Onların çoğu yahudi,» dedi.

Bedir, eniştesine döndü: «Bu doğru değil. Ülkenin nüfusuna oranla yahudi sayısı pek az.»

Salah: «Ben New York'a gittim,» dedi. «Orası yahudilerle dolu. Herşey onların elinde. Hükümet, bankalar.»

Bedir, eniştesine baktı. Salah, ağır başlı, efendi bir gençti. Babası tefecilikle servet yapmıştı ve şimdi de Beyrut'taki en büyük bankalardan birinin sahibiydi. «Öyleyse siz de yahudi bankalarıyla iş yapıyorsunuz değil mi?»

Salah'ın yüzünü bir dehşet ifadesi kapladı, «Hayır, ne münasebet? Biz sadece en büyük bankalarla, sözgelimi Bank of America, First National ve Chase bankalarıyla iş yapıyoruz.»

«Bunlar yahudi bankaları değil mi?» Bedir, bu soruyu sorarken gözünün ucundan babasının gülümsediğini gördü. Semir, oğlunun sözü nasıl bağlayacağını anlamıştı.

Salah cevap verdi: «Hayır, bunlar yahudi bankaları değil!»

«Öyleyse yahudiler Amerika'da herşeye hâkim olamamışlar, değil mi?»

«Çok şükür. Ellerine fırsat geçse bunu yapmaz değiller ya.»

Semir, «Ama Amerika İsrail'den yana değil mi?»

Bedir başını salladı, «Evet, öyle.»

«Neden öyle?»

«Amerikan zihniyetini anlamaya çalışmalısınız. Haksızlığa uğrayanlara daima sempati beslerler. İsrail'liler de propagandalarında bu noktayı gayet güzel işlediler. Önce İngilizlere karşı, şimdi de bize karşı aynı tutumu izlediler.»

«Peki, biz bunu nasıl değiştirebiliriz? »

«Gayet basit. İsrail'i rahat bırakmakla. Bizim aramızda küçük bir toprak parçası. Onlardan bize ne zarar gelebilir ki? Filin sırtına konmuş küçücük bir güve o.»

Salah atıldı: «Ama öyle kalmayacaklar. Avrupa'nın dört bir yanından binlerce göçmen İsrail'e gidiyor. Onlar ellerindekilerle yetinmeyeceklerdir. Yahudiler daima herşeye sahip olmak isterler.»

Bedir, «Şimdilik bunu bilemiyoruz» dedi, «eğer onları birer kardeş saysaydık ve ülkelerimizi geliştirmek için onlarla elele

çalışsaydık, belki de sonuç başka türlü olurdu. Vaktiyle güçlü bir kılıcın bir vuruşta kocaman bir meşe ağacını ikiye bölebileceği fakat havada uçan bir ipek eşarbı kesemeyeceği ileri sürülmüştü.

Salah. «Korkarım ki, artık bu şekilde davranmak için çok geç kaldık,» dedi, «onların boyunduruğu altında yaşayan kardeşlerimizin feryatları kulaklarımızdan gitmiyor.»

Bedir omuzlarını silkti: «Amerika bunu bilmiyor. Onların bildikleri birşey varsa o da düşman dünyasının ortasında yaşayan bir milyonluk küçük bir ulusun varlığı.»

Semir, düşünceli bir tavırla başını salladı. «Bunun üzerinde uzun uzadıya düşünmek gerek. Çok karışık bir mesele.»

Salah, sıkıntıyla, «Hiç bir karışık mesele değil,» dedi. «Sözlerime mim koyun, günün birinde dediklerimin doğru olduğunu göreceksiniz. İşte o zaman birleşip bu düşmanları yokedeceğiz.»

Semir, öbür damadına baktı: «Senin fikrin nedir, Ömer?»

Genç doktor, utanç içinde genzini temizledi. Çok utangaç bir gençti doktor. «Benim siyasetle bir ilgim yok,» dedi. «Onun için bu meseleleri de pek düşünmüyorum. İngiltere ve Fransa'da öğrenim yaptığım üniversitelerde pek çok yahudi profesör vardı. Hepsi de iyi doktor ve iyi profesördü.»

Semir, oğluna baktı: «Yanılmıyorsam, yarın için bir program yapmamıştın değil mi?»

Bedir. «Evime geldim» dedi. «Artık plân yapmama gerek var mı?

«Güzel. Buna sevindim, çünkü yarın Emir El Feyyad hazretleriyle yemek yiyeceğiz. Kendisi senin onsekizinci yaş gününü kutlamak istiyor.»

Bedir, şaşırmıştı. Yaş günü birkaç ay önce geçmişti. «Emir Hazretleri burada mı?»

Semir. «Hayır» dedi, «Alayh'da, Tek başına tatil yapıyor.

Bedir, bu davetin nedenini sormanın akılsızlık olacağını biliyordu. Vakti gelince babası herşeyi anlatırdı. «Bu benim için büyük bir zevk olacak, baba,» dedi.

«Güzel.» Babası gülümsedi: «Ee, şimdi annenle ablalarının yanına dönelim mi? Senin Amerika'yla ilgili hikâyelerini dinlemek için sabırsızlandıklarını biliyorum.»

YEDİNCİ BÖLÜM

Alayh, Beyrut'tan otuz mil uzakta, küçük bir dağ kasabasıydı. Endüstri, ticaret ve çiftçilik yapılmazdı burada. Varlığının bir tek nedeni vardı. Eğlence. Kasabanın tam ortasından geçen ana caddenin iki yanında Orta Doğu'dan gelme dansöz ve şarkıcıları çalıştıkları lokanta ve gazinolarla sıralanmıştı. Batılı turistlere burada yüz verilmezdi ve zaten burada yabancıya da pek seyrek hattâ hiç rastlanamaz da denilebilirdi. Kasabanın müşterileri zengin şeyhler, emirler ve iş adamlarıydı. Kendi dünyalarının katı ahlâk kurallarından ve sıkıntısından kurtulmak, rahat bir soluk alabilmek için buraya gelirlerdi.

Kendi yerlerinde yurtlarında hoş görüyle karşılanmayan her şeyi burada yapabilirlerdi. Alkollü içkileri içebilirler İslçm yasalarının yasakladığı yiyecekleri ve tatlıları yiyebilirlerdi. Belki de hepsinden önemlisi, burada isimsiz kişiler olmalarıydı. Bir adam, diğerini ne kadar iyi tanırsa tanısın, karşı taraftan bir işaret almadıkça onu tanıdığını belli etmez, onunla konu: maya kalkışmazdı.

Ertesi akşam, Semir'in arabası caddedeki en büyük gazinonun önünde durduğu zaman saat onu geçiyordu. Emir Feyyad, kendini önemli bir kişi saydığı için gazinoyu kendi adına kapatmıştı. Herhangi bir müşteriyle aynı çatı altında olmak, Emir'e yakışmazdı. Emir Feyyad dört ülkeye; Suudî Arabistan, Suriye ve Ürdün'e sınırı olan bin mil karelik bir ülkenin mutlak hükümdarıydı. Feyyad'ın ülkesinin bu sözü geçen ülkelerin topraklarına uzanmış olması da bir mesele yaratmıyordu, çünkü

bu küçücük ülkenin yararlı bir amacı gerçekleştirdiğine herkes inanmıştı. Bu dört ülkenin yöneticileri, aralarında herhangi bir anlaşmazlık çıktığı zaman mutlaka Emir Feyyad'a akıl danışıp onun arabuluculuk yapmasını isterlerdi. Feyyad'ın Emirliği bu ülkeler arasında bir güvenlik ifade ederdi. Bedir'in büyükannesi. Emir Feyyad'ın babasının kızkardeşiydi. El Fay ailesi de hükümdar ailesiyle yakın akrabalığı nedeniyle, ülkenin ikinci büyük ailesi niteliğini taşıyordu.

Emir, ülkenin bütün kamu hizmetlerinin işletme hakkını Bedir'in babasına vermişti. Elektrik ve Telefon şirketlerinin sahibi Semir'di. Buna karşılık El Fay ailesi ülkede okullar ve hastaneler yaptırtmış, halkın buralardan ücretsiz yararlanmasını sağlamıştı. Onlar zaten eskiden beri zengindiler ama aldıkları bağışlarla hemen hiç bir çaba harcamadan gün geçtikçe daha da zengin olmuşlardı.

Emir'in tahtını bırakacağı bir erkek varisin bulunmaması ailenin tümü için büyük bir üzüntü kaynağı olmuş. Emir, bir kaç kez evlenmiş ve her zaman da görevlerini yerine getirmişti. Ancak ona varis kazandıramayan eşlerini de birer birer boşamak zorunda kalmıştı. Şimdi altmış yaşındaydı ve kendisinin bir varise sahip olamayışını Allahın bir emri saydığı için de kuzeninin ona bir varis yetiştirmesini sağlamaya çoktan karar vermişti

İşte Semir de bu nedenle onsekiz yıl önce Mekke'yi ziyaret etmişti. Bedir'in doğmasıyla duaları kabul edilmiş oluyordu. Ancak Feyyad, önceden söz verdiği halde, delikanlıyı henüz resmen kendisine varis ilân etmemişti. Bunun yerine Bedir'in Batı ülkelerinde öğrenim yapmasını, Batı dünyasının özelliklerini öğrenmesini istemişti. Semir, bu karara birçok bakımlardan sevinmişti. Oğlu da tıpkı onun gibi doktor olacak, sonra da baba oğul birlikte çalışacaklardı.

Fakat Emir'in düşüncesi başkaydı. Doktor olabilecek pek çok genç vardı ülkede. Bedir'in çok daha önemli konular üzerinde öğrenim yapması gerekliydi. Sözgelimi ticaret ve işletmecilik gibi. Ancak geniş ticaret bilgisiyle ülkesi yani kendisi ve ailesi servetini ve gücünü arttırabilirdi. Emir'de iş yaptığı Batılılara karşı o klâsik Arap güvensizliği vardı. Batılıların onu

küçük gördüklerini, hattâ cahil bulduklarını hissediyordu. İşte bunun için Bedir'in İngiltere'ye gidip tıp öğrenimi yapmasına izin vermemiş. Amerika'da işletmeciliğin sevilen ve sayılan bir meslek olduğunu düşünerek Amerika'daki öğrenim yapmasını istemişti.

Semir, arabadan inmekte olan oğluna gururla baktı. Geleneksel Arap kıyafetine bürünmüş olan Bedir, boynunu örten kefiyesi, incecik vücudunu saran entarisiyle gerçekten pek yakışıklı bir delikanlıydı. Sivri çene, düz burun, elmacık kemikleri çıkık, yanakların içine gömülmüş koyu mavi gözleri onun güçlü ve karakter sahibi bir genç olduğunu belirliyordu.

Emir, memnun kalacaktı. Belki de artık Bedir'i varis ilân ederdi.

Semir, arkasından yürüyen Bedir'e adımlarını sıklaştırmasını işaret etti. Emir'in vekilharcı, gazinonun kapısında bekliyordu. Yanında silâhlı iki muhafız vardı. Vekilharç, Semir'i hemen tanıdı. Yere kadar eğilip onu selâmladı. «Es selâmün Aleyküm.»

Semir karşılık verdi: «Aleyküm es selâm.»

«Efendimiz hazretleri çok sevdikleri kuzenlerinin bir an önce gelmesi için sabırsızlanıyorlardı. Sizi hemen kendilerinin huzuruna götürmemi emir buyurdular. Kendileri üst kattaki dairelerindeler.»

Semir ile oğlu, Vekilharcın arkasından boş gazinoyu geçtiler, salonun arkasındaki merdivenlerden yukarı çıktılar. Gazino pek sessizdi. Her zaman oradan oraya koşuşan garsonlar salonun bir köşesine çekilmişler, birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Orkestra üyeleri de sahnenin yanıbaşında sigara içip gevezelik etmekle meşguldüler. Şarkıcı ve dansözlerden hiç biri görünürlerde yoktu. Emir'den haber gelmedikçe eğlence programı başlayamazdı.

Gazinonun üst katındaki daireler, çok özel müşterilere ve onların konuklarına ayrılıyordu. Gece geç vakitlere kadar gazinoda eğlendikten sonra evlerine dönmeyecek derecede yorgun olanlar ya da gazino yöneticilerinin sağlayacakları özel eğlencelerden yararlanmak isteyenler kalıyordu bu dairelerde. Vekilharç, bir kapının önünde durup kapıya vurdu.

Küçük bir oğlan çocuğunun sesi duyuldu: «Kim o?»

Vekilharç karşılık verdi: «Doktor El Fay ile oğlu efendi hazretlerini görmeye geldiler.»

İpekli gömlek ve pantolon giymiş bir oğlan çocuk kapıyı açtı. Çocuğun gözleri boyalıydı, yanaklarına allık sürülmüştü, tırnakları da uzun ve boyalıydı. Peltek peltek, «Lütfen buyurun,» dedi.

Bedir ile babası salona girdiler. Hafif bir haşhaş kokusu bürümüştü salonu. Görünürde kimseler yoktu. Oğlan kanepelerle koltukları işaret ederek, «Lütfen buyurun oturun,» dedi. Sonra odadan çıktı.

Bedir ile babası hiç konuşmadan birbirlerine baktılar.

Oğlan tekrar salona döndü: «Efendiy hazretleyi biyazdan buyaya gelecekley. Biy isteyinniz vay mı? Soyuk bir içki fiyan. Dileyseniz İngiviz viskisi de vay.»

Semir başını salladı: «Hayır, birşey istemeyiz, sağolun.

Kapı tekrar açıldı ve Emir Feyyad içeri girdi. Resmî elbiselerini giymişti. Başında da beyaz müslinden sarık vardı.

Semir ile Bedir, hemen ayağa kalkıp Emir Hazretlerini selâmladılar. Feyyad, gülümseyerek Semir'in kolunu yana çekti. «Uzun süre birbirlerini görmeyen kuzenlerin kavuşmaları böylemi olmalıydı!» Emir, kollarını Semir'in omuzlarına koyup kuzenini iki yanağından öptü. Sonra gülümseyerek Bedir'e döndü: «Okula giderken ağlayan küçük çocuk mu bu?»

Bedir, kızardığını hissetti. «O dediğiniz çok eskidendi, efendi hazretleri.»

Emir, «Yoo pek de o kadar eski sayılmaz,» dedi, tekrar güldü, «yanılmıyorsam o zaman altı yaşındaydın.»

Semir, «Oğlum şimdi onsekiz yaşında,» dedi, «Allaha şükür artık koskocaman bir adam oldu.»

Emir, «Elhamdülillah,» dedi, sonra yaşlı erkeklerin ikisinden de uzun boylu olan Bedir'e bir kez daha baktı, «Maşallah senin oğlan bayağı uzun boylu, Bizim ailede bu kadar uzun boylu kimse yoktur.»

Semir, «Beslenmenin etkisi bu, efendi hazretleri,» dedi. Amerika'ya gidecekler pek çok vitamin ve madenle zenginleş-

tiriliyor. Genç kuşakların hepsi de ebeveynlerinden daha uzun boylu oluyorlar.»

Emir, «Ah, siz bilim adamları ne mucizeler yaratıyorsunuz,» dedi.

Semir, «Mucizeler Allaha mahsus.» dedi, «biz sadece onun emir kullarıyız.»

Emir, başını salladı. «Konuşulacak pek çok meselemiz var, kuzenim,» dedi. «Fakat bu işi sabaha bırakabiliriz. Bu gece buluşmamızı, birarada oluşumuzu kutlayacağız.» Emir ellerini çırptı, «Yol yorgunluğunuzu gideresiniz diye size bir daire hazırlattım. Geceyarısı aşağıdaki gazinoda toplanacağız. Bizler için muhteşem bir ziyafet hazırlandı.»

Semir, başını eğdi: «Bu konukseverliğinizden ötürü size minnettarız.»

Süslü oğlan tekrar içeri girdi. Emir hazretleri emretti: «Kuzenlerime dairelerini göster.»

Çocuk, eğilerek efendisini selâmladı, «Bu, bendeyiz için şeyef oyacaktır, efendiyimiz.»

Bedir'in odası babasınınkinden büyücek bir salonla ayrılıyordu. Delikanlı babasını odasında bırakıp kendisine ayrılan odaya geçti. Burası ipek ve atlas örtülerle kaplanmış gayet lüks bir odaydı. Sedirlerin üzerinde kadife yastıklar vardı. Bedir daha içeri girer girmez kapısı hafifçe vuruldu. Bedir, «Girin,» diye seslendi.

Genç bir hizmetçi kız içeriye girdi. Saygılı bir tavırla başını eğdi, «Acaba efendimize bir hizmette bulunabilir miyim?» diye yumuşak bir sesle sordu.

«Şimdilik bir şeye ihtiyacım yok.»

«Belki de efendimize şöyle sıcak bir banyo hazırlayabilirim. Yol yorgunluğunu giderirler.»

«Bak işte bu iyi olur.»

«Teşekkür ederim, efendimiz.» Hizmetçi kız sonra banyoya geçti.

Bedir, düşünceli düşünceli kızın arkasından baktı. İşte şimdi vatana döndüğünü anlamıştı. Amerika'da servis böyle değildi.

Kanun ve darbukaların gürültüsü gazinoyu doldurmuştu. Küçük sahnede bir dansöz kıvrak hareketlerle dansediyor, vücudunun her kıvrılışında, rengârenk etekliği göz alıcı bir görünüş yaratıyordu. Sim işlemeli sütyeni salonun ışıklarını yansıtıyordu. Emir ve konukları sahnenin önündeki at nalı biçimi masaya oturmuşlar, büyük bir dikkatle dansı izliyorlardı.

Emir, masanın ortasına oturmuştu. Semir, onun sağında, şeref koltuğunda,. Bedir ise solunda oturuyordu . Emir'in arkasında ise küçük arkalıksız sandalyelerde Semir ile oğlunu karşılayan boyalı oğlan çocuğa benzeyen çocuklar oturmuşlardı. Vekilharç da onların arkasında ayakta duruyor, servisle ilgileniyordu. Her konuğun önüne birer buz kovasıyla birer şişe şampanya konmuştu. Konukların kadehleri hiç boş bırakılmıyordu. Masanın üzeri, elliden fazla mezeyle donatılmıştı. Konuklar yemekleri elleriyle yiyorlardı ve her lokmadan sonra bir hizmetkâr ıslak bir el beziyle konuğun parmaklarını siliyordu. Kapıda ve duvarın önünde Feyyad'ın bir düzineye yakın özel muhafızı sıralanmıştı. Bunlar gözlerini bir an bile Emir'den ayırmıyorlardı.

Müzik nihayet sona erdi ve dansöz, dansın bitişinde dizlerinin üzerine çökerek seyircileri selâmladı. Alkışları Emir başlattı. Gene Emir'in bir işareti üzerine garsonlar, buz kovalarından şampanya şişelerini kaptıkları gibi sahnenin önüne gittiler, şişelerin mantarlarını açıp, dansözün başından aşağı şampanya akıttılar. Emir, gayet sâkin bir tavırla önündeki para yığınından bir banknot aldı bunu avucunun içinde buruşturduktan sonra sahneye, dansözün önüne attı.

Dansöz zarif bir tavırla parayı aldı. Eteğinin beline, tam göbeğinin altına soktu. Tekrar yerlere kadar eğilerek selâm verdi ve şuh bir gülümsemeyle geri geri giderek sahneden ayrıldı.

Bedir, yan gözle babasına baktı. Semir, gördüklerinden pek etkilenmişe benzemiyordu. Bedir, babasının bu eğlenceyi nasıl bulduğunu, gece hakkında neler düşündüğünü merak ediyordu. Emir'in avucunun içinde buruşturup dansözlere attığı paralar yüzer İngiliz lirası değerindeydi. Ortalama olarak bir işçinin bir yılda kazandığı paradan daha fazlaydı.

Emir Vekilharcını yanına çağırdı, kulağına birşeyler fısıldadı. Vekilharç, başını salladı. Sonra dönüp Emir'in arkasında oturan oğlanlara bir işaret yaptı ve orkestraya da tekrar müziğe başlamasını emretti.

Orkestra çalmaya başlar başlamaz, sahneye dört kız gelmiş, dansa başlamıştı. Salonun ışıkları da yavaş yavaş sönmüş, nihayet dansözlerin üzerine vuran mavi spot ışıklarından başka bir ışık kalmamıştı. Müzik şiddetlenince spot lambası bir dansözün üzerinden ayrılıyor, sonra dansözü daha da çılgınca bir dans gösterisi yaparken yakalıyordu. Dans, onbeş dakikadan fazla sürdü. Dans bittiği zaman da kızlar yarı baygın bir halde sahneye serilmişler, spot lambaları sönmüş, ortalık iyice karanlık olmuştu.

Biran için salonda derin bir sessizlik oldu, sonra Emir ilk kez içinden gelerek alkışlamaya başladı. Salon yavaş yavaş aydınlandı. Hâlâ yerde yatan dansözler ayağa kalkmaya başladılar. Bedir, hayretle onlara bakıyordu. Sahnedeki dansözler, dansa başlayan kızlar değildi. Onların yerlerini Emir'in arkasında oturan oğlanlar almıştı.

Emir bu kez banknotları avucunda buruşturmak zahmetine katlanmadı. Şampanya şişeleri açılıp dansözlerin başlarından aşağı şampanyalar akıtılırken o da avuç dolusu parayı sahneye fırlattı. Bu arada Bedir'e döndü, Fransızca konuşmaya başladı: «Bu çok güzeldi, şahaneydi değil mi?»

Bedir, Emir'le gözgöze geldi. Adam, onu büyük bir dikkatle süzüyordu. «Evet.» Delikanlı kısa bir duraklamadan sonra, «Hepsi de oğlandı değil mi?» diye sordu.

Emir, başını salladı, «Hoşuna gitti mi? İstersen, birkaçını seçip gönül eğlendirebilirsin.»

Bedir, hâlâ gözlerini yaşlı adamdan ayırmamıştı. Başını salladı: «Teşekkür ederim ama istemem. Bana göre değil bunlar. Kadınları tercih ederim ben.»

Emir, kahkahalarla güldükten sonra Semir'e döndü: «Oğlun çok sevimli bir çocuk. Zevkine de diyecek yok. Aynı zamanda pek Amerikanvari!»

Semir, oğluna bakıp gururla gülümsedi. Bedir de, Emirin

birinci sınavını başarıyla verdiğini sezinlemişti.

Bedir, babasına iyi geceler dileyip odasına çekildiği zaman saat sabahın beşi olmuştu, şafak sökmek üzereydi. Odanın perdeleri kapatılmıştı, içersi iyice karanlıktı. Bedir, ışığı açmak için düğmeye uzandı.

Bir el, kolunu tuttu. Kadının sesi gayet yumuşaktı ve belli belirsiz bir Mısırlı lehçesiyle konuşuyordu: «Mum yakacağız, efendi hazretleri.»

Kadın ondan uzaklaşırken Bedir'in burnuna hafif bir Misk kokusu gelmişti. Karanlıkta hiç kıpırdamadan durmuş, kadını görmeye çalışıyordu. Fakat kibrit yakılmadan hiç birşey göremedi. Kadın, kibriti çakıp mum yakmaya hazırlanırken kalın kaşlı, koyu renk gözleri Bedir'e gülümsedi.

Mumların yumuşak, sarı ışığı odaya yayılmıştı. Bedir, kadının o akşam sahnede dansedenlerden biri olduğunu farketti.

Dansözün kıyafetindeki tek değişiklik sütyeniydi. Artık genç kadının göğüslerini gümüş sim işlemeli sütyen örtmüyordu. İpekli bir eşarpla örtülüydüler. Saydam kumaşın altından memelerinin uçları kolayca farkediliyordu. Kadın tekrar Bedir'e gülümsedi. «Efendi hazretleri belki yorulmuşlardır diye sıcak bir banyo hazırlattım.»

Bedir. karşılık vermedi.

Kadın ellerini çırptı. Odanın karanlık köşelerinden iki kadın daha belirdi. Bunlar, ilkinden daha da çıplaktılar. Göğüslerini gayet ince birer tül örtüyordu. Yarı bellerinden aşağısını da sadece ince bir tül sarmıştı. Kadınlar Bedir'e yaklaşırlarken, mumların önünden geçtiler. Bedir böylece çıplak vücutlarını en mahrem yerlerine varıncaya kadar rahatça görebildi. Kadınların sadece yüzleri peçeyle örtülüydü.

Birinci kadın tekrar ellerini çırptı ve başka bir köşeden bir kadın daha belirdi. Bu kadın da oracıkta duran pikabı açtı. Hafif bir müzik odayı doldurmuştu. Kadın, müziğe ayak uydurarak dansetmeye başladı.

İki kadın Bedir'i ellerinden tutup karyolaya götürdüler. Usta ve yumuşak ellerle delikanlıyı soymaya başladılar. Bedir hâlâ konuşmamıştı.

Birinci kadın bir sigara yakıp Bedir'e verdi. Delikanlı, siga-

radan bir nefes çekti. Hafif bir haşhaş kokusu burun deliklerini doldurmuştu. Bedir, vücuduna tatlı bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Sigaradan bir nefes daha çekti sonra sigarayı kadına uzattı.

«Senin adın nedir?»

«Nadya, efendi hazretleri.» Kadın, bu sözleri söylerken erkeğin emrinde olduğunu belli eden bir hareket yapmıştı.

Bedir, şehvet duygularının kamçılandığını hissederek kadına gülümsedi. Karyolaya uzandı, «Banyo yapmamız şart mı?» diye sordu.

Kadın da güldü: «Efendimiz nasıl isterlerse öyle olsun.»

Bedir, çevresindeki kadınlara baktı. Haşhaşın etkisi bütün vücudunu sarmıştı. Başını eğip, vücuduna göz attı. Aşk ihtiyacı son haddini bulmuştu. «Hepinizi birden istiyorum.» dedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bedir. odaya dolan güneş ışınlarıyla uykudan uyandı. Cabir, karyolanın yanında duruyordu. Elinde de bir fincan sıcak Türk kahvesi vardı. Bedir, kahveden bir yudum aldı. Ağzı yanmıştı. «Saat kaç?» diye sordu.

Uşak, «Öğle oldu, efendimiz,» dedi.

Bedir. odaya şöyle bir göz gezdirdi. Kadınların ne zaman gittiklerini hatırlamıyordu. Onlardan aklında kalan tek şey de birbirine girift olmuş vücutlar ve tatlı bir sıcaklıktı. Karyolada yan yatmıştı. Kadınlardan biri, vücudunu baştan aşağı güzelce yağlamış. sonra diğerleri de, her tarafını yalarcasına öpmeye başlamışlardı. Bedir, şehvetin doruğuna erişip boşalıncaya kadar bu iç gıcıklayıcı gösteri devam etmişti. Ondan sonra da Bedir, uykuya dalmıştı.

Bedir sıcak kahveden bir yudum daha içti ve başını salladı, «Babam uyandı mı?»

«Evet, efendimiz. Kendisi Emirle beraber, kahvaltı etmek için sizi bekliyorlar.»

Bedir, kahveden bir yudum daha içtikten sonra yataktan kalktı. «Onlara söyle hemen bir duş yapıp yanlarına gideceğim.»

Bedir, önce soğuk, sonra sıcak ve nihayet tekrar soğuk suyla duş yaptı. Biraz sonra uyku mahmurluğunu üzerinden atmıştı. Parmaklarını çenesinde şöyle bir gezdirdi ve traş işini sonraya bırakabileceğini düşündü. Banyodan çıktığı zaman Cabir de ona gömlek ve pantolon hazırlamıştı.

Bedir, Emir'in odasına girdiği zaman babasıyla Emir hâlâ

kahvaltı sofrasındaydılar. Vekilharç da kahvaltı takımlarını sofradan kaldırmaya başlamıştı.

Bedir, babasını öptü, sonra da Emir'in elini öptü. Emir'in bir işareti üzerine sofraya oturdu. Emir kibar bir tavırla sordu: «Yiyecek birşey ister miydin?»

Bedir, «Hayır, istemem, sağolun,» dedi. Büyükler kahvaltıyı bitirdikten sonra onun birşeyler yemesi terbiyesizlik olacaktı.

Emir, «Öyleyse kahve içersin,» dedi.

Bedir, başını salladı: «Teşekkür ederim.»

Vekilharç, delikanlının fincanını doldurmak için hemen ondan tarafa seyirtti. Bedir, kahvenin tadına baktı. Çok telveli ve tatlıydı. Sakin ve saygılı bir tavırla bekledi. Gerçi güneş girmesin diye perdelerin hepsi sıkı sıkı kapatılmıştı ama Emir güneş gözlüğünü çıkarmamıştı. Koyu renk camların arkasından yaşlı adamın gözlerini görmeye imkân yoktu. Emir, delikanlının fincanı masaya bırakmasını bekledi. «Babanla birlikte senin geleceğini tartışıyorduk,» dedi.

Bedir, başını önüne eğdi: «Kulunuz kölenizim.»

Emir gülümsedi: «Herşeyden önce benim yeğenimsin. Kanımı taşıyorsun.»

Bedir, konuşmadı. Şu anda birşey söylemesi yakışık almazdı.

Emir, «Dünya hızla değişiyor,» dedi. «Senin doğduğun gündenberi pek çok olayla karşılaştık. Bizim plânlarımız da dünyadaki değişikliğe uymalıdır.» Emir, sert bir tavırla ellerini çırptı.

Vekilharç, sessiz sedasız odadan çıktı, arkasından kapıyı da yavaşça kapadı. Şimdi odada yalnız kalmışlardı.

Emir, biraz bekledikten sonra fısıltıyı andıran alçak bir sesle konuştu. «Sana daima varisim gözüyle baktığımı ve günün birinde ülkenin yöneticisi olarak yerimi alacağına inandığımı biliyorsun.»

Bedir, babasına bir göz attı. Semir'in yüzü ifadesizdi. Delikanlı tekrar bakışlarını Emir'e çevirdi.

Emir, «Fakat zaman çok değişti,» dedi. «Şimdi çok daha önemli sorunlar var karşımızda. Orta Doğunun geleceği kumla-

rın altında gizlenen servete bağlı. Bunun vadettiği zenginliğin derecesini dünyada tahmin edemezsin. Bu servetin kaynağı akar yakıt. Endüstrileşmiş, modern Batı dünyasının kanı bu. Bizim şu küçücük ülkemiz de yeryüzünün en büyük akaryakıt göllerinden birinin üzerinde kurulu.»

Emir, soluk almak için sözlerine ara verdi. Kahve fincanını dudaklarına götürüp o sıcak ve tatlı sıvıdan bir yudum aldı. «Geçen ay Amerikan, İngiliz ve birkaç Avrupa şirketiyle bu kaynağı geliştirmek konusunda bir anlaşma yaptım. Şirketler, topraklarımızda petrol arama hakkına karşılık bize on milyon dolar ödemeyi kabul ettiler. Eğer kuyulardan petrol çıkarsa, bize kuyu başına belirli bir ücret ödedikten başka dışarıya ihraç edilen petrolün kazancından da yüzde verecekler. Bu şirketler, rafineriler yapıp, ülkemizin kalkınmasına yardımcı olmayı da kabul ettiler. Bunların hepsi gelecek için büyük umutlar vaadediyor ama gene de benim içim rahat değil.»

Bedir, «Anlayamadım,» dedi. Fakat aslında anlamıştı. Batı dünyasının şartlarını öğrenmesini de bunun için istemişlerdi demek.

Emir, kurnaz kurnaz, «Anladığını sanıyorum,» dedi. «Fakat izin ver de ben içimi dökeyim. Gerçi dünya emperyalizmi ve sömürgeciliği saf dışı bırakmış görünüyor ama bir ülkeyi ve insanlarını köle haline getirmenin daha başka yolları da var. Sözgelimi onları ekonomik bakımdan bağımlı kılmak. Batının bize bunu yapmasına izin vermek istemiyorum, fakat bizim kalkınmamız uğruna onların para harcamaları da tasarılarıma uyuyor.»

Bedir, başını salladı. Emir'e karşı büyük bir saygı uyanmıştı içinde. O garip ve esrarengiz davranışların arkasında bir fikir adamı gizliydi.

«Size ne şekilde hizmet edebilirim?» diye sordu.

Emir, Semir'e bakıp memnun memnun başını salladı. Gülümseyerek tekrar Bedir'e döndü. «Benim yerimi almaktan çok daha önemli bir görev vereceğim sana. Batı dünyasına gidip bu adamların bize istemeye istemeye verdikleri serveti aldıktan sonra, bu serveti Batının yöntemlerine uygun bir şekilde kullanacak birine ihtiyacım var. Eğer sen bu görevi üzerine alır

da başarırsan, söz veriyorum doğacak ilk erkek çocuğun benim varisim olacak. Benden sonra Emir ünvanını alacak.»

Bedir. «Hükümdar Emir'imden vaat almama gerek yok.» dedi. «onun isteklerini yerine getirmenin gururu bana yeter... Bana beslediğiniz güvenden ötürü zatıalinize teşekkür ederim. İnşallah, Allah da beni buna lâyık görür. Tek duam bu olacak.»

Emir, «Allahın dediği olur,» diye mırıldandıktan sonra yerine oturdu, «Amerika'ya okuluna döneceksin, Ancak bundan sonra senin öğrenimini, Amerikan petrol şirketlerinin bana sadık verdikleri belirli kişiler üzerlerine alacaklar. Alışılmış biçimde eğitim görmeyeceksin. Senin eğitimin özel olacak ve üç yıllık bir devrede tamamlanacak.»

Bedir, başını salladı: «Anlıyorum.»

«Şimdi kararlaştırılması gereken önemli bir şey daha kaldı. O da evlenme meselesi.»

Bedir, hayretle Emir'e baktı. İşte bunu hiç beklememişti «Benim evlenmem mi?» diye mırıldandı.

Emir gülümsedi: «Niye şaşırdın? Dün gece hakkında aldığım raporlara bakılırsa, bana pek çok erkek evlât kazandırabileceksin.

Bedir, susuyordu.

«Babanla ben bu mesele üzerinde uzun uzadıya görüştük ve epey düşündükten sonra sana gerçekten beğeneceğini umduğumuz bir gelin seçtik. Müstakbel gelin çok genç ve güzel. Lübnan'ın en iyi ailelerinden birinin kızı. Adı Meryem Riyad. Ünlü bankacı Muhammed Riyad'ın kızı.»

Emir, telâşla, «Ben kızı tanıyorum,» dedi. «Gerçekten çok güzel ve üstelik dinine de çok bağlı.»

Bedir babasına baktı: «Kaç yaşında?»

Semir, cevap verdi: «Onaltı yaşında. Başka ülkelere gitmemiş olmasına rağmen çok bilgili ve kültürlü bir kız. Şimdilik Beyrut'taki Amerikan Kolejinde okuyor.»

Bedir: «Onaltı yaş, evlenmek için çok erken sayılır,» dedi.

Emir, gülmeye başladı. «Ben gayet akıllıca bir seçme yap-

tım. Belki Amerika'da onaltı yaşında bir kız küçük sayılır. Bizim ülkelerimizde ise tam evlenme çağıdır bu yaş.»

*
**

Arabayla Beyrut'a dönerlerken Bedir hiç ağzını açmadı. Kentin dış mahallelerine vardıkları zaman Semir konuştu: «Neyin var, oğlum?»

«Birşeyim yok, Baba.»

«Emir'in varisi olamadığın için mi üzülüyorsun?

«Hayır.»

«Peki öyleyse evlenme konusundaki karar mı canını sıktı?»

Bedir. durakladı. «Kızı hiç tanımıyorum. Bugüne kadar adını bile duymamıştım.»

Semir. oğluna baktı: «Seni anladığımı sanıyorum. Seni Batılılar gibi yetiştirmek için bunca zahmete katlandıktan sonra eşini seçmene izin vermeyip, kendi kafamıza uygun bir evlilik yapmaya zorlayarak bizim törelerimize uydurmaya çalışmamızı garipsiyorsun. Derdin bu mu?»

«Galiba öyle. Amerika'da önce kızla tanışırsın ve birbirinizden hoşlanıp hoşlanmadığınızı araştırırsınız.»

Semir sâkin sâkin, «Burada da öyle olur, oğul,» dedi. «Fakat biz gelişigüzel kimseler değiliz. Kişisel duygularımızın da ötesine giden sorumluluklarımız var.»

«Ama annemle siz evlenmeden önce de birbirinizi tanıyordunuz. Birarada büyüdünüz.»

Semir gülümsedi: «Doğru söylüyorsun. Fakat biz daha çocukken büyüklerimiz ikimizi evlendirmeyi kararlaştırmışlardı. Nasılsa bunu öğrenmiştik ve bu da bizi birbirimize yaklaştırmıştı.»

«Eğer sana bir başka eş seçselerdi onunla evlenir miydin? Anneme olan duygularına rağmen demek isterim.»

Semir bir saniye kadar düşündükten sonra başını salladı. «Evet, belki bu hiç hoşuma gitmezdi ama karara uymaktan başka çarem de olmazdı. İnsan, zorunluluklara katlanmalı. Allan böyle emrediyor.»

Bedir babasına bakıp içini çekti. Allahın emri. İşte herşeyi

sınırlıyordu bu. İnsana pek az seçme hakkı tanınıyordu. «O kızla tanışmak isterim.»

Semir karşılık verdi: «Bu da kararlaştırıldı. Kızın ailesini hafta sonu tatili için dağdaki evimize davet ettik. Öbür gün gelecekler.»

Birdenbire Bedir'in zihninde bir şimşek çaktı. «Sen bunu uzun süreden beri biliyor muydun?»

«Yoo. öğreneli çok olmadı. Emir, kararını geçen hafta söyledi.»

«Annemin haberi var mı?»

«Evet.»

«Peki, kararı uygun buldu mu?»

«Evlenme kararını mı? Evet.»

Bedir, «Ama pek de emin görünmüyorsun, baba,» dedi.

«Annen hep senin Emir seçileceğini düşünerek tatlı hayâller kurardı.» Semir güldü, «kadınlar her zaman gerçekçi olamıyorlar.

«Peki, ya sen baba? Senin de canın sıkıldı mı bu işe?»

Semir. oğlunun gözlerinin içine baktı, «Hayır.» Oğlunun doğduğu geceyi hatırladı. «Sen her zaman benim gönlümün sultanı oldun, bundan sonra da öyle olacaksın.»

DOKUZUNCU BÖLÜM

Meryem Riyad, Lübnanlı kızların çoğu gibi ufak tefekti. Boyu bir metre altmış santimi ancak buluyordu. Koyu renk, iri gözleri vardı. Boyu biraz daha uzun görünsün diye saçlarını da son Paris modasına uygun biçimde tepesine topluyordu. Teni buğday rengiydi ve bünyesi de şişmanlığa pek elverişliydi. Şişmanlamamak için durmadan perhiz yapıyordu. Arap kadınlarının etli butlu vücutlarını tercih eden ailesi ise onun davranışına pek üzülüyorlardı. Gayet güzel Fransızca konuşuyordu, İngilizceyi ise pek o kadar rahat konuşamıyordu. Amerikan Kız Koleji'ne devam etmeyi ise hiç istemiyordu. Diğer varlıklı ailelerin kızları gibi İsviçre ya da Fransa'daki okullardan birine gitmeyi tercih edeceğini, her fırsatta annesiyle babasının başına kakıyordu.

Bu yakınmaya babasının bir tek cevabı vardı. Kızların öğrenim yapmalarına gerek yoktu, çünkü onlar evlendikten sonra ev yönetip çocuk yetiştirmekle yükümlüydüler.

Meryem, okula giden arkadaşlarının çoğunun sahip oldukları özgürlükten bile yoksun kalmanın verdiği sıkıntı içinde erkek kardeşlerinin yabancı okullara gitmelerine yüreği sızlaya sızlaya seyirci kalmıştı. Okuldan çıkar çıkmaz eve dönmek zorundaydı. Kimseyle buluşmasına izin verilmiyordu. Ancak babası uygun görürse ve yanında da bir büyük bulunursa sokağa çıkabiliyordu.

Arabayla, Bedir'lerin evine giderlerken babası memnun memnun kızına baktı. O her zamanki ağır başlı tavrıyla, «Ailenin seni niçin böyle sıkı bir disiplin altında büyüttüğünü belki şimdi anlarsın, kızım,» dedi. «Belki şimdi bize daha çok hak verirsin.»

Meryem, pencereden başını çevirdi. Saygılı bir tavırla; «Evet, baba,» dedi.

«Eğer yabancı ülkelerdeki okullardan birinde olsaydın, Emir seni gelin almak ister miydi sanıyorsun?» Baba, sorusuna gene kendisi cevap verdi. «Elbette istemezdi. Onun istediği gerçek bir Arap kızıydı, yabancı etkenlerle zehirlenmiş biri değil.

Meryem, hiç konuşmayan annesine baktı. Babası yanındayken annesi hiç konuşmazdı. Meryem, tekrar «Evet, baba,» dedi.

«Şimdi gayet saygılı olmanı istiyorum. Herşeyden önce terbiyeli ve kibar davranmalısın. Kolejdeki arkadaşlarından öğrendiğin o şımarıklıkları tekrarlamanı istemem.»

Meryem, üçüncü kez, sıkıntılı sıkıntılı, «Evet, Baba,» dedi.

«Bu evlilik, ülkenin en önemli evliliği olacak. Doğacak ilk erkek çocuğunun Emir'e veliaht olacağını herkes bilivor.»

Meryem, gözünün ucuyla babasına baktı. «Ya hep kız çocuk doğurursam ne olacak?»

Babası, afallamıştı. «Erkek çocuk doğuracaksın,» diye bağırdı. Sanki onun demesiyle olurmuş gibi, kelimelerinin üzerine basa basa emrini tekrarladı. «Beni duyuyor musun? Erkek çocuk doğuracaksın, dedim.»

Meryem, esrarlı bir gülümsemeyle, «Allah isterse,» dedi.

Annesi hemen söze karıştı: «Allahın istediği olur.»

Babası, inançla: «Allahın isteği bu,» dedi. «Öyle olmasa bu evliliği düzenler mi?»

Malikânenin uçsuz bucaksız topraklarına vardıkları zaman, Meryem gördüğü manzaradan bayağı etkilenmişti. Zenginlik nedir bilirdi ama zenginliğin böylesini hiç görmemişti. Beyrut'un en zengin adamlarından biri olan babası, Semir'in yanında orta halli kalıyordu. Sayısız hizmetkâr ve muhafız vardı. Başka bir dünyaya benziyordu burası.

Bu buluşmanın onuruna aile fertlerinin hepsi de geleneksel kıyafetlerini giymişlerdi, fakat çantalarına da Paris'in son

moda kıyafetlerini koymuşlardı. O gece verilecek muhteşem ziyafette bu kıyafetleri giyeceklerdi.

Araba durup da bir uşak kapıyı açmak için onlara doğru yürümeye başladığı zaman annesi, «Peçeni düzelt,» dedi

Meryem, hemen peçesini örttü; sadece gözleri açıkta kalmıştı. Merdivenlere bir göz atınca Dr. El Fay'ın onları karşılamak için merdivenlerden inmekte olduğunu gördü. Onun bir adım gerisinde de Bedir duruyordu. Birden genç kızın soluğu kesildi. Baba oğul da geleneksel giysiler içindeydiler. Nişanlısının hali ve tavrı, çölün katkısını belirliyordu. Ancak gerçek bir Şeyh böyle olabilirdi.

Meryem'in babası arabadan indi. Semir, kollarını öne uzatarak ona yaklaştı, «Sefa geldiniz, sefalar getirdiniz.»

Semir, döndü, oğlunu tanıttı. Bedir, saygı ve itaat dolu bir tavırla eğilip müstakbel kayınpederine hoş geldiniz dedi. Sonra, bir Batılı gibi elini uzattı.

Tokalaştıktan sonra arabanın yanına geldiler. Bayan Riyad arabadan indi ve Semir onu da saygıyla selâmladı. Biraz sonra Meryem arabadan indi. Babası, elini kızına uzatıp, doktorun yanına götürdü. «Dr. El Fay'ı hatırlıyor musun?»

Meryem, görgü kurallarının gerektirdiği biçimde başını kaldırıp doktora baktı, sonra hemen gözlerini yere indirdi ve saygıyla başını eğdi.

Semir, genç kızın elini tuttu. «Yavrum, hoş geldin. İnşallah bizim evimiz ömrün boyunca senin de evin olur.»

«Teşekkür ederim.» diye Meryem fısıldadı. «İnşallah efendim.»

Semir'in bir işareti üzerine Bedir de yanlarına geldi. Meryem, hemen gözlerini yere indirdi bu yüzden de delikanlının ancak pabuçlarının burnunu görebildi. Semir, «Meryem,» dedi. «Sana oğlum Bedir'i yani müstakbel eşini takdim edebilir miyim?»

Meryem, gözlerini kaldırıp erkeklere bakmadan, eğilerek bir saygı gösterisinde bulundu. Sonra başını kaldırdı. Biran için şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. Bedir'in mavi gözlü olduğunu hiç kimse söylememişti. Derken kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı ve peçesinin altında yüzünün kızardığını hissetti.

Bedir'in pek çok özelliği vardı ve hiç kimse bunlardan sözetmemişti. Çok uzun boyluydu. Çok da da yakışıklıydı. Genç kız, gözlerini yere indirdi, kalbinin gümbürtüsünden Bedir'in sözlerini duyamamıştı. Hayatında belki de ilk kez, ailesinin onu öğrenim yapmak için başka ülkeye göndermemiş olmasına şükrediyordu. Birden kara sevdaya tutulmuştu.

*
**

Yemek resmî bir ziyafet niteliğini taşıyordu. Semir, ziyafeti hazırlatmak için Beyrut'taki evinden baş aşçıyı getirmişti. Sofrada, her zamanki Lübnan işi mezelerin yerine siyah İran havyarı yer almıştı. Alışılmış koyun ve tavşan etiyle pilav yerine şarapta pişmiş tavuk ve ördek eti hazırlanmıştı. Ancak yemek üstü verilen tatlı her zamanki gibi baklavaydı. Aşağı yukarı yirmi çeşit baklava hazırlanmıştı.

Yemek süresince şampanya ikram edilmişti. İslâm yasalarının yasaklamadığı tek içki olması nedeniyle şampanya tercih edilmişti. Kadınlar, Paris'ten gelme uzun etekli elbiseleri, erkekler, resmî gece kıyafetleriyle kibar kibar havadan sudan konuşuyorlardı, iki ailenin birbirini daha iyi tanıması için çaba harcıyorlardı.

Yemeğin sonuna doğru, Bay Riyad ayağa kalktı. Gayet ciddî bir tavırla, «İzin verirseniz, muhterem ev sahibimiz, sayın Doktor El Fay'ın şerefine kadeh kaldırmak istiyorum. Allah, ona ve ailesine daima nimet yağdırsın.»

Bay Riyad, kadehini kaldırıp şampanyasından bir yudum içti. Kadehini elinden bırakmadan, «Bu kez de başkasının şerefine kadehimi kaldırmak istiyorum,» diye telâşla ekledi. «Daha şimdiden öz evlâdımı saydığım müstakbel damadımın ve kızımın şerefine kaldıralım kadehlerimizi, Allah, onların birleşmelerini erkek evlâtlarla sağlamlaştırsın.»

Meryem, gülüşmeleri duyunca kızardığını hissetti. Başını kaldırıp da karşıda oturan Bedir'e bakmak cesaretini kendinde bulamadı. Babası gene konuşmaya başlamıştı.

«Gerçi çeyiz meselesi ailelerimiz arasında asla söz konusu edilmemiştir ama bu eski ve değerli töreyi de iyice gözden

çıkarmak istemiyorum. Bir erkek, kızına beslediği sevgiyi ve damadına verdiği değeri başka türlü nasıl ifade edebilir?»

Semir hemen ayağa kalktı: «Hayır, Muhammed, kızını bize armağan etmen yeterince büyük değer taşıyor.»

Bankacı gülümsedi: «Sevgili doktorcuğum, beni bu basit zevkten yoksun bırakmak mı istiyorsun?»

Semir yerine oturdu: «Yoo, elbette istemem.»

Riyad, bu kez de Bedir'e döndü: «Oğlum, düğünün yapıldığı gün, Beyrut'taki bankamdan senin adına bir milyon Lübnan lirası değerinde bir hesap açılacak. Bu parayı dilediğin gibi harcayabilirsin.»

Bedir, kayınpederine teşekkür etmek için ayağa kalkmadan önce Meryem'e bir bakış fırlattı. Genç kızın yüzü kızarmıştı ve gözlerini masadan kaldıramıyordu. Bedir, bankacıya döndü: «Saygı değer pederim,» dedi, «Allah sizin cömertliğinize ve iyiliğinize şahit olsun. Sizden bir ricam daha olacak ki, o da bu büyük armağanınızı en iyi şekilde değerlendirebilmem için bana yol göstermenizdir.»

Muhammed hemen: «Bu isteğin yerine getirilecek,» dedi. Bu sözleri beğenmişti. Herşey tam onun plânladığı gibi yürüyordu. Bu hesabın, ilerde El Fay ailesiyle yapacağı işler için bir başlangıç olacağından emindi.

Semir, ayağa kalktı. Yemek sona ermişti. Bedir'e bakarak. «Biz kütüphaneye gidip dinlenirken sen de nişanlına bahçeyi gezdirsen iyi olacak,» dedi.

Bedir, başını salladı, masanın öbür yanına geçip, Meryem'in ayağa kalkmasına yardım etti. Genç kıza gülümseyerek, «Bizi başlarından savmak istiyorlar galiba,» dedi.

Genç kız başını salladı. Bedir, Meryem'in koluna girdi, birlikte bahçe kapısına doğru yürümeye başladılar.

Onlar kapıdan çıkarlarken Bayan Riyad, Nebile'ye döndü: «Birbirlerine ne kadar yakışıyorlar değil mi?»

*
* *

Hiç konuşmadan bahçenin öbür ucundaki havuzun başına kadar gelmişlerdi. Havuzun başına varınca ise ikisi birden konuşmaya başladılar.

Meryem hemen sustu: «Özür dilerim.»

Bedir hemen atıldı: «Kabahat bende. Senin söylemek istediğin neydi?»

«Önemli birşey değildi. Peki, ya senin söylemek istediğin neydi?»

Güldüler. İkisi de birbirinden çekiniyordu. Bedir, genç kıza baktı. «Duygularını merak ediyordum. Daha doğrusu, evlenmemiz hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istiyordum.»

Meryem, gözlerini yere indirdi. Soruyu cevaplandırmadı.

Bedir hemen, «Buna cevap vermek zorunda değilsin.» dedi. «Benimkisi de düpedüz münasebetsizlik. Aslında başka hiç seçme yapmaya da hakkın yok değil mi?»

Meryem başını kaldırdı: «Senin var mı?»

Cevap vermeme sırası Bedir'deydi. Elini ceketinin cebine götürüp sigara paketini aradı. Paketi, kıza uzattı. «Sigara içiyor musun?»

Meryem başını salladı.

Bedir, bir sigara yaktı, sigarasından derin bir nefes çekti. Sonra dumanları burnundan ağır ağır dışarı salıverdi. «Bu biraz da modası geçmiş bir gelenek değil mi?»

«Evet.»

«Amerika'da, buradaki alışkanlıklarımızı hemen hemen unuttum gibi birşey.»

Meryem: «Ben de hep başka ülkelere gitmek isterdim ama babam izin vermedi. Amerika'yı sevdin mi?»

«Evet. Oranın insanları çok basit kişiler. Çoğu zaman, ne düşündüklerini kolayca anlayabiliyorsun.»

Meryem çekine çekine sordu: «Orada hiç sevgilin var mıydı?»

«Özellikle ilgilendiğim biri yoktu. Fakat bir sürü kızla buluşuyordum tabiî. Ya senin sevgilin var mıydı?»

«Babam çok sert. Dışarıya çıkmama bile pek izin vermiyor. Koleje gitmek istediğim zaman da evde kıyamet koptu.»

Gene sustular. Bedir, gözlerini sigarasının ucuna dikti. Bu kez, ilk konuşan Meryem oldu, «Aa, senin gözlerin mavîymiş.»

«Evet, öyle. Babamın dediğine bakılırsa, bizim ailede mavi gözlü erkeklerin bulunması taa eski devirlere, Kutsal Savaşların

yapıldığı devreye kadar uzuyormuş. O zamandan beri de ailede tek tük mavi gözlü erkek çıkıyormuş.»

Meryem, arkasına dönüp denize baktı. Sesi pek derinden gelir gibiydi: «Bir sürü Batılı kız tanıdıktan sonra beni herhalde pek can sıkıcı bulmuşsundur.»

Bedir hemen, «Yoo, işte bu doğru değil,» dedi. «Ben o kızların hiç birini ciddiye alamazdım. Onlar pek boş kafalı oluyorlar. Bizim gibi değiller.»

«Ama gene de hepsi çok güzel oluyor. Boyları da uzun tabiî.»

Bedir, «Meryem,» dedi.

Genç kız, delikanlıya döndü. Bedir, sözlerini sürdürdü: «Sen de çok güzelsin.»

«Öyle miyim? Gerçekten beni güzel mi buluyorsun?»

«Sanırım öyle.» Bedir, uzanıp, genç kızın elini tuttu. «Hâlâ yabancı ülkelere gitmek istiyor musun?»

«Evet, istiyorum.»

Bedir gülümsedi. «Öyleyse balayımızda Avrupa'ya gideriz.»

Ve öyle de yaptılar. Temmuz ayının sonunda evlendiler, Ağustos ayını da Avrupa ülkelerinde geçirdiler. Eylül ayında, Bedir, Amerika'daki okuluna dönmeden önce karısını Beyrut'a getirip bıraktığı zaman Meryem hamileydi.

ONUNCU BÖLÜM

Konuklar, yemekten sonra üst güverteye döndükleri zaman dans faslı da tekrar başladı. Bedir, her zamanki gibi yemek saati gelir gelmez ortadan kaybolmuştu. Herkes yemek yerken toplantı yapmak adetiydi. Böylece konuklar yemeklerini bitirdikleri zaman Bedir de toplantısını tamamlayıp onların yanına dönerdi. Böylece kimse onun yokluğunu farketmiyordu.

Jordana güvertede öyle bir yere oturmuştu ki, bulunduğu yerden Bedir'in salona girişini rahatlıkla görebilecekti. Dokuz yıllık evlilikten sonra bile hâlâ kocası onun gözünde bir yabancıydı. Erkeğin bazı özelliklerini bir türlü öğrenememişti. Bunları da hiç bir zaman da öğrenemeyecekti. Bedir, bazan sanki karısının varlığından hiç haberi yokmuş gibi davranırdı ama birdenbire de karısına öyle sözler söylerdi ki, genç kadın kocasının kendisiyle ilgili herşeyi bildiğini, onu yakından izlediğini anlardı.

Sözgelimi bu geceki gibi, Jordana, yastığının üzerinde duran mücevher kutusunu görmüştü. Nedense aklına esmiş, kutuyu hiç görmemiş gibi davranmaya karar vermişti. Belki de kocasının geliş gidişlerini bir başka armağanla bağışlayamayacağını anlamıştı. Bedir'i olduğu gibi kabul etmek gerekti, hiç kimse onu değiştiremezdi. Davranışları daima dürüst ve basitti. O vahşi ruhu birdenbire karanlığın içinden dışarı fırlayıveriyordu.

Jordana'yı asıl şaşırtan kendi davranışlarıydı. Kocasının şiddet gösterilerinde ona huzur veren bir özellik vardı. Bu tıp-

kı küçük bir çocuğun, ailesinin kendisini sevdiğini anlamak için onu kızdırıp ceza vermeye zorlamasına benziyordu.

Bedir'in arkasından kapı hızla kapanır kapanmaz, Jordana kalkıp aynaya baktı. Kocasının parmaklarının izleri belirli bir şekilde gözüküyordu. Genç kadın zile basıp sekreterini çağırdı, ondan, buz torbası istedi. Buz torbasını bir saat kadar yanağında tutup şişkinliğin kaybolmasını bekledi.

İşte ancak o zaman partiye giyeceği elbiseyi kararlaştırmıştı. «Madem ki, Bedir kendisine bir müslüman eş istiyordu, öyleyse Jordana da kocasının isteğine uyacaktı. Bir eş, bir huri, bir köle. Allah cennetin kapısından içeri girdikleri zaman bunlara kavuşacaklarını onlara vadetmemiş miydi?»

Jordana, salonun kapısını gözlerken şampanya kadehini dudaklarına götürdü. Bedir henüz dışarı çıkmamıştı.

«Jordana, hayatım,» diyen bir ses duydu. «Doğrusu dans'ın pek güzeldi.»

Jordana sesin geldiği yöne başını çevirdi. Konuşanı sesinden tanımıştı. Hemen öpülmek için yanağını uzatırken «Mara» diye mırıldandı. «Nezaketin bu kadarı da fazla.»

Prenses hemen atıldı: «Hayır, şekerim, doğru söylüyorum. Ben hiç böylesine şehvet kamçılayıcı bir dans görmemiştim. Eğer erkek olsaydım oracıkta sana sahip olurdum.» Kadın gülerek konuşmasını sürdürdü. «Hoş şimdi bile aynı şeyi yapmayı düşünebilirim ya neyse.»

Jordana da kadınla birlikte güldü. «Bu iltifatların en büyüğü oldu, Mara.»

Prenses, başını Jordana'nın kulağına yaklaştırdı: «Önce yaptığın gösteri, inanılmaz birşeydi. Benimle beraber gelen genç adamı farkettin mi? Adam, aklını kaçırıyordu az kalsın. Birden cinnet getirip üstünü başını paralayacak sandım.»

Jordana, kadına baktı. Böyle coşmak, Mara'nın hiç adeti değildi. «Sahi mi söylüyorsun, şekerim?»

«Sahi söylüyorum ya,» dedi Mara. «Hem bu adam seninle tanışmak için can atıyor. Acaba bir saniye boş vaktin var mı?»

Jordana, Prensesin omuzunun arkasından Carrige'in Bay Yasir ile birlikte salona girdiğini gördü. «Hemen şimdi olmaz,» dedi. «Bedir neredeyse dışarı çıkar.»

Yasir doğruca Jordana'nın yanına gitti, «Madam El Fay» diyerek genç kadının önünde eğildi.

Jordana ciddi ciddi: «Bay Yasir.»

«Bu güzel gece için size teşekkür etmek istiyorum, ayrıca partiden vakitsiz ayrılmak zorunda kaldığımı da üzülerek belirteyim, fakat çok önemli işlerim var.»

Jordana da adama elini uzattı, «Buna ben de üzüldüm.»

Yasir, genç kadının elini öptü.

Jordana, «Belki bir daha sefere sizinle iyi tanışmak fırsatını buluruz.»

«İnşallah, ben de o günü dört gözle bekleyeceğim. İyi geceler, Madam.»

Yasir, güverteden inip, yatın kenarından aşağıya sarkıtılmış merdivene doğru ilerlerken, Jordana da Carriage'in Yusuf'un yanına gittiğini gördü. Yusuf ile Amerikalı yönetmen Michael Vincent, Carriage'in peşinden salonu terkettiler ve Bedir'in çalışma odasına giden koridorda gözden kayboldular

Mara sordu: «Yeni bir toplantı mı başlıyor?»

Jordana cevap vermeden omuzlarını silkip şampanya kadehini dudaklarına götürdü. Prenses de genç kadının yanındaki koltuğa yerleşti.

«Benim kocalarımdan biri böyleydi. Hangisi olduğunu şimdi unuttum. Adam her zaman toplantıda olurdu. Öyle sıkıntılı bir yaşantımız vardı ki, sonunda ondan boşandım.»

Jordana. Prensese bakıp gülümsedi, «Bedir için pek çok şey söylenebilir ama,» dedi, «kocam asla sıkıcı değildir.»

«Ben de onun sıkıcı bir adam olduğunu söylemedim. Fakat bazı kocalar, hayatta işten başka şeylerin de bulunduğunu nedense unutuyorlar.»

Jordana, karşılık vermedi. Şampanyasını ağır ağır yudumlamaya devam etti. Birdenbire içine bir ağırlık çöküvermişti. Artık ne yapsa kocasıyla araları düzelmiyordu.

Prenses, ısrarla, «gel, şekerim,» dedi. «Seni şu benim genç adamla tanıştırayım. Hem onu mutlu edersin hem de sen birkaç dakika oyalanmış olursun.»

«Nerede bu adam?»

«Karşıda. Merdivenin başında duran uzun boylu sarışın adam.»

Jordana, adama bir göz attı: «Pek genç görünüyor. dedi.

Prenses güldü, «Elbette genç, şekerim. Yirmi beş yaşında ve bir boğa gibi de güçlü. Rubi'nin o gençlik günlerinden sonra bir daha böylesine güçlü erkekle karşılaşmadım.»

Jordana sordu: «Jigolo mu?»

«Elbette jigolo, şekerim. Yakışıklı genç erkeklerin hepsi öyle değil mi yani? Hem insan onlardan bıkınca, başından defetmesi de kolay oluyor... Ceplerine birkaç frank sokuşturdun mu, çekip gidiyorlar. Hiç bir aksilik de çıkmıyor.»

«Yoksa sen de bu adamdan bıktın mı? Onu başkasına devretmek istemenin nedeni bu mu?»

Mara güldü, «Hayır, şekerim, ondan bıkmadım ama beni fazla yoruyor. Ona ayak uyduramıyorum. Durmadan sevişmek istiyor. Oysa ben artık eskisi gibi genç ve dinç değilim. Sevişmekten yoruluyorum.»

«Ama hiç değilse dürüstsün.»

Mara kırgın bir sesle, «Ben her zaman dürüstüm,» diye mırıldandı. «Şimdi onunla tanışacak mısın?»

Jordana, salona bir göz gezdirdi. Carriage, yalnız başına salona dönüyordu. Yusuf ile Vincent, Bedir'in yanında kalmışlardı. Genç kadın omuzlarını silkti, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Getir bakalım şu adamı.»

*
**

Bedir, su ve İskoç viski dolu bardağı Vincent'e uzatıp oturmasını işaret etti. Bedir, Amerikalının karşısına otururken Yusuf da odanın öbür ucuna çekilmişti.

Bedir, «Uzun bir süreden beri, çalışmalarınızı hayranlıkla izliyorum, Bay Vincent,» dedi.

«Teşekkür ederim, Bay Fay. Sizin böyle düşünmeniz beni gerçekten pek sevindirdi.»

«Böyle düşünenin yalnız ben olmadığıma da inanabilirsiniz, Bay Vincent,» Bedir, hemen konuya girmek istiyordu. Eh, adam ne de olsa Amerikalıydı ve bin dereden su getirilmesinden hoş-

lanmayabilirdi. Bedir: «Peygamberimizle ilgili bir film yapmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğinizi öğrenmek istememin nedeni de bu. Böyle bir film çevirmeyi hiç düşündünüz mü?»

Yönetmen, içkisine uzandı, «Doğrusunu söylemek gerekirse hiç düşünmedim, Bay El Fay.»

«Bunun özel bir nedeni var mı, Bay Vincent?»

Vincent, başını salladı, «Yoo, böyle birşey hiç aklıma gelmedi. Belki de biz Amerikalılar, Hazreti Muhammed'i pek iyi tanımadığımız için onunla ilgili film çevirmeyi de düşünemedim.»

Bedir, «Ama onu iyi tanıyan dört yüz milyon insan var,» dedi.

Vincent başını salladı: «Bunu biliyorum. Bay Ziyad bana durumunu anlattı. Peygamber'in yaşam öyküsünü konu alan birkaç kitap da verdi. Bu fikri pek ilginç bulduğumu söylemek isterim.»

«Bundan bir film çıkar mı dersiniz?»

«Çıkar, hem de çok güzel bir film olur.»

«Batı dünyasında beğenilecek bir film yapılabilir mi? Bizim de Batılılar gibi ahlâk kurallarını temel alan bir uygarlığa sahip olduğumuzu anlamalarını sağlayacak nitelikte bir film demek istedim.»

«Filmin başarılı olup olamayacağını bilemem. Filmin oynatılması konusunda bazı güçlüklerle karşılaşabiliriz. Anlama meselesine gelince, bundan yana bir korkusuz olmasın. Tabiî filmin oynatılması şart.»

Bedir başını salladı, «Anlıyorum. Diyelim ki, filmin oynatılması sağlandı. Filmin çekilmesi için yapılacak ilk iş nedir?»

«Her filmin çekimi senaryonun hazırlanmasıyla başlar.»

«Diğer filmlerinizin senaryolarını siz yazdınız. Acaba bu filmin senaryosunu da yazmayı düşünür müsünüz.»

«Konuyu yeteri kadar bilsem yazardım. Fakat ne yazık ki bilgim yok.»

«Size gereken yardım yapılırsa, o zaman böyle bir teklifi kabul eder misiniz?»

«Senaryoyu tamamlayınca filmin çekileceğinden emin olursam, kabul ederim.»

«Filmin çekileceğine ben garanti verirsem?» Vincent, Bedir'e bakıp derin derin soluk aldı. Bu teklife evet derde sonradan çekimden vazgeçilirse, sinema endüstrisinde ona iş kalmayacaktı. Yahudiler, onu mahvedeceklerdi. Fakat film çevrilir de gerçekten başarılı olursa, yahudiler bunu kendi sinemalarında bile oynatırlardı. Film, para getirirse, konusunun önemi kalmazdı. Vincent. «Ben pahalı adamım,» dedi. «Ucuza iş yapmam.»

«Onu zaten biliyordum, Bay Vincent. Bu film için bir milyon dolar ücret kârdan pay alacağınızı söylersem, size ucuz iş mi yaptırmış olurum?»

Hoparlörlerden yayılan müzik ağır ve romantikti, Jacques, genç kadının elindeki kadehi alıp masaya bıraktı. Onu dansa davet etti. Dans pisti adamakıllı dolmuştu. Erkek, Jordana'ya bakıp gülümsedi, «Sizi dansa kaldırabilmek için uygun bir parçanın çalınmasını bekledim,» dedi. «Bu bekleyiş oldukça uzun sürdü.» Jordana, şampanyanın beynini uyuşturduğunu farketti. Genç adama hafifçe gülümsedi, «Ne güzel.»

Jacques, Jordana'yı iyice kendine çekti, «Ah, siz Amerikalılar yok musunuz? Sadece 'Ne güzel?' demesini mi bilirsiniz?»

Jordana erkeğin gözlerinin içine baktı: «Amerikalı mı? Ben Amerikalı değilim. Kıyafetimden de anlamadınız mı bunu?»

Jacques, «Konuşmayın,» dedi. «Sadece dansedelim,» Jordana'nın başını onun omuzuna dayamasına yardım etti. Öbür elini de genç kadının kalçasına dayadı. Birbirlerine sımsıkı sarılmış durumda ağır ağır dansetmeye başladılar.

Biraz sonra Jacques, genç kadının yüzüne baktı. Jordana'nın gözleri kapalıydı. Genç kadının kalçasına dayalı duran elini çekip yana sarkıttı. Sonra da güvertenin korkuluklarına yaklaştı. Burada onları kimsenin görmeyeceğini anlayınca, Jordana'nın elini tutup aşağı indirdi.

Jordana, hayretle gözlerini açıp erkeğe baktı: «Siz çıldırmışsınız. Bizi seyredenler var.»

Jacques, ihtirasla, «Kimse ne yaptığımızı göremez,» diye mırıldandı. «Konuklara arkamız dönük. Sizin dansınızı seyre-

derken tam iki kez, aşk nöbeti geçirdim. Bu kez, bana dokunmanızı, aşk nöbetini birlikte geçirmemizi istiyorum.»

Jordana büyük şehvet dalgasının kendi bedenini de sardığını hızla hissediyordu.

Jacques, «Bana daha sıkı sarıl,» diyordu.

Güvertenin loş ışığı altında Jordana artık müziği duyamıyordu, ikiside şehvetin doruğuna erişmek üzereydiler.

Jacques, fısıldadı: «Şimdi tamam, korkuluktan denize uzat.» Genç adam sözlerini bitirir bitirmez, boşaldı.

Jordana, bir an, şaşkın şaşkın, denize baktı, sonra bakışlarını erkeğin yüzüne çevirdi.

Jacques, gülümseyerek: «Teşekkür ederim,» dedi. Göğüs cebinden mendilini çıkardı. «Ellerini kurula.»

Jordana mendili aldı, elini güzelce kuruladıktan sonra onu denize attı.

Mendil denize düşerken onlar da korkuluğun başından ayrılıp dans pistine yürüdüler. Jacques «Seni tekrar görmeliyim.» diye fısıldadı. «Seni nereden arayabilirim?»

«Arayamazsın. Ben seni arayacağım.»

«Martinez Otelinde kalıyorum. Arayacak mısın? Söz mü?»

Jordana başını salladı. Bedir'in Yusuf ve Amerikalı yönetmenle birlikte merdivenin başına geldiğini gördüğü sırada müzik kesilmişti. Jordana, «Kocam geliyor,» diye fısıldadı. Erkeğin yanından uzaklaşmaya hazırlanırken Jacques. elini tuttu:

«Yarın mı arayacaksın?»

«Evet.» Jordana elini erkeğin parmaklarından çekip kurtardı, sonra Bedir'e doğru yürüdü. Genç kadının yüzü kızarmıştı, sanki az önce bir nefes haşhaş çekmiş gibiydi.

«Sevgilim,» diye haykırdı. «Ne güzel bir yaş günü partisi. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.»

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Vakit gece yarısını geçmiş, Leyla da odasında oturmaktan sıkılmaya başlamıştı. Pencerenin önünde durmuş, dışarısını seyrediyordu. Bu sıcak gecede cadde hâlâ insanlarla doluydu. Kulelerin reklâmları göze çarpıyordu. Havada bir parlaklık ve bir coşkunluk vardı.

Leyla, pencerenin önünden ayrıldı. Artık sıkıntıdan patlayacak hale gelmişti. Dışarı çıkıp şöyle biraz yürümezse, çıldırabilirdi. Ceketini ve oda anahtarını alıp dışarı çıktı. Asansörü beklerken ceketini sırtına geçirdi. Binadan dışarı çıktığı zaman Jean pantolonu ve spor ceketiyle gezintiye çıkan diğer genç kızlara benziyordu.

Leylâ, Carlton Oteline doğru yürüdü. Kanada caddesinin köşesinde dondurmacıdan dondurma aldı, sonra karşıya geçip, daha tenha olan deniz kenarındaki yoldan yürümeye başladı. Carlton Otelinin karşısına gelince, demir parmaklıkların üzerine oturup otele giren çıkanları seyretmeye başladı.

Dondurmayı bitirdikten sonra külâhını da yedi, parmaklarını yalayarak temizlemeye çalıştı. Sürat motorunun sesini duyunca başını çevirip denize baktı.

Büyük bir Riva motoru Carlton'un iskelesine yanaşıyordu. Motorda, üniformalı iki denizciden başka kimse yoktu. Denizcilerden biri iskeleye atladı, motorun halatını iskeledeki küçük bir 'baba'ya bağladı. Bir saniye sonra öbür denizci de motordan çıkıp arkadaşının yanına geldi. Birer sigara tüttürüp konuşmaya daldılar.

Leylâ, uzaklara baktı. Babasının yatı, bir kaç yüz metre ilerde demirliydi. Üst güvertenin ışıkları, karşıdan göz kırpıyordu. Hafif bir müzik sesi, kıyıya doğru dalga dalga yayılıyordu. Genç kız, bir sigara yaktı. Başını arkaya çevirip otele bir göz attı. Orada hiç bir şey yoktu. Sigarasını içmeye devam etti. Yoldan geçen küçük bir araba, Leyla'nın karşısında durdu. Şoför, karşı pencereden başını dışarı uzatıp genç kıza seslendi.

Leyla, şoförün ne dediğini duyamamıştı ama ne istediğini biliyordu. Öfkeyle, ayağa kalkıp şoföre arkasını döndü Adam da buna karşılık kornaya bastı ve araba büyük bir hızla oradan ayrıldı.

Leyla, iskelenin üst bölümüne gelince durup denizcilere baktı. Birşey söylemedi.

Denizcilerden uzun boylu olanı, «iyi geceler,» dedi.

Leyla, «İyi geceler,» diye karşılık verdi. Motoru dikkatle inceledi. Telsiz telefonlu büyük bir motordu bu. Babasının Amerikan oyuncaklarına bayıldığını biliyordu.

Denizcilerden kısa boylu olanı, sinsi sinsi gülümseyerek, «Bu gece iş yok mu?» diye sordu.

Leyla, onu duymamış gibi davrandı.

Uzun boylusu güldü, «Aşağıya gelsene. Ayaküstü iş tutmak istersen, ikimiz de sana onar frank veririz.»

Leyla, büyük bir şaşkınlıkla adama baktı, «Ne oldu? diye hakaret dolu bir sesle sordu. Eliyle yatı işaret etti: «Oradaki kızlar size fazla pahalı mı geldi?»

Uzun boylu denizci hâlâ umutluydu: «Yirmişer frank veririz. Daha fazlasına gücümüz yetmez.»

Leyla adama gülümsedi: «Eğer beni oraya yani gemiye götürmeyi kabul ederseniz, bu iş bedavaya olur.»

Denizciler önce birbirlerine sonra da Leyla'ya baktılar. Uzun boylusu, «İşte bunu yapamayız,» dedi.

«İşinizden olmaktan mı korkuyorsunuz? Orada çok önemli bir toplantı mı var?»

«Patronumuz Şeyh El Fay'ın karısının yaş günü.»

Leyla, alaycı bir tavırla ceketinin düğmelerini çözüp sırtından çıkardı. Bütün ihtişamıyla göğüsleri meydana çıktı. «Hadi daha ne duruyorsunuz?» dedi.

Adamlar, üzgün üzgün başlarını salladılar. Nihayet uzun boylu denizci, «Yirmi beşer frank veririz,» dedi.

«Olmaz.» Leyla, hemen ceketiniilikledi ve arkasını dönüp oradan uzaklaşmaya hazırlandı, «Elinize geçen fırsatı değerlendirmediniz.»

Uzun boylu seslendi: «Yarın. Eski limana gel. O zaman seni gemiye götürebiliriz.»

«Yarın burada olmayacağım.»

Kısa boylu denizci seslendi, «Dur!» Adam, hemen arkadaşına dönüp alçak sesle birşeyler söyledi, sonra tekrar genç kıza döndü, «Pekâlâ. Motora binip yatın çevresinde bir kez dolaşacağız, sonra da geri döneceğiz. Anlaştık mı?»

«Anlaştık.» Leyla, iskeleye atladı. Bu arada uzun boylu denizci de motora binmişti. Motorun gürültüsü geceyi dolduruverdi. Denizcilerin kısa boylu olanı elini uzatıp Leyla'nın motora binmesine yardım etmek istedi. Ancak genç kız, erkeğin yardımına gerek duymadan motora atlamış, arkaya geçip oturmuştu.

Kısa boylu denizci; motorun ipini çözüp içeri atladıktan sonra Leyla'ya döndü: «Öne geçsen iyi edersin. Arkada su sıçrar sırılsıklam olursun.»

Leyla, erkeğe gülümsedi: «Ziyanı yok. Ben suyu severim.»

Motor, hızla denize açılınca, denizci de geldi, Leyla'nın yanına oturdu. Uzanıp kızın blûzunun düğmelerini çözdü. «Harika,» diye homurdandı.

Leyla, «Acelen ne?» diye sordu, «Daha çok vaktimiz var.»

Denizci hırsla kıza doğru uzandı. Onu mengene gibi kollarının arasına aldı. Canını acıtıyordu. Leyla, erkeği geriye itti. «Dur, diye öfkeyle mırıldandı. «Gezinti sona erince ona sıra gelecek.»

Denizci, hayretle Leyla'ya baktı. Yüzü kızarmıştı.

Leyla, tatlı tatlı gülümsedi: «Seni kandıracak değilim. Üzülme.» Ceketini çıkarıp denizciye uzattı. «Bunu sana rehin bırakıyorum.»

Denizci, ceketi eline almış, şaşkın şaşkın kıza bakıyordu. «Bu ne biçim oyun böyle?»

Leyla'nın cevap vermesine zaman kalmadan motorun telsiz telefonundan sesler geldi. Uzun boylu denizci telefonu açtı. Öfkeli biri acele acele birşeyler söyledi. Denizci telefonu kapadıktan sonra kızla arkadaşına baktı. «Limana dönmek zorundayız,» dedi. «Kaptan bize fena halde kızdı. İskelede yolcu bekliyormuş.»

Kısa boylu denizci, «Allah kahretsin,» dedi. Elindeki ceketi kıza geri verdi: «Giy şunu.»

Uzun boylu denizci, «Sana bu işe kalkışmayalım demiştim, dinlemedin,» dedi.

Kısa boylu denizci, «Canın cehenneme,» diye öfkeyle homurdandı.

Leyla sessiz sedasız ceketini giydi. Sonra kıyıya baktı. İskelede bekleyen şık kıyafetli konukları uzaktan gördü. Denizci motorun hızını kesti ve tekne iskeleye doğru sürüklenmeye başladı.

Kısa boylu denizci, hemen iskeleye atlayıp tekneyi bağladı. Uzun boylu arkadaşı motorda kalmıştı.

İskelede iki erkekle iki kadın vardı. Leyla motordan çıkarken merakla genç kızı süzdüler ama onunla konuşmadılar. Leyla, iskelenin üst kısmına çıktıktan sonra arkasına dönüp baktı. Kısa boylu denizci, gayet kibar ve saygılı bir tavırla hanımların motora binmelerine yardım ediyordu. Birdenbire başını kaldırıp yukarıya baktı.

Leyla gülümseyerek, «Hayat bu işte,» diye bağırdı.

Erkekler de motora binmişler, motor ağır ağır hareket etmişti. Kısa boylu denizci motora atladıktan sonra Leyla'ya baktı. Sonra da güldü ve çaresizliğini belli etmek için kollarını iki yana açtı.

Leyla, kumsala doğru ağır ağır yürürken adam, birdenbire karşısına dikiliverdi. «Senin neyin var?» diye avaz avaz bağırdı, «Aklını mı kaçırdın? Herşeyi berbat edebilirdin.»

Leyla şaşırmıştı,

«Senin gemiden döndüğünü görmedim.»

Ali Yasir, «Daireye gidip de seni orada görmeyince aklım başımdan gitti. Daireden dışarı çıkmayacaktın güya. Bunu biliyordun,» dedi.

«Canım sıkılmıştı. »

Yasir alaycı alaycı, «Demek canın sıkılmıştı,» diye mırıldandı. «Onun için de dışarı çıkıp motor gezintisi yapmayı kararlaştırdın ha?»

Leyla, hayretle Yasir'e baktı. «Niye motor gezintisi yapmayacakmışım? Buna benden çok kimin hakkı var, söyler misin? Ne de olsa motor babamın malı.»

Son konuk grubu da kıyıya dönmek için sürat motorlarından birine bindiği zaman saat sabahın dördünü geçmişti. Jordana, Prenses Mara ve Jacques'ı uğurlarken Yusuf da güvertede tek başına duran Bedir'in yanına yaklaştı. Vincent'in yanında duran iki artisti işaret ederek, «Kızları burada bırakayım mı?» diye sordu.

Bedir başını salladı.

«Benim yatta kalmamı mı istiyorsunuz?»

«Hayır, sabahleyin otele gelir seni bulurum.»

Yusuf gülümsedi: «Pekâlâ, İyi geceler.»

«İyi geceler.»

Jordana, merdivenin başından uzaklaştığı zaman Bedir güverteden ayrılmıştı. Jordana ağır ağır salona yürüdü.

Bir garson genç kadının yanına yaklaştı, «Size birşey getirebilir miyim, Madam?»

«Hayır birşey istemem, sağolun. Ha, sahi, acaba Bay El Fay'ı gördünüz mü?»

«Yanılmıyorsam, yatak odasına çekildi, Madam.»

Jordana, koridoru geçip kendi odasına girdi. Sadece başucundaki lamba yanıyordu. Geceliği ve sabahlığı karyolanın üzerine serilmişti. Genç kadın ağır ağır soyundu. Birdenbire kendini pek bitkin ve yorgun hissetti. Kocasının vurduğu yer gene ağrımaya başlamıştı.

Tekrar yatak odasına döndü. Geceliğini giydi. Yorgun bir halde yatağa girdi. Başucundaki lambayı söndürüp başını yastığa gömdü.

Kocasının kapısının altından sızan ışık, Jordana'nın odası-

nı aydınlatıyordu. Bedir, hâlâ uyanıktı. Jordana, ağrısının azalmaya başladığını farkedince gözlerini kapadı. Kocasının kapısı birdenbire açıldığı zaman da uykuya dalmak üzereydi. Jordana'nın gözleri aralandı.

Bedir, kapıda duruyordu. Daha soyunmamıştı. Uzun bir süre hiç konuşmadı. Nihayet, «Çocukların yarın sabah dokuzda yatta olmalarını istiyorum,» dedi.

«Peki, Bedir. Buna sevindim. Çocuklarla birlikte yolculuk etmeyeli çok oldu.»

Bedir'in sesi gayet soğuk ve ifadesizdi, «Ben çocuklarımı çağırdım, seni değil.»

Jordana susuyordu.

«Çocukları pazar günü geri getireceğim.»

«O güne kadar Capri'ye gidip dönemezsiniz.»

«Capri'ye gitmeyeceğiz. Pazartesi sabahı erkenden Cenevre'de bulunmam gerekiyor. Sadece St. Tropez ile Torquerolles'ye gideceğiz.»

Bedir'in arkasından kapı kapandı, oda gene karanlığa gömüldü. Jordana, başucundaki fosforlu saate baktı. Beşi geçiyordu.

Uzanıp bir sigara aldı, yaktı. Saat dokuzdan önce çocukları yata gönderecekse, şimdi yatıp uyumaya vakti kalmamış demekti. Yorgun bir tavırla ışığı açtı ve hizmetçisini çağırmak için zile bastı.

Şimdiden giyinip villâya gitse iyi olacaktı. Çocuklar, sabahleyin yedide uyanmış oluyorlardı. Onlar gittikten sonra da yatıp uykusuzluğunu giderebilirdi.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Michael Vincent, otelin yemek salonuna geldi. Gözleri uykusuzluktan şişmiş, kızarmış, yüzünde kırışıklar belirmişti. Sabah güneşine aldırmadan Yusuf'u bulmak için çevresini kolaçan etti. Nihayet Yusuf'un pencerenin önündeki masalardan birinde oturduğunu gördü.

Yusuf, yeni traş olmuştu. Dipdiri görünüyordu. Masanın üzerinde, dürbünün yanında bir fincan kahve duruyordu. Güleç bir yüzle, «Günaydın,» dedi.

Vincent, masaya otururken, «Günaydın,» diye homurdandı. Gözlerini kırpıştırdı, «Kuzum sen bu işi nasıl başarıyorsun? Yatağa yatıncaya kadar saat altıyı bulmuştur. Oysa şimdi daha sabahın dokuz buçuğu ve sen toplantı yapmak istiyorsun.»

Yusuf, «Patron, ortalıktayken kimse uyku uyumaz,» dedi. Dürbünü alıp yönetmene uzattı. «İnanmıyorsan kendi gözlerinle gör. Patron, su kayağı yapıyor.»

Vincent, dürbünü aldı, gözlerine göre ayarlamaya çalıştı. Yatı net bir şekilde görünceye kadar uğraştı. Nihayet su kayağı yapan Bedir'i de gördü. Genç adam, bir eliyle kayağın halatını kavramış, öbür eliyle de omzunda oturan çocuğu tutuyordu. Vincent sordu: «Oğlan kimin nesi?»

«Patronun küçük oğlu Semir. Dört yaşında. Büyük babasının ismini vermişler ona. Büyük oğlu, Şeyh Muhammed ise, babasının biraz gerisinde su kayağı yapıyor.»

Bedir'i gözlemekte olan Vincent, arkadan gelen ikinci motoru görmemişti. Dürbününü tekrar ayarladıktan sonra patro-

nun büyük oğlunu izlemeye başladı. On yaşındaki bacaksız, babasının küçük bir modeliydi. O da halatı bir eliyle tutuyordu. Vincent, «Şey Muhammed mi?» diye sordu, «yoksa Bedir de Emir adayı mı?»

Yusuf hemen, «Hayır,» diye atıldı. «Bedir, Emir Feyyad'ın kuzeni oluyor. Emir hazretlerinin erkek varisi olmadığı için Bedir'in oğlunu tahta varis yapmaya niyetli.»

Vincent, «İnanılır şey değil,» dedi. «Garsonun masaya yaklaştığını görünce dürbünü masaya bıraktı. «Şöyle sert bir içki içmek için vakit erken mi sayılır?»

«Burada kimse birşey demez. İstediğini içebilirsin.»

Garson, içki siparişini aldıktan sonra gözden kayboldu. Yusuf, yönetmene doğru uzandı. «Seni böyle erken saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Fakat bu sabah beni patron çağırttı, onunla birlikte birkaç günlük bir geziye gitmek zorundayım. Bu nedenle, aramızdaki işi biran önce tamamlamak istedim.»

Vincent, «Dün gece herşey kararlaştırıldı sanıyordum,» dedi.

Garson, içkileri getirmişti. Yusuf, adamın masadan uzaklaşmasını ve Vincent'in içkisinden bir yudum almasını bekledi. «Hemen hemen herşey tamamlandı, sadece menejerin bahşişi kaldı.»

Vincent, «Benim menajerim filân yok. İş anlaşmalarını daima kendi başıma yaparım,» dedi.

Yusuf, «Ama bu kez menajer kullanmak zorunda kaldın.» dedi. «Anlıyorsun ya bu bir töre meselesi. Bizler törelere çok fazla önem veren kimseleriz.»

Vincent, durumu anlamaya başlamıştı ama gerçeği Yusuf'un açıklamasını istedi. «Peki, benim menajerim kim?»

«En büyük hayranın. Seni bu işe aday gösteren adam. Yani ben.»

Vincent, birkaç saniye kadar sesini çıkarmadı, sonra içkisinden bir yudum daha aldı. Kafasının yerine gelmeye başladığını hissetmişti. «Yani alışılmış yüzde on komisyon mu?» diye sordu.

Yusuf, gülümseyerek başını salladı. «Bu Batılıların töresidir. Bizim töremize göre komisyon yüzde otuz olmalı.»

«Yüzde otuz mu?» Vincent, pek şaşırmıştı. «Bu hiç duyulmamış bir şey.»

«Bu filmden alacağın ücrete göre hiç de büyük bir komisyon sayılmaz. Bir milyon dolar ücret de duyulmamış şey. Son filminden aldığın paranın tam beş katı. Bunu biliyorum. Bedir'in uzun süreden beri bu filmi çevirtmek istediğini bilmeseydim ve bu iş için seni salık vermeseydim, sen de böyle bir teklifi rüyanda bile göremezdin.»

Vincent, Yusuf'un yüzünü dikkatle inceledi. Arap hâlâ gülümsüyordu ama bakışları gayet ciddiydi. «Yüzde onbeş komisyon,» diye bir teklifte bulundu.

Yusuf, «benim de kendime göre bazı harcamalarım olacak,» dedi. Çaresiz bir tavırla ellerini iki yana açtı. «Fakat sen benim dostumsun. Dostla pazarlık yapılmaz. Yüzde yirmibeş istiyorum.»

Vincent meraklanmıştı. «Senin ne masrafın olacak?» diye sordu. «Bedir'in yanında çalıştığını sanıyordum. Yoksa adam sana iyi para vermiyor mu?»

«Rahat yaşamaya yetecek kadar para veriyor. Fakat insan geleceğini de düşünmek zorunda. Başımda kalabalık bir aile var. Üç beş doları bir kenara ayırmam gerekiyor.»

Vincent, elini cebine sokup sigara aradı. Yusuf onun ne aradığını anlamış olacaktı ki hemen altın sigara tabakasını çıkarıp yönetmene uzattı.

Vincent, «Bu ne güzel tabaka?» dedi.

Yusuf gülümsedi. Tabakayı, masanın üzerine koydu. «Senin olsun.»

Vincent, adama şaşkın şaşkın baktı. Şu adamı bir türlü anlamamıştı. «Bu som altından yapılmış. Öyle lâf olsun diye bana hediye edemezsin.»

«Niye hediye edemez mişim? Tabakayı beğendin.»

Vincent, itiraz etti: «Gene de bana hediye etmen için yeterli bir neden sayılmaz.

«Sizin kendinize göre töreleriniz var, bizim de kendimize göre bazı inançlarımız var. Hediye vermeyi sevap sayarız.»

Vincent, başını salladı, «Pekâlâ. Yüzde yirmi komisyon.»

Yusuf gülümseyerek elini uzattı: «Anlaştık.»

Tokalaştılar. Vincent, sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Yusuf da Dupont marka altın bir çakmakla sigarayı yaktı. Vincent, sigarasından bir nefes çektikten sonra güldü. «Artık çakmağını da beğendiğimi söylemeye cesaret edemem. Yoksa onu da bana hediye ediverirsin.»

Yusuf gülümsedi: «Bakıyorum bizim törelerimizi çarçabuk kavramaya başladın.»

«Eğer bu filmi yapacaksam, törelerinizi kavramak zorundayım.»

Yusuf, «Çok doğru,» dedi. «Bu filmin çekimi için sıkı bir işbirliği yapmak zorundayız. Zamanı gelince de bu işten ne kadar büyük bir servet kazanabileceğimizi sana anlatacağım.»

Vincent, kadehini alıp dudaklarına götürdü. «Peki, nasıl olacak bu?»

«Çalıştıracağın adamlar ve kullanacağın malzeme için senden avuç dolusu para isteyecekler. Oysa ben işin içine girince bu derece para isteyemezler. İkimiz birlikte çalışırsak, hem patronun masrafı kısılmış olur hem de biz ceplerimizi doldururuz.»

Vincent, «Bu dediklerini hiç unutmayacağım,» dedi. «Belki de seni sık sık aramam gerekecek.»

«Ben emrindeyim.»

Vincent, gözlerini karşıya dikti: «Acaba anlaşma ne zaman imzaya hazır olur dersin?»

«Hafta içinde hazır olur. Anlaşma metni, Los Angeles'de hazırlanıyor. Herşey tamamlanınca teleksle buraya bildirilecek.»

«Anlaşma niçin Los Angeles'te hazırlanıyor? Paris'te iyi avukat yok mu sanki?»

«Elbette vardır ama sen patronu bilmezsin. Daima herşeyin en iyisini ister. En yetenekli film uzmanları da Los Angeles'te bulunur.» Yusuf, saatine bir göz attı, «Ben gitmeliyim,» dedi. «Geç bile kaldım. Patron kızları toparlayıp yata götürmemi istiyor?»

Vincent de onunla birlikte ayağa kalktı. Biraz şaşırmıştı. «Kızlar mı? Peki ama Bayan El Fay kızmaz mı?»

«Bayan El Fay, patronun oğullarına daha fazla zaman ayırabilmek için villâda kalmaya karar verdi.»

Tokalaştılar, Yusuf, dışarı çıktı. Vincent, tekrar koltuğuna

gömüldü. Bu adamları yakından tanımak için hayli çaba harcamak zorundaydı. Bunlar öyle göründükleri gibi basit kişiler değillerdi. Garson masaya gelince kendine bir içki daha ısmarladı.

Yusuf, lokantadan çıktığı zaman artistlerle Patrick, otelin giriş holünde bekliyorlardı. Bavulları da yanlarındaydı. Elie'ye, eşyanın motora taşınmasını söyledi. Sonra da konuklara döndü: «Siz önden gidin. Ben de birazdan geleceğim. Birisini aramam gerekiyor.»

Yusuf, telefon kulübelerinin bulunduğu bölmeye geçti. Martinez Oteli'nden Jacques'i aradı. Telefonun zili sekiz on kere çaldıktan sonra uykulu bir ses cevap verdi:

«Ben Yusuf. Seni uykudan mı uyandırdım?»

Jacques homurdandı: «Evet.»

«Patron, kendisiyle birlikte kısa bir geziye çıkmamı emretti. Şimdi gidiyorum. Kadınla anlaşıp anlaşmadığını öğrenmek istedim.»

«Güya beni arayacak.»

«Acaba arayacak mı dersin?»

«Bilmiyorum. Karıya kendimi beğendirmekte pek de güçlük çekmedim.»

Yusuf, memnun memnun, «Öyleyse arayacaktır,» dedi. «Karıyı elde etmenin ilk kuralı, onunla hızlı bir seks gösterisinde bulunmak ve erkekliğin ne olduğunu göstermektir.»

Jasques sordu: «Sen ne zaman döneceksin?»

«Pazar akşamı. Patron o gece Cenevre'ye hareket edecek. Eğer pazar akşamına kadar kadından bir haber almazsan, Amerikalı yönetmenin onuruna bir ziyafet tertiplerim. Sen de kadınla bir kere daha karşılaşmış olursun.»

«Aman şu Prens Mara'ya eşlik etmek zorunda kalmayacağım değil mi? O kadına dayanamıyorum.»

Yusuf, telefon kulübesinden çıktı. Santral memuruna bir kaç frank bahşiş bıraktı. Elini cebine atıp tabakasını araştırdı, fakat onu hediye verdiğini hatırlayınca elini cebinden çekti. Merdivenlerden inerken içinden küfretti, sonra hafifçe gülüm-

sedi. Pek de kötü bir alışveriş yapmış sayılmazdı. Üç yuz dolar değerindeki sigara tabakası ona yüzde beş komisyon kazandırmıştı. Eh, elli bin dolar da pek öyle küçümsenecek bir para sayılmazdı.

Yasir odaya girdiği zaman genç kız, pencerenin önünde durmuş, denize bakıyordu. «Eşyanı topladın mı?» diye sordu adam.

Leyla, başını çevirmeden, «Evet,» diye cevap verdi. «Babamın yatı kalkıyor.»

Yasir de pencerenin önüne gelip dışarıya baktı. Yatın burnu açık denize yönelmişti. Gökyüzüyle denizin mavisi birbirinin eşiydi ve güneş de parlaktı. «Bugün hava sıcak olacak. dedi Yasir.

Leyla hâlâ başını çevirip adama bakmamıştı. «Oğullarıyla su kayağı yapıyordu.»

«Senin kardeşlerinle mi?»

Leyla'nın sesi acı doluydu. «Onlar benim kardeşlerim değil. Onun oğulları.» Leyla, odaya döndü, «Günün birinde bunu babam da anlayacak.»

Ali Yasir, genç kızın karyolaya doğru yürüyüp oracıktaki koltuğuna oturuşunu sessizce izledi. Leyla, bir sigara yaktı. Aslında tam babasının kızı olduğunu biliyordu. O incecik güçlü vücudun annesiyle ilgisi yoktu. Annesi, Arap kadınlarının çoğu gibi şişmandı.

«Küçükken kızkardeşimle beni su kayağına götürdüğü günleri gayet iyi hatırlıyorum. Çok iyi bir babaydı, onunla beraberken çok güzel eğlenirdik. Annemi boşadıktan sonra ise bu eğlencelerin hiç biri kalmadı. Bizi görmeye bile gelmedi. Bizi, birer eski pabuç gibi fırlatıp attı.»

Ali Yasir, her şeye rağmen Bedir'i savunmaya çalıştı; «Babanın erkek evlâtlara ihtiyacı vardı. Annen ise başka çocuk doğuramayacaktı.»

Leyla'nın sesi nefret doluydu: «Siz erkekler hep aynı kafadasınız. Kadınların sizin elinizde birer oyuncak olamayacaklarını belki de günün birinde anlarsınız. Şimdi bile kadınlar,

davamıza erkeklerin çoğundan daha fazla katkıda bulunuyorlar.»

Yasir, böyle bir meseleyi genç kızla tartışmak istemiyordu. Bu, onun işi değildi. Onun görevi Leyla'yı Beyrut'a oradan da gerilla eğitim kampına göndermekti. Ondan sonra Leyla dilediği gibi tartışabilirdi. Yasir, kapıcıyı çağırmak için zile bastı.

Leyla, «Hangi uçağa bineceğiz?» diye sordu.

«Air Fıance ile Roma'ya, oradan da MFA uçağıyla Beyrut'a gideceğiz.»

«Öf, ne sıkıntılı iş bu.» Leyla, koltuktan kalkıp pencerenin önüne gitti, dışarıya baktı. «Acaba babam burada olduğumu bilseydi ne düşünürdü?»

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bedir, saatine baktı. «New York borsası açılıncaya kadar beş saat vaktimiz var,» dedi.

İsviçreli bankacı Bay Brun, «Ama on milyon pound'u yeniden yerine koyabilmemiz için bu süre yeterli değil, Bay El Fay,» diye karşılık verdi. «Alma emirlerini durdurmak için de geç kalmış sayılırız.»

İsviçreli bankacının İngiliz ortağı John Sterling Jones da onun bu sözlerini onaylamak için başını salladı. «Buna imkân yok. Durumunuzu bir kez daha gözden geçirmenizin gerektiğine inanıyorum, Bay El Fay.»

Dick Carriage, odanın öbür ucundan patronunu inceledi. İngiliz bankacının ne demek istediğini gayet iyi anladığı halde Bedir'in yüzünde hiç bir değişiklik olmamıştı. Telefonu açıp Ebu Said'e yeni teklifi kabul ettiğini bildirmesi gayet kolay olacaktı. Fakat bunu yaparsa, adamlar ona sahip çıkacaklardı. İşte Bedir'in de buna göz yummaya niyeti yoktu. Bağımsız kalabilmek için bunca yıl uğraşıp didindikten sonra herşeyi bir anda yıkamazdı. Hiç kimse ona sahip olamayacaktı. Hattâ hükümdarı Emir Hazretleri bile.

Bedir, sakin bir tavırla, «Benim durumumda bir değişiklik olmayacak, Bay Sterling Jones,» dedi. «Silâhlanma işine girmek istemiyorum. Eğer isteseydim, bunu yıllar önce yapardım.»

İngiliz, karşılık vermedi.

Bedir bu kez de İsviçreli bankacıya döndü, «Buradan ne kadar para çekebilirim?»

İsviçreli masasına baktı. «Beş milyon İngiliz lirası çekebilirsiniz, Bay El Fay.»

«Bana ne kadar kredi verebilirsiniz?»

«Bu koşullar altında mı?» diye İsviçreli bankacı sordu.

Bedir, başını salladı.

İsviçreli, «Hiç veremeyiz,» dedi. «Tabiî durumunuzu değiştirirseniz mesele kalmaz. O zaman dilediğiniz kadar kredi alabilirsiniz.»

Bedir, gülümsedi. Bankacılar hep böyledirler. «Durumumu değiştirseydim, sizin paranıza ihtiyacım olmazdı. Bay Brun.» Bedir, elini cebine sokup bir çek defteri çıkardı, «Şey, bana bir kalem verir misiniz?»

«Elbette Bay El Fay.» İsviçreli kendi kalemini uzattı.

Bedir, çek defterini masanın üzerine koyup çarçabuk bir çek yazdı. Çeki, defterden koparıp kalemle birlikte bankacıya doğru uzattı.

Bankacı çeki aldı. Şaşkınlık içinde, «Aman Bay El Fay,» dedi, «eğer bu beş milyon liralık çeki ödersek, hesabınızda hiç para kalmaz.»

Bedir ayağa kalktı. «Öyle, Bay Brun. Lütfen hesabımı kapayın. Bir saat içinde bankama transferi açıklamanızı ve sonucu da kaldığım otele bildirmenizi rica ediyorum.» Bedir, ağır ağır kapıya yürüdü, «Ayrıca öğle olmadan benim sorumluluğum altındaki diğer fonların da hesaplarını kapamanızı rica edeceğim. Sanırım, bu hesapların açılışına gösterdiğiniz ilgiyi hesapların kapanışında da gösterirsiniz.»

Bankacı kısık bir sesle, «Aman Bay El Fay, hiç kimse bir bankadan bir gün içinde kırk milyon lira çekmemiştir.»

Bedir gülümsedi: «İşte şimdi birisi bu işi yapıyor,» dedi. Sonra da Carriage'e işaret etti. Birlikte kapıdan çıktılar. Bankanın koridorlarından geçip sokağa çıkmaya hazırlandılar.

Binanın dış kapısına varmak üzereyken Sterling Jones onlara yetişti. «Bay El Fay.»

Bedir, dönüp adama baktı: «Buyrun, Bay Sterling Jones.»

İngiliz telâşından konuşmasını şaşırmıştı. Kelimeleri kekeleye kekeleye zorlukla söylüyordu: «Bay Brun ile sizin durumunuzu bir kez daha inceledik. Eski ve değerli bir müşterimize de

kredi vermezsek, bizim bankacılığımızın ne önemi kalır? Size beş milyon İngiliz lirası tutarında kredi vereceğiz.»

«Hayır, on milyon liralık kredi isterim. Kendi paramı harcamak için bir neden göremiyorum.»

İngiliz biran şaşkın şaşkın Bedir'e baktı, sonra başını salladı: «Pekâlâ on milyon lira olsun.»

«Çok güzel, Bay Sterling Jones.» Bedir, Dick'e döndü. «Sen Bay Sterling ile bankaya dön, az önce onlara verdiğim çeki geri al. Ben de Aramco toplantısına gideyim. Beni orada bulursun.»

«Emredersiniz, efendim.»

Bedir, neşeli bir tavırla bankacıyı selâmladı. Bir allahaısmarladık bile demeden kapıdan çıktı. Arabası bankanın önünde bekliyordu. Şoför, hemen arabadan dışarı fırladı, patronuna kapıyı açtı.

Bedir, arabanın kanapesine oturur oturmaz, rahat bir soluk aldı. Bankacılar, onun blöf yaptığını anlamamışlardı. Diğer hesapları kapatabilmek için şirket yöneticilerinin onayını alması gerekirdi. Fakat beş milyon liralık çek, adamlara bunu unutturmuştu.

Bedir, bir sigara yaktı. Ertesi gün hiç birşeyin önemi kalmayacaktı. New York'taki Chase Manhattan ona senetlerin değerinin yüzde yetmiş beşini ödeyecekti. Bedir de bu parayı İsviçre'deki bankaya geri getirecekti, çünkü New York'taki bankanın faiz oranı gayet düşüktü. O zaman da sadece üç milyon lira açığı kalacaktı. Gerekirse bu açığı da kendi hesabındaki parayla kapatabilirdi.

Doğrusu işler pek de kötü gitmemişti. Belki de Ali Yasir'e bir teşekkür borçluydu. Onların desteğini kaybetmesi sayesinde California'da küçük bir bankanın en büyük hissesine, Virginia'da bir sigorta şirketine ve Florida'da kırk şubesi bulunan bir şirkete sahip oluvermişti. Sadece üç şirketin sermayesi altmış milyon doları buluyordu. Bunun hiç değilse yirmi milyonu nakit paraydı ve yılda on milyon dolar net kâr sağlıyordu.

Bedir, birdenbire şu Aramco toplantısına gitmemeye karar verdi. Aslında bu toplantıdan ona bir fayda yoktu. Yıllık imalat ve satış kotaları inceleniyordu. Bedir, toplantı yerine, Başkan Wilson Oteli'ndeki dairesine dönmeye karar vermişti.

Telefonu açıp Aramco'yu aradı ve toplantıyı son dakika geri bırakmak zorunda kaldığı için özür diledi. Carriage'i de otele göndermelerini rica etti. Sonra da havaalanından özel uçağının pilotunu aradı. Hemen Amerika'ya hareket etmek için gerekli hazırlığı yapmasını söyledi.

Yatak odasına gitti, ceketini çıkarıp yatağına uzandı. Cabir de hemen Bedir'in odasının yanındaki küçük odadan çıkıp efendisinin yanına gelmişti.

«Efendimiz kendilerine banyo hazırlamamı isterler mi acaba?»

«Hayır, teşekkür ederim. Burada biraz uzanıp düşünmek istiyorum.»

«Siz bilirsiniz, efendimiz.»

Cabir, böyle dedikten sonra odadan çıkmaya hazırlandı.

Bedir, adamın arkasından seslendi, «Kız nerede?» Yusuf'un Cannes'da tanıştırdığı kızıl saçlı Fransız artisti Suzanne'ı da buraya getirdiğini az kalsın unutuyordu.

Cabir, cevap verdi: «Kız alışverişe gitti, efendimiz. Hemen döneceğini söyledi.»

«Güzel. En az bir saat beni kimsenin rahatsız etmesini istemiyorum.»

«Emredersiniz efendimiz. Perdeleri kapayayım mı?»

«İyi olur.»

Cabir gittikten sonra Bedir, gözlerini kapadı. Yapılacak pek çok iş ve üzerinde düşünülmesi gereken pek çok mesele vardı ama zaman bunların hiç birine yetmiyordu. Daha bir gün önce oğullarıyla birlikte su kayağı yaptığına inanmak bile ona zor geliyordu.

Günü oğullarıyla beraber geçirmişti. Kıyıları dolaşmışlar, midye kabukları toplamışlar, St. Tropez'de sandal kiralamışlar. Levant adasında piknik yapmışlardı. Akşam da yemekten sonra yattaki film arşivinde sakladığı Disney filmlerini oğullarıyla beraber seyretmişti. Arşivde başka filmler de vardı ama bunlar çocuklara göre değildi.

Pazar akşamı Cannes'a dönmek üzere yola çıktıkları zaman Bedir, zihnini kurt gibi kemiren bir derdin varlığını hissetmişti.

Bedir, durumu farkettiği zaman, salonda 'Pamuk Prenses

ile Yedi Cüce' filmini seyrediyorlardı. Bedir, makinistlik yapan kamarota eliyle işaret etmişti. Film kesilmiş ve salonun ışıkları yakılmıştı.

Çocuklar, babalarına baktılar, «Daha yatma zamanı gelmedi ki, baba,» dedi Muhammed.

Bedir de arapça karşılık vermişti: «Hayır gelmedi. Sadece eğlenceye öyle bir daldık ki, konuşmaya vakit bulamadık.»

Muhammed, «Pekâlâ, baba,» dedi, «konuşalım öyleyse. Ama ne konuşacağız?»

Bedir, oğluna baktı. Muhammed, ona cevap verirken İngilizce konuşmuştu. Bedir gülümseyerek: «Arapça konuşsak nasıl olur?» dedi.

Oğlan birden sıkıntılı bir tavır takındı, fakat hemen kendini toparlayarak arapça, «Evet, baba,» dedi.

Bunun üzerine Bedir, küçük oğluna döndü: «Arapça konuşmamızın bir sakıncası var mı, Semir?»

Küçük oğlan birşey demeden başını sallamıştı.

«İkiniz de Kur'an çalışmalarınızı sürdürüyor musunuz?»

Çocukların ikisi de başlarını salladılar.

«Kehanetler bölümüne geldiniz mi?»

Çocuklar gene birşey demeden başlarını salladılar.

«Peki neler öğrendiniz?»

Büyük oğlan hemen cevabı yetiştirdi: «Sadece bir Tanrının varlığını ve Hz. Muhammed'in de onun peygamberi olduğunu öğrendik.»

Çocuğun bu cevabı, derslerini unuttuğunu belli ediyordu.

Bedir bu kez de öbür oğlana döndü: «Peki ya sen neler öğrendin?»

Küçük oğlan hemen İngilizce cevap verdi: «Aynı şeyleri.»

«Yanılmıyorsam aramızda arapça konuşacaktık.»

Küçük oğlan gözlerini babasına dikmişti. «Arapça konuşmak çok zor baba.»

Bedir, susuyordu.

Semir'in yüzünde birdenbire tasalı bir ifade beliriveriniști, «Bana kızmadın ya, baba? Bu kelimelerin fransızcasını biliyorum.»

«Sana kızmadım, Semir.»

Küçük oğlan gülümsemişti: «Öyleyse filmi seyredebilir miyiz?»

Bedir, başını salladı sonra da kamarota makineyi çalıştırmasını işaret etti. Salonun ışıkları sönmüş ve film yeniden başlamıştı. Biraz sonra çocuklar, Pamuk Prenses masalına kendilerini kaptırmışlardı. Ama Muhammed'in gözleri yaşlıydı.

Bedir, uzanıp, oğlanı kendine çekti. «Derdin nedir, oğlum?»

Çocuk, babasına şöyle bir bakmış, ondan sonra da gözlerinden yaşlar boşanmaya başlamıştı.

Bedir birden pek çaresiz kaldığını hissetmişti. «Derdini bana anlat bakayım, oğlum.»

«Arapçam çok kötü, baba. Seni mahcup ettiğimin farkındayım.»

«Sen beni hiç bir zaman mahcup etmedin oğlum. Seninle övünüyorum.»

Çocuk birdenbire diriliverinişti: «Sahi mi baba?»

«Sahi ya, oğlum. Hadi, şimdi filmi seyret.»

Çocuklar, odalarına çekildikten sonra Bedir, uzun süre sinema salonunda kaldı. Yusuf ile Fransız kızları odaya gelmişlerdi. Yusuf, patronun orada olduğunu farketmeden ışıkları yakmıştı.

«Özür dilerim, patron. Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum.»

Bedir ayağa kalkarken: «Önemi yok,» dedi. «Ben de üstümü değiştirmek için odama gidecektim.» Bedir, odadan çıkmak üzereyken duraladı. «Jordana ile çocuklar Beyrut'tan geldikleri zaman sen buradaydın değil mi?»

«Gümrükten çıkmalarına yardım ettim.»

«Arapça öğretmenleri de yanlarında mıydı?»

Yusuf bir saniye kadar düşündükten sonra, «Sanmıyorum.» dedi. «Sadece dadı vardı yanlarında.»

«Acaba Jordana Arapça öğretmenini niçin getirmedi?»

«Bilmiyorum, patron. Hanımefendi bana birşey söylemedi.»

Bedir'in yüzü sanki bir maskeyle örtülü gibiydi.

«Ama Jordana'yla konuşmaya da pek fırsat olmuyordu ki. Hanımınız her zaman meşgul. Burada her allahın günü parti veririliyor!»

«Öyle ya. Sabahleyin Beyrut'a bir telgraf çekeceğim, sakın bunu unutma. Babam, ilk uçakla buraya bir öğretmen yollasın.»

«Emredersiniz, efendimiz.»

Bedir, odasına gitmek için salondan çıkarken Yusuf sordu: «St. Tropez'de Mouscardin lokantasında yemek yemeye ne dersiniz?»

«Güzel.» Bedir, koridoru geçip kendi odasına yürümüştü. Les Mouscardin, St. Tropez'nin en iyi lokantasıydı. Yusuf, daima herşeyin en iyisini bilirdi.

Bedir, ertesi sabaf Cenevre'ye hareket etmeden önce havaalanından Jordana'ya telefon etti. «Arapça öğretmenine ne oldu? Onun da sizlerle beraber geleceğini sanmıştım.»

«Öğretmen hastaydı. Yenisini aramaya da vaktimiz olmadı.»

Bedir alaycı bir sesle sordu: «Vaktiniz olmadı mı? İsteseydin babama durumu bildirebilirdin. O da hemen bir öğretmen bulur, sana yollardı.»

«Ben bunun pek de önemli olduğunu düşünmemiştim. Üstelik çocuklar şimdi tatildeler. Ders çalışmaları doğru olmaz.»

Bedir, öfkeli, soğuk bir sesle: «Önemli değil mi?» diye bağırdı. «Çocuklar için neyin önemli neyin önemsiz olduğuna karar verme hakkını kimden aldın? Muhammed'in ilerde dört milyon Arabın hükümdarı olacağını ve hâlâ Arapça konuşamadığını biliyor musun?»

Jordana susuyordu.

«Sana fazla sorumluluk yüklediğimin farkındayım. Babama telgraf çektim, hemen bir Arapça öğretmeni bulup çocuklara yollayacak. Sonbaharda da geri döndükleri zaman onları annemle babamın yanına göndereceğim. Belki orada gerektiği şekilde bakılır, eğitim görürler.»

Genç kadın, kısa bir süre konuşmadı. Nihayet kocasına karşılık vermek cesaretini bulduğu zaman da sesi pek üzüntülü ve kırgındı. «Ya ben?» diye sordu. «Benim için ne tasarlıyorsun?»

«Hiç birşey. Canın ne isterse onu yap. Sana ihtiyacım olduğu zaman haber veririm.»

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jordana sarhoştu, hem de körkütük sarhoştu. O güne kadar hiç bu kadar sarhoş olmamıştı. Sarhoşluğun bu derecesi ancak büyük bir üzüntüden sonra görülürdü. Genç kadın, sanki bedeninin dışına çıkmış da kendini izler gibiydi. Neşeli, çekici, kurnaz ve zeki görünmeye çalışıyordu.

O sabah Bedir'in telefonu genç kadının adamakıllı canını sıkmış gün boyunca da sıkıntıdan kurtulmamıştı. Yeryüzünde gerçekten çok sevdiği iki şey, oğullarıydı. Vaktiyle Bedir'i de böyle sevdiğini düşünmüştü. Fakat şimdi kocası hakkındaki düşünce ve duygularını bilmiyordu. Belki de kocasının kendisi hakkındaki düşünce ve duygularını bilmediği için böyle kararsızdı.

Jordana, ilk kez Yusuf'un davetine sevinmişti. Yusuf'tan hoşlanmıyordu. Ama aslında genç kadın Bedir'in yanında sürekli ya da ara sıra çalışan hergele kılıklı adamların hiç birinden hoşlanmıyordu. Bedir'in bu tür adamları yanından ayırmamasına da bir türlü akıl erdiremiyordu. Kocası dilediği zaman dilediği kadına sahip olabilirdi. Hem de hiç kimsenin yardımına gerek kalmadan. Bedir, hâlâ Jordana'nın tanıdığı erkeklerin en yakışıklısı ve en ilgi çekici olanıydı.

Yusuf, genç kadına, Bedir'in 'Haberci' isimli filminin yönetmenliğini yapacak olan Michael Vincent'in onuruna küçük bir davet düzenlediğini haber verdiği zaman Jordana da bu davette ev sahibesi rolünü oynamasının hoş bir davranış olacağı kanısına varmıştı. Hele Yusuf, Bedir'in böyle bir davranıştan hoşlanacağını ima edince Jordana kesin kararını vermişti.

Yusuf'un küçük partisi, Cannes ile Nice arasındaki Bonne Auberge Lokantasında verilen yirmi kişilik bir yemek ziyafetiydi. Jordana davetin sahibesi olarak masasının başına oturmuştu. Ziyafetin onur konuğu Vincent de genç kadının sağında yer almıştı. Yusuf ise salonda oturuyordu. Bedir orada olmadığı için masanın öbür ucundaki yer boş bırakılmıştı. Sofranın ortalarında bir yerde de Jacques oturuyordu. Sarışın adam, iki güzel kadının arasındaydı. Jordana, yaş günü partisinde Mara'nın tanıştırdığı sarışın jigolonun partiye kiminle geldiğini merak etmişti.

Yemek harikulâdeydi. Dom-Perignon şişelerinin biri boşalıyor, biri açılıyordu. Jordana daha ilk yudumu tadar tatmaz, şarabın onu etkileyeceğini anlamıştı. Fakat bu gece hiç birşeyi umursamayacaktı. Michael Vincent, İskoç viskiden başka bir şey içmediği halde kurnaz bir adama benziyordu, ayrıca ne de olsa Amerikalıydı ve Jordana onunla rahat rahat şakalaşabileceğini düşünüyordu. Sofradakilerin hiç biri bu şakaları anlayacak nitelikte değildi.

Yemeğin ortalarına doğru, Jordana, Jacques'in sürekli olarak kendisini süzdüğünü farketti. Genç kadın, ne zaman masadakilere baksa, Jacques'in de onunla gözgöze gelmeye çalıştığını sezmişti. Fakat birbirlerinden uzak oturdukları için konuşmalarına imkân yoktu.

Yusuf, yemekten sonra eğlenceyi sürdürmek için hep birlikte bir diskoteğe gitmeyi teklif etti. O sıralarda Jordana iyice kafayı bulduğu için bu fikri benimseyiverdi. Dansetmeyi çok seviyordu. Wisky diskoteğinde bir saat kadar eğlendikten sonra Jordana, başını kaldırdığı zaman Jacques'i karşısında buluverdi.

Jacgues, resmî bir tavırla eğilerek, «Bu dansı bana lütfeder misiniz?» dedi.

Jordana müziğe kulak kabarttı. Rolling Stones grubunun hızlı ritmini bir süre dinledi. Vincent'e baktı. «Özür dilerim,» dedi.

Vincent, başını sallayıp yanında oturan Yusuf'la konuşmaya daldı. Jordana daha piste varmadan dansetmeye başlamıştı.

Jacques de karşısına geçip dansa başladı. Jordana, bir eleş-

tirici gözüyle erkeği süzdü. Rock müziği aslında Fransız erkeğine uygun bir müzik değildi. Jacques gayet sert ve tutuk bir tavırla dansediyordu. Bir fransız erkeği için bu fazla soğuk bir davranış sayılırdı. Jacques, alışılmış klâsik danslardan şaşmamalıydı. Fakat Jordana, çok geçmeden erkeğin dansını unutup kendi havasına daldı.

Jacques'ın sesi, müziğin gürültüsünü bastırmıştı: «Beni arayacağını söylemiştin, ne oldu?»

«Öyle mi dedim?»

«Evet.»

Jordana, «Hiç hatırlamıyorum,» dedi. Gerçekten hatırlamamıştı.

Jacques, suçlayıcı bir tavırla, «Yalan söylüyorsun.» dedi.

Jordana bir şey demeden döndü, dans pistinden ayrılmak istedi. Fakat Jacques hemen onu kolundan kavrayıp geriye çekti.

«Özür dilerim. Lütfen benimle danset.»

Jordana bir an erkeğe şaşkın şaşkın baktı sonra onunla birlikte piste dönmeyi kabul etti. Rock plâğı bitmiş yerine ağır bir parça konmuştu. Jacques, genç kadını kollarının arasına alıp iyice göğsüne bastırdı.

«Üç günden beri ne bir lokma yemek yiyebildim ne de uyku uyuyabildim,» dedi.

Jordana hâlâ erkeğe soğuk davranıyordu. «Benim Jigoloya ihtiyacım yok.»

«Bunu benim herkesten daha iyi bilmem gerekir. Senin gibi güzel bir kadının elbette Jigoloya ihtiyacı yoktur. Senden çok hoşlandığım için beraber olmamızı istiyorum.»

Jordana kuşkulu bakışlarla erkeği süzdü. Jacques'ın vücudunun temasını hissediyordu. «Seni ne kadar istediğimi anlıyor musun?» diye Jacques sordu.

Jordana gözlerini kapamış, başını erkeğin omzuna dayamıştı. Güçlü bir erkeğin temasını hissetmekten hoşlanıyordu. Kimbilir belki Jacques, yalan söylememişti.

Jordana'nın göremediği şey de Jacques ile Yusuf'un birbirlerine bakıp gülümsemeleriydi.

Leyla, kendisi gibi acemi beş kadınla birlikte kumandanın odasına giderken hâki renkte pamuklu üniforma, cildini dalamaya başlamıştı. O kaskatı deri botlar, tahta zemin üzerinde tok sesler çıkarıyordu. Gaz lambalarının sarı ışığı odanın içinde titrek bir parıltı meydana getiriyordu.

Kumandan odanın öbür ucunda bir masanın başında oturuyordu. İki yanında birer üniformalı asker vardı. Kumandan, masanın üzerindeki kâğıtlardan birini incelemekle meşguldü. Acemiler grubu karşısına gelip selâm duruncaya kadar da onların farkına varmadı.

Çavuş birden bağırdı: «Hazırol.»

Acemi kızlar, birkaç gün önce kampa geldikleri zaman öğretilen sözleri tekrarladılar: «An-nasr. Zafer.»

Leyla, omuzlarını geri çekerken sütyeninin askılarının omuzlarını acıttığını hissetti. Sütyen de kaba pamuklu kumaştan yapılmıştı. Genç kız, gözlerini karşıya dikti.

Acemi kızlar da bir ağızdan bağırdılar, «Düşmana ölüm.»

Kadın subay, yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını salladı. Sonra daha normal bir sesle, «Rahat,» dedi.

Kadınlar, verilen buyruğa uymaya çalışırlarken kaba kumaşların hışırtısı odayı doldurdu. Kumandan yerinden kalkıp masanın önüne geldi.

«Filistin Özgürlük Savaşları Birliği adına size kutsal savaşımıza hoş geldiniz derim. Halkımızı İsrail'in bağlarından ve emperyalizmin köleliğinden kurtarmak için savaşacağız. Her birinizin buraya gelebilmek için pek çok fedakârlıklara katlandığınızı, sevdiklerinizden ayrıldığınızı, belki de ailenizle ilişkilerinizi kesmek zorunda kaldığınızı biliyorum. Fakat size bir vaatte bulunabilirim. Bir gün eskisinden çok daha büyük bir özgürlüğe kavuşacaksınız.»

Kadın kumandan konuşmasını sürdürdü:

«İşte bu nedenle de mücadeleniz daha yeni başlıyor. Sizden başka fedakârlıklar da istenecek. Onurunuzu, vücudunuzu ve belki de hayatınızı aradığınız özgürlüğü kazanmak uğruna feda edeceksiniz. Çünkü zaferi biz kazanacağız. Burada size pek çok şey öğretilecek. Silâh kullanmasını öğreneceksiniz. Tabanca, tüfek, bıçak gibi. Büyük, küçük, bomba yapmasını öğreneceksi-

niz. Ellerinizle, silâhsız adam öldürmesini öğreneceksiniz. Savaşmayı öğreneceksiniz. Böylece erkeklerimizle birlikte Siyonist işgalcileri denize döküp ülkeyi sahiplerine yani vatandaşlarımıza geri vereceğiz. Her biriniz kutsal yemini tekrarlayıp davamıza sadık kalacağınıza söz vermiş oldunuz. Bu andan itibaren gerçek adlarınız unutulacak ve bu kampta asla kullanılmayacak. Sadece size verilen adları kullanacaksınız ve böylece beklenmedik bir zamanda düşmanın eline geçerseniz, arkadaşlarınızı da ele vermemiş olursunuz. Bu andan itibaren sadece davamıza ve silâh arkadaşlarınıza sadık kalmakla yükümlüsünüz.»

Kumandan sözlerine ara verdi. Kadınlar, dikkat kesilmişler bekliyorlardı. «Bundan sonraki üç ay, belki de yaşamınızın en zor ayları olacak. Fakat bu sürenin sonunda Fatma Bernayi, Meryem Şakir, Ayida İsa ve Leyla Halid'in yanında yerlerinizi alacaksınız. Bu saydıklarım ve diğerleri savaşta erkek kardeşleriyle mücadele etmektedirler.»

Kumandan tekrar masanın başına geçti, iki askerin arasında durdu. «Şansınız açıkolsun.»

Çavuş bağırdı:

«Hazırol!»

Acemiler «An nasr» (Düşmana ölüm) diye bağırdılar.

Kumandan: «İdbah al-adu» (Düşmanı öldürün) diye kutsal yemini tekrarladı.

Acemiler de tekrar «İdbah al-adu» diye bağırdılar.

Sonra da tek sıra olup çavuşun arkasından dışarı çıktılar. Çavuş, «Barakalarınıza girin, kızlar» dedi. «Yarın sabah saat beşte kalkacaksınız.»

Kızlar, kendilerine ayrılan küçük binaya girerlerken çavuş da onların yanından ayrılıp erkeklere ayrılan bölüme gitti. Leyla, karyola komşusu olan uzun boylu genç kadınla yanyana yürüyordu.

Leylâ, «Kumandan fevkalâdeydi değil mi?» dedi. «İlk kez yaşamımın bir anlam taşıdığını düşünebildim.»

Kadın Leyla'ya sanki başka gezegenden gelme bir yaratıkmış gibi garip garip baktı. «Senin böyle düşünmene sevindim,» dedi. «Oysa ben sırf erkek arkadaşıma yakın olabilmek için buraya geldim. Fakat arkadaşımın yanına bile yaklaşamadım. Se-

vişmeyi de öylesine özledim ki, gece vakti senin karyolana gelirsem hiç şaşma.»

Özel uçağı, son hızla New York'a giderken, Bedir de Atlas Okyanusundan onbeş bin metre yüksekte yıldızlarla bezenmiş lâcivert gökyüzünde uyuyordu. Birdenbire uyanıverdi. Uçaktaki yatağının içinde doğruldu. Gözleri yaşlıydı.

Parmaklarıyla yaşları sildikten sonra uzanıp bir sigara aldı. Herhalde kötü bir rüya görmüş olacaktı. Fakat içinde sanki kötü birşeylerle karşılaşacakmış gibi bir duygu vardı. Garip bir önsezi yüreğine ağırlık vermişti.

Bedir'in yanında yatan kız da kıpırdandı, «Ne var, şekerim?» diye uykulu uykulu sordu.

Bedir, «Hiç,» dedi. «Sen uyumana bak.»

Kız susmuştu. Biraz sonra da motorların uğultusu Bedir'in tekrar uykusunu getirdi. Sigarasını söndürüp yeniden uykuya daldı.

Başka bir yerde/1973-Haziran

Diplomatik plâka taşıyan siyah Cadillac marka araba, yönetim merkezi binasının önünde durdu ve içinden üç erkek indi. Bunlardan ikisi sivil elbise üçüncüsü ise Amerikan ordusunun albay üniformasını giymişti. Üç erkek, binanın önündeki basamakları çıkmaya başladı. Girişte, İsrailli askerler nöbet tutuyorlardı. Gelenleri görünce selâm durdular. Albay askerleri selâmladı sonra üçü birlikte içeri girdiler.

Danışma bürosundaki kıdemli astsubay yerinden kalkıp selâm durdu. Albay da ona selâm verdi. Astsubay, gülümsedi, «Ne tarafa gideceğinizi biliyorsunuz değil mi?» Bu, bir sorudan çok bir hatırlatma niteliğini taşıyordu.

Albay da astsubaya gülümsedi, başını sallayarak, «Buranın pek yabancısı değilim, astsubay.» dedi. Sonra yanındaki adamlara döndü. «Lütfen benimle gelin.»

Albay, adamları bir koridordan geçirip asansörün önüne

getirdi. Çağırma düğmesine bastı. Asansör gelince içine girdiler. Albay, tekrar düğmeye bastı. Asansör yavaş yavaş aşağıya inmeye başladı. Yerin altında altıncı kata gelince durdu, kapıları tekrar açıldı.

Albay adamları tekrar bir danışma bürosunun önüne götürdü. Burada da bir başka kıdemli astsubay oturuyordu. Bu kez astsubay ayağa kalkmadı. Önce adamları yukardan aşağı bir süzdü, sonra masasının üzerindeki listeye bir göz attı. «Lütfen kimliklerinizi bildirin, beyler.»

Önce albay konuştu: «Amerikan Ordusu albaylarından Alfred R. Weygrin.»

Üç düğmeli ceketi bulunan sivil de, «Amerika Dış İşleri Bakanlığı'ndan Robert L. Harris,» dedi.

Buruşuk spor ceketli adam: «Amerikan Boru Tesisatı Şirketi'nden Sam Smith,» dedi.

Astsubay, CIA Ajanının bu garip uydurma sıfatını duyunca gülümsedi. Listedeki isimleri işaretledi. Sonra adamların herbirine sarı renkte plâstik birer kimlik kartı verdi. Adamlar bu kartları ceketlerinin üst düğmesine iliştirdiler. Astsubay, masasının üzerindeki düğmeye bastı ve sağ taraftaki kapıdan bir onbaşı gözüktü. «Lütfen bu beyleri A Konferans salonuna götürün.»

Salonun kapısında iki nöbetçi vardı ve gene bir başka masanın başında bir astsubay oturuyordu. Onbaşı, masanın önünde durdu. Astsubay, adamların plâstik kimlik kartlarını inceledi, sonra masasındaki düğmeye bastı. Bu düğme elektrikle işleyen otomatik kapıların açılmasını sağlamıştı. Ziyaretçiler, salona girer girmez kapılar onların arkasından kapanıverdi.

Odada aşağı yukarı dokuz kişi vardı. Bunlardan sadece ikisi üniformalıydı. Biri tuğgeneral diğeri de albay olan subaylar, İsrail ordusunun üniformalarını giymişlerdi. Tuğgeneral ziyaretçilere yaklaştı. Elini uzattı. «Alfred, seni tekrar gördüğüme sevindim.»

Amerikalı, Tuğgeneral ile tokalaşırken gülümsedi: «Ben de seni gördüğüme sevindim, Lev. Amerika Dışişleri Bakanlığı'ndan Bob Harris ve Sam Smith ile tanıştırayım seni. Beyler, General Eşnu.»

Yeni gelenler, General ile tokalaştılar. Daha sonra General onları salondakilerle tanıştırdı ve hep birlikte büyük konferans salonunun öbür ucundaki yuvarlak masaya doğru yürüdüler. «Yerlerimize otursak nasıl olur, beyler?»

Masanın önündeki sandalyelere herkesin adlarını taşıyan kartlar konmuştu. Herkes yerine oturduğu zaman masada bir boş sandalye kaldı. İsrailli generalin solundaydı. Amerikalılar, merakla sandalyenin üzerindeki karta baktılar, fakat birşey demediler.

General Eşnu, Amerikalıların bakışını farketmişti. «Gecikmeden ötürü özür dilerim, beyler, fakat öğrendiğime göre General Bin Ezra, yoldaymış. Trafik sıkışıklığı yüzünden geç kalmış. Birazdan burada olacak.»

Harris, albayın kulağına fısıldadı: «Bin Ezra mı? Ben bu ismi hiç duymamıştım.»

Subay gülümsedi, «Galiba o senin devrinden biraz daha önce ün yapmıştı, Bob. Çöl Aslanı artık yaşayan bir efsane niteliğini taşıyor. Doğrusunu istersen, ben de çoktan ölmüştür diye düşünüyordum.»

General Eşnu bu konuşmanın sonunu duyabilmişti. «'Eski Askerler asla ölmezler, sadece ortadan kaybolurlar' sözünü söyleyen sizin Mac Arthur'ünüz müydü? Bin Ezra, Amerikalı generalin bu sözlerinin ne kadar yanlış olduğunu ispatlıyor. Ölmeyi de ortadan kaybolmayı da kabul etmiyor.»

CIA Ajanı, «Bu adam şimdi yetmiş yaşlarında olmalı,» dedi. «Son olarak altmış yedi savaşından sonra Kibbutz'una döndüğünü duymuştuk. Kendisinden başka bir haber alamadık.»

İsrail'li subay, «General yetmiş dört yaşında,» dedi. «Kibbutz'da yaşamasına gelince; aslında hiç kimse onun Kibbutz'da ne kadar kaldığını bilmiyor. Kibbutz'dakilerin hepsini kendine bağlamış. Çocuklar bile bize onun hakkında tek kelime söylemiyorlar. Generalin Kibbutz'da olup olmadığını hiç bilmiyoruz.»

Harris de, «Bana öyle geliyor ki, generalin ne işler peşinde olduğunu öğrenmek isteseydiniz, onu Tel Aviv'de tutmaya çalışırdınız,» dedi.

Eşnu gülümseyerek konuştu. «O zaman da üzücü durumlarla karşılaşabilirdik. Çöl Aslanı hiç bir zaman ince bir diplo-

mat olarak tanınmamıştır. Eisenhower elli altıda Fransızlarla İngilizlerin Süveyş kanalına sahip çıkmalarını önlediği zaman Çöl Aslanının söylediği sözleri Başkanınız hâlâ unutmamıştır sanırım. Biliyorsunuz, İngilizlerin Harekâtını o plânlamıştı.»

Harris, «Bunu bilmiyordum,» dedi. Konuşmasını sürdürdü, «Hem Başkan niye kızsın, o zaman daha Başkan seçilmemişti ki.»

«Başkan yardımcısıydı. Bin Ezra da onun bazı Arap unsurlarını gereğinden fazla desteklediği kanısındaydı ve Eisenhower'in kararından da doğrudan doğruya onu sorumlu tutmuştu. Bin Ezra, bununla da yetinmeyip İngilizlere, gidip Eisenhower'a başkalarının işlerine karışmamasını söylemeleri için de tavsiyelerde bulunmuştu. Ve tabiî bütün bunları pek de diplomatik bir dille söylememişti. Bu can sıkıcı olaydan sonra Ben Gurion generalin emekli olma isteğini kabul etmek zorunda kaldı. İşte General o zaman Sina'ya gidip Kibbutz'da yaşamayı göze aldı.»

Harris sordu: «Altmış yedide Kibbutz'dan ayrıldığını belirtmemiş miydiniz?»

«Evet, ama resmi bir görevi yoktu. İşte bu da ayrı bir dert oldu ya. Birliklerimiz Kahire'ye ulaşıp arapları topyekûn teslim almadıkça savaşın kesilmesini istemiyordu. Böyle yapmadığımız takdirde yedi yıl sonra herşeye yeniden başlamak zorunda kalacağımızı ileri sürmüştü. Haber alma kaynaklarından edindiği bilgiye dayanarak bu fikri ortaya atmıştı.»

CIA Ajanı sordu: «Bu adam, kendi haber alma kaynaklarının bizimkilerden daha üstün olduğuna nereden hükmetmiş

«Generalin annesi araptı ve onun yahudiden çok arap sayılması gerektiğini ileri sürenler var. Her neyse, işte General binlerce arabın arasında yaşıyor ve inanılması belki zor gelecek ama Araplar ona gerçekten güveniyorlar. Araplar ona 'İmam' adını takmışlar. Kutsal bir nitelik taşıyor bu ünvan. General durmadan sınırdan sınıra dolaşıyor. Ve tek başına rahatça gezebiliyor.»

Harris sordu: «Bu adam evlenmiş mi?»

General Eşnu cevap verdi, «İki kez evlenmiş, İlk evliliğini delikanlılık çağında yapmış. Birinci karısı çölde doğum yaparken ölmüş. Karı koca İngiliz sınırından Filistin'e girmek ister-

lerken. yeni doğan çocukları da ölmüş. İkinci evliliğini ise emekliye ayrıldıktan sonra yapmış. General bu kez de bir Arap kızıyla evlenmişti. Bildiğim kadarıyle karısı hâlâ sağ ve onunla birlikte Kibbutz'da yaşıyor. Çocukları yok.»

Albay Weygrin sordu: «Onun buraya gelmesi sizde bir tehlike işareti mi sayılmalı?»

İsrail'li subay omuzlarını silkti: «Biz yahudiler, her dakida tehlike içindeyiz. Özellikle aklımızın ermediği işler olup biterken daima tehlike içinde olduğumuzu düşünürüz.»

Harris, «Örneğin?» diye sordu.

Eşnu: «Burada toplanmamızın nedeni bu,» dedi. «Bin Ezra'yı bekleyelim. İki ay süren ölüm sessizliğinden sonra birdenbire toplantı yapılmasını istemesi garip.»

Harris, küçümseyen bir tavırla, «Bu yaşlı adamın her isteği sorgusuz sualsiz yerine getirilir mi.»

«Yoo. önce Dayan'a baş vurup önemli bir sorun olduğuna onu inandırdı. Daha sonra Dayan Başbakan'a durumu anlattı. Toplantının yapılmasını da Başbakanımız kararlaştırdı.»

Harris, «Bunca ısrardan ve uğraşıdan sonra hiç değilse toplantıya vaktinde gelmesi gerekirdi.»

Eşnu, özür dilemek ister gibi bir tavır takınarak, «Unutmayın, Bin Ezra, yaşlı bir adamdır,» dedi. «Ayrıca her yere kendi arabasiyle gitmekte ısrar ediyor. Araba da eski bir Volkswagen. Üstelik durmadan bozuluyor. Bizim arabalarımıza binmiyor nedense. Dışardakilere haber bırakmasam, belki de Bin ezra'nın arabasını park yerine bile almayacaklar.»

General Eşnu'nun önündeki telefon çaldı. General telefonu açtı, başını sallayıp ahizeyi yerine bıraktı. «General geliyor. beyler.»

Elektrikle işleyen kapılar sessizce açılınca, bütün başlar kapıya yöneldi. Kapının önünde duran adam, uzun boyluydu ve tozlu bir bedevi elbisesi giymişti. Güneşten kararmış, buruşuk yüzünü örten beyaz saçı ve sakalıyla Yahudiden çok araba benziyordu. Sadece o şaşırtıcı koyu mavi renkli gözleri onun Arap olmadığını kanıtlıyordu. Dimdik ve mağrur bir tavırla General Eşnu'ya doğru ilerledi. Sesi sanki zamandan ve çöl kumundan aşınmış gibi çatlak çatlaktı. Elini uzatarak, «Lev,» dedi.

Lev Eşnu, ayağa kalkarak karşılık verdi, «General.» Tokalaştılar. «Beyler, sizi General Bin Ezra'yla tanıştırmama izin verin.» Eşnu, bundan sonra toplantıya gelenlerin hepsini teker teker Bin Ezra'yla tanıştırdı.

Bin Ezra, tanıştığı erkeklerin herbirinin gözlerinin içine baka baka adlarını tekrarladı. Tanıştırma işi bittikten sonra yerlerine oturdular.

Eşnu, yaşlı adama döndü, «Toplantı sizin, buyrun generalim.»

Yaşlı adam, düzgün bir İngilizceyle, «Teşekkür ederim,» dedi. «Sanırım hepiniz Mısırlıların Süveyş Kanalı boylarında ve Suriyelilerin de Golan Tepelerinde yığınak yaptıklarından haberdar edilmişsinizdir. Ayrıca, Rusya ve Çin'den de büyük miktarda cephane ve silâh geldiğini de haber almış olmanız gerekir. Bu malzeme gönderme işi bir süre daha devam ederse, onların bizden üstün duruma geçeceklerini de tahmin etmiş olmalısınız. Hem de gayet kısa bir süre içinde düşman bizden üstün duruma geçecek.»

Eşnu, «Çok doğru,» dedi, «Hepimiz bunu biliyoruz.»

«Ayrıca Kuzey Kore'li savaş ve bombardıman uçağı pilotlarının da ne derece gözüpek adamlar olduklarını bilirsiniz.»

Eşnu, «Evet,» dedi, «Ancak şu sıralarda Başkan Sedat'ın da Rusların etkisi yüzünden ağır eleştirilere uğradığını, ülkedeki ılımlı yöneticilerin bu durumdan hoşlanmadıklarını da biliyoruz.»

Bin Ezra, başını salladı: «Bunlara bakıp da kendimizi sahte bir güvenlik duygusuyla oyalamamız doğru olmaz. Bu adamlar ilk kez, büyük bir savaş plânı hazırlıyorlar.»

Eşnu: «Haksınız,» dedi. Konuşmasını sürdürdü. «Ama onların savaşa hazır olmaları ancak bir buçuk yılda gerçekleşebilir.»

Bin Ezra, «Hayır,» dedi. «Şimdiden hazırlar. Her dakika saldırıya geçebilirler.»

«Öyleyse ne bekliyorlar?» Eşnu, kibar bir tavırla konuşmuştu ama sabırsızlandığı sesinden belliydi. «Şu dakikaya kadar bize hep bildiğimiz şeyleri tekrarladınız. Yeni bir bilgi vermediniz.»

Bin Ezra istifini bozmadı. «Artık onların kararlarını sadece askerî açıdan ele alamayız. Plânlarını uygulamalarında başka nedenler de rol oynuyor. Çeşitli yatırımlarla Batı Dünyasına kolayca sızdılar. Bundan başka petrol üreten ülkeleri de biraraya toplayıp, bizim yardım aldığımız ülkelere baskı yapmak için plânlar hazırlıyorlar. Ancak bu plânlarını uygulayabildikleri zaman saldırıya geçecekler. Daha önce birşey yapamazlar.»

Eşnu sordu: «Bu plânlar hakkında kesin bir bilginiz var mı?»

«Hayır. Bildiklerimi gezilerim sırasında sağdan soldan öğrendim. Sina'da dolaşan söylentilere göre, Fedai'ler, ılımlılara baskı yapıyorlarmış. Zengin petrol üreticilerinin tam desteğini ve yardımını kazanabilmek amacıyla da araplar arasında kendilerine hedef seçmeye başlamışlar.»

«Hedeflerin kimler olduğu hakkında bir fikriniz var mı?»

Yaşlı adam, başını salladı, «Bu toplantının yapılmasını da bunun için istedim.» Bin Ezra, karşıda oturan Amerikalılar'a baktı. «Şu çalışkan arkadaşlarımızın bu konu hakkında bilgi edinmiş olabileceklerini düşündüm.»

Harris, «Keşke bunu başarabilseydim,» dedi, «Fakat şimdilik bilgimiz pek az.»

Bin Ezra'nın yüzü allak bullak olmuştu, «Siz Dışişleri Bakanlığında mı görevlisiniz?»

Harris başını salladı.

«Öyleyse, özrünüz bağışlanabilir,» Bin Ezra, gözlerini CIA Ajanına dikti, «Ya siz birşey biliyor musunuz?»

Smith, sıkıntılı sıkıntılı mırıldandı: «Onların ekonomik alanda bazı plânlar hazırladıklarını duyduk.»

«Eee?»

«Fakat bu plânlarla saldırı ihtimali arasında bir bağlantı kuramadık. Ekonomik girişimler bir kişinin yönetiminde. O da Emir Feyyad'ın özel temsilcisi Bedir El Fay. Fakat bu adam da kelimenin tam anlamıyla bağımsız, tutucu ve İsrail ile dost geçinmeyi arzulayan dürüst bir iş adamına benziyor. Tabiî sizleri sevdiği için değil de, böyle bir anlaşmanın Orta Doğunun tümüne huzur getirecek ekonomik bir çözüm olacağına inanıyor da

ondan İsrail ile dostça geçinmek istiyor. Fakat bu dediklerim de sadece bir tahminden ibaret. Kesin bir yargıya varamadık. Şimdiye kadar El Fay'ın örgütünü inceleyemedik.»

Eşnu, Amerikalı'ya baktı, «İnceleyemediniz mi?»

Amerıkalı, «Hayır, inceleyemedik,» dedi.

Eşnu hafifçe gülümsedi: «Öyleyse, biz bu konuda size yardımcı olabiliriz. Burada bir adamımız var.»

Masada kısa bir sessizlik oldu. Sessizliği Bin Ezra bozdu. «Yaa?»

Eşnu gayet sakin bir sesle konuşmaya başladı: «El Fay'ın şu sıralarda en fazla ilgilendiği konu, Hazreti Muhammed'in yaşam öyküsünü konu alan bir filmin çekimi, Filmin adı da 'Haberci' olacak. Ayrıca, El Fay'ın, Al-İkvah'dan gelen bir iş teklifini de geri çevirdiğini biliyoruz.»

Bin Ezra, Eşnu'ya baktı:

«Bu teklife Ali Yasir'in de adı karışmış mı?»

Şaşırma sırası Eşnu'ya gelmişti. «Bunu nereden bildiniz?»

Yaşlı adam, «Bilmiyordum,» dedi. «Fakat Ali Yasir, kısa bir süre önce Lübnan'daki Al-İkvah yetiştirme kamplarına gayet değerli bir fedai adayıyla döndü. Arap dünyasının en zengin adamının kızını kampa getirmiş. Bu adamın kızı var mı?»

Eşnu, «İki kızı var,» dedi. «Biri evli, Beyrut'ta annesinin yakınında oturuyor. Yani El Fay'ın eski karısı demek istedim. Küçük kız ise, İsviçre'de bir okulda.»

Bin Ezra sordu: «Bundan emin misiniz.»

«Bunu yalanlayan olmadı. Fakat kızın okulda olup olmadığını kolayca araştırabiliriz.»

«El Fay'ın başka çocukları var mı »

«Var. Şimdiki karısı Amerikalı kadından iki oğlu oldu. Sekiz yaşındaki büyük oğlu, Emir Feyyad tarafından tahta varis tayin edilecek.»

Bin Ezra, «Eğer bu adamlar kızı kandırdıysalar El Fay'ı da elde etmeleri kolaylaştı demektir.»

«Belki.»

Bin Ezra, «Ben Sina'ya gidip birşeyler öğrenmeye çalışırım.» dedi. «Sizler de kendi kaynaklarınızı kullanın.»

Eşnu, «Elbette,» diye karşılık verdi.

Smith'de «Anlaştık,» dedi.

Eşnu, «Ama gene de şu en önemli sorunun cevabı askıda kaldı,» dedi. «Araplar ne zaman saldırıya geçecekler dersiniz?»

Bin Ezra, Eşnu'ya baktı, «Ramazan bayramından hemen sonra.»

Eşnu, şaşkınlığını gizleyemedi, «Ama bu da kutsal günlere rastlayacak. Böyle birşey yapamazlar. Musa'nın yasalarına uymayı hâlâ kutsal bir görev saydıkları bir gerçek.»

Bin Ezra ayağa kalktı:

«Yoo. Musa'yı bizim kadar önemsediklerini sanmam.»

Eşnu, yaşlı generale bir göz attı, «Gelirlerse, görecekleri var. Onlarla savaşmaya hazır olacağız,» dedi.

Yaşlı adam, «İnşallah, fakat savunmadan daha iyi çareler de düşünülebilir.»

«Onlardan önce saldırmak mı?» Eşnu bu soruyu sorduktan sonra yaşlı adamın cevap vermesini beklemeden konuşmasını sürdürdü, «Fakat bunu yapamayacağımızı biliyorsunuz. Müttefiklerimiz buna izin vermezler.»

Bin Ezra, önce Eşnu'ya sonra da Amerikalılar'a baktı: «Biz olmazsak Orta Doğudaki güçlerini kaybedeceklerine inanırlarsa, müttefikler de böyle bir yıldırım harekâtına izin verirler. Altıncı Filo çölü geçip petrol kuyularını işgal edemez ya.»

Harris, canı sıkılmış bir halde, «Amerikan Dışişleri Bakanlığı, Arapların yakın bir gelecekte saldırıya geçmeyeceği kanısında,» dedi.

Bin Ezra gülümsedi. CIA Ajanına, «Sizin fikriniz de bu mu?» diye sordu.

Smith cevap vermedi. Resmî açıklamalarda bulunmak onun yetkilerinin dışında kalıyordu.

Bin Ezra, Amerikalı subaya döndü, «Rusların en son model sam füzelerinin Süveyş kıyılarına ve Golan Tepelerine yerleştirilmesi tamamlandı. Ben bunları kendi gözlerimle gördüm. Savunma tedbirleri tamamlandığı zaman saldırıya geçmenin de zamanı gelmiş sayılmaz mı?»

Weygrin, başını salladı, «Bence öyle sayılır.»

Bin Ezra masadakilere teker teker bakarak, «Öyleyse onlar da saldırıya hazır demektir,» dedi. Bir saniye sustuktan sonra konuşmasını sürdürdü. «Şimdilik bekledikleri tek şey. evlerini düzene sokmak.»

Eşnu sordu, «Bunun ne zaman gerçekleşeceğini nasıl öğreneceğiz?»

Yaşlı adam omuzlarını silkti:

«Bunu öğrenemeyiz. Yani saldırı başlamadan öğrenemeyiz. Ancak.. »

«Ancak ne?»

Yaşlı adamın gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. Bir an için eski anılarına dalar gibi oldu, sonra bakışları tekrar berraklaştı. «Size garip gelebilir ama yaşlı bir adamın içgudüsü bu sorunun cevabını El Fay'da bulabileceğimizi belirliyor. Çölde esen rüzgârlar artık Doğudan çıkmıyor. Doğrudan doğruya Batıdan geliyor. Arap şeyhleri, ellerindeki servetin gücünü anladılar. Gözleri açıldı. İşte bu Rus baskısının gerçek sonu olacak. Komünizmin onlara verebileceği bir cevap yok. Orta Doğu'nun kontrolu yeni başlıyor. Eğer bu adamlar servetlerini akıllıca kullanıp, gerçekten yararlı yatırımlara harcarlarsa pek yakında bir tek kurşun bile sıkmadan dünyanın kontrolunu ele alabilirler.»

Bin Ezra, masadakilere baktı. «Sizleri düş kırıklığına uğratmak istemezdim, beyler, fakat gerçekte İslâm dünyası için bizim bir önerimiz kalmadı. Bu iş artık bir gurur meselesinden ibaret. Sırf, gururları okşansın diye küçük de olsa mutlaka bir zafer kazanmak istiyorlar. Asıl büyük saldırı savaştan sonra başlayacak.»

Bin Ezra, Amerikalılar'a döndü, «Sizlerin yardımınıza ihtiyacımız olacak. Sonra da siz bizden yardım isteyeceksiniz.»

Harris, kibardı ama yaşlı generali küçümsediği de belliydi: «Bunları da nereden çıkardınız?»

«Cevabı basit. Yeryüzünde Arapları bizden daha iyi anlayan kimse yoktur da ondan.» Yaşlı general hafifçe gülümseyerek ekledi, «Ayrıca onların hedefi aslında biz değil sizsiniz.»

Gene bir sessizlik oldu. Nihayet Eşnu konuştu: «Öğrendiklerinizi bize de bildirmeye devam edeceksiniz değil mi?

Yaşlı adam başını salladı, «Elbette. Ayrıca da bir ricam olacak.»

Eşnu, «Eğer yapabileceğim birşeyse, seve seve yaparım,» dedi.

«El Fay hakkında geniş bir rapor istiyorum. Tüm yaşamını kapsayan bir rapor olmalı. Onun hakkında bilinmesi gereken herşeyi öğrenmek istiyorum.»

Eşnu. masadakilere şöyle bir baktı. Kimse bu isteğe karşı çıkmamıştı. Tuğgeneral başını salladı: «Bu isteğiniz derhal yerine getirilecek.»

Bin Ezra sordu: «Düşüncelerimi Başbakana iletecek misiniz?»

«Evet, ileteceğim.»

Bin Ezra gülümseyerek, «Onu benim için yanaklarından öpüver, dedi. «Bundan hoşlanacağını sanırım.»

Masadakiler, gülüştüler. Telefon çaldı. Eşnu açtı. Karşı taraftan söylenenleri bir saniye kadar dinledikten sonra telefonu kapadı. «Yeni bir uçak kaçırma olayı var,» dedi. «Bir Lufthansa uçağını Düsseldorf'dan kaçırmışlar. Uçak, Beyrut'a gidiyormuş.»

Bin Ezra, üzüntülü üzüntülü başını salladı, «Ne acı. Ne budalaca işler bunlar.» Yaşlı adam. Amerikalılar'a baktı. «Bu adamların istedikleri tek şey, gazetelerin baş sayfalarında yer alacak haber yaratmak. Biz bu haberin heyecanına kendimizi kaptırdığımız sırada onlar da burnumuzun dibinde. kimseye farkettirmeden, dünyayı kaçırıyorlar.»

İKİNCİ KİTAP

1973/Yazın Sonu

BİRİNCİ BÖLÜM

Yusuf, Tahiti Plâjının lokantasına, caddeye açılan kapısından girdi. Yarı çıplak kadın ve erkeklerin arasından yürüyüp kumsala giderken koyu renk elbisesi, beyaz gömleği ve kravatıyla görünümü pek gülünçtü. Tekrar güneşe çıkınca, gözlerini kırpıştırdı. Masalara şöyle bakındı. Bir saniye sonra, da aradığı adamı gördü. Plâjın barına yakın masalardan birinde oturuyordu. Yakışıklı bir zenci erkekle hararetli hararetli konuşmaya dalmıştı.

Yusuf'un gölgesi üzerine düşünce Jacques başını kaldırıp gölgenin sahibine baktı. Hemen yerinden kalkarak, «Yusuf, bu ne hoş sürpriz,» diye Fransızca konuştu. «Seni beklemiyorduk,» dedi.

Yusuf, sert bir sesle, «Beni beklemediğin belli, küçük dostuna buradan toz olmasını söyle.»

Jacques'in yüzü hemen asıldı, «Sen ne hakla...» diye söze başladı, fakat Yusuf, cümlesini tamamlamasına fırsat bırakmadı: «Benim malımsın, hergele. Şimdi çabuk şu serseriye toz olmasını söyle, yoksa, seni Paris'in batakhanelerine geri dönderirim. Geldiğin yeri boylamış olursun.»

Zenci adam ayağa kalkmıştı. Yumruklarını sıkarken kollarının adaleleri kabarmıştı. «Şu heriften seni kurtarmamı ister misin, Jacques?»

Yusuf, hayretle Jacques'e baktı. Jacques bir an bocaladı. Sonra gözlerini yere indirdi. «Sen gitsen iyi olacak, Gerard,» dedi. Zenci adamın yüzüne bakamıyordu.

Gerard'ın dudakları nefretle kıvrıldı. «Puşt.» diye Jacques'a bağırdı, sonra arkasını dönüp masadan biraz ilerdeki kumsala gitti. Kuma oturdu, bir koluyla gözlerini kapayarak onlarla hiç ilgilenmiyormuş gibi yaptı.

Yusuf, az önce zenciden boşalan sandalyeye otururken garson masaya geldi: «Mösyö, emriniz?»

«Coca. Yalnız çok soğuk olsun.» Yusuf. garsonu savdıktan sonra Jacques'a döndü. «Kadın nerede?»

Jacques, Yusuf'un yüzüne bakamadı: «Ben nereden bileyim. Aşağı yukarı iki saatten beri burada onu bekliyorum.»

Yusuf homurdandı: «Kadının nerede olduğunu bilmek gerekirdi. Sana avuç dolusu parayı niçin veriyorum sanıyorsun? Kumsalda yakışıklı zenci oğlanlarla oynaşasın diye mi?»

Garson, Coca Cola'yı masaya bıraktıktan sonra oradan uzaklaştı. Yusuf, bardağı alıp kana kana içti. «Dün gece kadınla beraber miydin?»

«Evet.»

«Resimler ne oldu? Çekildi mi?»

«Resim çekmeye fırsat oldu mu sanıyorsun. Apartmana gelmedi ki. Saat üçte beni Disco'ya bıraktı ve ayrılırken de bugün öğleyin buraya geleceğini söyledi.»

«Sen bütün gece o kara oğlanla mıydın?»

«Ne yapmam gerekirdi?» Jacques, kendini savunmaya çalıştı. «Kendimi o karıya mı saklayacaktım yani?»

Yusuf, elini cebine atıp yeni altın tabakasını çıkardı. Tabakayı ağır ağır ve büyük bir dikkatle açtı, bir sigara aldı. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken, «Sen hiç de kurnaz değilsin,» dedi. Alaycı bir tavırla, «Gerçekten kafan hiç çalışmıyor.»

Jacques, şaşkın şaşkın Yusuf'a baktı: «Kadın apartmana gelmezse ben nasıl resim çekebilirim? Hiç gelmiyor, Daima

onun istediği yerlerde buluşuyoruz.» Jacques, Yusuf'un omzundan, kıyıya yaklaşan yatı görmüştü.

«İşte şimdi geliyor.»

Yusuf arkasına dönüp baktı. Büyük San Marco yatı. açıkdenizden sahile yaklaşıyordu. Yusuf, cebinden çıkardığı anahtarı masaya bıraktı. «Byblos'ya bir daire tuttum,» dedi. «Orada her şey hazır. Odaya mikrofonlar kondu. Yan odada da bir fotoğrafçı hazır bekleyecek. Kadını oraya götüreceksin. Artık bunu başarmak senin bileceğin iş. Bu geceden başka da vaktin yok.»

Jacques şaşırmıştı: «Niye bu kadar acele ediyorsun?»

«Cebimde kocasından gelen bir telgraf var. Hanımefendi yarın öğleden sonra uçağa binip California'ya gidecek.»

«Peki ya kadın orada kalmak istemezse? O zaman ne yaparım? Başına ağır bir cisimle vurup bayıltayım mı? Eğer işler dün geceki gibi olursa. sabah üçte benden ayrılıp yatla Cannes'a döner.»

Yusuf, ayağa kalkıp Jacques'a baktı: «San Marco yatının makinelerinde bir bozukluk olmasını sağlayacağım. Gerisi sana kalıyor.» Yusuf, başını geriye çevirip denize baktı. San Marco yatı, plâja enikonu yaklaşmıştı. Alaycı bir sesle. «Hadi bakalım. atla suya, âşık delikanlı,» dedi. «Hanımefendinin karaya çıkmasına yardım et.»

Jacques, hiç sesini çıkarmadan yerinden kalktı, kıyıya doğru yürümeye başladı. Yusuf, biraz daha orada durup delikanlının gidişini izledi, sonra geri döndü, lokantadan geçip caddeye çıktı. Arabasını lokantanın önünde bırakmıştı.

Yusuf, arabaya bindi, kontak anahtarını çevirmeden bir iki saniye bekledi. Ah, şu Jordana ondan nefret etmeseydi. İşte o zaman bütün bu uğraşılara hiç gerek kalmayacaktı. Fakat Jordana'nın kaç kez Bedir'i onun aleyhine kışkırtmaya çalıştığını biliyordu. Kadın, kocasıyla Yusuf arasındaki ilişkiye fena halde içerliyordu. Hem canım şunun şurasında bir emir kuluydu oysa Jordana patronun karısıydı. Açıkça mücadeleye girişilirse zaferi kimin kazanacağından zerre kadar kuşkusu yoktu. Jordana kazanacaktı tabii. Fakat Jacques bu gece işi başarırsa, suçunu ispatlayacak vesikayı Bedir'e vermek tehdidi bile Jor-

dana'yı yola getirmeye yeterdi. Yusuf, en sadık dostun yenilmiş düşman olduğunu gayet iyi bilirdi.

Makinelerin uğultusu kesilir kesilmez Jordana da gözlerini açmıştı. Saatine bir göz attı. Cannes'dan ayrılalı kırk dakika olmuştu. Oysa, karadan gitseydi, trafik çok sıkışık olduğu için yolculuk bir buçuk saat sürebilirdi. Deniz yolculuğu hem kısa sürmüş hem de genç kadın, rahat rahat uyumuştu.

Jordana yerinden doğruldu, uzanıp bikini mayosunun sütyeniyle blûzunu aldı. Sütyenini iliklerken kendini dikkatle süzdü. Göğüsleri de vücudunun diğer kısımları gibi bronz rengindeydi. Genç kadın, gördüğü manzaradan memnun kaldı. Göğüsleri hâlâ dimdikti. Onun yaşındaki pek çok kadının göğüsleri gibi sarkık değildi.

Birden başını geriye çevirip sürat motorunun başında bekleyen denizcilerin onu gözetleyip gözetlemediklerini anlamak istedi. Denizciler, hemen başlarını başka yöne çevirmişlerdi ama Jordana gençlerin gizli gizli onu seyrettiklerini biliyordu. Jordana kendi kendine gülümsedi. Sonra da denizcileri iyice çileden çıkarmak için göğüslerini avuçlayıp, aynanın karşısında biraz daha oyalandı. Sonra da sütyenini ilikledi.

Sandalla yata yaklaşan yarı çıplak iki kız, yetmiş bin dolar değerindeki San Marco'yu umut ve biraz da, merakla incelediler. Jordana, kızların yattaki tek yolcunun bir kadın olduğunu anlayınca ne denli üzüldüklerini görmekten de bayağı kıvanç duymuştu. Kızların niyetleri yüzlerinden kolayca okunuyordu. Sandal ağır ağır yattan uzaklaştı.

«Hey, merhaba.» Ses yatın öbür yanından geliyordu. Jordana arkasına döndü. Jacques, kıçtan takma motorlu küçük bir sandalla yata gelmişti. Genç adamın sarı saçları güneşten açılmış, beyaza yakın bir renk almıştı. Yanık teniyle bu açık renk saçlar pek hoş bir ayrıcalık yaratıyordu. Jordana birşey demeden elini salladı.

Jacques seslendi: «Seni sahile götürmek için geldim. Ayaklarının ıslanmasından hiç hoşlanmadığını biliyorum.»

Jordana seslendi: «Hemen şimdi geliyorum.» Genç kadın. denizcilere döndü, Fransızca, «Burada bekleyin,» dedi. «Yola çıkmaya hazır olduğum zaman size haber veririm.»

Denizcilerden biri, «Emredersiniz, Madam,» dedi. Öbürü de hanımefendinin yatın öbür yanına geçmesine yardım etmek için elini uzattı. Jordana, yanından hiç ayırmadığı büyük plâj çantasını denizciye uzattı. Çantanın içinde pabuçları, bir tuvalet, gemiyle görüşebilmesini sağlayacak telsiz aleti, makyaj malzemesi, sigara, para ve kredi kartları vardı.

Denizci, küçük motorun, yata yanaşmasına yardım etti. Sonra plâj çantasını Jacques'a uzattı. Ve Jordana'nın motora inmesine yardım etti. Jordana yerine oturur oturmaz da küçük motoru itip yattan açılmasını sağladı.

Jordana, Jacques'in tam karşısına oturmuştu. «Geciktiğim için özür dilerim.»

Jacques gülümsedi: «Önemi yok. Bari iyi uyuyabildin mi?»

«Çok iyi uyudum. Ya sen?»

Jacques, yüzünü buruşturdu. «Yoo, pek de iyi uyuyamadım. Çok şeydim... Siz nasıl dersiniz bilmem ki. Yani şaşkın gibiydim.»

Jordana, erkeğe baktı. Doğrusu bu adamı pek anlayamamıştı. Mara, ona Jacques'ın tam bir jigolo olduğunu söylemişti, oysa Jordana kaç kez ona para vermek istediyse, Jacques, kırılmış gibi görünerek parayı geri çevirmişti. Aralarındaki ilişkinin iş sayılamayacağını söylemişti. Jacques, genç kadına âşıktı. Fakat gene de Jordana kuşkudan kurtulamamıştı. Adamın Cannes'da Miramar'da gayet lüks bir dairesi, gıcır gıcır yeni bir Citroen SM arabası vardı ve hiç bir zaman da para sıkıntısı çekmiyordu. Birlikte bir yere gittikleri zaman da Jordana hesabı ödemeye kalksa, Jacques buna hemen engel oluyordu. Oysa genç kadının tanıdığı erkeklerin çoğu, jigolo olsun olmasın, böyle durumlarda Jordana'nın parayı ödemesine göz yumarlardı. Bir çok kereler de Jordana, Jacques'ın çevredeki yakışıklı erkekleri dikkatli dikkatli süzdüğünü farketmişti. Ancak Jordana yanındayken genç adam, yakışıklı hemcinsleriyle fazla ilgilenmemeye dikkat ediyordu. Jordana bir keresinde de Jacques'in hem erkeklerle hem de kadınlarla sevişmekten hoşlanan tipler-

den olduğunu düşünmüş, ve genç adamın gerçek sevgilisinin zengin bir erkek olduğu kanısına varmıştı. Ama bu ihtimaller, Jordana'yı asla tedirgin etmemişti. Böyle iki cinsten de hoşlanan erkeklerin aşk oyunlarında diğerlerinden çok daha başarılı olduklarını biliyordu.

Jordana güldü, «Diskotekte bir sürü erkek avcısı vardı. Onun için kendine arkadaş bulmakta güçlük çekeceğini aklıma getirmemiştim.»

«Doğru, güçlük çekmedim,» Jacques bunları söylerken Gerard ile geçirdiği geceyi düşündü. Zenci delikanlının kuvvetli kollariyle ona sarılışını hatırlayınca ürperdi. Tıpkı bir kadın gibi davranarak ve Gerard'ın güçlü gövdesinin ağırlığını üzerinde hissedişini hatırladıkça çıldıracak gibi oluyordu. Aşk oyunu başladığı zaman da Jacques tıpkı şehvet nöbetine tutulmuş bir kadın gibi heyecandan titremiş, zevkten inim inim inlemişti.

Jacques, mayosunun ön kısmını işaret ederek, «Beni ne hale getirdiğini görüyor musun?» dedi. «Seni görür görmez, böyle oluyorum. Dün gece de tam üç kez, kendi kendime rahatlamaya çalıştım.»

Jordana güldü, «Bu işin sağlığa zararlı olduğunu kimse söylemedi mi? Böyle giderse, yakında sevişme gücünü kaybedersin.»

Jacques gülmedi. «Seninle başbaşa bir gece geçirecektik. Bunu ne zaman gerçekleştireceğiz, söyler misin? Şöyle gözün saatte olmadan, sabaha kadar sevişip, bu işin tam zevkine varabilsek ne iyi olur.»

Jordana gene güldü. «Çok zalimsin. Benim sorumluluk taşıyan evli bir kadın olduğumu unutuyorsun galiba. Her sabah uyandığım zaman çocuklarımı görebilmek için, geceleri geç de olsa mutlaka eve dönmek zorundayım.»

«Canım bir kez de eve dönmesen, kıyamet mi kopar?»

«O zaman da kocamın benden beklediği o tek görevi yerine getirmemiş olurum. Bunu göze alamam.»

«Kocan buna aldırmaz. Öyle olsa, üç ay içinde bir kez olsun seni ve çocukları görmeye gelirdi.»

Jordana'nın sesi birden soğuklaştı. «Kocamın yaptığı ya da yapmadığı işler seni ilgilendirmez.»

Jacques, fazla ileri gittiğini hemen anlamıştı. «Ama ben seni seviyorum,» dedi. «Senin özleminden çıldıracak gibi oluyorum.»

Jordana rahatlamış bir halde hafif hafif başını salladı: «Öyleyse üzerine vazife olmayan işlere karışma. Haa, eğer elini oyuncağından çekmeyeceksen, sahile toslamadan açık denize dümen kırsan iyi edersin.»

«Dediğini yaparsam, benimle sevişecek misin?»

Jordana sert bir sesle, «Hayır,» dedi. «Şimdi bir bardak buz gibi beyaz şarap içmek istiyorum sadece.»

Jordana iyice çakır keyifti. Salonun durmadan yanıp sönen ışıkları gözlerini kamaştırıyordu. Rock grubunun çaldığı müzik, kulaklarını fena halde rahatsız ediyordu. Beyaz şarabından bir yudum daha aldıktan sonra masadakilere baktı. Ondört kişiydiler. Loş diskoteğin kulakları sağır edici gürültüsü arasında birbirlerine seslerini duyurabilmek için avaz avaz bağırıyorlardı.

Jacques, sağındaki İngiliz kadınla konuşuyordu. Kadın artistti, kısa bir süre önce Peter Sellers ile bir film çevirmişti ve hafta sonu için Paris'ten gelen bir grupla beraberdi. Jordana, bu insanları o gün öğleden sonra plâjdan toplamıştı. Grubun son üyelerini de kokteyl içip akşam yemeğini yemek için gittikleri L'Escale'de bulmuştu. Gece yarısına doğru da hep birlikte diskoteğe gitmişlerdi.

Jordana'nın bu kadar insanı başına toplamasının başlıca nedeni Jacques'dan sıkılmasıydı. Genç adam herşeyi kolayca kabulleniveriyordu. Bir bakıma, kadından kalır yeri yoktu Jacques'in. Sadece dünyanın onun erkeklik organının çevresinde döndüğüne inanmasıydı kadınlarla arasındaki fark. Jordana, ondan sıkılmaya başlamıştı, fakat arasıra gelip hatırını soran, ihtiyaçlarını gidermeye çalışan bir erkekten başka dayanağı da kalmamıştı. Genç kadının esrarlı sigara içmek istemesi de canının sıkıntısındandı. Oysa, böyle kalabalık yerlerde esrarlı sigara içmek hiç âdeti değildi. Masadaki İngiliz kadın, tuvalette ona bir esrarlı sigara ikram edince Jordana da bu ikramı geri çevir-

memiş, iki kadın, bir sigarayı nöbetleşe içip bitirmişlerdi.

Ondan sonra da Jordana için gecenin bir önemi kalmamıştı. Herkesi zeki ve neşeli bulmuştu. Şimdi de canı dansetmek istiyordu ama herkes, konuşmaya dalmıştı.

Jordana yerinden kalkıp tek başına piste gitti. Kalabalığın arasına karıştı, kendi kendine dansetmeye başladı. Kendini müziğe vermişti. Bir erkeğin ya da bir kadının tek başına dansetmesini hiç garipsemeyen bir ülkede. Güney Fransa'da olmak ona mutluluk veriyordu. Genç kadın gözlerini kapadı.

Tekrar gözlerini açtığı zaman ise yakışıklı bir zenci erkeğin onunla birlikte dansettiğini gördü. Erkek, Jordana'yla göz göze gelmişti ama hiç konuşmadılar. Jordana onu plâjda da görmüştü. Daha sonra da kokteyl saatinde L'Escale'de karşılaşmışlardı. Şimdi de adam diskoteğe gelmişti. Jordana onu biraz ilerdeki masada otururken görmüştü.

Erkek gayet güzel dansediyordu. Önü açık kalan gömleğinin içinde yarı belinden yukarısı, kıvrak hareketlerle müziğe uyuyordu. Jordana da ona kendini uydurmaya çalıştı.

Genç kadın, biraz dansettikten sonra adını bile bilmediği kavalyesiyle konuşmaya başladı, «Siz Amerikalısınız değil mi?»

Erkek güneyli şivesiyle konuşuyordu, «Nereden anladınız?»

«Bir Fransız gibi dansetmiyorsunuz. Fransızlar bir yukarı bir aşağı hareket ederler. İngilizler sıçrayıp sallanırlar.»

Erkek güldü:

«Bakın bunu hiç bilmiyordum.»

«Siz nerelisiniz?»

«Georgia'lıyım.»

«Ben oraya hiç gitmedim.»

Erkek karşılık verdi. «Pek birşey kaybetmiş sayılmazsınız. Ben burasını daha çok seviyorum. Orada böyle bir şeyi asla yapamazdık.»

Jordana sordu: «Hâlâ mı?»

«Hâlâ tabiî. Georgia'lılar hiç değişmezler.»

Jordana susuyordu.

Zenci, «Benim adım Gerard,» diye Fransızca konuşarak kendini takdim etti.

«Öyle olması gerekir. Daha sekiz yaşındayken ailem öğrenim yapmam için beni buraya yollamıştı. Babam ölünce geri döndüm. O zaman onaltı yaşındaydım ama dayanamadım. İki lokma ekmek parası kazanacak hale gelir gelmez de Paris'e döndüm.»

Jordana, Fransız okullarının hiç de ucuz olmadığını gayet iyi biliyordu. Bu adamın ailesi de paralı olsa gerekti. «Babanız ne iş yapardı?»

Zenci gayet sakin bir tavırla, «Kadın tellalıydı,» dedi, «Ama o her işe burnunu sokan tiplerdendi. Ancak zenci olması işini bozuyordu. Günün birinde de beyazlar onu bir arka sokakta kıstırıp temizlediler. Suçu da tabiî zencilere yüklediler. Zenci idam edildi ve tabiî ortalık yatıştı.»

«Vah vah, üzüldüm.»

Zenci, omuzlarını silkti: «Babam günün birinde böyle bir sona uğrayacağını hep söylerdi. Sıkıntı çekmedi. Doğrusu çok da iyi yaşadı.»

Müzik, büyük bir gümbürtüyle sona erdi. Rock grubu sahneden ayrılırken pikaba ağır bir parça konmuştu. Jordana, masaya dönmeye hazırlanırken, «Sizinle konuşmak hoşuma gitti,» dedi.

Zenci erkek, genç kadını kolundan tutup yürümesini engelledi. «Masaya dönmek zorunda değilsiniz.»

Jordana konuşmadı.

«Siz adamakıllı hızlı bir kadına benziyorsunuz, oysa masadakilerin hepsi de mıymıntı şeyler.»

Jordana, «Niyetiniz nedir?» diye sordu.

«Hareket. Bu, bana babamdan geçti. Ben de hızlı yaşamaktan hoşlanırım. Dışarda buluşalım mı?»

Jordana gene birşey demedi.

Zenci birdenbire gülümsedi: «Sizin halinizden belli, o masadakilerden uzaklaşmanız gerekiyor. Zenci erkekle sevişmeyi hiç denediniz mi?»

«Hayır.» Jordana hiç zenci erkek tanımamıştı.

«Ben zenci erkeklerin çoğundan daha ustayım.»

Jordana, yan gözle masaya baktı. Jacques hâlâ İngiliz ka-

dınla gevezelik ediyordu. Belki de Jordana'nın masadan kalktığını farketmemişti bile. Jordana, Gerard'a döndü, «Pekâlâ» dedi, «Fakat sadece bir saat kadar vaktimiz olacak. Bir saat sonra ayrılmak zorundayım.»

Zenci gülümseyerek, «Bir saat yeter. Bir saat içinde sizı aya götürür getiririm.»

İKİNCİ BÖLÜM

Jordana, dışarı çıktığı zaman Gerard da diskoteğin karşısındaki kaldırımda durmuş, kaldırım ressamlarının öteberilerini toparlayışlarını seyrediyordu. Jordana'nın topuklarının tıkırtısını duyunca arkasına döndü, «Dışarı çıkmakta güçlük çektin mi?» diye sordu.

Jordana, «Hayır,» dedi, «tuvalete gideceğimi söyledim.»

Gerard sırıttı, «Yürümek zor gelir mi? Evim, Le Gorille'in biraz ilersindeki sokakta.»

«Zor gelse de ne yapalım, aya gitmenin başka yolu yok ki.»

Gecenin geç saati olmasına rağmen, kaldırımlar hâlâ kalabalıktı. Yoldan gelip geçenler ya birbirlerini seyrediyorlar ya da limanda demirli yatları hayran hayran inceliyorlardı. Bir çoğu için en büyük eğlence de buydu. Otel ve yiyecek için avuç dolusu para verdikten sonra eğlenceye ayıracak paraları kalmayanlar böyle oyalanıyorlardı. Fransızların hangi ulustan olurlarsa olsunlar, hattâ kendi uluslarından bile olsa, turistlere hiç insafları yoktu.

Jordana ile Gerard, Le Gorille'i geçip dar yolda yürümeye başladılar. Burunlarına yumurta ve tavada kızarmış patates kokuları geliyordu. Yolun yarısını geçtikleri sırada Gerard eski evlerden birinin önünde durdu. Eski model, büyük bir anahtarla kapıyı açtı. Kapının hemen yanı başındaki düğmeye basıp

Jordana başını salladı ve erkeğin arkasından eski tahta merdivenleri tırmanmaya başladı. Gerard'ın dairesi, ikinci kaelektriği yaktı. «İkinci kata çıkacağız.»

tın hemen başındaydı. Bu kapının kilidi daha modern görünüşlüydü. Gerard, kapıyı açıp Jordana'yı içeriye buyur etti.

Jordana içeri girdi. Oda karanlıktı. Kapı kapandı ve onun kapanmasıyla elektriğin yanması da bir oldu. Oda, ilerdeki karyolanın iki yanında duran kırmızı gece lambalariyle aydınlanmıştı. Jordana merakla odaya göz gezdirdi.

Eşya gayet adi ve eskiydi. Fransızların yaz tatiline gelen turistlere lâyık gördükleri türdendi kısacası. Odanın bir köşesinde küçük bir musluk vardı. Tuvalet, kiler kapısına benzeyen küçük bir kapının arkasındaydı. Banyo, duş ya da mutfak diye birşey yoktu. Sadece büyücek bir koltuğun yanındaki masanın üzerinde küçük bir elektrik ocağı göze çarpıyordu.

Gerard, genç kadının meraklı bakışlarını farketmişti. «Pek rahat bir yer değil ama ne de olsa evim sayılır.»

Jordana güldü: «Ben daha kötülerini de gördüm. Sen gene şanslısın. İyi ki tuvalet, dışarda koridorda değil.»

Gerard masanın önüne gitti. Gözlerden birini çekip bir Marijuana sigarası çıkardı. «Sana ikram edecek içkim yok.»

Jordana, Marijuana'dan bir nefes çekerek: «Bu da yeter.» dedi. «Kalitesi de iyi üstelik.»

Gerard gülümsedi: «İstanbul'dan yeni gelen bir arkadaşım verdi. Biraz kokain de var. Denemek istersen...»

Jordana, «Buraya konuşmak için mi yoksa sevişmek için mi geldik?» diye mırıldandı. «Sadece bir saat vaktim var.»

Gerard, Marijuana sigarasını tablaya bıraktı. Sonra Jordana'nın blûzunu omuzlarından çekip sıyırdı. Göğüslerini avuçlarının arasına alıp genç kadının iyice canı yanıncaya kadar sıktı sıktı. «Seni gidi beyaz cadı seni.» Gerard, gülümsüyordu.

Jordana da gülümsedi: «Kara maşa, sen de...»

Erkeğin elleri, genç kadını yere diz çökmeye zorladı. «Eğer o sımsıcacık yuvaya kara maşanın girmesini istiyorsan, biraz da yalvarmayı öğrensen iyi edersin.»

Jordana, erkeğin gömleğini ve pantolonunu çıkarmasına yardım etmişti. Jordana pantolonu aşağıya çekince erkeğin kapkara vücudu ortaya çıkıverdi. Jordana, yüzünü Gerard'ın bacaklarının arasına yaklaştırırken zenci hemen buna engel oldu, «Yalvar» diye sert bir sesle emretti.

Jordana, başını kaldırıp Gerard'a baktı: «Yalvarıyorum.»

Gerard gülümsedi. Genç kadının yanağını hafifçe okşadı. Biraz sonra ise ikisi de çırılçıplak soyunmuş, yatağa girmişti. Gerard, aşk oyununa başlamak için harekete geçtiği zaman Jordana birden korktu. Gerard fazla iri yarı bir erkekti. Böyle biriyle sevişmeyi göze aldığı için pişmanlık duymaya başlamıştı. Fakat biraz sonra Gerard, ustaca hareketlerle sevişmeye başlayınca Jordana da kendini bu korkunç zevk girdabına bıraktı. Şimdiye kadar aşk oyunlarının onu bu derece heyecanlandırdığını hatırlamıyordu. Gerard, oyuna devam ettikçe, Jordana da şehvet nöbetleri içinde çığlıklar atıyor, ihtiras içinde kıvrım kıvrım kıvranıyordu. Genç kadın, ogüne kadar aşk oyunlarında daima erkekten üstün olmayı başarmasıyla övünmüştü. Ama bu kez durum bambaşkaydı. Şimdi o da erkeğe zevk veriyordu. Tam bir zevk alış verişi olmuştu bu birleşme. Kısacası eksiksiz bir şehvet oyunuydu.

Nihayet genç kadın daha fazla sevişme takatinin kalmadığını hissetti. «Dur» diye bağırdı, «Yalvarırım, yeter artık.»

Gerard, genç kadının üzerinde hareketsiz kaldı. Erkeğin yüzünde ve göğsünde biriken ter damlaları, soluk kırmızı ışık altında bakır taneciklerini andırıyordu. Gerard gülümsemeye başlayınca bembeyaz dişleri meydana çıktı. «Birşeyin yok ya, beyaz hanım?»

Jordana, ağır ağır başını salladı, «Sen de oldun mu?»

«Hayır. Babamın bana öğretmediği tek şey bu oldu. Bir kadını memnun etmek için yeterince çaba harcarsan bu da senin boşalmanı önler.»

Jordana bir saniye kadar erkeğe baktı. Sonra birdenbire, elinde olmadan ağlamaya başladı.

Gerard, bir süre durup genç kadını seyretti. Sonra gidip bayonun musluğunu açtı. «Sıcak su istersen, musluğu biraz akıtman gerekiyor,» dedi.

Banyonun yanındaki dolabı açtı. Bir havlu çıkardı. Havluyu kapıya astıktan sonra gidip tekrar suya baktı. «Banyo hazır,» diye seslendi.

Jordana birşey demeden erkeğe baktı.

Gerard sordu: «Sadece bir saat boş vaktin vardı değil mi?»

Jordana doğrularak başını salladı, «Yürüyebileceğimi pek sanmıyorum.»

Erkek gülümsedi: «Ayağa kalkarsan, bir şeyin kalmaz.»

Jordana, yataktan kalktı. Gerard haklıydı. İlk adımı attıktan sonra bacaklarına yeniden derman geldiğini hissetti. Çarçabuk sabunlanıp yıkandı. Ilık su, onu diriltivermişti. Kurulanıp giyinmeye başladı. Bu arada Gerard da banyoya girmişti.

Jordana seslendi: «Sen bu aşk oyunlarından birşey anlamadın. Yazık oldu.»

«Önemi yok. Seni aya götüreceğimi söylemiştim. Benden zevk almanı istiyordum.»

«İstediğin oldu. Bu geceyi hiç unutmayacağım.»

Gerard kararsız, kuşkulu bir tavırla, «Belki ilerde gene buluşuruz,» dedi.

«Belki.» Jordana, giyinmişti. Plâj çantasına uzanıp içinden biraz para aldı. Gerard'a uzattı. «İnşallah, kusuruma bakmazsın.»

Gerard parayı aldı; «Para işime yarar. Fakat bana ücret ödemek zorunda değilsin.»

«Sana başka birşey veremedim ki.»

«Yoo, öyle deme, çok şey verdin, hanımefendi. Benimle gelebilmek için arkadaşlarını bırakmaya razı oldun. Bu da büyük birşey sayılır.»

Erkeğin ses tonu, genç kadını kuşkulandırmıştı. «Beni tanıyor musun?»

Gerard, başını salladı, «Hayır.»

«Öyleyse niye benimle ilgilendin?»

«Seni plâjda görmüştüm. O adam Jacques'i seninle buluşmaya gönderdikten sonra seni uzaktan gördüm.»

Jacques'i tanıyor musun?»

«Evet. Dün gece onunla beraberdim.»

Jordana, bir süre konuşmadı. «Yoksa Jacques şey mi?»

Gerard başını salladı, «Kızdan pek kalır yeri yok.»

«Ya sen?»

«Ben aşk oyunlarına bayılıyorum. Bizim köpek ölüsünü sokacak bir delik bulduktan sonra benim için hiç birşeyin önemi kalmaz.»

«Jacques ile konuşan adamı tanıyor musun?»

«Onu daha önce hiç görmemiştim. Siyah saçlıydı. Ve arap şivesiyle Fransızca konuşuyordu. Adam Jacques'a bu gece mutlaka birşeyler yapmasını söyledi. Yarın senin California'ya hareket edeceğini belirtti. Bu arada Jacques'in fazla tasalanmasına gerek olmadığını da sözlerine ekledi. San Marco'nun seni Cannes'a geri götürmesini engellemek için gerekeni yapmış.»

Birdenbire Jordana herşeyi anladı. Ertesi gün California'ya hareket edeceğini bilen tek kişi Yusuf'du. Bedir'in isteği üzerine yolculuk hazırlıklarını tamamlamak için Paris'ten gelmişti.

Çok eskiden Yusuf ile Prenses Mara arasında bir ilişki olduğunu duymuştu. Jacques'i kendisiyle tanıştıran da Prenses Mara'ydı. Genç kadının anlayamadığı bir tek şey vardı. Bütün bu olanlar, Yusuf'a ne kazandıracaktı? Tabiî Jordana'yı, Bedir'in gözünden düşürmek için plânlar hazırlanmışsa zaman o zaman mesele yoktu.

Jordana birdenbire garip bir korkunun benliğini sardığını farketti. Yusuf, onu eskiden beri sevmezdi ama adamın böyle büyük işlere girişmesi için yeterli bir neden değildi bu. Jordana, birşey bilmiyordu. Şu anda bildiği birşey varsa o da biran önce villâya dönmek zorunda olduğuydu.

Fakat bu da başlı başına bir problemdi. Gece yarısından sonra St. Tropez'de taksi bulunmazdı. Şoförü Guy'a da o gece için izin vermişti, onu da çağıramazdı.

Jordana, Gerard'a baktı. «Senin araban var mı?»

«Yok.»

«Hay Allah kahretsin.» Genç kadının yüzünü tasalı bir ifade bürüdü.

«Motosikletim var. Eğer arkama oturursan seni geri götürürüm.»

Jordana birdenbire gülümseyerek: «Sen ne sevimli adam-

sın,» dedi. Kollarını erkeğin boynuna doladı, yanaklarını öptü. «Çok eğlenceli olacak bu motosiklet gezisi.»

Gerard, birden kadının kollarını tutup aşağıya çekti. «Çayı görmeden paçaları sıvama, hanımcığım. Bakalım seni oraya götürdükten sonra da bisiklet yolculuğundan memnun kaldığını söyleyebilecek misin?»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Paris'ten kalkalı iki saat kadar olmuştu. Kabin memurları, öğle yemeğini hazırlamakla meşguldüler. Jordana, başını arkaya çevirip Yusuf'a baktı: «Şimdi biraz uyusam iyi olacak galiba.»

Yusuf, baş kabin memurunun yanına gitti. «Madam El Fay, dinlenmek istiyor.»

Yusuf, hemen emniyet kemerini çözüp ayağa kalktı. «Yatağınızı hemen hazırlamalarını bildireyim öyleyse.» Yusuf, yan gözle Jordana'nın sekreteri Diana'ya baktı. O da Yusuf'un yanındaki koltukta, başını pencereye dayamış uyukluyordu. Yarım kalan içkisi de önündeki tepside duruyordu.

Yusuf, baş kabin memurunun yanına gitti. «Madam El Fay, dinlenmek istiyor.»

«Ama yemek servisi başlamak üzere.»

«Madamın karnı aç değil.»

«Emredersiniz, Mösyö.» Baş kabin memuru birinci sınıf yolcu bölümünü turistik sınıftan ayıran perdenin arkasına geçti.

Yusuf, dönüp Jordana'ya baktı. Genç kadının gözleri kocaman güneş gözlüklerinin arkasında gizlenmişti, fakat yüzünde de onun geceyi uykusuz geçirdiğini belirleyecek en küçük bir kırışık dahi yoktu. Kucağında duran Air France Dergisini inceliyor, bir yandan da elindeki kadehten beyaz şarabını yudumluyordu.

Yusuf, esnememek için kendini zor tuttu. Pek yorgundu. Sabahın dördünde Jacques ona telefon edip Jordana'nın St.

Tropez'den kaybolduğunu bildirdiği andan beri ayaktaydı.

San Marco yatı hâlâ limandaydı ve kasabada genç kadının izine rastlanmamıştı. Jacques o saatte açık olan lokanta ve diskoteklerin hepsini aramıştı. Yusuf, bu haberi alınca öfke içinde telefonu kapamıştı.

Sabahleyin genç kadını havaalanına götürmek için villâya gidinceye kadar bir şey yapamayacaktı. Yatıp uyuması da imkânsızdı. Jacques'a verdiği avuç dolusu para, hazırladığı bir sürü plân, herşey, herşey boşa gitmişti. Sabahleyin Citroen Garajına uğrayıp Jacques'a verdiği yeni SM Citroen arabayı geri almalarını söylemesi bile içindeki sıkıntıyı gidermeye yetmemişti.

Sabahleyin saat dokuza doğru Yusuf villâya gittiği zaman Jordana'yı kahvaltı sofrasında bulmuştu. Genç kadın, gece hakkında bir şey söylemediği gibi villâya nasıl döndüğünü de açıklamamıştı. Sadece villâdaki muhafızlardan birinden Jordana'nın sabahleyin beşte taksiyle eve geldiğini öğrenmişti.

Arabayla havaalanına giderlerken Yusuf, uçak yolculuğuyla ilgili hazırlıklar hakkında bilgi vermişti. Uçağın birinci mevki bölümünde arka koltuklardan dördü onlara ayrılmıştı. İki koltuk Jordana'ya aitti. Diğer iki koltukta ise Yusuf ile Jordana'nın sekreteri oturacaktı. Yusuf, ayrıca, genç kadının rahatça dinlenebilmesi için turistik mevkinin ön kısmından da üç koltuğu kendilerine ayırtmıştı. Jordana'nın eşyası için de özel bir işlem yapılacaktı. Genç kadının eşyası kabinde kalacak, böylece Los Angeles'te uçaktan indiği zaman bavullarını beklemek zorunda kalmayacaktı. Uçaktan indikleri zaman özel bir gümrük kontrol ekibi onları karşılayacaktı. Gümrük muamelesi de çarçabuk tamamlanınca vakit kaybetmeden onları bekleyen helikoptere binip Rancho del Sol'a hareket edeceklerdi. Saat dörtte Los Angeles'e varacaklardı. Oysa Rancho del Sol'da yemek sekizde başlayacaktı. Böylece Jordana yemekten önce biraz dinlenip kıyafet değiştirmeye de vakit bulacaktı.

Baş kabin memuru tekrar Yusuf'un yanına geldi, «Madam'ın yeri hazır, efendim.»

Yusuf, «Teşekkür ederim,» dedikten sonra Jordana'nın yanına gitti, «Yeriniz hazır.»

Jordana başını sallayıp ayağa kalktı. Çantasını açtı. Küçük

bir kutudan iki hap çıkardı. Hapları ağzına atıp bir yudum şarapla yutmaya çalıştı. «Bunları uyuyabilmek için alıyorum.»

«Tabiî.»

«Uçak Los Angeles'e inmeden bir buçuk saat önce beni uyandırın olmaz mı?»

«Merak etmeyin. Siz iyice dinlenmeye bakın.»

Jordana şaşkın şaşkın Yusuf'a baktı:

«Teşekkür ederim.»

Yusuf, genç kadının perdenin arkasına geçişini gözleriyle izledikten sonra koltuğuna çöktü. Yanında oturan Diana uykusunun içinde kıpırdandı ama gözlerini açmadı. Yusuf, saatine baktı, sonra pencereden dışarısını seyre koyuldu. Yolculuğun sona ermesine en azından onbir saat vardı. Bu kez, rahat rahat esnedi. Biraz dinlenebilmek umuduyla gözlerini kapadı.

Doğrusu Air France görevlileri iyi bir iş yapmışlardı. Jordana'nın koltukları çepeçevre kalın bir perdeyle sarılmıştı. Pencerelerin perdeleri sıkı sıkı örtülmüştü. Genç kadın, koltuklara uzanıp üzerine battaniyeyi çektiği zaman karanlık bir odada yatağa yatmış oldu.

Jordana, yattığı yerde uyku haplarının etkisini göstermesini bekliyordu. Yorgunluk tüm benliğini sarmaya başladığı zaman vücudunun direnmeye çalıştığını farketti. St. Tropez'den Cannes'a kadar yaptığı motosiklet yolculuğunun etkisinden kurtulamamıştı. Kentin ortasında, tren istasyonunun önüne geldikleri zaman, motosikletten inmişti. Orada her zaman taksi bulunuyordu.

Genç kadın Gerard'a biraz daha para vermek istemiş, fakat genç adam bu kez parayı almamıştı.

«Bana verdiğin para yeter.»

«Teşekkür ederim.»

Gerard, «St. Tropez'ye döndüğün zaman beni gene ara.»

«Arayacağım. Tekrar teşekkür ederim.»

Gerard, genç kadına ödünç verdiği madeni başlığı geri alıp arka seleye bağladıktan sonra motosikleti çalıştırıp oradan uzaklaştı. Jordana da genç adamın gözden kaybolmasını beklemiş, sonra bir taksiye binip villâya dönmüştü.

Villâdaki yatak odasına girdiği zaman gün ağarmıştı, saat

da beşi geçiyordu. Bavulları hazırlanmış, yatak odasının bir kenarına dizilmişti. Son dakikada yanına almak isteyeceği bazı şeyler olursa diye bavullardan biri açık bırakılmıştı. Sekreterinin yazdığı bir not, başucundaki lâmbanın önüne bırakılmıştı. Jordana kâğıdı aldı. Not gayet kısaydı.

Villâdan hareket: 9

Nice'den Paris'e hareket: 10

Paris'ten Los Angles'e hareket: 12

Los Angelese varış: 16

Jordana tekrar saate baktı. Saat yedide çocuklarla birlikte kahvaltı edecekse şimdi yatağa yatmanın bir anlamı yoktu. En iyisi uçakta uyumaya çalışmak olacaktı.

Genç kadın, banyoya girdi, ilâç dolabını açtı. İlâç şişelerini inceledi. Sonra ağzına bir Dexamyl atıp, bir bardak suyla yuttu. Uçak Paristen kalkıncaya kadar uykusuzluğa dayanmasını sağlayacaktı bu hap.

Jordana ağır ağır soyunmaya başladı. Çırılçıplak kalınca, boy aynasından kendini seyretti. Göğüslerinde Gerard'ın parmaklarının izleri kalmıştı. Fakat loş ışıkta morartılar farkedilmiyordu, ve biraz makyajla lekelerin gündüz de farkedilmesini önleyebilirdi. Genç kadının kalçaları gayet düzgün karnı yok gibiydi. Elini karnının altında gezdirirken zencinin o ihtiraslı aşk oyunlarını hatırladı. Tekrar ilâç dolabının başına döndü. Bir paket Massengill aldı. İçini bir temizlese iyi olacaktı.

Ya zencide zührevi hastalık varsa? Adamın kadınlarla ve erkeklerle ilişki kurması, hastalık ihtimalini kuvvetlendiriyordu. Bir dergide okumuştu bunu. Jordana, hemen ilâç dolabından penisilin kutusunu alıp iki penisilin tableti yuttu. Hap kutusunu da çantasına attı. Penisilin tedavisine birkaç gün devam etmesi gerekecekti.

Dexamyl, etkisini göstermeye başlamıştı. Jordana duşun altına girdi, bir sıcak, bir soğuk, bir sıcak, bir soğuk duş aldı. Bunu da Bedir'den öğrenmişti. Duştan çıktığı zaman da sanki bütün gece deliksiz uyku uyumuş gibi dinç hissetti kendini.

Tuvalet masasının başına oturdu, ağır ağır makyaj yapmaya başladı. Sonra da giyinip çocuklariyle birlikte kahvaltı etmek için aşağıya indi.

Çocuklar annelerini görünce şaşırdılar. Genellikle Jordana onlarla birlikte kahvaltıya oturmazdı. Çoğu zaman, çocuklar, annelerinin uyanmasını beklerler ve uyandığını öğrenince onun odasına giderlerdi.

Muhammed sordu:

«Nereye gidiyorsun, anne?»

«Babanızla buluşmak için California'ya gideceğim.»

Oğlanın yüzü sevinçle parladı, «Biz de gidiyor muyuz?»

«Hayır, yavrum. Ben çabuk döneceğim. En geç birkaç gün sonra dönerim.»

Muhammed'in bu habere üzüldüğü belliydi:

«Acaba babam seninle dönecek mi?»

«Bilmiyorum.» Jordana, doğruyu söylemişti. Gerçekten bilmiyordu. Bedir, sadece yanına gelmesini emretmişti. Gelecekle ilgili tasarıları hakkında bir bilgi vermemişti.

Semir, «İnşallah babamız buraya gelir,» dedi.

Jordana da, «İnşallah» dedi.

Küçük oğlan, «Bizim arapçayı ne kadar güzel konuştuğumuzu babamın da öğrenmesini istiyorum» dedi.

Muhammed sordu: «Anne arapçamızın ne kadar ilerlediğini ona söyleyecek misin?»

«Söyleyeceğim. Babanızın göğsü kabaracak.»

Çocukların ikisi de gülümsediler. Muhammed, «Onu çok özlediğimizi de söyle,» dedi.

«Söyleyeceğim.»

Semir, annesine baktı:

«Niye bizim babamız da başka babalar gibi eve gelmiyor? Arkadaşlarımın babaları, her akşam eve geliyorlar. Yoksa babam bizi sevmiyor mu?»

«Babanız ikinizi de çok seviyor ama çok işi var, durmadan çalışmak zorunda. Sizi görmek için eve gelmek istiyor ama işleri yüzünden gelemiyor.»

Semir, «Keşke benim babam da öbür babalar gibi evine gelebilseydi» dedi.

Jordana konuyu değiştirmek için, «Bugün neler yapacaksınız bakalım?» diye sordu.

Muhammed'in yüzü sevinçle aydınlandı: «Mürebbiye bizi pikniğe götürecek.»

«Oh, herhalde çok eğlenirsiniz.»

«Belki ama babam bizi su kayağı yapmaya götürdüğü zamanlar daha çok eğleniyoruz.»

Jordana, oğullarına baktı. Çocukların ciddi ifadeli yüzleri, ve iri kara gözleri nedense genç kadının yüreğini sızlatıyordu. Bir çok bakımlardan, çocuklar babalarının küçük birer kopyası sayılırlardı ve Jordana, onlara pek de yararlı olamayacağını biliyordu. Oğlan çocukların babalarını kendilerine örnek almaları gerekirdi. Acaba Bedir bunu biliyor muydu? Zaman zaman Bedir'in işlerinden başka birşeyle ilgilenip ilgilenmediğini dahî kestirmek güç oluyordu.

Mürebbiye yanlarına geldi. O kuru skoç sesiyle, «Binicilik dersinin vakti geldi, çocuklar,» dedi, «Öğretmeniniz de burada.»

Çocuklar hemen sevinç içinde yerlerinden fırlayıp kapıya koştular. Mürebbiye seslendi:

«Bir saniye durun, çocuklar. Birşey unutmadınız mı?»

Çocuklar birbirlerine baktılar, sonra utanç içinde annelerinin yanına geldiler. Yanaklarını uzatıp annelerine öptürdüler.

Semir, annesinin yüzüne bakarak, «Benim bir fikrim var,» dedi.

Jordana hafifçe gülümseyerek küçük oğlana baktı. Bu sözlerin arkasından neyin geleceğini biliyordu. «Evet, neymiş bu fikir?»

Semir ciddi bir tavırla, «Geri dönerken bize bir hediye getir.» dedi. «İyi bir fikir sayılmaz mı bu?»

«Çok güzel bir fikir. Peki, size ne hediye getireyim?»

Semir, uzanıp, ağabeysinin kulağına birşeyler fısıldadı. Muhammed, başını salladı, «Babamın gemide giydiği o beyzbolcu şapkalarını biliyor musun?»

Jordana başını salladı.

«Bize o şapka gibi şapka getirebilir misin?»

«Getirmeye çalışacağım.»

Çocuklar, bir ağızdan, «Teşekkür ederiz, anne» diye bağırdılar. Jordana, oğlanları tekrar öptü, çocuklar, arkalarına bak-

madan koşup gittiler. Jordana, biraz daha masada oturduktan sonra kendi odasına döndü. Saat dokuzda Yusuf, arabayla villaya geldiği zaman genç kadın da onu bekliyordu.

Jet motorlarının uğultusu ve uyku hapları etkisini göstermeye başlamıştı. Jordana gözlerini kapayıp Yusuf'u düşündü. Acaba bu adam ne yapmaya çalışmıştı? Kendi çıkarı için mi çalışıyordu, yoksa Bedir'den aldığı emirleri mi uyguluyordu. Bedir'in üç ay onları aramaması çok garipti. Karı koca hiç bu kadar uzun zaman birbirlerinden ayrı kalmamışlardı. Bedir'in hayatında yeni bir kadının bulunması değildi tek neden. Jordana, kocasını gayet iyi tanırdı. Bedir'in hayatındaki kadınları, evlenmeden önce de biliyordu. Bedir de karısının gelip geçici serüvenlerinden haberdardı tabiî.

Hayır, mutlaka başka bir neden vardı. Daha derin ve çok daha önemli bir neden. Ancak Bedir gerçeği açıklamadıkça, Jordana bunu öğrenemeyecekti.

Gerçi Bedir, bir çok bakımlardan Batılılaşmış sayılırdı ve Jordana da müslüman olmuştu ama bin yıllık bir geçmişi olan değişik bir felsefe, karı kocayı birbirinden ayırıyordu. Çünkü, kadınlara o güne kadar sahip olduklarından çok daha fazla hak tanımıştı ama gene de onlara tam bir eşitlik vermemişti. Gerçekte, kadınların sahip oldukları haklar, erkeğin zevklerine göre değişebiliyordu.

İşte karı kocanın ilişkisinde en belirgin özellik de buydu. Jordana da Bedir de biliyordu bunu. Bedir'in canı isterse, Jordana'nın herşeyini hattâ çocuklarını bile elinden alabilirdi.

Genç kadın, birden ürperdi. Sonra bu düşünceyi aklından çıkardı. Hayır, Bedir bunu asla yapmazdı. Kocası hâlâ bir çok bakımdan Jordana'ya muhtaçtı. İşte şimdi olduğu gibi, Bedir Batı dünyasında karısıyle beraber görünmek zorundaydı. Batılılar üzerinde yabancı izlenimini yaratmamak için böyle davranması gerekliydi.

Jordana, uykuya dalarken bunları düşünüyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Öğle güneşi, ağaçların arasından süzülüp Beverly Hills otelinin teras lokantasına ışıklarını sızdırıyor, pembe sofra örtüleri üzerinde ince ince çizgiler meydana getiriyordu. Bedir, terasta kendine gölge bir köşe bulmuştu. Carriage ile iki Japon da karşısında oturuyordu. Genç adam, onların yemeklerini bitirmelerini bekledi.

Biraz sonra, bıçaklarıyla çatallarını Avrupa görgü kurallarına uygun bir biçimde tabağa uzunlamasına bırakarak yemeğin son erdiğini açıklamışlardı.

Bedir, «Kahve içer misiniz?» diye sordu.

Adamlar, başlarını salladılar. Bedir, garsonu çağırıp, dört kahve ısmarladı. Bu arada sigara da ikram etti ama adamlar sigara istemediler. Bedir, bir sigara yakıp, adamları seyre koyuldu.

Japonların yaşlıca olanı, arkadaşına Japonca birşeyler söyledi. O da Bedir'e doğru uzanarak, «Bay Hokkaido teklifimizi incelemeye vakit bulup bulamadığınızı öğrenmek istiyor,» dedi.

Bedir, Hokkaido'nun söylenen her sözü gayet iyi anladığını bildiği halde, tercümanlık yapan genç Japon'a, «Bu teklif üzerinde adamakıllı düşündüm,» dedi.

Genç Japon kendini tutamayıp merakla, «Eee?» diye mırıldandı.

Bedir, yaşlı adamın biran için hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturduğunu fakat hemen kendini toparladığını farketti. «Bu

iş yürümez,» dedi. «Girişimlerin hepsi de tek yanlı olarak düzenlenmiş.»

Genç Japon, «Anlayamadım,» dedi, «Sizin önerdiğiniz fiyata on tanker yapmayı kabul ediyoruz. Buna karşılık sizden isteğimiz tek şey de para işlerinde bizim bankalarımızı kullanmanız.»

Bedir sakin sakin konuştu.

«Galiba siz benim ne demek istediğimi anlayamadınız. Siz satış yapmaktan sözediyorsunuz, ben ise tam bir konsorsiyum kurmak niyetindeyim. Bazı malları satın almak için birbirimizle rekabet etmemizde bir yarar göremiyorum. Bu iş, ödediğimiz ücreti arttırmaktan başka bir işe yaramayacak. Örneğin şu Rancho del Sol anlaşmasını ele alalım. Sizin gruplardan biri satınaldı onu.»

Genç Japon, «Yanılıyorsunuz, onu satın alan bir başka grup, bizimle ilgisi yok. Fakat sizin o işle ilgilendiğinizi bilmiyordum,» dedi.

«Yoo, ilgilenmiyorum. Fakat o yörede bizi ilgilendiren başka bir büyük yatırım var. Onunla sizin grubunuz da ilgileniyor. Bu durumda, malın fiyatı iki misline çıktı tabiî. Malı hangimiz alırsak, daha işe başlamadan kaybetmiş olacağız.»

Genç adam sordu, «La Jolla'daki bankanızın aracılığıyla mı görüşmeleri sürdürüyorsunuz?»

Bedir, başını salladı.

Genç adam, Hokkaido'ya döndü, telâşlı telâşlı Japonca birşeyler söyledi. Hokkaido, başını sallaya sallaya onu dinledi, sonra karşılık verdi. Genç Japon, Bedir'e döndü: «Bay Hokkaido, bu mal konusunda sizinle rekabet etmek zorunda kaldığımız için çok üzüldüğünü belirtmek istiyor,» dedi, «Fakat görüşmelerin sizinle ilişki kurmadan önce başladığını da belirtmekte yarar görüyor.»

«Buna ben de üzüldüm. Size başvurmamın nedeni de buydu. Bir anlaşma zemini bulmak istedim. Birbirimizin parasında gözümüz yok. İkimiz de yeterince paraya sahibiz. Fakat beraber çalışırsak, belki başka meselelerde birbirimize yardımcı olabiliriz. Bize tanker yapmanızı istememin nedeni de bu.»

Genç adam, «İyi ama siz bu işde zorluk çıkarıyorsunuz,» dedi, «İstediğiniz tankerleri yapmasına yapacağız, fakat size

hemen teslim edilecek tankerleri nereden bulalım? Piyasada satışa hazır mal yok ki.»

«Biliyorum. Fakat sizin kendi şirketinizde yüzden fazla tanker çalışıyor. Bunları bize devretmeniz gayet kolay olurdu. Tankerlere yarı yarıya sahip olurduk. Böylece siz de gemilerden sağladığınız kazancı kaybetmezdiniz.»

Genç adam, «Tankerlerin getireceği kazancın yüzde ellisini size kaptıracağız. Buna karşılık bizim elimize hiç birşey geçmeyecek.»

«İlerde denize indireceğiniz tankerlerden elde edilecek kazanç, uğradığınız zararı fazlasiyle giderecektir. Benim vereceğim yabancı sermaye de hiç kuşkusuz hükümetinizi sevindirecektir.»

«Hükümete yabancı sermayenin yatırımlarını kabul ettirmekte güçlük çekmedik,» dedi genç Japon.

«Dünyanın koşulları her geçen gün değişiyor. Batı dünyasında bir gerileme sizin ödeme dengenizi bozabilir.»

«Şimdilik böyle bir tehlike görünmüyor.»

«Hiç belli olmaz. Dünyanın enerji üretiminde meydana gelecek herhangi bir değişiklik, teknik çalışmaları birdenbire durdurabilir. İşte o zaman siz de iki sorunla karşı karşıya kalırsınız. Birincisi müşteri sıkıntısı, ikincisi ise kendi imalâtınızı belirli bir düzeyde sürdürme güçlüğü olur.»

Genç adam, tekrar Hokkaido'ya döndü. Yaşlı adam onu dinlerken ağır ağır başını salladı. Sonra da Bedir'e döndü ve İngilizce, «Eğer teklifinizi kabul edersek, bu tankerlerle Japonya'ya akaryakıt taşıyacak mısınız?» diye sordu.

Bedir başını salladı.

«Özel olarak mı?»

Bedir tekrar başını salladı.

«Bize ne kadar akaryakıt getirmeyi taahhüt edebilirsiniz?» diye Hokkaido sordu.

«Bu hükümetimin vereceği izne bağlı. Bence normal koşullar altında iyi bir anlaşmaya varılabilir.»

«Acaba en çok tercih edilen ülke niteliğini taşımamızı sağlayabilir misiniz?»

«Sağlayabilirim.»

Hokkaido biraz düşündü, sonra gözlerini Bedir'e çevirdi: «Bu meseleyi Japonya'daki iş ortaklarımla etraflıca görüşmek isterim,» dedi.

«Tabiî.»

«Eğer bir anlaşma zemini yaratılırsa, Tokyo'ya gelebilir misiniz?

«Gelebilirim.»

Japonlar ayağa kalktılar. Bedir de kalktı. Bay Hokkaido eğilerek Bedir'i selâmladı ve elini uzattı, «Bu eğlenceli ve yararlı yemek için size teşekkür ederim, Bay Fay.»

Bedir, Japonla tokalaştı. «Bana vakit ayırıp, sözlerimi sabırla dinlediğiniz için size teşekkürü borç bilirim.»

Bedir, genç Japonla da tokalaştı, konukları giderken tekrar yerine oturdu. Bir ara Carriage ile gözgöze geldi. Hafifçe gülümseyerek, «Bu adamlar bana korsan diyorlar ve bizlerle anlaşmanın çok güç olduğunu söylüyorlar,» dedi.

Carriage güldü. Garsona hesabı getirmesini işaret etti. Hesap pusulasını imzaladıktan sonra, «Michael Vincent, odasında sizi bekliyor,» dedi.

«Pekâlâ. Jordana'nın uçağı kaçta geliyor?»

Dick Carriage, «ETA'nın dörtte alana inmesi gerekiyor. Yemekten önce telefonla sordum. Şimdilik uçağın onbeş dakikalık bir gecikmesi varmış. Üç buçukta otelden yola çıkmalıyız, diye cevap verdi.

Terasın gölgesinden güneşe çıktılar, ve odalarına giden patikada yürümeye başladılar.

Bedir sordu:

«Rancho del Sol'da herşey hazır mı?»

Carriage başını salladı, «Herşey hazır. Sizin için ana binanın yakınında özel bir ev tuttuk. Bina, golf sahasına bakıyor. Bankacıların hepsi de kulüpte kalacaklar. Yemek de özel salonda verilecek. Tabiî önceden kokteyl ikram edilecek. Böylece hepimiz birbirimizi tanımaya fırsat bulacağız.»

«Daveti geri çeviren oldu mu?»

«Hayır. Hepsi gelecek. Siz de onları ne kadar merak ediyorsanız, onlar da sizi o derece merak ediyorlar.»

Bedir güldü:

«Acaba geleneksel kıyafetimle karşılarına çıksam ne düşünürler?»

Carriage de gülerek, «Belki de hiç şaşırmazlar. Vahşinin biri olmanızdan kuşku duyduklarına dair söylentiler kulağıma çalındı. Oradakilerin hepsi de pek şımarık, kendilerini beğenmiş kimseler.»

«Öyleyse Jordana'dan hoşlanmaları gerekir.» Bedir'in dediği doğruydu. Jordana, doğma büyüme California'lıydı. Ve hiç kimse California'lılardan daha kibirli olamazdı.

Carriage: «Mutlaka seveceklerdir,» dedi.

«Ama gene de bu iş kolay olmayacak. Adamların yeni bir işe girişmeye hiç de hevesli görünmedikleri belli, bankayı devraldığımızdan beri önemli müşterilerden bazılarını kaçırdık.»

«Onlara sorarsan, yahudilerin elindeki Los Angeles bankalarını sorumlu tutuyorlar.»

«Beni tatmin etmek için bundan daha basit bir bahane olamaz. Kabul edeceğimi düşündükleri bir teklifle karşı karşıya kaldığım zamanlar kuşkulanıyorum. Star Ranch teklifini bozdular ve Japonların bizimle bir iş anlaşması yapmalarına meydan verdiler.»

«Japonların LA bankalarıyla iş yaptıklarını söylediler.»

«Ama bu yeterli değil. Onlar daha işin başında sayılırlardı. LA daha işin iç yüzünü öğrenmeden biz işi toparlamış olmalıydık.»

Dairenin kapısına gelmişlerdi. Carriage, kapıyı açtı, içeri girdiler. Güneşin o yakıcı sıcağından sonra odanın serin havası pek hoşlarına gitmişti.

Bedir ayağa kalktı. Önündeki kokteyl masasında da her zamanki gibi dolu viski bardağı duruyordu. «Bedir, seni tekrar gördüğüme çok sevindim.»

«Seninle görüşmek her zaman hoşuma gidiyor, dostum,» Tokalaştılar. Bedir, küçük masanın önünden dolaşıp kanapeye oturdu. «Senaryo ne durumda?»

«Ben de seninle bunu görüşmek istemiştim. Önce bu işin kolay olacağını düşündüm. Yani Musa ve İsa filmleri gibi işi toparlayıveririm sanıyordum. Göz boyamak için de bir iki mucizeden yararlanırız diye hesaplamıştım. Örneğin Musa filminde, Kı-

zıldenizin ikiye ayrılması, İsa filmindeki diriliş sahnesi gibi. Ama Hazreti Muhammed'in senaryosunu mucizelerle süslemeye imkân yok. Sizin Peygamberiniz mucizelerle uğraşmamış. Sadece bir insan gibi yaşamış.»

Bedir güldü:

«Evet, sadece bir insan. Bizim gibi biri. Ne fazla ne de eksik. Yoksa bu senin canını mı sıktı?»

Vincent cevap verdi:

«Sinema açısından evet.»

«Ama bu da Peygamberin bildirgesini daha inandırıcı ve daha dramatik olmasını sağlar kanısındayım. Bizim gibi birinin Tanrının buyruğunu hemcinslerine iletmesi önem kazanır. Hazreti Muhammed'in yaşamında da önemli olaylar var: Örneğin Mekke,den Medine'ye gelişine ne buyurulur? Mekke'ye dönmek için yaptığı mücadele bile birkaç filme konu kaynağı olabilir.»

«Belki İslâm dünyası için öyle ama Batı dünyasının bundan pek hoşlanacağını sanmam. Filmin kötü kahramanları durumuna düşmeyi olumlu karşılamaları zor. Üstelik sen de bu filmin bütün dünyada gösterilmesini istiyorsun öyle değil mi?»

«Evet.»

«Tamam. Öyleyse biz de filmimize Peygamberin Kureyşlilerle çatışmasını ve bu nedenle Medine'ye hicret etmesini işleriz. Gerçekte Peygamberin savaşları tek tanrı prensibini benimseyen Yahudilerle değil de birçok tanrıya tapan Arap kabileleriyle yapılmıştı. Peygamberi Mekke'den ayrılmaya zorlayanlar yahudiler değil bu arap kabileleriydi.»

Vincent, şaşkın şaşkın Bedir'e baktı: «Bu savaşları kitaplarda okuduğumu hatırlıyorum ama doğrusu bu açıdan incelemek aklıma gelmemişti. Nedense ben Arapların hep Peygamberden yana olduklarını düşünmüşümdür.»

«Başlangıçta değillerdi. Kureyş kavmi, bir çok tanrıya tapan kabilelerden oluşmuştu. Hazreti Muhammed de Allahın buyruklarını ilk kez Yahudi ve Hıristiyanlara değil, bu çok tanrılı kabilelere iletmeye çalışmıştı. Peygamberimizin 'İnanmayanlar' diye nitelendirdiği kimseler de onlardı.»

Vincent, «Konuyu bu açıdan ele almayı deneyeceğim,» dedi. Kadehini tekrar doldurup Bedir'e baktı:

Senaryoyu birlikte yazmamızı istemediğinden emin misin?»

Bedir güldü:

«Ben bir iş adamıyım. Yazar değilim. Bu işi sana bırakıyorum.»

«Ama sen öyküyü herkesten daha iyi biliyorsun.»

«Kuran'ı bir kez daha oku. Belki o zaman sen de benim düşünce ve görüşlerimi benimsersin.» Bedir, ayağa kalktı, «Yusuf bugün akşama doğru gelecek. Hafta sonu tatilini geçirdikten sonra tekrar biraraya geleceğiz. Şimdi izin verirsen, karımı karşılamak için havaalanına gitmek zorundayım.»

Vincent de ayağa kalktı: «Öyleyse seni daha fazla tutmayayım. Fakat seninle şu işi açık açık konuşabildiğime bayağı sevindim. Sanırım beni doğru yola yöneltmeyi başardın. Şimdi yeni plân üzerinde çalışmalara başlayacağım.»

Tokalaştılar, Vincent, daireden ayrıldı. Bedir hemen Carriage'ye döndü, «Ne dersin?»

«Bana kalırsa, hemen bu adamın parasını verip başınızdan savmaya bakın derim. Ayrıca bu film işinden de vazgeçseniz iyi olur kanısındayım. Bu tür bir filmden ancak zarar beklenir.»

«Kuran'da insanın kâr sağlamak amaciyle değil de iyilik yapmak amaciyle giriştiği hareketlerden de yararlanabileceği belirtiliyor.»

«İnşallah siz haklı çıkarsınız ama ben gene de şu film işine girişmeden önce iyice düşünüp taşınmanızı söylemekten kendimi alamayacağım.»

«Sen çok garip bir gençsin. Kuzum sen dolar ve cent'ten başka herşeyi dolar ve cent'le mi ölçersin? Başka şeye aklın ermez mi?

Carriage, patronuyla gözgöze geldi:

«Çalışırken başka türlü düşünemem. Beni kibar tavırlarım için yanınıza aldığınızı da sanmıyorum.»

Yoo, sanmam. Ancak paradan daha önemli şeyler de var.»

«Buna karar vermek benim yetkimin dışında kalıyor. Özellikle sizin paranız söz konusu olunca.» Carriage, kâğıtları evrak çantasına yerleştirmeye koyuldu. «Benim görevim, size her türlü tehlikeyi haber verip bazı noktalara dikkatinizi çekmekten ibaret. Gerisi sizin bileceğiniz iş.»

«Sen bu film işini tehlikeli buluyorsun öyle mi?»

«Evet, hem de çok tehlikeli.»

Bedir, biraz düşündü:

«Görüşmeleri sürdürürken senin bu dediklerini de aklımda tutacağım. Senaryo tamamlanıp işin hesabı yapılırken seninle tekrar görüşürüz.»

«Emredersiniz, efendim.»

Bedir, yatak odasının kapısına yürüdü. Alçak bir sesle, «Teşekkür ederim, Dick,» dedi. «Benim için nasıl canla başla çalıştığını takdir etmediğimi aklından bile geçirmeni istemem.

Dick kızardı. Böyle pohpohlanmaya pek alışkın değildi «Bana teşekkür etmenize gerek yok, patron.»

Bedir gülümsedi, «Çarçabuk bir duş yapayım. Birkaç dakikaya kalmaz hazır olurum. Arabayı otelin önüne getirsinler

«Emredersiniz, patron.»

Bedir yatak odasının kapısını kapamadan Carriage telefonun başına geçmişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Paris'ten gelen uçak her zamanki gibi gene bir saat gecikmeliydi. Bedir, içinden söylenip durdu. Bunların hepsi de birbirinin eşiydi. Uçağın kesin geliş saatini son dakikaya kadar açıklayamıyorlardı. Ondan sonra da alanda oturup uçağın gelmesini beklemekten başka yapacak birşey kalmıyordu tabiî.

Önemli yolculara ayrılan salonun telefonu çaldı. Hostes kalkıp telefonu açtı, söylenenleri dinledikten sonra Bedir'e döndü, «Çift sıfır üç şu anda alana inmek üzere,» dedi. «Bir kaç dakikaya kalmaz piste inmiş olur.»

Bedir ayağa kalktı. Hostes de ona yaklaştı, «Bay Hansen sizi kapıda bekleyecek ve Bayan El Fay'ın gerekli işlemlerinin kolayca yapılmasına yardımcı olacak.»

Bedir. «Teşekkür ederim,» dedi.

Uçağın duracağı pistin önü kalabalıktı. Air France üniformasını giymiş olan tıknazca bir adam, yani Bay Hansen, yanlarına yaklaştı. Onları hemen gümrük bölmesine götürdü. Burada da üniformalı bir memur onlara katıldı. Tam Jordana uçaktan inerken hepsi birden gümrük odasında toplandılar.

Bedir, memnun memnun başını salladı. Jordana'nın içgüdüsüne diyecek yoktu. Güney Fransa'da giydiği Jean pantolonlar ve şeffaf blûzlar sırra kadem basmıştı. Şimdi modayı yakından izleyen California'lı genç bir ev kadını kişiliğine bürünmüştü. Sırtındaki Dior malı tayyör, başındaki şapka ve hafif makyajı, biraz sonra katılacakları çevrenin törelerine gayet uygundu. Bedir karısını karşılamak için ileriye doğru yürüdü.

Jordana, yanağını kocasına uzattı. Bedir, «Çok güzelsin,» diye mırıldandı.

Jordana gülümsedi:

«Teşekkür ederim.»

«Yolculuğun iyi geçti mi?»

«Buraya gelinceye kadar uyudum. Bana özel bir yatak hazırlamışlardı.»

«Güzel. Önümüzde hayli yüklü bir program var.»

Yusuf da buruşuk elbisesiyle Jordana'nın peşinden geliyordu. Sekreter de yanındaydı. Air France'in temsilcisi pasaportlarını alırken Bedir, Yusuf ve sekreterle de tokalaştı. Sonra da karısıyla başbaşa konuşabilmek için Jordana'yı bir köşeye çekti.

«Bu yaz geri dönemediğime çok üzüldüm, Jordana.

«Biz de üzüldük. Özellikle oğlanlar çok üzüldüler Sana bir haber yolladılar.»

«Neymiş bu haber?»

«Arapça derslerinin çok iyi gittiğini bilmeni istiyorlar. Seni mahcup etmemeye çalışacaklarmış.»

«Dedikleri doğru mu?»

«Sanırım. Evde arapça bilen bilmeyen herkesle arapça konuşmak istiyorlar.»

Bedir, sevinç içinde gülümsedi, «Çok iyi.» Karısıyla gözgöze geldi, «Sen ne âlemdesin? Yazı nasıl geçirdin?»

«Pek birşey yapmadım. Hep bildiğin gibi geçirdim günlerimi.»

«Çok iyi görünüyorsun.»

Jordana bu sözlere karşılık vermedi.

«Bu yıl çok parti var mıydı?»

«Parti her zaman var.»

«Heyecan verici birşeyler oldu mu?»

«Yoo, pek öyle birşey olmuş sayılmaz.» Jordana. kocasına baktı, «Bayağı zayıflamışsın.»

«Daha fazla yemek yemem gerekecek. Bu halde Ortadoğuya gitmem hiç doğru olmaz. Benim sıkıntı çektiğimi düşünebilirler.»

Jordana gülümsedi. Kocasının ne demek istediğini biliyordu. Araplar, hâlâ insanın başarısını göbeğinin şişkinlik derece-

siyle ölçüyorlardı. Şöyle kalıbı kıyafeti yerinde olan bir kimse, ince, narin bir adamdan daha fazla itibar görüyordu. «Bol ekmek ve patates yesen iyi olacak. Tabiî kuzu eti de yemen gerekiyor.»

Bedir, kahkahalarla güldü. Karısı onun zevkleri konusunda batılıları taklid ettiğini iyi bilirdi. Nişastalı ve yağlı yiyeceklerden nefret eder, dana ve sığır etinden şaşmazdı. «İyi ki, hatırlattın. Bundan sonra öyle yaparım.»

Hansen, yanlarına geldi, «Herşey tamam,» dedi. Alanda bekleyen bir araba sizi helikopter alanına götürecek.»

Bedir, «Öyleyse ne duruyoruz, hemen gidelim,» dedi. Yanlarına yaklaşan Yusuf'a seslendi, «Vincent, Beverly Hills Otelinde kalıyor. Sen hafta sonunu onunla beraber geçir ve durumunu incele. Pazartesi günü konuşuruz.»

Yusuf, canının sıkıntısını gizlemeye çalıştı. Önemli bir işden geri kalmak hiç hoşuna gitmiyordu. «Acaba Vincent işinden bir pürüz çıkar mı dersiniz, patron?»

«Bilmiyorum. Fakat üç ay içinde hiç değilse işe başlamış olması gerekirdi.»

Yusuf güven dolu bir sesle, «Siz o işi bana bırakın, patron,» dedi, «Ben onu dürtükleyip kıpırdanmasını sağlarım.»

*
* *

Helikopter havalanırken pilot, «Oraya varmamız aşağı yukarı yarım saat sürer,» dedi.

Bedir, saatine baktı, «Kokteyl parti sekizde, yemek de dokuzda başlayacak. Siyah kravat takılacak.»

Jordana kocasına baktı. Bedir'in resmî kıyafetten nefret ettiğini biliyordu. «Bu senin için büyük fedakârlık olacak.»

«Çok doğru. Ama adamların üzerinde iyi bir izlenim yaratmak istiyorum. Belki de adamlar, bankayı aldım diye bana kızmışlardır.»

«Seninle tanışır tanışmaz öfkelerinden eser kalmayacaktır.»

Bedir ciddî ciddî, «İnşallah öyle olur,» dedi. «Fakat bilmem ki. Birbirlerine pek bağlı kimselere benziyorlar.»

«Yanılıyorsun, göreceksin, seni de aralarına alacaklardır.

Ben, O insanları gayet iyi tanırım. Başkalarından kalır yerleri yoktur. Para nerdeyse onlar da oradadırlar.»

Helikopterden indikleri zaman Bankanın Genel Müdürü Joseph E. Hutchinson III ve karısı Dolly'nin Jordana'ya verdikleri büyük gül buketi, Jordana'nın tahminlerinde pek de yanılmadığını göstermeye yetmişti.

*
**

Kapı hafifçe vuruldu ve dışardan Cabir'in sesi geldi. «Saat yediyi çeyrek geçiyor, efendim.»

Bedir, «Teşekkür ederim,» dedi. Sonra küçük masanın başından kalktı. Elbisesini giymeden önce bir daha duş yapmaya vakti vardı. Hemen gömleğini, pantolonunu çıkarıp yatak odasını Jordana'nınkinden ayıran banyoya koştu.

Tam Jordana banyodan çıkarken Bedir kapıyı açıp içeri girmişti. Bedir, bir an duralayıp şaşkın şaşkın karısının çıplak vücuduna baktı. Hiç düşünmeden, dudaklarından «Özür dilerim,» sözü çıkıvermişti. «Senin hâlâ banyoda olduğunu bilmiyordum.»

Jordana da kocasına baktı. Alaycı bir sesle, «Ziyanı yok.» canım,» dedi, «Özür dilemen gerekmez.»

Bedir susuyordu.

Jordana uzanıp havluyu aldı, vücudunu kurulamaya başladı.

Bedir, birden elini uzatıp karısının kurulanmasına engel olmak istedi. Jordana, meraklanmıştı.

Bedir, «Senin ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutacaktım,» diye mırıldandı.

Havluyu yavaşça karısının elinden aldı, yere bıraktı. Parmakları genç kadının yanaklarından göğsüne, karnına ve bacaklarına doğru görünmeyen bir çizgi çiziyordu. «Bu ne güzellik.» diye kısık bir sesle mırıldandı.

Jordana yerinden kıpırdamadı.

Bedir birdenbire ısrar dolu bir sesle, «Bana bak,» dedi.

Jordana başını kaldırıp kocasının yüzüne baktı, Bakışlarında üzüntülü bir ifade vardı.

«Jordana.»

«Efendim.»

«Jordana bize ne oldu da böyle birbirimizden uzaklaştık?»

Birdenbire genç kadının gözleri yaşlarla doldu. «Bilmiyorum,» diye fısıldadı.

Bedir, karısını kollarının arasına aldı, başını omzuna dayadı. «Doğru olmayan o kadar çok şey var ki» diye acı acı mırıldandı.

«Bunları düzeltmeye nereden başlayacağımı bile bilemiyorum.»

Jordana kocasıyla konuşmak istiyordu ama söyleyecek söz bulamıyordu bir türlü. Ayrı dünyaların insanlarıydılar. Kocasının dünyasında, kadın bir hiç, erkek ise herşeydi. Jordana kocasına kendisinin de bazı ihtiyaçları olduğunu, onun gibi cinsel ve sosyal bazı isteklerinin bulunduğunu söylemeye kalkışsa, Bedir bunu erkekliğine hakaret sayıp. küçük düşürülmek istendiği duygusuna kapılacaktı. Ayrıca Jordana'nın uygun bir eş olmadığı kanısına da varacaktı. Ama gene de başlangıçta onları bir araya getiren de bu ihtiyaçlar olmuştu.

Jordana, yüzünü kocasının omzuna bastırarak sessiz sessiz ağlamaya koyuldu.

Bedir, yavaşça karısının saçlarını okşadı, «Seni özledim.» Çenesini tutup, kendisine bakmasını sağladı.

«Hiç kimse senin yerini tutamaz.»

«Öyleyse niye benden ayrı yaşıyorsun? Niye başkalariyle ilgileniyorsun?» diye genç kadın içinden söylendi.

Bedir, sanki karısının aklından geçenleri biliyormuş gibi. «Onlara hiç değer vermiyorum, sadece gönül eğlendiriyorum.» dedi.

Jordana hâlâ susuyordu.

Bedir, «Sen de öyle mi düşünüyorsun?» diye sordu.

Jordana şaşkın şaşkın kocasına baktı. Bedir, durumu biliyordu. Hem de daha başlangıçtan beri. Ama bir kez olsun karısına bundan sözetmemişti. Jordana, başını salladı.

Bedir'in dudakları kasıldı. Sonra içini çekti. «İnsan Cenneti de Cehenemi de bu dünyada buluyor,» dedi. «Yani benim bulduğum gibi.»

Jordana fısıldadı:

«Bana kızmadın değil mi?»

«Kızmaya hakkım var mı? Ancak Allahın huzuruna çıktığımız zaman yargılanacağız. Kendi günahlarım bana yetiyor. Sen ise bizden biri sayılmazsın, onun için Allahın huzurunda günahlarımızın hesabını vermek zorunda da kalmayabilirsin. Senden sadece bir tek isteğim olacak.»

«Nedir bu?»

«Bir yahudiyle ilişkin olmasın. Başkalarına ses çıkarmayacağım. Senin yaptığın gibi hiç birşeyi görmemiş, duymamış gibi davranacağım.»

Jordana, gözlerini yere indirdi.

«Başkalarının olması şart mı?»

«Bu soruna cevap veremem. Ben erkeğim.»

Jordana söyleyecek söz bulamadı.

Bedir, genç kadının başını tekrar tutup kendine çevirdi, ihtirasla dudaklarından öptü, «Seni seviyorum, Jordana,» dedi. Jordana, sımsıkı kocasına sarılırken erkeğin vücudundan kendisine doğru tatlı bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

İhtiras dolu bir sesle, «Bedir,» diye mırıldandı.

«Hadi.»

Bedir, bir an karısının gözlerinin içine baktı, sonra koltuk altlarından tutup havaya kaldırdı. Jordana da hemen erkeğine sımsıkı sarılmıştı. Sonra Bedir, yavaş yavaş karısını aşağıya indirdi. Sanki Bedir, genç kadının kalbini kızgın bir demirle dağlamış gibiydi. Bedir, ayakta, yerinden kıpırdamadan ihtiras dolu bir aşk oyununa girişmişti.

Jordana, vücudunun alev alev yanmaya başladığını hissetti. Artık kendini tutamıyordu. Bir maymun yavrusu gibi kocasına sımsıkı sarılıp şehvet nöbetleri içinde kıvranmaya başladı. Zihninden de binbir düşünce geçiyordu. Bu doğru değildi. Hakettiği şey bu değildi. Onun aradığı ceza bu olamazdı.

Jordana gözlerini açtı, çılgın bakışlarla kocasını süzdü. «Canımı acıt,» dedi.

«Ne dedin?»

«Canımı acıtmanı istiyorum. Geçen defa yaptığın gibi. Ben başka şeye lâyık değilim.»

Bedir, bir saniye kadar hiç kımırdamadan, taş gibi durdu,

sonra karısını ağır ağır yere bıraktı, vücudunu saran kollarını çözüp ondan uzaklaştı. Sesi de birdenbire soğuk bir ifadeye bürünmüştü. «Giyinsen iyi edersin,» dedi. «Yoksa partiye geç kalacağız.»

Bedir hemen kendi odasına döndü. Bir saniye sonra Jordana titremeye başladı. Kendine lânetler yağdırarak havluyu aldı, sarındı. Her işi yüzüne gözüne bulaştırıyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Beyaz kızgın güneşten yayılan sıcaklık önlerinde uzanıp giden sivri kayaların ve çölün kumlarının üzerinden sıçrayıp çevreye yayılıyordu. Şurada burada kümelenmiş kahverengi çalılıklar, ılık rüzgârın baskısı altında yorgun yana yatmıştı. Önlerinde bir yerde çatırdayıp duran makineli tüfek de susmuştu.

Leyla, küçük siperde hareketsiz yatıyordu. Koltuk altlarıyla bacak aralarında ve göğüslerinin arasında ter taneciklerinin biriktiğini hissetmişti. Yavaşça, kıpırdanıp sırtüstü yattı, sonra da rahat bir soluk aldı. Yüzükoyun toprak üstünde yatmaktan göğüsleri acımıştı ama şimdi acısı hafiflemeye başlamıştı. Gözlerini gökyüzüne dikerek burada daha ne kadar zaman yatması gerekeceğini düşünmeye başladı. Onların eğitimini üzerine alan Suriyeli öğretmen genç kıza, diğerleri yanına gelinceye kadar yerinden kıpırdamamasını salık vermişti. Kolundaki ağır erkek saatine baktı. Arkadaşlarının en aşağı on dakika önce oraya gelmeleri gerekiyordu.

Leyla, ister istemez, biraz daha bekleyecekti. Belki bu basit bir eğitim egzersiziydi ama kullandıkları mermiler gerçek mermilerdi ve daha şimdiden bir kadın ölmüş üçü de yaralanmıştı. Son egzersiz tamamlandığı zaman kamptakiler Filistinli Müslüman Fedailer mi yoksa İsrailliler mi en fazla fedai öldürecek diye aralarında şakalaşmışlardı.

Leyla'nın canı sigara içmek istiyordu ama yerinden kıpırdamadı. Berrak havada sigara dumanı, iyi bir mermi hedefi ola-

bilirdi. Arkadan bir hışırtı geliyordu. Genç kız, hiç ses çıkarmadan sesin geldiği yana döndü, tüfeğinin namlusunu da aynı yöne doğrultmuştu. Siperin kenarına gelip başını dışarı uzatmaya yeltendi. Bunu yapmasıyla bir elin başındaki çelik şapkayı iyice basına bastırması bir oldu. Leyla, can acısıyla kıvranırken öğretmenin sert sesini duydu: «Budala çaylak. Sana başını dışarı çıkarma demişlerdi. Seni yüz metre öteden görebilirdim.»

Adam, sipere indi. Kesik kesik solup alıp veriyordu. Kısa boylu, tıknazca, sabır ve soluktan yoksun acayip bir adamdı bu.

«Yukarıda neler oluyor?» diye sordu.

Leyla öfkeyle karşılık verdi: «Ben nereden bileyim?» Başımı aşağıda tutmamı söyleyen sizsiniz.»

«Ama sen gözcülük yapacaktın.»

Leyla alaycı bir sesle, «Şu iki işi birden nasıl yapabileceğimi siz öğretsenize. Başımı siperden dışarı çıkarmadan nasıl gözcülük yapabilirim?»

Adam susuyordu. Hiç birşey demeden cebinden bir paket sigara çıkardı, Leyla'ya bir sigara uzattı. Genç kız da sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Adam Leyla'nın sigarasını da kendisininkini de yaktı.

«Yanılmıyorsam, sigara içmemiz yasaklanmıştı,» dedi Leyla.

«Analarını eşek kovalasın. Bu saçma sapan oyunları oynamaktan usanmaya başladım.»

«Birlik ne zaman gelecek?»

«Hava kararmadan gelemez. Daha önce harekete geçmelerinin doğru olmayacağı kanısına vardık.»

«Öyleyse sen buraya niçin geldin?»

Adam, kara gözlerini Leyla'ya çevirdi. «Plândaki değişikliği sana haber vermek gerekiyordu.»

Leyla şaşkın şaşkın adama baktı. İstese, fedailerden biriyle de haber gönderebilirdi; kendisinin gelmesi gerekli değildi. Ama Leyla onun niye geldiğini biliyordu. Adam, şimdiye kadar birlikteki kadınların hepsiyle sevişmiş olmalıydı, geriye bir kendisi kalmıştı.

Leyla, buna pek aldırış etmedi. Gerekirse bu adamı yola getirebilirdi. Daha doğrusu, isterse. Bir çok bakımlardan bura-

da herşey pek kolay oluyordu. Müslümanların o geleneksel yasaklarının hepsi kalkmıştı. Kadınlara, özgürlük savaşında erkeklere huzur ve mutluluk vermenin de bir görev sayılacağını öğretmişlerdi. Yeni ve özgür toplumda, onları kimse suçlamayacaktı. Kadının bir savaşın kazanılmasına yardım etmek için katlandığı fedakârlıklardan biri sayılacaktı.

Adam, belindeki matarayı aldı, kapağını açtı. Başını iyice geriye atıp, matarayı dudaklarına götürdü. Sonra da matarayı Leyla'ya verdi. Genç kız, avucuna birkaç damla su döktü, yavaşça yüzünü sildi. Adam, «Aman Allahım bu ne sıcak.» dedi.

Leyla tekrar sırtüstü uzandı, yüzünü güneşten korumak için de miğferini siper etti. Biraz sonra adamın bakışlarını ondan ayırmadığını farketti. Gözlerini iyice kısmıştı, göz kapaklarının aralığından erkeğin bakışlarını farkedebiliyordu. Birden, üniformasındaki ter lekelerinin farkına vardı. Lekeler, vücudunun belirli noktalarını işaretliyordu sanki.

«Biraz dinlenmeye çalışacağım,» dedi. «Bu sıcak beni mahvetti

Adam, karşılık vermedi. Leyla, gözlerini gökyüzüne dikti. Gökyüzü, her zaman yaz sonlarında aldığı o kendine özgü mavi renge bürünmüştü. Böyle olması pek garipti. Şimdiye kadar gökyüzünün bu rengi almasını yaz tatilinin sona ermesi ve okula dönüş izlerdi. Birden gözlerinin önünde geçmişiyle ilgili bir olay canlanıverdi. Gene böyle bir günde, bu gökyüzünün altında, annesi ona babasının boşanmak istediğini açıklamıştı. O Amerikalı cadı karı yüzünden. Ve annesi son çocuğunu düşürüp bir daha doğum yapamayacağı, yani, babasına bir erkek evlât kazandıramayacağı anlaşıldığı için boşanma kararı verilmişti.

O gün öğleden sonra Leyla ablasıyla birlikte kumsalda oynarken evin hizmetçisi Feride birdenbire yanlarına gelmişti. Kadında belirli bir huzursuzluk vardı, «Hemen eve dönün, çocuklar,» dedi. «Babanız gitmek zorunda, sizlerle vedalaşmak istiyor.»

Leyla, «Pekâlâ,» demişti, «Islak mayolarımızı değiştirip geliriz.»

Feride sert bir sesle, «Hayır,» dedi, «Mayo değiştirmeye falan zaman yok. Babanızın acelesi var.»

Hizmetçi arkasını dönüp hızlı hızlı eve doğru yürümeye başlamıştı. Kızlar da onun arkasından gidiyorlardı.

Emel, «Ben babamın bir süre burada kalmayı tasarladığını sanıyordum,» dedi. «Acaba niçin gidiyor dersin?»

«Bilmiyorum. Ben bir hizmetçi parçasıyım. Evin beyine soru soramam.»

İki kardeş bakıştılar. Feride evin içinde olup biten herşeyi öğrenmek istiyordu. Bir şeyi bilmiyorum dediyse, bu da çocukların bilmelerini istemediğine işaret sayılırdı.

Feride, evin kapısının önünde durdu, «Ayaklarınızın kumlarını temizleyin,» diye emretti. «Babanız sizi öndeki salonda bekliyor.»

Kızlar hemen ayaklarını temizleyip eve koştular. Babaları sokak kapısının yanıbaşında bekliyordu. Cabir de bavullarını arabaya taşımaya başlamıştı bile.

Bedir, kızlara döndü, birdenbire gülümsedi. Bakışları nedense pek tasalıydı. Kızlar koşarak ona yaklaşırlarken Bedir de çocuklarını kucaklamak için yere diz çöktü.

«Tam zamanında gelmenize çok sevindim, yavrularım,» dedi. «Sizlerle vedalaşmadan gitmek zorunda kalacağım diye üzülüyordum.»

Leyla, «Nereye gidiyorsun, Baba?» diye sordu.

«Önemli bir iş için Amerika'ya dönmem gerekiyor.

Emel:

«Burada kalacağını sanıyordum,» dedi.

«Kalamam.»

Leyla, «Ama bize su kayağı yaptırmayı vadetmiştin,» diye homurdandı.

«Çok üzgünüm.» Bedir'in sesi boğuklaşmış ve birdenbire gözleri nemlenmişti. Kızlara sımsıkı sarıldı.

«Hadi bakalım, şimdi ikiniz de cici kızlar olup, annenizin sözünden çıkmayacağınıza söz verin bana...»

Bu işte bir acayiplik vardı. Kızlar bunu sezinlemişlerdi ama nedenini bilemiyorlardı. Leyla, «Geri döndüğün zaman bizi su kayağı yapmaya götürecek misin?» diye sordu.

Babası karşılık vermedi. Cevap yerine onlara daha sıkı sarılmakla yetindi. Sonra da ikisini birden salıverdi. Kendisi de

ayağa kalktı. Leyla, babasına baktı, onun ne yakışıklı bir erkek olduğunu düşünüyordu. Başka babaların hiç biri Bedir'e benzemiyordu.

Cabir, gelmiş, beyefendinin arkasında durmuştu. «Gecikiyoruz, beyefendi. Uçağa yetişeceksek hemen yola çıkmalıyız.»

Bedir, eğildi, kızlarını, önce Emel'i sonra da Leyla'yı öptü, «Annenizi ikinize emanet ediyorum, yavrularım. Ona iyi bakacaksınız ve sözlerinden dışarı çıkmayacaksınız.»

Kızlar, sessiz sedasız başlarını salladılar. Bedir, kapıya doğru yürüdü. Kızlar da arkasından gittiler. Bedir, merdivenleri inmiş arabaya yaklaşmıştı. Bu sırada Leyla arkasından seslendi · Yolculuğunuz uzun sürecek mi, Baba?»

Bedir bir an için bocalar gibi oldu, fakat hemen kendini toparlayıp arabaya girdi, kızının sorusunu cevaplandırmadan k pıyı kapadı. Kızlar, araba gözden kayboluncaya kadar beklediler, sonra içeriye girdiler.

Feride onları bekliyordu. Emel sordu: «Annem odasında mı?»

«Evet ama dinleniyor. Pek iyi değil. Hiç rahatsız edilmemesini istedi.»

Arkasından Leyla sordu. «Peki, annem yemek zamanı sofraya gelecek mi?»

«Yoo, pek sanmam. Hadi bakayım, siz banyoya girip şu kumlarınızı temizleyin. Anneniz sofraya gelse de gelmese de yıkanıp paklanmış olarak masaya oturmanızı istiyorum.»

Olup bitenleri ancak o gece geç vakit öğrenebilmişlerdi. Annelerinin babasıyla annesi, yemekten sonra onlara gelmiş, anneanne çocukları görünce gözlerinden yaşlar boşanmıştı.

Kadın, üzüntü içinde çocukları göğsüne bastırmış, «Vah benim zavallı küçük öksüzlerim,» diye ağlamıştı, «Şimdi ne yapacaksınız?»

Büyükbaba Riyad hemen öfkelenmişti. «Sus be kadın,» diye gürledi. «Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Çocukları korkutmak mı niyetin?»

Emel hemen ağlamaya başladı, «Babamın uçağı düşüp parçalanmış.»

Büyükbaba, «Beğendin mi?» dedi. Sesi zafer doluydu. «Ben

sana ne dedim?» Karısını yana itip, büyük kızı kucağına aldı. «Babana birşey olmadı. Maşallah, hiç birşeyi yok.»

«Ama Ninem bize öksüz kaldınız,» dedi.

«Öksüz möksüz değilsiniz. Annenizde var, babanız da var. Bizler de yanınızdayız.»

Leyla, anneannesine baktı. «Öyleyse ninem niçin ağlıyor?»

Yaşlı adamın canı sıkılmıştı. «Babanız gitti diye sinirleri bozuldu. Nedeni bu.»

Leyla omuzlarını silkti: «Bunda üzülecek bir şey yok ki. Babam her zaman gidiyor. Ama sonra gene geri geliyor.

Büyükbaba Riyad, torununa baktı. Birşey söylemedi. Feride salona gelmişti. Hemen ona döndü, «Hanımın nerede?» diye sordu.

Feride cevap verdi, «Odasında, efendim,» Çocuklara baktı. «Artık yatma saati geldi.»

Büyükbaba Riyad da hemen, «Doğru,» dedi. «Hadi artık yatın. Sabahleyin görüşürüz.»

Leyla sordu: «Bizi kumsala götürecek misin?»

Büyükbaba, «Evet,» dedi. «Hadi, şimdi Feride'nin dediğini yapın.»

Kızlar, yukarıya çıkarlarken Leyla, büyükbabasının Feride'ye, «Hanımına kendisini salonda beklediğimizi söyle,» dediğin duydu.

Feride pek üzgün bir sesle, «Hanımefendi çok üzgün. Aşağıya inmek istemeyecek,» dedi.

Büyükbabanın sesi yükseldi, «İnmesi gerekiyor. Durumun çok önemli olduğunu söylediğimi bildir.»

Kızlar, biraz sonra yataklarına girdikleri zaman aşağıdan gelen sesleri duydular. Hemen yataktan kalkıp kapıyı araladılar. Annelerinin sesi pek cırtlak ve öfkeliydi.

«Ben ona hayatımı verdim,» diye söyleniyordu. «Sonunda aldığım ödül de bu oldu. Ona bir piç veren sarı saçlı bir Amerikalı cadı uğruna terkedildim.»

Büyükbabanın sesi daha alçak ve daha sakindi ama çocuklar onun dediklerini de duymakta güçlük çekmediler. «Kocanın başka çaresi yoktu. Emirin buyruğuydu bu.»

Anneleri, suçlayan bir sesle, «Sen de onu koruyorsun,» diye bağırdı. «Üstelik de kendi kanından, kendi canından gelme evlâdına karşılık haksızlığı savunuyorsun. Zaten senin tek düşüncen banka ve paralar. Adamın paraları bankanda durduğu sürece, benim başıma gelenlere aldırmayacaksın.»

Büyükbaba gürledi: «Peki, sana ne oluyor, be kadın? Bir eksiğin var mı? Bugüne bugün milyonersin. Çocuklarını da elinden almadı. Oysa, yasalara göre bunu da pekâlâ yapabilirdi. Kocan burada ve Beyrut'ta sana bir sürü mal mülk bıraktı. Ayrıca kızlar için de özel bir ödenek ayırdı. Daha ne istersin?»

Meryem bağırdı: «Ona bir erkek evlât doğuramadımsa suç benim mi? Niye her zaman kadın okkanın altına gider? Ona çocuk doğurmadım mı, dünyanın dört bir yanında afiştelerle yemediği halt kalmadığı halde ben ona sadık bir eş olmadım mı? Allah rızası için söyle, hangimiz daha dürüst davrandık? Hiç kuşkusuz o değil bendim dürüst davranan.»

Meryem'in babası, «Allah onun bir erkek evlâda sahip olmasını istiyordu,» dedi. «Ama bunu sen başaramadığına göre, onun da kendine bir varis bulması sadece hakkı değil aynı zamanda göreviydi.»

Meryem'in sesi şimdi biraz yatışmıştı ama gene de kararlılığından birşey kaybetmişti. «Belki Allahın isteğidir bu ama günün birinde bu yaptıklarının cezasını çekecek. Kızları onun ihanetini öğrenecekler ve onların gözlerinde babalarının değeri sıfıra inecek. Kızlarını bir daha görmeyecek.»

Sonra sesler, alçaldı, ve kızlar aşağıdan birşey duyamaz oldular. Yavaşça kapıyı kapayıp yataklarına döndüler. Bütün bunlar pek garip şeylerdi ve kızlar aslında olup bitenlerden pek birşey anlayamamışlardı.

Ertesi gün, kumsala gittikleri zaman Leyla birdenbire güneşliğin altında oturup gazetesini okuyan büyükbabasına baktı «Babam gerçekten bir erkek evlât istediyse niye bana haber vermedi. Ben seve seve erkek olurdum.»

Büyükbaba Riyad, gazetesini elinden bıraktı: «O işler senin düşündüğün kadar kolay değil, evlât.»

Leyla, «Annemin dediği doğru mu? Babamı bir daha görmeyecek miyim?» diye sordu.

Büyükbaba biraz düşündükten sonra cevap verdi «Anneniz öfkelenmişti. Zamanla öfkesi geçecektir

Fakat Meryem'in öfkesi hiç geçmedi. Zamanla kızlar da annelerinin babalarına beslediği duyguları kabullenmeye başladılar. Babaları da aradaki uçurumu kapatmak için bir girişimde bulunmayınca, kızlar sonunda annelerinin haklı olduğu kanısına vardılar.

*
* *

Güneş batıp yaz mevsimi yerini karanlığa bırakırken hava serinlemeye başlamıştı. Leyla, siperin içinde yan dönüp Suriyeliye baktı.

«Daha ne kadar bekleyeceğiz?»

Adam gülümseyerek, «Aşağı yukarı yarım saat. Bu süre bize yeter.» Uzanıp Leyla'yı kendine çekti.

Leyla hemen adamdan uzaklaşmaya çalıştı.

«Yapma.»

Adam şaşkın şaşkın kızın yüzüne baktı: «Senin neyin var? Yoksa sevici misin?»

Leyla alçak bir sesle: «Hayır,» dedi.

«Öyleyse bırak şu geri kafalılığı. Siz kızlara o hapları niçin veriyorlar sanıyorsun?»

Leyla hayretle adama baktı. Sesi nefret doluydu. Şu erkeklerin hepsi birbirinin eşiydi.

«Sizlere kolaylık olsun diye değil, bizler korunalım diye veriyorlar.»

Adam, tatlı bakışlarla kızı süzdü, sonra tekrar onu kendine çekmeye çalıştı. «Öyleyse, gel,» dedi. «Belki sana bu işlerden zevk almayı öğretirim.»

Leyla hemen silâhını çekip adamın beline dayadı. «Pek sanmam. Belki bu silâhın nasıl kullanılacağını bana öğretmiş olabilirsin ama ben çiftleşmeyi bilirim.»

Adam, önce silâha sonra da Leyla'ya baktı. Bir kahkaha kopardı. «Bundan hiç kuşkum yok,» dedi. «Sadece egzersiz yapmaya yapmaya formdan düşersin diye korkmuştum.»

YEDİNCİ BÖLÜM

Leyla, dikenli tellerin önüne gelinceye kadar kumların, sivri uçlu kayaların üzerinden sürüne sürüne ilerlemeye çalıştı. Bir ara soluk alabilmek için durdu. Sonra dönüp donuk ayışığı altında geriye dönüp baktı. İri yarı Mısırlı kız Suat ile Lübnanlı Ayida, onun hemen arkasındaydılar. Leyla, «Hamit nerede?» diye sordu.

Mısırlı homurdandı. «Ben ne bileyim? Bizim önümüzden gidiyor sanmıştım.»

Ayida, «Cemile kayaların üzerinden geçerken dizlerini berelemişti,» dedi. «Hamid'i son gördüğümde Cemile'nin dizlerini sarıyordu.»

Suat alaycı bir sesle, «O bir saat önceki mesele,» dedi. «Kızın bacağını alçıya alacak olsa şimdiye kadar işi biterdi.»

Leyla sordu: «Şimdi ne yapacağız? İçeriye girebilmek için tel kesici makasa ihtiyacımız var.»

Ayida, «Galiba Feride'de tel makası var,» dedi.

Leyla: «Ona haber yollayın,» dedi.

Leyla'nın arkasına dizilmiş olan kadınlara haber çarçabuk ulaştırıldı. Biraz sonra da tel makası elden ele dolaşarak Leyla'ya getirilmişti.

Suat, makası, Leyla'ya verirken, «Bunu hiç kullandın mı?» diye sordu.

Hayır. Ya sen?»

Suat, başını salladı.

«Kullanması pek zor olmasa gerek. Hamid'in nasıl kullandığını görmüştüm.»

Leyla ağır ağır tel makasını aldı, yavaşça başının üzerine kaldırdı. Makasın parlak uçları ayışığını yansıtıyordu. Bu, ancak bir saniyenin onda biri kadar sürmüştü ama makineli tüfek hemen takır takır çalışmaya başladı, mermiler, kızların başlarının üzerinden geçti.

Leyla, vücudunu toprağa bastırarak, «Allah kahretsin!» diye nefretle bağırdı. Öbürlerine bakmak için başını geriye çevirmeden, «Neredesiniz?» diye seslendi.

Suat, «Buradayız,» dedi. «Yerimizden kıpırdamıyoruz.»

Leyla. «Harekete geçmek zorundayız,» dedi. «Yerimizi öğrendiler.»

«Sen gidersen git. O tüfek susmadıkça ben bir yere kıpırdayacak değilim.»

«Sürüne sürüne ilerlersek birşey olmaz. Mermiler, bir kaç metre üzerimizden geçiyor.»

Suat alaycı bir sesle, «Bunlar Arap,» dedi. «Doğru dürüst nişan almasını bilen tek Araba rastlamadım. Ben burada kalacağım.»

«Ben gidiyorum. Canın isterse, sabaha kadar burada kalabilirsin.»

Leyla, büyük bir dikkatle yüzükoyun yerde sürüne sürüne ilerlemeye başladı. Bir kaç saniye sonra arkadan gelen hışırtıları duymuştu. Başını çevirip baktı. Öbür kadınlar da peşinden geliyorlardı.

Leyla, aşağı yukarı yarım saat kadar sonra durdu. Makineli tüfk hâlâ çalışıyordu ama mermiler başlarının üzerinden geçmiyordu. Silâhın nişan alanından çıkmışlardı.

Leyla, bu kez işi şansa bırakmadı. Tel makası ışığı yansıtmasın diye her tarafını toprağa buladı. Sonra tekrar sırtüstü yatıp makası tele uzattı. Bu iş onun düşündüğünden daha zordu ve kesilen tellerin sesi, gecenin sessizliğinde çevreye yayılabilirdi. Fakat galiba kimse bu sesleri duymamıştı. Birkaç dakika sonra Leyla, birinci sıradaki telleri kesmişti. Şimdi sıra ikinci sıraya gelmişti. İki sıra daha kesince, kurtulmuş olacaklardı.

Serin havaya rağmen Leyla terlemeye başlamıştı. Telâşla ikinci sırayı kesmeye koyuldu. İkinci sıranın teli burmalıydı ve bunları kesmek aşağı yukarı yirmi dakika sürmüştü. Üçüncü sırada ise üç tel burulmuştu. Bunun kesilmesi ise tam kırk dakika aldı.

Leyla sırtüstü yatıp soluk almaya çalıştı. Omuzları da sızım sızım sızlıyordu. Biraz sonra başını çevirip Suat'a baktı, «Beyaz işaretlere ulaşıncaya kadar ayağa kalkmayacağız. Sanırım beyaz işaretler, iki yüz metre kadar ilerde olacak. Ondan sonra kurtulmuş sayılacağız.»

Suat, «Pekâlâ,» dedi.

«Aman başlarınızı yukarı kaldırmayın sakın,» diye Leyla uyardı. Sonra yüzüstü dönüp sürüne sürüne ilerlemeye başladı. İki yüz metrelik yol, kilometre gibi gelmişti onlara.

Nihayet Leyla, beyaz işaretlerin birkaç metre ilerde olduğunu gördü. O sırada kulağına sesler geldi. Erkek sesleriydi bu.

Leyla, kadınların susmalarını sağlamak için elini yukarıya kaldırdı. Şimdi yakalanırlarsa, çok ayıp olurdu. Kadınların hepsi de yere uzanmıştı.

Sesler, Leyla'nın solundan geliyordu. Ayışığı altında üç askeri farkedebilmişti. Bir tanesi sigara yakmaya çalışıyordu. öbürleri ise bir makineli tüfeğin arkasında oturuyorlardı. Yanan kibrit, askerin elinden fırlayıp havaya bir daire çizerek Leyla'nın yakınına düştü.

Sigaralı asker, «Şu aşifte karılar hâlâ oradalar,» dedi.

Öbür iki askerden biri ayağa kalktı, ısınmak için kollarını salladı. «Hamid, bir sürü donmuş karıyla uğraşacak desene.»

Sigaralı asker güldü: «İsterse birkaçını bana devredebilir. Bu karıları nasıl dirilteceğini ben ona öğretirim.»

Oturan asker, «Hamid kimseye zırnık vermez,» dedi. «Harem sahibi paşalar gibi yaşamaktan hoşlanıyor.»

Hafif bir ses duyuldu. Sigaralı asker telsiz aletini aldı. Leyla, adamın neler dediğini duymamıştı ama telsizi elinden bıraktıktan sonra arkadaşlarına söylediği sözleri rahatça duydu. «Bir numaralı nöbet yerinden haber geldi. Karıların yerini bulmuşlar ama kaybetmişler. Bu yöne doğru ilerleyebileceklerini tahmin ediyorlar.»

Öbür askerlerden biri, «Bu heriflerin kafaları saman dolu.» dedi. «Bu ayışığı altında bir kilometrelik sahayı tabak gibi görüyorum. Hiç birşey yok.»

«Ama sen gene de gözünü dört aç. Bir avuç kız bizi maskara ederse. çok fena olur.»

Leyla, kendi kendine gülümsedi. Suat'ın omzuna dokund Elini ağzına siper ederek gayet alçak bir sesle, «Duydun mu? diye sordu.

Suat, başını salladı, onun arkasındaki kadınlar da aynı şekilde başlarını salladılar. Konuşulanları hepsi duymuştu.

Leyla, elini yana açarak havada geniş bir daire çizdi. Kadınlar hemen anladılar. Geniş bir daire meydana getirecek biçimde sürüne sürüne ilerleyecekler ve makineli tüfeğin başındaki erkekleri arkadan saracaklardı. Soluklarını tutup ağır ağır ilerlemeye başladılar.

Bu iş aşağı yukarı bir saat sürdü. Beyaz işaretlerin ve makineli tüfeğin başında bekleyenlerin tam arkasına geldikleri sırada Leyla, işareti verdi.

Kadınlar, birer çığlık kopararak ayağa kalkıp askerleri sardılar. Askerler, küfrede ede arkalarına döndükleri zaman kadınların silâhlarıyla burun buruna geldiler.

Leyla, «Bizim esirimizsiniz,» dedi.

Onbaşı birdenbire gülümsedi: «Sanırım öyleyiz.»

Leyla, onun az önce sigara içen asker olduğunu farketmişti. Sesindeki zafer tonunu gizleyemedi.

«Belki de artık kadın askerler hakkındaki düşünceleriniz değişir.»

Onbaşı başını salladı, «Belki değişir.»

Suat, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

Leyla, «Bilmiyorum,» dedi. «Sanırım, onları ele geçirdiğimizi merkeze bildirmemiz gerekecek,» Leyla, onbaşıya döndü: «Telsiz telefonu ver bakayım.»

Asker, aleti ona uzattı. Hâlâ gülümsüyordu. «Bir teklifte bulunabilir miyim?»

Leyla, bir iş adamı havasıyla konuştu:

«Keyfin bilir.»

«Biz sizin esiriniziz değil mi?»

Leyla başını salladı.

«Durumu merkeze bildirmeden bizi iğfal etseniz daha iyi olmaz mı? Sizden yakınmayacağımıza söz veriyoruz.»

Kadınlar, kıkır kıkır gülmeye başladılar. Leyla kızmıştı. Şu Arap erkekleri, yeryüzünün en korkunç seks düşkünü yaratıklarıydılar. Telsiz telefonun düğmesini hırsla çevirdi. Karşı taraftan bir cevap almadan Hamit ile Cemile, sanki parkta gezintiden dönüyormuş gibi elele ağır ağır yürüyerek yanlarına geldiler.

Leyla, Hamid'e bağırdı:

«Hangi cehennemin dibindeydiniz?»

«Tam sizin arkanızdaydık.»

«Niye bize yardım etmediniz?»

Hamit, omuzlarını silkti:

«Ne gereği vardı? Siz işleri güzel güzel yürütüyordunuz.»

Leyla, Cemile'ye baktı. Filistinli şişko kızın yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Leyla bunun nedenini biliyordu. Tekrar Hamit'e döndü. «Dikenli teli nasıl geçtiniz?»

Hamit gülerek, «Çok basit,» dedi. «Küçük bir sipere kendimizi gömdük sonra da sevişe sevişe siperden ilerledik.»

Leyla, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Nihayet o da gülmeye başladı. Şu Suriyeli öğretmenin garip buluşları vardı ama aslında pek komik bir adamdı. Telsizi ona uzattı. «Hadi, bağlantı kurmaya çalış,» dedi. «Belki de bize bir kamyon gönderirler. Sıcak bir banyo hepimize iyi gelecek.»

Barakaların duş bölmelerinden buhar yükseliyordu. Gevezelik eden kadınların sesleri su şakırtılarına karışıyordu.

Her bölmede dört duş vardı. Bir bölmede dört kadının birden yıkanması istenmişti. Ancak topu topu iki duş bölmesi bulunduğundan kadınlar, yıkanmak için bölmelerin önünde kuyrukta beklemek zorunda kalıyorlardı. Leyla'da beklemeye başladı. Bir yandan sigarasını içerken, bir yandan da kadınların gevezeliklerini dinliyordu.

Kampa geleli aşağı yukarı üç ay olmuştu ve bu süreyi de sabahtan akşama kadar eğitimle geçirmişti. Vücudundaki yağ birikintileri çoktan kaybolmuştu. Şimdi incecik bir genç kızdı. Adaleleri gerilmiş, göğüsleri birer elmaya benzemişti. Kampa

geldiği zaman rahat etmek için kısacık kestirdiği siyah gür saçları şimdi omuzlarına iniyordu.

Her sabah kahvaltıdan önce iki saat beden eğitimi yapılıyordu. Kahvaltıdan sonra da kadınlara silâhların bakımı ve kullanılışı konusunda bilgi veriliyordu. Ayrıca bomba atmasını, plâstik bomba, bomba mektup ve saatli bomba yapmasını da öğretiyorlardı. Öğleden sonraları silâhlı ve silâhsız savaş tekniği konusunda çalışmalarla geçiyordu. Akşamüstleri de siyasal konferanslar veriliyordu. Düşünce eğitimi çok önemliydi, çünkü fedailerin her birinin Arap dünyasında kurulacak yeni düzende birer misyoner gibi çalışması gerekecekti.

Daha sonraları siyasal konferansla yerini askerî taktik. sabotaj, Gerilla savaşları ve anarşik eylemlerle ilgili derslere bırakmıştı.

Bir aydır da açıkhavada eğitim görüyorlardı. O güne kadar öğrendikleri şeylerin hepsinden yararlanmak zorundaydılar. Leyla da yavaş yavaş katılaşmaya başladığını farkediyordu. Artık bir kadın olduğunu da eskisi kadar düşünmez olmuştu. Bir amaç uğruna eğitim görmekteydi ve bu da onun için bir yaşam nedeni olmuştu. Onun ve onun gibilerin sayesinde yeni bir dünya kurulacaktı. Genç kız biran annesiyle kız kardeşini aklından geçirdi. İkisi de Beyrut'taydılar, o eski dünyada yaşıyorlardı. Ablası kalabalık ailesi ve sosyal dertleriyle haşır neşirdi. Annesi ise hâlâ kocasından yediği darbenin etkisi altındaydı ama yapıcı bir faaliyette bulunmadan geçiriyordu günlerini. Leyla, gözlerini kapayıp, buraya gelmeden önce Güney Fransa'da geçirdiği o son günlerini gözünün önünde canlandırdı. Babasını ve Carlton Oteli'nin önünde su kayağı yapan kardeşlerini düşündü. Babası hiç değişmemişti. Dokuz yıl önce onu son görüşünde nasılsa, gene öyleydi. Ah, babası şu davaları bir anlayabilseydi. Arapların, İsrail ve Amerikan Emperyalizminden kurtulmalarına ne derece yardımcı olabileceğini anlasaydı. Kardeşlerinin ihtiyacını, acılarını ve dertlerini bir bilseydi, böyle aylak aylak oturup. olanlara seyirci kalmazdı. Fakat Leyla'nın boş kuruntularıydı bunlar. Babası elbette biliyordu. Bilmesi gerekirdi.

Sadece umursamıyordu. Varlıklı doğmuştu ve tek düşüncesi servetini arttırmaktan ibaretti. Parmağının bir küçük hareke-

tiyle ona gelen lüks ve ihtişamı seviyordu. Ve işin kötüsü böyle olan sadece babası değildi. Emirler, Şeyhler, Krallar,bankacılar, Arap olsun olmasın, varlıklıların tümü böyleydi. Onlar sadece kendi çıkarlarını düşünüyorlardı. Onların çabalarından nasılsa sızıp süzülen çıkarlar da bir rastlantı sonucuydu. Bugün bile her Arap ülkesinde açlık, sefalet içinde yüzen milyonlarca Arap vardı. Oysa onların hükümdarları havalandırma tertibatı bulunan Cadillac arabalarda, özel jet uçaklarında seyahat ediyor, dünyanın dört bir yanına saraylar, villâlar yaptırıyorlar ve bir de utanmadan halklarının özgürlüğünden söz ediyorlardı. Zamanla bu da gerçekleşecekti. Savaş sadece yabancılar karşı değildi, bu daha birinci adımdı. İkinci adım, belki de en güç adım, Leyla'nın babası gibi herşeyi alıp kimseye birşey vermeyenlere karşı açılacak savaştı.

Duşlardan biri boşalmıştı. Leyla kaba peştemalı camlı bölmenin üzerine atıp sıcak suyun altına girdi. Suyun sıcaklığı yatıştırıcı bir macun gibi tüm vücudunu sarmıştı. Adalelerinin gevşemeye başladığını hissediyordu. Ağır ağır sabunlanmaya başladı. Parmaklarını cildine değdirmek şehvet duygularını kamçılıyordu.

Bu bakımdan babasına benziyordu. Genç kız, tekrar babasını gözlerinin önünde canlandırdı. Su kayağı yaparken adaleleri adamakıllı gerilmişti ve genç adam dengesini korumak için büyük çaba harcamaktan memnun görünüyordu. Fiziksel yorgunluk ona zevk veriyordu. Leylâ, bedeninin her yanını sabunladı. Sonra kalçalarını ileriye doğru atıp sabunları akıttı. Vücudu tatlı bir ürpertiyle sarsılmıştı.Gayet yumuşak hareketlerle kendini okşamaya başladı. Şehvetin doruğuna erişmesiyle babasının su kayağı yapışını yeniden gözlerinin önünde canlandırması aynı anda olmuştu. Buna da pek şaştı. Kendini toparlamaya vakit bulamadan ikinci kez şehvet duyguları kamçılandı, zevkin doruğuna erişti. Leyla önce şaşırdı, sonra kızdı ve nihayet kendinden tiksindiğini hissetti. Böyle şeyleri düşünmek bile onun gönlünü bulandırıyordu. Hemen sıcak su musluğunu kapadı, buz gibi soğuk suyun altında vücudu morarıncaya kadar duş yaptı. Peştemalı vücuduna sarıp bölmeden dışarı çıktı.

Çılgınlıktı bu. Leyla daha önce böyle şeyler düşündüğünü

hiç hatırlamıyordu. Ama kanında vardı ne varsa. Annesi defalarca aynı şeyi söylemişti. Leyla, babası gibiydi. Babasını da vücudu yönetiyordu; şehvete ve aşka doymak bilmezdi. Annesi onlara babası ve sevgilileriyle ilgili pek çok öykü anlatmıştı. Babası, öyle iyi bir kadınla yetinecek erkeklerden değildi. Annesi, bir de kötü kandan sözetmişti.

Leyla, vücudunu güzelce kuruladıktan sonra havlu peştemalı vücuduna sarıp barakaya döndü.

Yatak komşusu Suat, giyinmesini tamamlamak üzereydi. «Bu gece ne yapıyorsun?»

Leyla, uzanıp bir elbise aldı. «Hiç. Yatağıma yatıp kitap okumayı düşünüyordum.»

Suat, dudaklarını boyamaya başladı, «Benim Abdullah ve bir arkadaşıyla randevum var. Sen de gelsene.»

«Canım istemiyor.»

Suat, genç kıza baktı:

«Hadi, canım yürü. Dışarı çıkmak sana iyi gelir.»

Leyla karşılık vermedi. Suat'ın buraya ilk geldiği günleri hatırlamıştı. Kızcağız, erkek arkadaşıyla birarada olabilmek uğruna bu işe girmişti ve her önüne gelene sevgilisiyle buluşmak için sabırsızlandığını tekrarlardı. Fakat arkadaşı ortalıkta görünmeyince de Suat buna pek aldırış etmemişti. Kadın özgürlüğünü ciddiye alıyordu. Kadınlar orduda erkeklerle eşit haklara sahiptiler ve artık kampta sevişmediği erkek kalmamıştı. «Kahire hiç böyle değildi,» diye gülüyordu.

Suat ciddi ciddi, «Bak sana bir teklifim var,» dedi. «Eğer bizimle gelirsen, Abdullah'ı sana bırakırım. Kampın en yaman erkeği o. Ben de arkadaşıyla iş tutarım.»

Leyla arkadaşına baktı:

«Geleceğimi sanmıyorum.»

Suat, «Kuzum sen kendini kime ya da niye saklıyorsun. Canın istemese bile bunu bir görev saymak zorundasın. Kumandan, erkeklerimize huzur vermek için gerekeni yapmamızı söylemedi mi? Eğlenceyle görevi birleştirmenin bundan daha güzel bir yolu olabileceğini sanmıyorum.»

Leyla gülmeye başladı. Suat'in aklı başka şeylere ermezdi.

«Sen müthiş bir kızsın,» dedi. «Fakat bu erkeklerin hiç birinden hoşlanmıyorum.»

«Canım adamları denemeden bir yargıya varamazsın. Erkekler, insanı şaşırtabilirler. Bazan en güçlü âşıklar bile karşıdan bakınca ilgi uyandırmazlar.»

Leyla başını salladı.

Suat'in yüzünde meraklı bir ifade belirdi, «Yoksa bakire misin?»

Leyla gülümsedi: «Hayır, değilim.»

«Öyleyse âşıksın,» Bu kesin bir hükümdü.

«Hayır.»

Suat, ısrardan vazgeçti, «Seni anlamıyorum.»

Suat'in söylediği en doğru söz buydu. Fakat Leyla, bu kadına seksten daha önemli şeyler olduğunu nasıl anlatabilirdi ki?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kalk borusu çalalı ancak on dakika olmuştu ki, barakanın kapısı birdenbire açıldı ve Hamid dışardan, «Dikkat!» diye bağırdı.

Kadınlar yarı giyinik yarı soyunuk bir halde karyolalarının önünde sıraya dizilirlerken bir telâştır gitti.

Hamid geriye çekildi, kumandan içeri girdi. Keskin bakışlı gözleri bir bakışta, barakanın içini tarayıvermişti. Sonra da peşinde Hamit olduğu halde barakanın ortasına doğru yürüdü. Kadınların bazılarının yarı çıplak olmalarını önemsememişti.

Bir süre bekledikten sonra konuştu, Sesi gayet berrak ve duygudan yoksundu:

«Bugün sizin son gününüz olacak. Eğitiminiz tamamlandı. Biz görevimizi yaptık. Bu kamp kapatılacak ve her birimiz başka başka bölgelere gönderileceğiz.»

Kumandan susmuştu. Kadınlar yerlerinden kıpırdamadıkları gibi bakışlarını da kumandandan ayırmadılar.

Kumandan, «Sizlerle övünüyorum,» diye devam etti, «Hepinizle övünüyorum. İçinizde bize kuşku ve tasayla bakanlar da olmadı değil. Kadınların, özellikle Arap kadınlarının iyi asker olamayacaklarını, onların sadece yemek pişirmekten, ortalık temizlemekten ve çocuk bakmaktan anladıklarını ileri sürenler de çıktı. Onlara yanıldıklarını ispatladık. Siz El İkvah'ın üyelerisiniz. Ordularımızda görevli erkeklerle eşit haklara sahipsiniz. Sizler de onların gördükleri eğitimi gördünüz ve sizler de onlar kadar başarılıydınız.»

Kadınlar hâlâ susuyorlardı. Kumandan tekrar söze başladı,

«Eşyanızı toplayıp burayı terketmeye hazır olmak için tam bir saatiniz var. Yeni görevlerinizi bildirmek için hepinizle teker teker görüşeceğim. Yalnız hiç biriniz görevinizi arkadaşlarınıza anlatmayacaksınız. Tekrar ediyorum, göreviniz hakkında kimseye birşey söylemeyeceksiniz. Böyle birşey yapmaya kalkışırsanız, vatana ihanet etmiş sayılacaksınız ve bunun da cezası ölüm olabilir. Çünkü bir sorumsuz kişinin gereksiz gevezeliği, bir çok arkadaşımızın ölümüne neden olabilir.»

Kumandan kapıya doğru yürüdü, sonra tekrar kadınlara döndü: «An nasr, selâm sizlere. Allah hepinizi korusun.» Kumandan elini kaldırıp kızları selâmladı.

Onlar da kumandanın selâmını karşılıksız bırakmadılar. Bir ağızdan, «An - nasr,» diye bağırdılar. «İdbah-el-adu- Düşmana ölüm.»

Kapı kumandanın arkasından kapanırken baraka kadınların sesleriyle dolmuştu.

«Mutlaka işin içinde bir iş olmalı.»

«Bize verilen tarihten bir ay önce kurs tamamlanmış oluyor.»

«Bir aksilik olsa gerek.»

Leyla, hiç konuşmadı. Dolabını açıp, kampa geldiği gün giydiği elbiseyi çıkardı. Sessiz sedasız üniformasını karyolanın üzerine bıraktı. Kampta kullandığı sütyenler, kilotlar, çizmeler ve çoraplar bile karyolanın üzerine bırakılmıştı.

Gelirken yanında getirdiği küçük çantayı açtı. Buraya gelmeden önce Güney Fransa'da satın aldığı jean pantolonu çıkarıp giydi. İşte o zaman vücudunun ne kadar değiştiğini farketti. Vücudunu sımsıkı saran pantolon şimdi bol geliyordu. Blûz bile bollaşmıştı. Leyla, blûzun kollarını kıvırmak zorunda kaldı. Sanki kumaş bir ayda uzayıvermişti. Blûzun eteklerini belinde düğümledi. Yumuşak sandal pabuçları ayaklarına geçirdi. Tarağını, fırçasını ve makyaj malzemesini bavula yerleştirdi, sonra da dolabı bir kez daha gözden geçirdi. İçi boştu. Bavulun kapağını kapadı.

Karyolaya oturup bir sigara yaktı. Öbür kadınlar hâlâ neyi götürüp neyi bırakacaklarını tartışıyorlardı. Suat karşıdan Leyla'ya baktı. «Sen elbiselerini mi giyiyorsun?»

Leyla başını salladı:

«Kumandan kendi eşyanızı kullanın, demişti. Benim başka bir giyeceğim yok.»

Öbür kadınlardan biri seslendi, «Üniforman ne güne duruyor?

Eğer üniformalarımızı yanımıza almamızı isteselerdi, söylerlerdi.»

Suat, «Bence Leyla haklı,» dedi. Sonra kendi dolabının başına döndü. «Biraz da kendi elbiselerimi giymek hoşuma gidecek.» Biraz sonra üzüntülü üzüntülü içini çekti. «Hiç birşey sırtıma olmuyor. Hepsi çok büyük.»

Leyla güldü.

«Bak bu pek de kötü birşey sayılmaz,» dedi. Sigarasını söndürdü. «Yeni giyecekler almak kimbilir ne zevkli olacaktır, bir düşünsene.»

Leyla binadan çıkarken güneş de dağın arkasından yükselmeye başlamıştı. Sabah havası tertemizdi. Genç kız, derin derin soluk alıp temiz havayı içine çekti.

Hamit. arkasından seslenmişti. «Hazır mısın?»

Leyla arkasına döndü. Hamit, binaya yaslanmıştı, her zamanki gibi sigarası da dudaklarının arasındaydı.

Leyla, «hazırım tabiî,» dedi.

Hamit. dalgın dalgın kıza baktı, «Sen öbürleri gibi değilsin ve bunu da biliyorsun.»

Leyla birşey demedi.

«Bunu yapmak zorunda değildin. Sen zenginsin. Her istediğini elde edebilirdin.»

«Öyle mi? Benim ne istediğimi sen nereden biliyorsun?»

Hamit güldü.

«Bu boş sözlere inanmıyorsun değil mi? Ben üç savaş gördüm. Her seferinde de durum aynıydı. Tekerlemeler, bağırmalar, tehditler ve intikam vaatleri. Derken mermiler uçuşmaya başlayınca herşey biter. Dönüp kaçmaya başlarlar. Sadece politikacılar sürdürürler bu kötü oyunu.»

«Belki günün birinde durum değişir.»

Hamit, cebinden bir sigara çıkarıp ağzındakinin ateşiyle yenisini yaktı.

«Filistin'i geri alırsak ne olacak dersin?»

«Halkımız özgürlüğe kavuşacak.»

«Neye özgür olacaklar? Bizler gibi açlıktan ölmeye mi? Arap ülkelerine oluk gibi para aktığı halde insanlar hâlâ açlıktan ölüyorlar.»

«Bu düzenin de değiştirilmesi gerekecek.»

«Hüseyin, Petrol Şeyhleri, hattâ senin baban ve Emiri, bunların servetlerini toplumla paylaşmak isteyeceklerini aklın kesiyor mu? Şimdilik hiç değilse birşeyler yapmak zorundalar. Fakat savaşı kazanırsak ve bu adamların üzerindeki baskı kalkarsa, o zaman ne olacak? Onları servetlerini halka dağıtmaya kim zorlayacak? Hayır, onlar sadece daha zengin olmaya bakacaklar.»

«Onları değiştirmek de halkın görevi olacak.»

Hamit, acı acı güldü:

«Hani nerdeyse bu görevin tamamlanmış olmasına üzüleceğim.» dedi. «İyi bir işti. Şimdi bir yenisini aramak zorunda kalacağım.»

Leyla sordu, «Ne demek istiyorsun? Sana başka bir görev vermediler mi?»

«Görev mi?» Hamit, güldü. «Ben mesleğin ustasıyım. Ücret aldım. Bu iş için ayda bin Lübnan lirası ödendi bana. Bu parayı verecek başka bir iş yerinin daha bulunabileceğini sanmıyorum.»

«Canım herhalde sana orduda bir iş bulabilirler.»

«Ayda yüzelli liraya imanımı gevretirler. Ben Kardeşlik örgütünü tercih ederim. Daha çok para veriyorlar. Bunların daima sağa sola savuracak bol paraları oluyor.»

«Yaptığımız işin gerekliliğine inanmıyor musun?»

«Elbette inanıyorum. Sadece yöneticilerimize inanmıyorum. Çok fazla yönetici var. Hepsi de bir yandan başa geçmeye çalışırken bir yandan da ceplerini doldurmaya bakıyor»

«Hepsi böyle olmaz canım.»

Hamit güldü, «Sen daha çok toysun. Zamanla herşeyi öğreneceksin.»

Leyla, «Ne oldu? Niçin birdenbire plânı değiştirmek zorunda kaldılar?» diye sordu.

Hamit, omuzlarını silkti.

«Bilmiyorum. Emir dün gece geldi. Buna kumandan da en az bizim kadar şaşırdı. Bütün gece hazırlıkları tamamlamaya çalıştı.

«Kumandan eşsiz bir kadın değil mi?»

Hamit, başını salladı, «Eğer o erkek olsaydı belki ben de yöneticilerimize daha fazla güvenirdim.» Hamit soran gözlerle Leyla'ya baktı:

«Biliyor musun, senin bana bir borcun vardı.»

«Borcum mu vardı?» Leyla şaşırmış göründü. «Neymiş o?»

Hamit, arkadaki barakayı işaret ederek, «Orada tam ondört kız kalıyordu.» dedi. «İçlerinden bir seninle sevişmedim.»

Leyla güldü.

«Üzüldüm.»

Hamit yarı şaka yarı ciddi, «Üzülmelisin elbet,» dedi. «Onüç uğursuz bir sayıdır. Kötü birşey olacak.»

«Sanmam.» Leyla gülümsedi. «Şöyle düşün olsun bitsin: İlerisi için bir umut kapısı kalıyor demektir.»

Hamit sırıttı. «Seninle bir pazarlık yapalım. Eğer tekrar karşılaşırsak, nerede olursak olalım, sevişeceğiz. Tamam mı?»

Leyla, genç adama elini uzattı, «Tamam. Anlaştık.»

Tokalaştılar. Hamit, Leyla'nın gözlerinin içine baktı.

«Biliyor musun, sen kız olmana rağmen hiç de kötü bir asker değilsin.»

«Teşekkür ederim.»

Hamit, saatine bir göz attı.

«Acaba kızlar yola çıkmaya hazır mıdırlar dersin?»

«Hazır olmaları gerekir. Hiç birinin toplanacak fazla eşyası yoktu.

Hamit, sigarasını yere attı, dönüp barakanın kapısını açtı:

«Hadi bakalım kızlar, ikişer ikişer sıra olun.»

***

Ancak iki saat sonra kumandanın karargâhına girebildiler. Onlar beklerken kamp da gözlerinin önünde bozulmuştu. İnsanlar ve kamyonlar herşeyi ortadan kaldırıp götürüyorlardı. Daha şimdiden kamp bir hayaletler kenti olmaya başlamıştı. Kapılar

ve pencereler de açık olduğu için kızgın güneş içeriye girmiş, bu ıssız kente sahip çıkmıştı.

Kadınlar, karargâhın önünde durmuşlar, kamyonların peşpeşe gidişini izliyorlardı. Karargâh binasının boşaltılması sona bırakılmıştı. Kadınlar içeri girerlerken eşya dışarı taşınıyordu.

Alfabetik sıraya göre içeri ilk giren Leyla oldu. Kapıyı kapatıp kumandanın masasına doğru yürüdü ve gayet zarif bir tavırla kumandanı selâmladı. «El Fay, kumandanım.» Nedense bu ciddi selâm üniformalıyken verdiği selâmlar gibi ciddi olmamıştı. Kumandan yorgun bir tavırla onun selâmına karşılık verdi. «Rahat.» Sonra önündeki kâğıda baktı. «El Fay Senin ismin bu mu?»

«Evet hanımefendi.» Leyla, ilk kez kumandanın bir kadın olduğunu hatırlamıştı. Kumandan yorgun görünüyordu.

«Sen annenin Beyruttaki evine döneceksin,» dedi. «Bundan sonraki görevin için seni oradan arayacaklar.»

«Hepsi bu kadar mı, efendim? Başka bir şey yok mu?»

«Şimdilik hepsi bu kadar. Fakat sakın tasalanma. bizden mutlaka bir haber alacaksın.»

«Ama bunu nasıl anlayacağım? Bir şifre adı ya da başka bir işaret falan yok mu?»

Kumandan, Leyla'nın sözünü kesti:

«Çağırıldığın zaman emirin bizden geldiğini anlayacaksın. Şimdilik senin görevin evine gidip bizden haber beklemek olacak. Bu arada hiç bir siyasal grupla ilgilenmeyeceksin, bizim davamıza ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, hiç biriyle ilişki kurmayacaksın. Evinde ,ailenin normal yaşantısına kendini uyduracaksın. Anlıyor musun?»

«Evet, efendim.»

Kumandan, Leyla'ya dalgın dalgın baktı. Birşeyler daha söyleyecekti ama hemen vazgeçti. «Şansın açık olsun. Gidebilirsin,» demekle yetindi.

Leyla, kumandanı selâmlayıp dışarı çıktı. Öbür kadınlar ona merakla bakıyorlardı ama Leyla hiç biriyle konuşmadı.

Dışarda bekleyen bir kamyon vardı. Hamit bunu işaret ederek: «Arabanız bekliyor,» dedi.

Leyla, başını salladı. Hiç birşey demeden kamyona bindi.

Sıralardan birine geçti oturdu. Kamyonun dolması yarım saat bile sürmemişti. Nedense kamyondakilerin hepsi de susuyordu. Birdenbire yabancı oluvermişlerdi. Aldıkları emirleri açıklamak korkusu dillerini bağlamış gibiydi.

Sessizliği bozan Suat oldu. O kaba, Mısırlı şivesiyle, «Biliyor musunuz, ben burasını gerçekten çok özleyeceğim,» dedi. «Hiç de kötü bir yer değildi. Sonra burada ne kadar iyi seviştim bilemezsiniz.»

Bu sözler üzerine hepsi birden gülüp konuşmaya başladılar. Kampla ilgili o kadar çok anı vardı ki, saatlerce konuşsalar, gene sonu gelmezdi. Kızlar, hatalar ve çektikleri zorluklar bile tatlı birer anı olmuştu. Yarım saat daha geçti. Kamyon hâlâ hareket etmemişti.

Kadınlardan biri Hamit'e sordu:

«Burada ne bekliyoruz?»

«Kumandanı. Birazdan gelecek.»

Hamit haklıydı. Biraz sonra kapı açıldı ve kumandan göründü. Kadınlar ona bakarken sus-pus oluvermişlerdi.

Kumandanı ilk kez böyle üniformasız görüyorlardı. Kadın. vücuduna hiç de uymayan Fransız malı bir yünlü tayyör giymişti. Ceketi fazla kısa, eteği ise fazla uzundu. Çoraplarının çizgileri çarpılmıştı. Ayaklarındaki yüksek topuklu pabuçlar, yürümesini zorlaştırıyordu. Nedense üniformalıyken takındığı o yönetici tavrından eser kalmamıştı. Kadının yüzünden kararsızlık ve kuşku okunuyordu.

Leyla içinden 'şu kadın biraz daha şişmanca olsa anneme benzeyecekti' diye düşündü. 'Anneme değilse bile bizim ailedeki kadınların herhangi birinden kalır yeri yok.'

Hamit, kapıyı açtı ve kumandanın şoför koltuğunun yanındaki koltuğa oturmasına yardım etti. Sonra arabanın çevresini dolaşıp arkaya geçti. Diğer kadınların yanına oturdu. Şoföre de. «Tamam,» diye bağırdı.

Onlar ana yola çıkıp diğer kamyonların peşinden ilerlemeye başladıkları sırada karargâhtan da eşya taşıması sona ermişti. Biraz sonra son kamyon da arkadan onlara yetişti, korna ça-

larak işaret verdi. En öndeki kamyon, kıyıya doğru ilerlemeye başlayınca, diğerleri de onu izlediler.

Dağın güney ucundaki dönemeci dönerlerken kampa son bir kez daha baktılar. Kamp, bomboş ve ıssızdı. Kadınlar gene suspus olmuşlardı. Artık şakalaşmak falan yoktu. Hepsi de kendi düşüncelerine dalmış gitmişti. Arkadan, yani kampın bulunduğu yerden patlamalar duyulduğu zaman yola çıkalı bir saat bile olmamıştı. Bir saniye sonra bir uçak gürültüsü duydular. Neye uğradıklarını anlayamadan, uçaklar, başlarının üzerinde belirdiler. Öndeki kamyonlardan biri alev alev yanmaya başladı.

Hamid hemen ayağa kalkmıştı. Şöföre seslendi, «İsrailli muharipler. Yoldan ayrılmaya bak.»

Ama o gümbürtüde şöför, Hamid'in sözlerini duymamıştı. Birden gaza basıp öndeki kamyona olanca hızıyla çarpıvermişti. Aynı anda, bir başka jet uçağı kamyon konvoyuna bir dalış yapmıştı.

Havada bir sürü mermi uçuştu. Bir başka kamyon isabet alıp parçalandı. Kadınlar çığlık çığlığa kamyondan inmeye çalışıyorlardı.

Hamit bağırdı, «Hendeğe atlayın, Kendinizi korumaya çalışın.»

Leyla hiç düşünmeden hareket ediyordu. Kendini yere atıp, yolun kenarındaki hendeğe yuvarlandı. Önce başını toprağı gizlemeyi başarmıştı.

Bir başka jet üzerlerine dalış yaptı. Bu kez Leyla, uçağın motorlarının bıraktığı dumanlı izleri görebiliyordu. Daha başka birkaç kamyon da alev almıştı.

Birisinin, «Niye onlara karşı ateş açmıyoruz?» diye sorduğunu duydu.

Bir başkası karşılık verdi: «Neyle saldıracağız? Silâhlarımızın hepsini kamyonlara yüklemiştik.»

Bir başka kadın Leyla'nın yanına geldi. Leyla, onun hıçkırdığını duymuştu. Bakmak için başını kaldırmadı. Bir başka uçak hücuma geçmişti.

Bu kez uçağın attığı bomba, Leyla'nın kamyonuna isabet etmişti. Kamyon birden infilâk edip binlerce parçaya ayrılıverdi. İnsan vücutlarının parçalarıyla kamyondan arta kalanlar,

yağmur gibi siperlere yağıyordu.

Leyla. kendini kuma gömmeye çalışarak biraz daha ilerledi. Ne yapıp yapıp, şu uçan canavarların elinde ölmekten kurtulması gerekiyordu.

Uçaklar gene gürledi. Sonra da bu uçaklardan atılan bombalar, tekrar konvoyu etkilemeye başladı. Sonra da geldikleri gibi gökyüzünde yokoluverdiler.

Biran kimseden ses çıkmadı. Sonra iniltiler, havaya yükselmeye başladı. İniltilere yardım çağrıları karışıyordu. Leyla ağır ağır başını hendekten çıkardı.

Yolun üzerinde bir iki kişi kıpırdanmaya başlamıştı. Leyla son dakikada yanına atlayan kadına bakmak için başını yana çevirdi. Bu, Suat'ti.

«Suat. iyi misin?» diye fısıldadı.

Mısırlı kadın ağır ağır Leyla'ya döndü. Gayet yumuşak bir sesle, «Galiba yaralıyım,» diye mırıldandı.

Leyla ona yaklaşmaya çalıştı, «Sana yardım edeyim.»

«Eksik olma.» Suat, başını kaldırmaya çalıştı ama hemen başı toprağa düştü. Ağzından burnundan kan boşandı. Gözleri irileşti, bakışları dondu kaldı.

Leyla, yaralı arkadaşına baktı. İlk kez birinin ölmesine tanık oluyordu, fakat Suat'in öldüğünü anlaması güç olmamıştı. Birdenbire vücudunun ürperdiğini hissetti. Başka tarafa bakmaya çalışarak zorlukla ayağa kalktı.

Hendekten dışarı çıktı. Yol, kopuk cesetlerle dolmuştu. Ayaklarının dibinde bir el duruyordu. Elin parmaklarından birindeki elmas yüzük, güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. Leyla. ele bir tekme vurup, kamyona doğru yürüdü.

Kamyondan eğrilmiş demir parçaları ve kırık tahtalardan başka birşey kalmamıştı. Çevre de gene paralanmış vücutlarla doluydu. Dalgın dalgın cesetlere baktı, sonra kamyonun ön kısmına geçti. Kumandanın cesedi şöförün üzerine düşmüştü yücudunun yarısı da kapının dışında kalmıştı. Kadının etekleri, yukarı sıvanmıştı. Pek müstehcen bir görünüşü vardı.

Leyla. gözünün kuyruğundan birinin kıpırdandığını farketti. Bir asker, elmas yüzüklü eli bulmuş, değerli yüzüğü parmaktan çekip çıkarmaya çalışıyordu. Yüzüğü aldıktan sonra eli fır-

latıp attı. Yüzüğü dikkatle inceleyip cebine koydu. Leyla'nın onu izlediğini farkedince de başını kaldırıp ona baktı.

Leyla konuşmadı.

Adam, ürkek ürkek gülümsedi, «Ölülerin birşeye ihtiyaçları olmaz,» dedi. Sonra kamyonun arkasına geçti.

Leyla kusmak istiyordu. Acı içinde iki büklüm oldu, sonra yolun ortasına kustu. Bayılacak gibiydi. Tam yere düşmek üzereyken kuvvetli bir kol boynuna dolandı.

«Yavaş,» dedi Hamit, «Yavaş,»

Leyla artık içini iyice boşaltmıştı ama kıpırdayacak hali de kalmamıştı. Arkasına dönüp başını Hamit'in göğsüne dayadı. «Niçin?» diye bağırdı, «Bize bu oyunu niçin oynadılar? Biz onlara hiç birşey yapmamıştık ki.»

Hamit, «Savaş bu,» dedi.

Leyla, başını kaldırıp erkeğin yüzüne baktı. Adamın yanağında kan lekesi vardı.

«Baskını haber almışlardı, bizi kamptan çıkarmalarının nedeni de bu.»

Hamit, karşılık vermedi.

«Ama budalaca bir davranış bu. Kamyonları yola dizip uçaklara yem yapmak akıllıca bir iş değil. Bile bile bizi uçaklara hedef yaptılar.»

Hamid, boş bakışlarla genç kızı süzdü.

«Bizi bunun için mi eğittiler? Koyunlar gibi boğazlanalım diye mi?»

Hamit, «Bu gece radyoda haberi böyle okumayacaklar,» dedi, «Sanırım tam altı İsrail jetini kahramanca düşürdüğümüzü ilân edeceklerdir.»

Leyla şaşkın şaşkın sordu:

«Kuzum sen neler diyorsun? Yoksa çıldırdın mı? Biz bir tek kurşun bile atmadık ki.»

Hamit, gayet alçak bir sesle konuştu. «Orası öyle. Ama burapa olup bitenleri görmeyen tam yüz milyon arap var.»

«Yahudiler. Onlar hayvandan başka birşey değil. Biz savunmasızdık, buna rağmen bize saldırdılar.»

«Radyoya göre dün biz büyük bir zafer kazanmışız. Tel-Aviv'de bir okul otobüsü havaya uçurulmuş ve otuz çocuk ölmüş.

Sanırım bu marifetımizden hoşlanmadıklarını anlatmak için saldırdılar bize.»

«Kardeşlik örgütü yöneticileri haklı,» dedi Leyla. «Onları durdurmanın tek çaresi hepsini yoketmek.»

Hamit, sessiz sessiz genç kızı süzdü, sonra elini cebine atıp bir sigara çıkardı, yaktı. Dumanını için çektikten sonra, burun deliklerinden dışarı savurdu. «Gel, küçüğüm, şimdi bunları bırakalım. Burada yapılacak bir işimiz kalmadı. Üstelik yolumuz da daha çok uzun.»

«Kalıp ölüleri gömmelerine yardım etsek.»

Hamit, arkayı işaret eti. Leyla, arkasına döndüğü zaman askerlerin cesetleri aradıklarını gördü. «Şu anda, onlar işe yarayacak birşeyler aramakla meşguller. Daha sora da bulduklarını birbirlerine kaptırmamak için dövüşecekler. Ondan sonra da geriye bir sen kalacaksın. Senden başka kadın yok.»

Leyla, birşey diyemeden şaşkın şaşkın Hamit'e baktı.

«Yoldaşlarımızı huzura kavuşturma çabasının yirmi otuz erkeği birden memnun etmek anlamına gelebileceğini sanırım hiç düşünmemişsindir.»

«Adamların arkamızdan gelmeyeceklerini nereden biliyorsun?»

Hamit hemen eğildi, yerden birşey aldı. Leyla, ilk kez onun elinde otomatik bir silâh bulunduğunu farketmişti.

«Sen bunu bekliyor muydun?»

Hamit, omuzlarını silkti, «Sana mesleğimin askerlik olduğunu söylemiştim. Bu silâhlar, oturduğum sıranın altında duruyordu. Kamyondan atlarken silâhları alıverdim. Ayrıca içimde bir garip duygu vardı. On'üç sayısının uğursuz olduğunu da sana söylemedim mi?»

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bedir, karşıdan Jordana'yı izledi. Karısından memnundu. En doğru kararı vermişti. Jordana onun aradığı denge unsuruydu. Karısı şimdi de Hutchinson'lara iyi geceler dilemekle meşgüldü. Jordana, iş adamlarının eşleri üzerinde olumlu bir etki yaratmıştı. Bunun da Banka yöneticileriyle kendisinin arasındaki ilişkiyi etkileyeceği muhakkaktı. Artık tam bir işbirliği kurulacaktı.

Hiç kuşkusuz, Bedir'in yeni kâr paylaşma teklifinin de önemli katkısı olmuştu. Kârın yüzde onbeşini çalışanlara dağıtmak hiç de kötü olmamıştı. Herkeste bulunan ortak bir özellik varsa o da elindekinden daha fazlaya sahip olmasıydı.

Joe Hutchinson, Bedir'in yanına geldi. O dolgun California şivesiyle, «Buraya geldiğinize çok sevindim,» dedi. «Birlikte çalıştığın kimsenin seninle aynı fikri paylaşması çok iyi birşey.»

Bedir, «Ben de sonuçtan memnunum, dostum,» dedi.

Hutchinson, karısına bakarak, «Hanımlar da iyi anlaştılar,» dedi. «Sizin hanım Dolly'yi gelecek yaz Güney Fransa'ya davet etmiş.»

«Güzel.» Bedir, gülümsedi. «Siz de gelin. İyi eğleniriz.»

Californialı gözünü kırparak sırıttı «O Fransız bebeklerinin övgüsünü çok dinledim. Bu bebekoların plâjlarda, yarı çıplak dolaştıkları doğru mu.»

«Hepsi değil, bazıları.»

«Öyleyse geldim gitti. Savaş sırasında Avrupa'ya kadar bir türlü gidemedim. Kuzey Afrika'da tıkıldım kaldım. Orada gör-

düğüm kadınlar ise zenci fahişelerdi sadece. Aklı başında bir erkek o kadınlara elini bile değdirmek istemez.»

Besbelli Hutchinson, Arap ülkelerinden sözettiğini bilmiyordu. Kuzey Afrika ülkelerinin insanlarıyla karşısında duran bu adam arasında herhangi bir ilişki olabileceğini aklına getirmemişti.

Bedir, «Savaş çok kötü bir devreydi,» dedi.

«Sizin aileniz de savaşa katılmış mıydı?»

«Yoo, pek katılmış sayılmaz. Bizim ülkemiz pek küçüktür, ve sanırım hiç kimse bu küçücük ülke uğruna savaşmayı gerekli bulmadı.»

Bedir, bu arada Emir Feyyad'ın Almanlarla bir anlaşma yaptığını ve Almanya savaşı kazandığı takdirde ülkedeki petrolün işletilmesini Almanlara devretmeyi göze aldığını anlatmadı.

Hutchinson sordu:

«Siz ne dersiniz, acaba, Ortadoğuda yeni bir savaş çıkacak mı?»

Bedir, adamın gözlerinin içine baktı:

«Siz ne düşünüyorsunuz bu konuda?»

«Valla, eğer herhangi bir çatışma çıkarsa, şu adamların analarından emdikleri sütü burunlarından getirin. Artık şu hınzır yahudilerin hadlerini bildirme zamanı geldi.»

Bedir, «Yahudi müşterimiz pek fazla olmasa gerek değil mi.» diye sordu.

Bankacı hararetle, «Hayır, efendim,» dedi. «Onlara cesaret vermediğimiz için bizim bankaya gelmiyorlar.»

«Acaba Rancho del Sol işinin geri kalmasının da nedeni bu muydu? Yani kuruculardan bazılarının Yahudi olması mıydı?»

Hunchinson, «Neden bu olsa gerek,» dedi. «Bu adamlar, Los Angeles'teki Yahudi bankalarıyla iş görmek istediler.»

«Ben de merak etmiştim. Birisi bana fiyatı düşürdüğümüzü söylemişti. IA,' onlara parayı birinci dereceden vermiş biz ise yüzde yarım oranında düşük faizle vermişiz.»

Hutchinson, «Yahudiler sırf bizi zor durumda bırakmak için bu teklifi yaptılar,» dedi.

«Bir daha sefere siz de hemen harekete geçin. Bankamızın, diğer kuruluşlarla rekabet etmesini isterim.»

«Yahudi olsalar da mı?»

Bedir'in sesi boğuklaştı. «Yanlış anlamayın. Biz şimdi dolardan sözediyoruz. Amerikan doları. Bu anlaşmayı yapabilseydik, üç yılda iki milyon dolar kazanacaktık. Yüzde bir buçuk arttırma yapsaydık bile bir buçuk milyon dolar kazanmamız işten değildi. İşte ben böyle parayı elden kaçırmak istemem.»

«Ama Yahudiler nasıl olsa bizi geride bırakacaklardı.»

«Belki. Ama bundan sonra diğer bankalarla eşit şartlar altında çalışacağımızı unutmayalım.»

Hutchinson, «Pekâlâ, patron sizsiniz, nasıl isterseniz öyle olsun.»

Bedir, «Aklıma gelmişken sorayım,» dedi. «Eğlence Kenti için verdiğiniz rakam kesin miydi?»

«Evet. Oniki milyon dolar. Japonlar, bunu yükseltmeye çalıştılar.»

«İşi elden kaçırmayın sakın.»

«Durun bir dakika. Bizim o kadar hazır paramız yok ki.»

«Ben işi alın demedim, kaçırmayın dedim. Hafta sonuna kadar iyi bir ortak kazanacağımızı sanıyorum.»

İşler yolunda giderse Bedir de banka da bir kuruş harcamadan kâr sağlayacaklardı. Japonlar, altı milyon dolar yatıracaklardı. Paranın öbür yarısı ise Bedir'in Ortadoğu'daki kuruluşları gönderecekti ve bu parayı New York'taki banka işletecekti ve böylece Bedir de üç koldan kâr sağlayacaktı. Banka, paradan faiz ve pay alacaktı. Bedir de Japon konsorsiyumundaki hissesinden kâr alacaktı. Şu para denen nesnenin kendi kendini besleyip gelişmesine de şaşmamak elde değildi.

Nihayet Hutchinson'lar da gitmişlerdi. Jordana salona döndü. Yorgun bir halde koltuğa çöktü. «Allahım, bir türlü inanamıyorum,» diye mırıldandı.

Bedir gülümsedi, «Niye inanamıyorsun?»

«Yeryüzünde hâlâ böyle insanların bulunabileceğine. Artık soyları tükenmiştir diye düşünüyordum. Bunları çocukluğumdan beri bilirim.»

«İnsanların aslında pek de değişmediklerini zamanla anlayacaksın.»

«Yoo, bence insanlar çok değişiyorlar. Sen değiştin. Ben de değiştim.»

Bedir, karısının gözlerinin içine baktı, «Değişme mutlaka iyi bir sonuca ulaşmak uğruna gerçekleştirilmez değil mi?»

«Duygulara bağlı bu. O tür yaşantıya geri dönebileceğimi hiç sanmam. Sen de evine dönüp orada kalamazsın tabiî.»

Bedir susuyordu. Karısı bir bakıma haklıydı. Evine dönüp de babası gibi yaşaması olacak şey değildi. Yeryüzünde durmadan büyük değişiklikler oluyordu.

Jordana, gözlerini kocasına dikerek, «Bir sigara tüttürsem iyi olacak,» dedi. «Acaba Cabirde o özel haşhaşından var mıdır?»

«Mutlaka vardır.» Bedir, böyle diyerek ellerini çırptı.

Cabir hemen yan odadan içeri girmişti. «Buyurun, efendim.»

Bedir, arapça hızlı hızlı konuştu. Biraz sonra da Cabir elinde gümüş bir sigara tabakasıyla geri dönmüştü. Kutuyu Jordana'ya uzattı. Sigaralar gayet düzgün sarılmışlardı, uçlarına da mantar yerleştirilmişti. Jordana bir sigara aldı. Cabir de tabakayı Jordana'nın önündeki sehpanın üzerine bırakıp bir kibrit yaktı. Kibritin ateşini büyük bir dikkatle sigaraya tuttu. Öyle ki, kibritin ucu sigaraya şöyle bir değmiş, ısının yayılmasına fırsat kalmamıştı. Bedir'in sigarasını da aynı şekilde yaktı.

Jordana, «Eksik olma,» dedi.

Cabir, saygılı bir tavırla hanımını selâmladı. «Bu benim için bir şereftir, hanımefendi,» dedi, sonra da sessizce odadan çıktı.

Jordana, sigaranın dumanlarını iyice ciğerlerine çekti. Sigaranın uyuşturucu etkisini hissetmeye başlamıştı bile. «Bu çok güzel,» dedi. «Hiç kimse şu sigaraları Cabir gibi güzel yapamıyor.»

«Haşhaşını kendi ailesi yetiştiriyor. Babamın doğduğu yerin yakınında, küçük bir çiftlikte yetiştiriyorlar. Araplar, rüyaların da bundan meydana geldiğine inanırlar.»

Jordana birden güldü:

«Buna inanmakta haklılar. Şimdiden kafam dumanlandı. Artık yorgunluğum da geçti.»

«Benim de.» Bedir, karısının karşısındaki koltuğa oturdu Sigarasını kül tablasına bıraktıktan sonra Jordana'nın elini tut-

tu. «Ne yapmak istersin?»

Jordana, Bedir'in yüzüne baktı. Birdenbire gözleri yaşlarla doldu. «Geriye dönmek isterim. Tanıştığımız günlere geri dönüp her şeye yeniden başlamak isterim.»

Bedir bir an sustuktan sonra, «Ben de,» diye mırıldandı. «Ben de bunu isterim ama dönemeyiz.»

Jordana'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Kocasına dalgın dalgın baktı, sonra elleriyle yüzünü örttü. «Bedir, Bedir,» diye hıçkırdı. «Bize ne oldu böyle? O zamanlar birbirimizi ne kadar çok seviyorduk.»

Bedir karısının başını göğsüne çekti, gözlerini boşluğa dikti. Sonra kulağına fısıldadı. «Ne oldu bilmiyorum, Jordana.» Karısını ilk gördüğü gün onun güzelliğine nasıl da hayran kaldığını düşünüyordu.

Kardan yansıyan o beyaz kör edici ışığı ve tören alanını çevreleyen beyaz binaları hatırladı. 1961 yılının ocak ayıydı. Dünyanın en büyük ülkesi, John F. Kennedy adındaki yeni başkanın yemin törenine hazırlanıyordu.

Altı ay önce. Ortadoğu'da hiç kimse bu genç adamın ismini bilmiyordu. Derken birdenbire Demokrat Parti'nin Başkan adayı seçilivermişti ve Emir'den gelen telgrafta şöyle deniyordu: 'Kennedy'nin Ortadoğu politikası nedir?'

Bedir'in bu telgrafa verdiği cevap gayet kısa ve kesin olmuştu: 'İsrail'i tutuyor. Fazla birşey bilinmiyor.'

Ertesi gün aldığı telefon çağrısında da konuşma gayet kısa geçmişti. Emir, «Nixon kampanyasına bir milyon dolar bağışta bulunmanın çarelerini ara.»

«Bu pek kolay olmaz. Amerika Birleşik Devletleri bu seçim kampanyasıyla ilgili bağışlar konusunda pek titiz davranıyor. Bu işin acayip kuralları var.»

Emir, hafifçe güldü. «Politikacılar dünyanın her yerinde aynıdır. Mutlaka bir yolunu bulursun sen. Elli altıda İngilizlerle Fransızlar Süveyş Kanalını ele geçirmeye kalkıştıkları zaman Bay Nixon da Bay Eisenhower de bize karşı gayet iyi davran-

dılar. Şimdi de hiç değilse minnetimizin derecesini onlara göstermeliyiz.»

Bedir, «Birşeyler yapmaya çalışacağım. Fakat her ihtimale karşı Kennedy Kampanyasına da biraz katkıda bulunsak iyi ederiz,» diye cevapladı.

Emir sordu. «Niçin? Bu adamın kazanma şansı var mı diyorsun?»

«Yapılan incelemelere bakılırsa yok ama Amerika bu, belli olmaz. Hiç kimse önceden birşey diyemez.»

«Bu işi sana bırakıyorum. Artık senin de bir Araptan çok Amerikalı olduğuna inanmaya başladım.»

Bedir güldü, «Amerikalılar böyle düşünmüyorlar.»

Emir sordu: «Karınla kızların nasıllar?»

«Hepsi iyiler. Onlarla dün gece görüştüm. Beyrut'talar.»

Emir, «Evini bir ziyaret etsen iyi olur,» dedi. «Hâlâ şu söz verdiğin erkek varisi beklediğimi unutma. En kısa sürede varisimi görmek istiyorum. Biliyorsun, günden güne gençleşmiyorum, aksine yaşlanıyorum.»

«Allah uzun ömür versin. Sizi başımızdan eksik etmesin.»

Emir, kısık bir sesle güldü. «Bu dünyada değil de Cennette yaşamak isterim.»

Bedir, telefonu kaparken pek düşünceliydi. Emir öyle durup dururken bir nedeni olmadan lâf olsun diye birşeyler söyleyen tiplerden değildi. Acaba Meryem'in bundan sonra çocuk doğuramayacağını öğrenmiş miydi? Eğer öğrenmiş olsaydı, Bedir'e erkek varis işini sormazdı.

Hemen karısından boşanıp bir başkasıyla evlenmesini salık verirdi. İslâm yasalarına göre kısırlık boşanma nedeni olabiliyordu. Ama Bedir bunu yapmaya pek istekli görünmüyordu. Hani Meryem'e de âşık olduğundan değildi. Hiç bir zaman birbirlerine aşkla bağlanmamışlardı. Hele evlendikten sonra ortak yanları hemen hiç kalmamıştı. Meryem fazla tutucuydu. Avrupa ve Amerika'dan nefret ediyordu. Sadece kendi çevresinde, alıştığı koşullar altında yaşadığı zaman mutlu olabiliyordu. Bedir, gerçekten en önemli meselenin bu olduğunu düşündü. Meryem fazla Araptı. Bir başka Arap kadınıyla daha evlenmek düşüncesini de Bedir benimsemiyordu.

Belki de Emir haklıydı. Belki gerçekten kendisi fazla Amerikalı olmuştu. Zira, Batılı kadınları kendi ülkesinin kadınlarına kesinlikle tercih ediyordu. Bu kadınlarda, Arap kadınlarında görülmeyen bir değişik hava, bir başka görünüş, bir özgürlük vardı.

Bedir, Başkanlık kampanyasına para yardımında bulunmayı başarmıştı. İki adaya da yardım etmişti. İki tarafın da tanınmış kişileri arasında Emir'in dostları vardı. Para yardımı gerçekten makbule geçmişti ve Emir'e yemin törenini hazırlayan komiteden özel bir davetiye gelmişti. Emir, sağlık durumunu bahane ederek törene gelemeyeceğini bildirmiş ve Bedir'i kendisinin yerine özel temsilci olarak göndereceğini belirtmişti.

Bedir, yabancı ülkelerin temsilcilerine ayrılan bölmedeydi. Yemin töreninin yapılacağı kürsüye hayli yakında bulunduğu yer. Bedir, içine kalın çamaşır giymiş olmasına rağmen soğuktan donacak hale gelmişti. Rüzgârdan uçmasın diye iyice başına geçirdiği yuvarlak tepeli şapka da başını sıcak tutmaya yetmiyordu.

Çevresine bakındı. Diplomatların bazıları ve eşleri soğuğa karşı daha koruyucu tedbirler almışlardı. Eh, bunlar Bedir'den daha yaşlı kimselerdi ve belki daha önce de bu tür törenlere katılmışlardı. Diplomatların gümüş rengi mataraları durmadan dudaklarına götürdüklerini farkediyordu. Tribündekilerin çoğunun ellerinde termos vardı.

Bedir, saatine bir göz attı. Onikiyi çeyrek geçiyordu. Geç kalmışlardı. Törenin tam öğle vakti başlayacağı bildirilmişti. Elini cebine sokup güneş gözlüğünü çıkardı. Gözleri güneşten ve kardan fazla rahatsız oluyordu. Ancak gözlüğü gözüne takmasıyla çıkarması bir oldu. Davetlilerin hiç biri güneş gözlüğü takmamıştı. Kalabalık arasında bir kaynaşma oldu. Alkışlar başladığı zaman Bedir'de başını kaldırıp baktı. Yeni seçilen Başkan kürsüye geliyordu.

Genç başkan sert ve emin adımlarla kürsüye yaklaşırken Bedir bu adamın cesur, gözüpek ve dinç bir erkek olduğunu düşündü. Soğuk onu hiç rahatsız etmemişti. Orada bulunanlar arasında palto ve şapka giymemiş tek kişi de genç Başkandı.

Biraz sonra bir papaz kürsüye geldi ve başkana yemin et-

tirdi. Bu papazın da sesi papazların hepsinin olduğu gibi ince ve monotondu. Ancak genç Başkan ellerini birbirine dayamış, başı saygılı bir tavırla hafifçe öne eğilmiş büyük bir dikkatle papazı dinliyordu. Bedir, Allah böylesine soğuk bir günde bu derece uzun dua edilmesini herhalde istemezdi diye düşündü.

Papaz sözlerini bitirince bir başka adam mikrofonların önüne getirildi. Yaşlıydı. Saçları bembeyazdı, yüzü de arkalarındaki granit taşlardan yontulmuş gibi gayet keskin hatlıydı. Bu adam Amerikanın en ünlü ozanlarından Robert Frost'tu.

Yaşlı adam konuşmaya başlamıştı. Bu dondurucu soğukta ağzından çıkan hava duman oluveriyordu. Bedir, konuşmacının sözlerini anlayamamıştı. Bir saniye sonra da adam sustu. Bir aksilik olmuştu.

Bir başka adam, kürsüye yaklaştı. Geniş kenarlı şapkasını, konuşmacının önüne tuttu. Besbelli güneş, yaşlı adamın gözlerini kamaştırmış, kâğıttaki yazıları okuyamamıştı. Kalabalık arasında bir fısıldaşma oldu. Şapkasını tutan adam Lyndon Johnson'du. Yani müstakbel Başkan Yardımcısı. Yaşlı konuşmacı, ona birşeyler söyleyince, Başkan Yardımcısı da geri çekildi. Bunun üzerine yaşlı adam ezbere bir şiir okumaya başladı. Sesi hoparlörlerden çevreye yayılıyordu ama Bedir artık dinlemiyordu. Başkanın üç sıra arkasında duran bir genç kız dikkatini çekmişti.

Kız galiba uzun boyluydu ama Bedir şimdilik bundan pek emin değildi. Davetlilerin hepsi töreni izleyebilsinler diye sıralar basamak basamak yapılmıştı. Genç kızın başı açıktı. Uzun sarı saçları güneşten yanmış yüzünü çerçeveliyordu. Parlak mavi gözleri vardı. Elmacık kemikleri çıkıktı, çenesi de kare biçimindeydi. Ozanı dinlerken dolgun dudakları aralanmış bembeyaz ve düzgün dişleri meydana çıkmıştı. Ozan şiirini bitirdiği zaman genç kız da gülümsedi, güldü ve hararetli hararetli alkışladı. Bedir nedense bu kızın California'lı olması gerektiğini düşünmüştü.

Sonra Başkan tekrar konuşmaya başladı. Tören pek kısa sürmüştü. Başkan yemin töreninden sonra kısa bir konuşma yaptı. Bedir, Başkanı dikkatle dinlemişti.

Başkanın söylediği sözler, Bedir'i şaşırtmıştı. Başkanın Kuran'ı okuyup okumadığını da ayrıca merak etmişti. Şu söz-

ler pekâlâ Kuran'ı Kerim'den alınmış olabilirdi: «Uygarlık bir zaaf belirtisi değildir, samimiyet ise her zaman ispatlanması gereken bir özelliktir.»

Başkan konuşmasını bitirince Bedir de sarışın kızı araştırdı ama kız kaybolmuştu. Dağılan kalabalığın arasında kızı bulmaya çalıştı fakat göremedi.

Bedir o gün öğleden sonra oteldeki dairesinde dinlendiği sürece sarışın kızın yüzü gözlerinin önünden gitmedi. Töreni televizyonda da birkaç kez seyretti. Belki kızı tekrar görürüm ümidiyle katlanmıştı bu sıkıntıya, fakat kamera hep başka taraflardan görüntü almıştı.

Şimdi geriye bir tek fırsat kalıyordu. Bedir'in masasının üzerinde dört balo davetiyesi vardı. Başkan, kendisinin onuruna verilen bu dört baloya da uğrayacağını vadetmişti. Bedir, o kızın da bu balolardan birine gideceğini düşündü. Ama hangisine? İşte zihnini kurcalayan soru buydu.

Ama sorunun cevabı da basitti. Bedir, baloların hepsine gidecekti. Başkan bunu yapabildikten sonra Bedir niye yapamasındı.

ONUNCU BÖLÜM

Bedir, balolarda ancak birer saat kalabildi. Hepsi de birbirine benziyordu. Salonlar sarhoş ya da ayık danseden, konuşan ya da amaçsız bir halde oradan oraya gezinenlerle doluydu. Balolara gidenlerin tek ortak özelliği de hepsinin Demokrat olması ve sekiz yıl karanlıkta kaldıktan sonra nihayet güneş yüzü görebildikleri için büyük bir sevinç duymalarıydı. Bedir, biraz sonra ülkede Cumhuriyetçileri tutan kimse kalmış mıdır diye oldukça meraklandı.

Tam Başkan ikinci baloya gitmek üzere salondan ayrıldığı sırada Bedir de Birinci balonun yapıldığı salona gelmişti. Gözleri büyük bir dikkatle salonu taradı Washington'da bu kadar çok sarışın kadın bulunduğunu o güne kadar farketmemişti. Ancak bu sarışınların hiç biri de Bedir'in aradığı sarışın güzel değildi. Genç adam bara gidip kendine bir kadeh şampanya ısmarladı.

Bir adam yanına gelip, Bedir'i kolundan yakaladı, «Onu gördün mü?» diye heyecanla sordu.

«Kimi gördün mü?»

«Canım elbette Başkanı, kimi olacak?» diye öbür adam sinirli bir sesle sordu, «Başka kimi sorabilirim?»

Bedir gülümsedi: «Onu gördüm.»

«Müthiş adam değil mi?» Yabancı gülümsedi ve sorusuna cevap verilmesini beklemeden Bedir'in yanından uzaklaştı.

Bedir, içkisini tezgâha bıraktı, ikinci baloya bir göz atmaya karar verdi. Allahtan ki, balonun verildiği yer pek uzakta de-

ğildi, zira yerler de donmuş, kayganlaşmıştı. Gene Bedir salona vardığı zaman Başkan'ın az önce dışarı çıktığını öğrendi. Bedir, salonu kolaçan etti, aradığı sarışın kızın orada olmadığını anlayınca bir içki bile içmeden oradan ayrıldı.

Üçüncü baloya tam bir dansın ortasında varmıştı. Çiftler, o kalabalığın arasında dansetmeye çalışıyorlardı.

Bedir, danseden çiftlerin arasından zorlukla kendine yol açarak ilerledi. Bir adamın omuzuna vurdu, «Ne var burada?» diye sordu.

«Başkan bir kızla dansediyor.» Adam, başını arkaya çevirmek zahmetine bile katlanmadan bu cevabı vermişti.

Dans pistinin bir ucunda flâşlar parlıyordu. Bedir, o tarafa yürüdü. Geçerken bir kadının, suçlayıcı bir sesle, «Başkan niye Jackie'yle dansetmiyor sanki?» diye homurdandığını duydu.

Kadının kocası da, «Böyle şeyleri yapmak zorunda o, Mary. Siyaset bu,» diye cevap verdi.

Kadın gene homurdandı: «Peki, niçin hep güzel bir kızla dansediyor. Böyle yapması da zorunlu mu? Seçim kampanyasında ölesiye çalıştığımız halde bizlerden biriyle dansetmek aklına bile gelmedi.»

Bedir, pistin kenarına varmıştı. Fotoğrafçılarla filmciler, Başkanın fotoğraflarını çekebilmek için birbirlerini itip kakıyorlardı. Bedir, bir an için araya sıkışıp kaldı, yerinden kıpırdayamadı. Sonra fotoğrafçılardan da uzaklaşmayı başardı.

Başkanla damının çevresinde küçük bir boşluk kalmıştı. Danseden diğer çiftler yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Başkanın çevresinde yarım daire meydana getirip şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı. Bedir de aynı şeyi yaptı. Başkan, Bedir'in beğendiği kızla dansediyordu.

Birden genç adamın fena halde canı sıkıldı. Başkanla sarışın kızın gülüşüp konuşmalarından, birbirlerini pek iyi tanıdıkları anlaşılıyordu. Bedir, kendisini de kızı da tanıyan birini bulmaktan umudu kesmişti. İnsan kalkıp da Amerika Cumhurbaşkanından kendisini bir kızla tanıştırmasını da isteyemezdi ya. Ayrıca Başkanla ilgili bazı öyküler, Bedir'in de kulağına çalınmıştı. Başkanın hanımlarla arası pek iyiydi.

Bedir, dansedenleri izlerken orkestra sustu, Başkanla sarı-

şın genç kız da pistten ayrılmaya hazırlandılar. Çevrelerini büyük bir kalabalık sarıvermişti. Fotoğrafçılar boyuna fotoğraf çekiyorlardı. Derken Başkan, kıza döndü. Gülümseyerek bir şey söyledi. Kız da başını salladı ve Başkan arkasını dönüp yürümeye başladı. Kalabalık Başkanın peşinden gidiyordu. Hemen bir kaç saniye sonra sarışın kız, salonda yalnız kalıvermişti.

Bedir, derin bir soluk alıp kızın yanına gitti: «Küçük hanım.»

Sarışın kız, yakından uzaktan göründüğünden çok daha güzeldi.

«Buyrun efendim?» diye Bedir'in çağrısına karşılık verdi. Sesi gayet alçaktı ve şivesi de biraz Batı şivesini andırıyordu. «Amerika Cumhurbaşkanıyla dansetmek nasıl birşey.»

«Garip bir soru bu.»

«Adınız nedir?»

«Siz gazeteci misiniz?

Bedir, «Hayır,» diye cevap verdi. «Siz Başkanı iyi mi tanıyorsunuz?»

«Gazeteci olmadığınızı söylediğiniz halde pek çok soru soruyorsunuz.»

Bedir gülümsedi, «Gerçekten öyle. Fakat buradan çekip gitmenizi önlemek için de başka bir çare bulamadım.»

Sarışın kız, ilk kez Bedir'e baktı. «Ama ben bir çare biliyorum. Niye benimle dansetmiyorsunuz?»

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Kızın adı Jordana Mason'du, San Francisco'da doğup büyümüştü. Yani Bedir bir tahmininde haklı çıkmıştı böylece. Jordana, California'lıydı. O daha küçük bir çocukken annesiyle babası ayrılmıştı. Daha sonra ikisi de evlenmişti, ama aralarındaki dostça ilişki hâlâ devam ediyor ve Jordana annesinin yanında oturmasına rağmen babasıyla da sık sık buluşabiliyordu. Ondokuz yaşındaydı, Berkeley Kolejinde okuyordu. Öğrencilerin düzenledikleri Kennedy Kampanyasının yöneticilerindendi. Baloya davet edilmesinin nedeni de buydu.

Jordana, San Francisco'da, Başkan adayının yanına gitmeyi başarmıştı. Başkan adayının basın danışmanları onun öğrencilerle birarada fotoğrafların çekilmesine özellikle önem vermişlerdi. Başkan adayı da seçimi kazandığı takdirde Jordana'ya Başkanlık balosu için bir davetiye göndereceğini vadetmişti.

Jordana, Başkanın bu sözünü hatırlayacağını düşünecek kadar saf değildi. Başkanın zihnini kurcalayan bundan çok daha önemli meseleler olduğundan da emindi. Bir sabah postadan davetiyeyi alınca da çok şaşmasının nedeni buydu.

Jordana büyük bir heyecan içinde annesine, «Ne harikulâde değil mi?» demişti.

Annesi bu davet işine pek sevinmemişti. Ailenin tümü koyu Cumhuriyetçiydi.

Annesi: «İnşallah baloya giderken senin yanına bir büyük katarlar,» dedi.

Jordana, «Anneciğim, 1900 yılında değiliz. 1960 yılındayız. Ben artık yetişkin bir kızım. Kendimi idare edebilirim.»

Annesi yumuşak bir sesle, «Elbette kendini idare edebilirsin, yavrum,» dedi. «Fakat sana iyi bir otel ya da kalacak yer buldular mı bakalım? Sonra yol paranı kim ödeyecek?»

«Bütün bu engelleri kendi başıma çözümlemek zorundayım. Davetiye sadece baloda geçerli. Üzerinde de Başkanla aynı tribünde olacağımı belirtmişler.»

«Ne dersen de, bu iş benim pek hoşuma gitmedi. Bana kalırsa, sen bu işi bir babana açsan iyi edersin.»

Jordana, babasını aramıştı. O da annesinden farklı düşünmüyordu, fakat bu davetin kızı için ne derece büyük önem taşıdığını anlamıştı. Ona Kennedy'nin özellikleri hakkında bilgi verdi, kötü ününden sözetti. Hem bu adam da artık Cumhurbaşkanı seçildiğine göre, eski alışkanlıklarından biraz olsun vazgeçmek zorunda kalacaktı. Jordana'nın biletini almasına izin vermişti. Fakat annesiyle birlikte oradaki tanıdıkları araştırıp içlerinden birinin evinde geceyi geçirip geçiremeyeceğini öğrenmesi için sabırsızlanıyordu. Washington'daki otellerin adları kötüye çıkmıştı. Bu otellerde Güneyden gelme binbir çeşit insan, zenci politikacılar ve yabancılar kalıyordu. Hepsi de başkandan birşeyler koparmak için buraya gelmişlerdi. Sonunda aile dostlarının hepsinin de Cumhuriyetçi olduğunu farkettiler ve Jordana'nın bir otelde kalmasının zorunluluğuna, inandılar.

Bedir, bütün bunları o ilk dans sırasında öğremişti. Dans bittikten sonra genç adam Jordana'yı şöyle sakin bir köşeye götürüp onunla rahat rahat konuşmak istedi. Balo salonunun yanındaki küçük salonda boş bir masa bulabildiler. Garsonlar dört bir yandan yağan siparişleri yerine getirmek için çırpınıp duruyorlardı.

Bedir, meseleyi gayet basit bir şekilde çözümleyiverdi. Elini sallayarak şef garsonun dikkatini çekmeyi başardı. Elinde bir on dolarlık bir banknot tutuyordu. Biraz sonra masalarına bir şişe Dom Perignon şampanyası getirildi.

Jordana, «Aman bu çok pahalı bir içki,» dedi. «Parasını ödeyebilecek misiniz?»

Bedir, ilgisiz bir tavırla, «Ödeyebileceğimi sanıyorum, de-

di. Kadehini kaldırdı. «Washington'un en güzel kızına.»

Jordana güldü:

«En güzel olduğumu nereden biliyorsunuz. Kızların hepsini görmediniz ki?»

«Yeteri kadarını gördüm. Gördüklerim bana yeter.»

Jordana içkisini yudumladı. «Aman ne nefis bu. California Şampanyalarının da Fransızlarınkiler kadar güzel olduğunu söylerler ama bizim şampanyalarımız hiç de böyle değildir.»

«California Şampanyaları da kötü değil.»

Jordana suçlayıcı bir tavırla: «Bahse girerim ki, California şampanyalarını hiç tatmamışsınızdır,» dedi.

Bedir güldü:

«Harvard'a gittim, ayrıca Stanford'da da bir kaç yıl kaldım.»

«Ne iş yaparsınız?»

«İş adamıyım.»

Jordana kuşkulu kuşkulu Bedir'e baktı. «İş adamı olmak için daha hayli genç sayılırsınız.»

«Bu zamanda yaşın hiç önemi yok. Baksanıza Kennedy de daha kırk üç yaşında ama Başkan oldu.»

«Siz kırk üç yaşında değilsiniz. Sahi, kaç yaşındasınız?»

Bedir, kadehleri yeniden doldururken, «Canım iş adamı olmaya yetecek kadar yaşlı sayılırım,» dedi. Konuyu değiştirdi. Kıza, «Buradan ne zaman ayrılmayı düşünüyorsunuz?» diye sordu.

«Yarın sabah.»

«Gitmeyin. Sizi bulabilmek için bunca zahmete katlandıktan sonra birdenbire kaybolmanıza izin veremem.»

Jordana güldü. «Pazartesi günü okulda olmam gerekiyor.» Genç kızın kaşları çatıldı, «Beni bulabilmek için büyük zahmetlere katlanmak da ne demek oluyor?»

«Sizi bugün yemin töreninde görmüştüm. Sizi bir türlü aklımdan çıkaramayınca, sizi buluncaya kadar baloları dolaşmaya karar verdim.»

«Ciddi mi söylüyorsunuz?»

Bedir, konuşmadan başını salladı.

Jordana önündeki kadehe baktı, «Geri dönmem gerekiyor,»

«İyi ama yarın dönecek değilsiniz ya. Koskoca bir hafta sonu var önümüzde.»

«Burası çok soğuk. Hayatımda bu derece üşüdüğümü hatırlamıyorum. Bu havaya göre giyecek de almadım yanıma.»

«Onun icabına bakarız. Bu gece Acapulco'ya hareket edebiliriz. Orada hava sıcaktır.»

«Bu geç saatte Acapulco'ya giden uçak bulunur mu?»

«Uçak her zaman var.»

Jordana gülümseyerek, «Bu düpedüz çılgınlık,» dedi. «Hem dönüşte San Francisco'ya aktarma yapabileceğimi nereden biliyorsunuz? Meksiko Havayollarının halini biliyorsunuz.»

Bedir, güven dolu bir sesle, «Size bu konuda garanti verebilirim. Ne diyorsunuz?»

Jordana kuşkulu kuşkulu genç adama baktı. «Bilmiyorum. Emin değilim.»

«Neyi bilmiyorsunuz?»

«Bunu niçin yaptığınızı bilmiyorum. Beni tanımıyorsunuz bile.»

«Bu da sizi tanıyabilmek için baş vurulmuş bir çare sayılır.»

Jordana, genç adamın gözlerinin içine baktı: «Bu işden sizin kazancınız ne olacak.»

Bedir de genç kızın gözlerinin içine baktı: «Sizin bana eşlik etmenizin vereceği zevk, en büyük kazancım olacak.»

«Hepsi bu kadar mı? Başka birşey yok mu?»

«Yetmez mi?» Bedir güldü, «Ne düşündüğünüzü bilemem ama ben bir seks delisi değilim. Bu bakımdan hiç korkunuz olmasın.»

«Ama ben daha sizin adınızı bile bilmiyorum.»

«Canım o işi de hallederiz.» Bedir, cüzdanından bir kartvizit çıkarıp kıza uzattı.

Jordana, karta baktı, «BEDİR EL FAY MEDİA Şir. 70, Wall Street, Newyork» diye yüksek sesle okudu MEDİA, bu kelime ne demek oluyor?»

«Şirketimin adı bu. Ortadoğu Gelişme ve Yatırım Şirketi Ortaklığı.»

«Siz Amerikalı değil misiniz?»

«Hayır, değilim. Siz Amerikalı olduğumu mu sandınız?»

«Yoo, yahudi olduğunuzu düşünmüştüm.»

«Niçin?»

«Bilmem ki. Herhalde görünüşünüz beni yanılttı.»

«Pek çok kişi aynı hatayı işliyor. Oysa ben Arabım.»

Jordana tekrar elindeki karta baktı.

Bedir hemen, «Bir aksilik mi var?» diye sordu.

«Yoo, sadece düşünüyordum.» Jordana, başını kaldırıp erkeğe baktı, «Şimdiye kadar hiç böyle birşey yapmadım da.»

«Herşeyin bir ilki olur.»

«Teklifinizi düşünüp kesin cevabımı yarın sabah versem olur mu?»

«Elbette olur. Ancak güneş altında koskoca bir günü kaçırmak da yazık doğrusu.»

Jordana gene bocaladı. «Gerçek mi bu dedikleriniz. İşin ucunda başka bir şey yok ya.»

«Hayır, kesinlikle yok.»

Jordana şampanya kadehini dudaklarına götürüp içkisini bitirdi. «Bu otelde kalıyorum. Yukarı gidip eşyamı toplayayım. Onbeş dakikaya kadar hazır olurum.»

«Güzel.» Bedir, böyle diyerek garsondan hesabı istedi. «Güzel. Burada bir iki yere telefon edip uçuş işini düzene koymak için vakit kalır. Benim eşyamı da alana giderken alırız.»

Araba ağır ağır havaalanına doğru ilerlerken kar tekrar başlamıştı. Cabir, şoförün yanındaki koltuğa oturmuş, sessiz sessiz sigarasını tüttürüyordu.

Jordana, «İnşallah uçağı kaçırmayız,» dedi.

Bedir güvenle, «Kaçırmayız,» diye karşılık verdi.

«Acaba havanın bozuk olması uçağın kalkmasını geciktirir mi dersin?»

«Ben bundan çok daha kötü havalarda uçak yolculuğu yaptım.»

Havaalanı pek tenhaydı. Cabir ile şoför, bavulları alıp Bedir'le Jordana'nın arkasından yürüdüler. Piste çıkış kapısına yaklaştıkları zaman Jordana, «Ben hiç yolcu filân görmüyorum burada,» dedi. «Alanda uçak bulunduğundan emin misin?»

Bedir gülümsedi, «Elbette bir uçak var.»

Jordana, ancak uçağın merdivenlerini tırmandıktan sonra

özel bir uçakla yolculuk yapacağını anlamıştı. Merdivenin başına gelince durup arkasına döndü.

Bedir, hemen başını sallayarak genç kıza güven vermeye çalıştı.

Kabin memuru hemen kapının arkasında onları bekliyordu. «İyi akşamlar, Madam. İyi akşamlar. Bay El Fay.» Memur, Jordana'ya döndü, «İzin verirseniz size yerinizi göstereyim.»

Kabin memuru, Jordana'yı geniş ve rahat bir koltuğun önüne götürdü. Paltosunu aldı. Sonra uzanıp, emniyet kemerini bağlamaya çalıştı, «Rahat mısınız. Madam?»

«Çok rahatım, teşekkür ederim.»

Kabin memuru da, «Birşey değil, Madam,» deyip oradan uzaklaştı.

Bedir de genç kızın yanına oturup güvenlik kemerini bağladı. Bir saniye sonra kabin memuru elinde bir Dom-Perignon şişesi ve iki kadehle geri gelmişti. Bedir'in bir işareti üzerine kadehleri doldurup oradan ayrıldı.

Bedir, kadehini kaldırdı, «Doğu yıldızına hoş geldiniz.»

«Özel uçağınla yolculuk yapacağımızı bana söylemedin.»

«Sormadın ki. Sadece alanda uçak bulunup bulunmadığını öğrenmek istedin.»

Jordana, şampanyayı yudumladı. «Çok güzel bu. Biliyor musun, bir kız, böyle güzel bir içkiyle kolayca tavlanır.»

Bedir gülümsedi:

«Ben daha kötüsünü de aklıma getirebilirim.»

Uçak, pistte ilerlemeye başlamıştı. Jordana hemen uzanıp Erkeğin elini tuttu, «Uçak kalkarken hep sinirlenir, heyecanlanırım.»

Bedir, kızın elini tutup gülümsedi. «Buna sevindim. Fakat korkacak birşey de yok. Uçakta gayet becerikli ve bilgili iki pilot görevli.»

Jordana, dışarıya baktı, «Ama bu havada fazla birşey göremezler ki.»

«Pilotların birşey görmeleri gerekli değil. Herşey radar ve çeşitli aletlerle düzenleniyor.»

Jet motorlarının gürültüsü duyuldu ve hemen bir saniye sonra da havalandılar. Karın ve bulutların üzerinde, yıldızlarla

dolu gökyüzüne ulaştıkları zaman Jordana başını yana çevirdi ve elini hâlâ erkeğin avucundan çekmemiş olduğunu farketti. Başını kaldırıp erkeğin yüzüne baktı yumuşak bir sesle, «Sen garip bir adamsın,» dedi. «Böyle şeyleri sık sık yapıyor musun?»

«Hayır. Ben de ilk kez böyle bir serüvene atılıyorum.»

Jordana düşünceli düşünceli içkisini yudumladı, «Niye beni seçtin?» diye sordu.

Bedir'in gözleri, gökyüzü gibi lâcivertti. «Galiba ilk görüşte sana aşık oldum.»

Kabin memuru geri geldi. Kadehleri tekrar doldurdu ve gözden kayboldu. Jordana, içkisinden birkaç yudum içti, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Bedir'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce de, «Aklıma çok komik birşey geldi,» dedi.

«Anlat bakalım.»

«Gördüğüm filmlerin hepsinde Şeyh, atıyla çölden gelir, kızı, terkisine alır ve dört nala gecenin sonsuz karanlığında kaybolur. Bir bakıma senin yaptığın da bu değil mi?»

Bedir gülümsedi, «Öyle olması gerekir. Şey, seninle evlenmeye niyetliyim.»

ONİKİNCİ BÖLÜM

Ancak üç yıl süren bir beraberlikten sonra evlenebileceklerdi. İlk çocukları Muhammed'in doğumundan sonra yani.

Bu üç yıl süresince birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. Bedir, nereye giderse Jordana da onunla birlikte gidiyordu. Tabiî Bedir, memleketine döndüğü zamanlar hariç, Jordana oraya gitmiyordu.

Genç kadın, «Evlenmeden gitmem,» demişti. «Bir odalık muamelesi görmek istemiyorum.»

Bedir, «İstersek evlenebiliriz,» dedi. «İslâm yasalarına göre, dört kadınla evlenebilirim.»

Jordana alaycı bir tavırla, «Güzel,» dedi. «Öyleyse üç arap kızı daha bulup onlarla evlen.»

«Mesele bu değil, Jordana. Ben başkasıyla evlenmek istemiyorum. Sadece seninle evlenmek istiyorum.»

«Öyleyse karından boşan.»

«Olmaz.»

«Niçin olmazmış? Karını sevmiyorsun. Onunla hiç görüşmüyorsun. Üstelik bir Müslüman erkeği için de boşanmak gayet basit bir iş değil mi? Bunu sen kendin söyledin.»

«Emirin isteğiyle evlenmiştik. Boşanmak için de ondan izin almam gerekiyor. Bizim dinimizden olmayan biriyle evleneceğim diye boşanmama izin vermez.»

Jordana, «Bak Bedir, seni seviyorum,» dedi. «Senin eşin olmak istiyorum. Ama senin tek eşin olmalıyım. Beni anlıyor musun? Böyle yetiştim. Bir erkeğe, bir eş»

Bedir gülümsedi, «Aslında bu önemli değil. Sen öyle görüyorsun.»

«Pekâlâ, ben öyle görüyorum. Görüşümü de hiç bir zaman değiştirmeyeceğim.»

Bedir, karşılık vermedi. Gerçekte Bedir, yeniden evlenmeye pek de hevesli değildi. Başka kadınlarla ilişki kurması değildi bunun nedeni, Jordana'yla yaşamaya başladığından beri başka başka kadınlarla pek az ilişkisi olmuştu. O da ancak Jordna'dan ayrı kaldığı zamanlar başka kadınlarla ilgileniyordu.

Başlangıçta Jordana'nın ailesi genç kızın bu davranışına pek içerlemişti. Bedir, Jordana'nın üvey babasının hesabına para yatırınca, durum biraz değişmişti. Jordana'yla Bedir San Franciscoya gittikleri zaman, genç kadının annesi ve babasıyla buluşup yemek yiyorlardı. Fakat bu yemek ziyafetlerine sadece aile fertleri katılabiliyordu. Hiç kimse Jordana'nın yasa dışı bir yaşam sürdüğünü, hele bir Arap erkeğiyle ilişki kurduğunu başkalarının öğrenmesini istemiyordu.

Bedir, Güney Fransa'da bir villâ satın aldı. Yazları daha çok bu villâda kalıyorlardı. Jordana, ders almış, gayet güzel fransızca öğrenmişti. Riviera'ya bayılıyordu. Neşeli eğlenceli bir yerdi burası ve herkes de iyi vakit geçirmek için geliyordu. Burada insanlar, kişilerin özel yaşantılarıyla ilgilenmiyorlardı. Sadece buranın zevkini çıkarmaya yetecek miktarda paraya sahip olduğunu bilmeleri yetiyordu.

Kış aylarında New York'ta kalıyorlar, tatilleri de Acapulco'da geçiriyorlardı. Bedir, o ilk hafta sonu tatilini geçirdikleri evi satın almıştı. Arasıra kayak yapmaya da gidiyorlardı ama Bedir soğuktan hoşlanmadığı için Jordana, genç adamı buna fazla zorlayamıyordu. Her üç ayda bir kez, Bedir iki haftalığına vatanına gidiyordu. O yokken Jordana da San Francisco'ya gidip kendi ailesini ziyaret ediyordu. Ama o iki haftalık süre tamamlandığı zamanda Jordana, Bedir'i karşılamaya hazır oluyordu. Genç adam, işinin gereği New York'a, 'Londra'ya, Paris'e, Cenevre'ye ya da başka bir kente gitmek zorunda kalırsa, Jordana da onu bulacağı kentte bekliyordu.

Sadece bir kez Bedir, onu New York'taki apartmanda bulamamıştı. Genç adam, eve girer girmez, şapkasını, paltosunu

ve çantasını elinden alan uşağa, «Madamdan haber var mı.» diye sordu.

Uşak, «hayır, efendim,» diye cevap verdi. «Benim bildiğim kadar, Madam hâlâ San Francisco'da.»

Bedir, bütün gün Jordana'nın dönmesini bekledi ve nihayet o gece yemekten sonra Jordana'nın annesinin evine telefon etti. Telefona Jordana cevap verdi.

Bedir, «Sevgilim, ben de meraklanmaya başlamıştım,» diye konuştu. «Eve ne zaman dönüyorsun?»

Jordana'nın sesi yorgundu. «Hiç dönmeyeceğim.»

«Hiç dönmeyeceğim de ne demek?» Bedir, şaşırmış kalmıştı.

«Sana dönmeyeceğim demek, Yirmi bir yaşındayım. Artık yaşamama bir yön vermem gerekiyor. Geri dönmeyeceğim»

«Ama ben seni seviyorum.»

«Sevmek yeterli değil. Böyle bir rüya aleminde yaşamaktan bıktım. Herhangi bir genç kız için de sanırım iki yıl böyle başıboş yaşamak yeterlidir. Artık büyüyüp olgunlaşmanın zamanı geldi»

«Başka biri mi var yoksa?»

«Hayır. Buna imkân olmayacağını bilmen gerekir. Seni tanıdığımdan beri kimseyle ilgilenmedim.»

«Öyleyse bu davranışının nedenini açıkla.»

«Bu yaşantımızdan bıktığımı usandığımı söylersem, inanır mısın? Bayan El Fay rolü oynamaktan tiksiniyorum.» Genç kadın telefon başında ağlıyordu.

«Jordana.»

«Beni kandırmaya çalışma, Bedir. Ben senin tanıdığın Arap kadınları gibi değilim. Bunu bir türlü kendime yediremiyorum. Benim de kendime göre bir kişiliğim var. Karar verme hakkına sahibim.»

«Seni kandırmaya çalışmayacağım. Sadece kararını uygulamadan önce iyice düşünüp taşınmanı istiyorum.»

«Çok düşündüm, Bedir. Geri dönmeyeceğim.»

Bedir birden öfkelenmeye başladığını hissetti. «Öyleyse, deliler gibi peşinden koşacağımı da aklına getirme. Bunu bir kez yaptım. bir daha tekrarlamam.»

«Elveda, Bedir.»

Telefonda ses kesilmişti. Bedir, bir kaç dakika şaşkın şaşkın elindeki alete baktı. Sonra öfkeyle yerine bıraktı. Bir süre gözleri boşluğa dikili dalgın dalgın durdu. Sonunda tekrar telefonu açtı, San Francisco'yu aradı.

Bu kez telefona cevap veren Jordana'nın annesiydi.

«Acaba Jordana'yla görüşebilir miyim?»

«Az önce odasına gitmişti. Çağırayım.»

Bedir, telefon başında bekledi. Jordana'nın yerine gene annesi konuştu. «Seninle konuşmak istemediğini söyledi.»

«Bayan Mason, ne olduğunu bir türlü anlayamadım. Kızınızın nesi var?»

Bayan Mason gayet sakin bir sesle, «Bu gayet normal, Bedir,» dedi. «Hamile kızlar genellikle böyle sinirli olurlar.»

«Hamile mi? Jordana hamile mi?»

«Hamile ya. Sana haber vermedi mi?»

Yedi ay sonra Bedir, hastanede yatağın başucunda duruyordu. Yeni doğan oğlu, Jordana'nın kucağındaydı.

Jordana çekine çekine, «Oğlun tıpkı sana benziyor,» dedi. «Aynı mavi gözler.»

Bedir, vaktiyle babasının ona söylediği bir sözü hatırlamıştı, «Yeni doğan çocukların hepsi mavi gözlü olur. Adını Muhammed koyacağız.»

Jordana, «Hayır, John koyalım,» dedi. «Benim büyük babamın adı John'du.»

Bedir tekrarladı. «Oğlumuzun adı Muhammed olacak. Peygamberimizin adını vereceğim.» Bedir, genç kadına baktı. «Ee, şimdi benimle evlenecek misin?»

Jordana, genç adama baktı. «Karından boşanacak mısın.»

«Dinimizden olmayan bir kadın tek eşim olamaz. Dinimizi kabul edecek misin?»

«Evet.»

Bedir, çocuğu kucağına aldı. Bebek ağlamaya başlamıştı.

Bir babanın gurur dolu gülümsemesiyle Jordana'ya baktı. «Oğlumuz Emir olacak.» dedi.

Bedir odasına girdiği zaman yaşlı Emir de başını kaldırıp ona baktı. Ayaklarının dibinde oturan oğlan çocuk, Emir'in bir el işareti üzerine kalkıp odadan çıktı. Yaşlı adam sordu, «Nasılsın, oğlum?»

«Tahtınıza bir varis kazandırdığımı haber vermeye geldim. Emir hazretleri. İzin verirseniz, oğluma Muhammed ismini vereceğim.»

Yaşlı adam, dikkatli dikkatli Bedir'i süzdü: «Dinimize inanmayan bir odalığın çocuğu Peygamberin tahtına varis olamaz.»

«Ben bu kadınla evleneceğim.»

«Dinimizi kabul edecek mi?»

Bedir cevap verdi: «Onu yaptı bile. Daha şimdiden Kutsal Kuran-ı benden daha iyi biliyor.»

«Öyleyse bu kadınla evlenmene izin veriyorum.»

«Efendimizden bir başka ricam daha var.»

«O da nedir?»

«Bir evin içindeki ikinci eşin çocuğu tahta varis olamaz. Önce karımdan boşanmama izin vermenizi rica ediyorum.»

«Boşanmayı gerektirecek önemli nedenler olmalı. Gurur ya da bir saplantı uğruna boşanmayı, Kutsal Kuran yasaklıyor.»

«Boşanmayı gerektirecek önemli nedenler var. Birinci karım, ikinci çocuğunu dünyaya getirdikten sonra anne olma yeteneğini kaybetti.»

«Kulağıma böyle bir söylenti çalınmıştı. Gerçek mi bu?»

«Evet, Emir Hazretleri.»

Emir, içini çekti. «Öyleyse boşanmana izin veriyorum. Ancak, yapılacak anlaşmalar, Kutsal Emirlere uygun olmalı. Haksızlık yapılmamalı.»

«Merak etmeyin.»

«Bu kadınla evlendiğin zaman, onu da oğlunu da bana getirmeni istiyorum.»

«Emredersiniz efendim.»

«Allahın dediği olur. Oğlun on yaşına bastığı zaman benim varisim olacak.» Emir, eğildi, Bedir de yaşlı adamın elini öptü. «Yolun açık olsun, oğlum.»

Jordana, nikâh töreninde arapça konuşarak Bedir'i ve ailesini hem şaşırttı hem de sevindirdi. Genç kadın, Bedir'e haber vermeden Arapça öğretmeni bulmuş, uzun süre ders almıştı. Arapçayı rahatlıkla ve hafif Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Bedir, ablalarının Jordana'nın sarı saçlarına nasıl hayran kaldıklarını, durup durup saçlarını okşadıklarını gayet iyi hatırlıyordu. Babası ilk erkek torununu kucağına aldığı zaman gerçekten büyük bir gurur duymuştu. Semir, yumuşak bir sesle, «Benim küçük Sultanım,» diye mırıldanmıştı.

Nikâhtan sonra Bedir ile Jordana, Mekke'yi ziyaret etmişlerdi ama vaktiyle annesiyle babasının yaptığı gibi develerle değil de jet uçağıyla yapmışlardı bu yolculuğu. Mekkeye varmaları, haftalar değil, sadece birkaç saat sürmüştü. Beyaz kutsal giysiler içinde kentin meydanına gelmişler, diğer hacılarla birlikte namaz kılmışlardı.

Daha sonra uçağa binip Emir'i ziyarete giderlerken Bedir, karısına döndü, arapça, «Şimdi gerçek bir müslüman oldun,» dedi.

«Seninle tanıştığımız andan beri gerçek bir Müslüman olmuştum ama bunun farkında değildim.»

Bedir, karısının elini tutmuştu. «Seni seviyorum, karıcığım.»

Jordana da arap geleneklerine uyarak, kocasının elini dudaklarına götürüp öptükten sonra alnına değdirmişti. «Ben de seni seviyorum, efendiciğim.»

Yaşlı emir, «Eğer oğlun benim varisim olacaksa sen de evini benimkinin yakınına taşımalısın. Böylece varisime gözkulak olup, onun yetişmesini izleyebilirim,» demişti.

Bedir, o zaman Jordana'nın peçeli yüzünde bir şaşkınlık ifadesinin belirdiğini farketmiş, karısının konuşmasını engellemek için hemen başını sallamıştı.

Emir sözlerini şöyle sürdürmüştü: «Saray arazisinin sınırları içinde bir evde oturmalısınız. Böylece kötülüklerden de korunmuş olursunuz.»

Bedir hemen, «Ama işim ne olacak, Emir Hazretleri? İşlerimi yürütebilmek için durmadan yolculuk etmek zorundayım.»

Emir gülümsedi, «Canım, sen de evine daha sık gelmeye çalışırsın. İşlerini buna göre ayarlaman zor olmaz. Bir erkeğin uzun süre ailesinden ayrı kalması hiç doğru değil.»

O gece kendi dairelerine çekildikleri zaman Jordana kocasıyla bu meseleyi görüştü. «Emir'in bu teklifi ciddi olamaz,» dedi. «Burada beni oyalayacak hiç birşey yok. Çıldırırım.»

«Uzun süre kalmayız, canım. Önce ihtiyarın biraz gönlünü almamız gerek. Sonra da işlerim için senin yardımına muhtaç olduğumu söylerim. Emir anlayış gösterir.»

Jordana bağırdı, «Hayır, bunu kabul edemem. Ben bir köle gibi emir dinlemeye alışmış, Arap kadınlarından değilim.»

Bedir'in sesi birden soğuklaşıverdi. Jordana, Bedir'in bu yanını hiç bilmiyordu. «Sen bir Müslüman eşisin ve söyleneni yapmak zorundasın.»

Belki de o zaman aralarına soğukluk girmişti. Bedir, sözünü tutmasına tutmuştu. Ancak Emir'i ilk kararından vazgeçirebilmeyi de altı ay sonra başarmıştı. O zamana kadar da olan olmuştu. Yani ikisi için de.

Aralarında görünmez bir duvar yükselmiş, bütün çabalarına rağmen kendileriyle aşkları arasına giren bu duvarı yıkamamışlardı

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jordana uyuyamamıştı. Gözlerini açmış, karanlığı seyrediyor, dev karyolanın öbür ucunda uyuyan kocasının soluklarını dinliyordu. Hiç birşey değişmemişti. Cabir'in o rüya iksiri bile artık onları biraraya getiremiyordu.

Evlenmeden önce, sevişmenin de tadı başka oluyordu. Bedir'in aşk oyunlarında da bazı kurallara önem vermesine rağmen birbirlerinin kolları arasında unutulmaz dakikalar geçiriyorlardı. Sevişirlerken Bedir, karısının göğüslerini okşar, Jordana'nın şehvet duygularını kamçılamak için gerekeni yapardı ama bu arada aşk sözcüklerine asla yer vermezdi. Hele hele kadının üstün, yönetici durumuna geçmesine asla izin vermezdi. Jordana bir kaç kez bunu denemiş, fakat Bedir, aşk oyununda yönetimi Jordana'nın almasına izin vermemişti. Bedir, sözlerle değil de davranışlarıyle, sevişmede ilk girişimi kadının yapmasının erkeklik gururuna aykırı düşeceğini ve buna da asla göz yumamayacağını belirlemişti. Bir erkek, hiç bir şekilde bir kadının buyruğu altına giremezdi.

Ama Jordana bunları hiç önemsememişti. Bedir, iyi bir sevgiliydi. Fakat evlendikten kısa bir süre sonra Bedir'in değişmeye başladığını sezmişti. Artık seks baştan savma geçiştirilen bir iş olmuştu. Bedir, hiç bir hazırlık yapmadan karısına sahip oluyor ve hemen işini bitirip çekiliyordu. Önceleri Jordana, kocasının bu davranışını işlerinin ağır baskısına yordu.

Emir'in istekleri bitmek tükenmek bilmiyordu. Ayrıca Bedir'in işleri de Batı dünyasının tüm ülkelerine yayılmıştı, örgü-

tü giderek genişliyordu ve tabiî bu dev çarkı işletmek de zorlaşmaya başlamıştı. Bedir, zamanla yanında kendisi gibi Orta Doğudan gelme, Batı dünyasını iyi tanıyan gençleri yanında çalıştırmaya başlamıştı. Bu genç adamlar, en iyi tanıdıkları batı ülkelerinde büro kurup buradaki yatırımların durumu hakkında Bedir'e bilgi veriyorlardı. Ancak Bedir, son kararı vermek için ülkeden ülkeye dolaşıyor, işleri daha kârlı bir duruma getirmeye çalışıyordu.

Zaman darlığını gidermek için de Lear marka jet uçağı yerini Süper Caravelle'e ve nihayet bir Boeing 707'ye bırakmıştı. Artık Bedir, en uzak mesafeleri bile hiç durmadan katedebiliyordu, ama buna rağmen genç adamın gezileri, karı kocayı birbirinden enikonu ayırmıştı. Daima Bedir bir başka yerde bulunmak zorunda kalıyor, sadece kendisinin çözümleyebileceği önemli bir meseleyle karşılaşıyordu. Fransa'daki yaz tatilleri unutulmuştu. Birlikte gezip dinlenmek için satın aldıkları lüks yat da çoğu zaman limanda demirli bekliyordu.

İkinci oğulları Semir'in doğumundan sonra karı-koca arasındaki cinsel ilişki de unutuldu. Bir gece, Jordana iyice çaresiz kalıp kocasına doğru uzanınca, Bedir, karısının elini tutup yorganın altına soktu. Sesi gayet soğuktu. «Bir eşin kocasına yaklaşmak istemesi yakışık almaz»

Bu şekilde geri çevrilmesine pek üzülen Jordana ağlamaya başladı, sonra da öfkeleniverdi. Işığı yaktı. Yatağın içinde doğruldu, bir sigara aldı. Sigarasını dikkatle yaktıktan sonra kendini toparlayabilmek için sigarasından derin bir nefes çekti.

«Ne oldu, Bedir? Artık seni hiç duygulandırmıyor muyum?

Bedir cevap vermedi.

«Başka biri mi var?»

Bedir gözlerini açıp dik dik karısına baktı:

«Hayır, yok.»

«Öyleyse niye böyle yapıyorsun?»

Genç adam bir süre sesini çıkarmadı. Sonra yataktan kalktı, Yorgunum.» dedi. «Uyumak istiyorum.»

Jordana, kocasının yüzüne baktı. «Benim de canım sevişmek istiyor. Bunun ayıplanacak bir yanı var mı.»

«Bir fahişe gibi davrandığın yeter, bir de fahişe ağzıyla konuşup insanı büsbütün çileden çıkarma.»

Jordana acı acı mırıldandı, «Eh, tabiî sen hep öyleleriyle haşır neşir olduğuna göre iyi bilirsin.»

Bedir'in yüzü öfkeden kararmıştı, «benim yaptıklarım seni ilgilendirmez.»

«Ama ben senin karınım. Aylardan beri bana yaklaşmadın. 'Seni ilgilendirmez' sözüyle ne demek istiyorsun?»

«Kocasının isteklerine boyun eğmek bir kadının başlıca görevidir.»

«Yanılıyorsun. Karın olduğuma göre, benim de bazı haklarım var.»

«Sen yazılanları unutmuşsun. Benim karımsın. Benim malım sayılırsın. Ancak benim tanıdığım haklara sahip olabilirsin Hepsi o kadar.»

Jordana şaşkın şaşkın kocasına baktı. «Öyleyse senden boşanmak istiyorum. Ben bu şekilde yaşayamam.»

«İsteğini kabul etmeyeceğim. Ben nasıl yaşamanı buyuruyorsam, öyle yaşayacaksın.»

«Ortaçağda yaşamıyoruz. Ortadoğuda da değiliz. Orada belki beni bir hareme kapatabilirsin ama burada öyle şey yapamazsın. Yarın evime dönüp boşanmak için gerekli işlemleri yaptıracağım.»

Bedir'in bakışları buz gibiydi. «Eğer böyle bir şey yaparsan, çocuklarını bir daha göremezsin,» dedi. «Benim gücüm buna yeter, biliyorsun.»

Acı ve şaşkınlık, genç kadının sesini etkilemişti. «Böyle birşey yapamazsın.»

Jordana'nın gözlerine yaşlar hücum etmişti. Genç kadın konuşamıyordu.

Bedir, bir an karısını seyretti. Sonra gayet duygusuz bir sesle konuştu :

«Boşanmayacağız. İşler allak bullak olur. Oğlunun tahta çıkmasını bir skandal ile suya düşüremem. Bunu sağlamak için

katlandığım onca büyük fedakârlığın üstüne herşeyi bir anda yıkamam.»

Jordana, inanmayan gözlerle kocasına baktı, «Yaptığın o büyük fedakârlıklar da neymiş.»

«Bana yapılan önerileri hiçe sayarak gururumu çiğnedim ve bir kâfir ile evlenmek için izin istedim. Fakat oğlumun tahta sahip olmasını istiyordum. Bunun için söz almıştım.»

Jordana bağırdı:

«Ama ben sizin dininizi kabul ettim, öyle değil mi?»

«Ağzından kabul ettin ama dinimize yürekten bağlanmadın. Eğer dinimizi gerçekten benimsemiş olsaydın, haddini bilir bana hesap sormaya kalkışmazdın.»

Genç kadın çaresizlik içinde elleriyle yüzünü kapadı. «Ah, Tanrım,» diye bağırdı.

«Hangi Tanrıya sesleniyorsun?» diye Bedir sordu. «Seninkine mi, benimkine mi?»

Jordana ellerini yüzünden çekip kocasına baktı. «Yalnız O'dur Tanrı olan...»

«Gerisini söyle.»

Jordana biran sustuktan sonra başını önüne eğdi, «Ve Muhammed onun peygamberidir,» diye fısıldadı.

Bedir, derin bir soluk aldıktan sonra kapıya doğru yürüdü. «Bunu hiç unutma.»

Jordana seslendi:

«Bedir, ne yapmamı istiyorsun?»

Bedir, karısına dik dik baktı. «Evli kalmamız şartıyla dilediğini yapmana izin veriyorum. Sadece iki şartım var. Birincisi gizlilik. Evimizin namusunu lekeleyecek bir harekette bulunmayacaksın. Ele güne karşı evliliğimiz eskisi gibi yürüyormuş gibi görünecek.»

«İkinci şartın nedir?»

«Yahudilerden uzak kalacaksın. İşte buna katlanamam.»

Jordana önce hiç birşey demedi, sonra başını salladı. «Senin istediğin gibi olacağım.»

Bedir öbür odaya geçti, kapıyı da açık bırakmıştı. Biraz sonra geri döndü. Elinde sarı bir madeni kutu vardı. Kapıyı kapadı. Karyolanın yanına geldi. Kutuyu açıp, karyolanın yanın-

daki komodinin üzerine koydu. Jordana kutudaki ampulleri görmüştü. «Amil nitrattan hoşlanmadığımı biliyorsun,»

«Senin hoşlanıp hoşlanmadığın şeyler beni ilgilendirmez. Bir fahişe gibi davranıp, bir fahişe gibi konuştuğuna göre, benden de fahişe muamelesi göreceksin.»

Bedir, pijama ceketinin düğmelerini çözüp, ceketi çıkardı. Pantolonun bağını çözdü, onu da çıkardı. «Geceliğini çıkar.» diye karısına emretti.

Jordana kıpırdamadı.

Bedir, hemen uzandı, geceliğin önünü yakaladığı gibi yırttı. Genç kadının dolgun göğüsleri dışarıya fırlamıştı. Bedir, bir göğsünü avuçladı. «Senin istediğin bu muydu?» diye sordu.

Jordana cevap vermedi.

Bedir, Jordana'nın göğsünü biraz daha sıktı. Genç kadının canı acımıştı. Bir an için başını kaldırıp kocasına baktı, sonra gözlerini yere indirdi. Jordana'ya, «Yoksa bu muydu istediğin?»

Jordana, «Bedir,» diye bağırdı.

Bedir, büyük bir hırsla Jordana'nın dudaklarını koparırcasına öpmeye başladı. Gayet sert bir sesle, «Senin istediğin bu değil miydi, kâfir orospu?» Jordana'nın yüzünü geriye itti. Sonra gözlerinin içine baktı. Bu pek ani olmuştu. Genç kadın can havliyle inildedi. Bedir, bir eliyle kadının saçlarını çekerken boşta kalan eliyle de kutudan bir ampul almıştı.

Bedir ampulu genç kadının burnunun dibinde kırarken Jordana da beyninde bir patlama olduğunu kanısına vardı. Kalbi göğsünden dışarıya fırlayacakmış gibi hızlı hızlı atıyordu. Elinde olmadan kendini bir şehvet nöbetine kaptırıvermişti.

Bedir, birden genç kadını yatağın üzerinde ters döndürdü. «Ellerinin ve dizlerinin üzerinde dur bakayım. Tam senin gibi hain cadılara yaraşacak vaziyette durmanı istiyorum.

Jordana kıpırdayamıyordu.

Bedir, karısının kalçasına bir şamar indirdi. Jordana bir çığlık attı. Bedir'in eli tekrar Jordana'nın vücuduna indi kalktı. Jordana yattığı yerde kıvrım kıvrım kıvranıp inildemeye başlamıştı. Çılgınlıktı bu. Genç kadın, çıldırdığına iyice inanmıştı.

Bundan hoşlanmış olamazdı. Fakat vücuduna yayılan sıcaklık ona zevk vermeye başlamıştı.

Bedir emretti: «Köpek gibi dur, karı.»

Jordana inildiye inildiye, «Peki, peki,» diye mırıldandı, dizlerini karyolaya dayayıp iki büklüm durdu. Kalçaları yukarı kalkmıştı, göğüsleri boşlukta sallanıyordu.

«Bana bakma, alçak cadı,» diye Bedir hırsla bağırdı. sonra karısının saçlarını kavrayıp hızla çekti.

Jordana bütün vücudunun titrediğini hissetti. Öyle ki, dizleri bile sarsılıyordu. Vaktiyle, bir kez, aygırın ona binmesini bekleyen bir kısrağın böyle titrediğini görmüştü. Hayvanın o andaki duygularını şimdi gayet iyi anlıyordu. Sonra da aygırın kısrağa nasıl olanca gücüyle abandığını ve kısrağın da yere diz çöktüğünü hatırlamıştı.

Bedir, Jordana'nın saçlarını tutup başını geriye çekti, burnunun dibinde bir ampul daha kırdı. Şehvet nöbetleri gene başlamıştı.

Jordana, bir ampülün daha kırıldığını duydu ama Bedir bunu kendisi için kırmıştı. Sonra da erkeğin acımasızca vücuduna yaslandığını hissetti.

Jordana, can acısıyla bir feryat kopardı. Bu biraz da şehvet duygularının iyice kamçılandığını belirliyordu. Sonra da Jordana tıpkı o kısrak gibi zevkten takati kesilmiş bir halde yere çöküverdi.

Daha sonra yatağına uzanıp hiç kıpırdamadan bir süre yattı, canının acısının ve titremesinin geçmesini bekledi. Bedir'in de sesi çıkmıyordu. Kıpırdamıyordu da. Aralarında en küçük bir yakınlaşma olmamıştı.

Biraz sonra Bedir konuştu. Sesi de sanki az önce aralarında hiç birşey geçmemiş gibi gayet sakindi. «Şimdi durumunu anladın mı?»

Jordana, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Evet,» diye alçak bir sesle fısıldadı.

Ve işte o günden beri de durum hep böyleydi. Artık birleşmeleri bir aşk gösterisi olmuyordu, hatta bir zulüm gösteri-

si bile değildi. Sadece ve sadece, erkeğin karısından ne derece üstün güçte olduğunu kanıtlamasıydı. Fakat Jordana tanıdığı erkeklerden bir kaçından zevk alabilmişti. Ama gene de bu serüvenlerden kazançlı çıktığı söylenebilirdi. Gerçek olsa da olmasa da, erkekler bunu hissetseler de etmeseler de, onlara para ödemiş olsa da olmasa da, erkekler onunla sevişiyordu.

Ve işte bu da Bedir'in hiç yapmadığı bir şeydi.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elektrikli traş makinesinin vızıltısı genç kadını uykudan uyandırdı. Jordana yatağın içinde döndü. Banyoya açılan kapının aralığından kocasının aynanın önünde durduğunu görebiliyordu. Genç adamın yüzündeki düşünceli ifadeye şaşmak gereksizdi ve Bedir, traş olurken daima dikkat kesilirdi.

Jordana yatağın içinde oturdu, bir sigara aldı. Garip bir hafta sonu geçirmişlerdi. Garipti, çünkü karı kocanın eski günlerdeki gibi birbirlerine yaklaştıkları anlar olmuştu. Fakat her defasında da birinden biri uzaklaşmış, ya da o yaklaşma duygusunu giderecek bir harekette bulunmuştu.

O hafta sonu tam iki kez sevişmişlerdi. Birincisinde Jordana kocasından canını acıtmasını isteyerek işin tadını kaçırmış, her şeyi berbat etmişti.

İkincisi ise bir gece önce, Cabir'in sigaralarını içtikten sonra gerçekleşmişti. Bu kez Jordana hazırlıklıydı. Haşhaş sinirlerini gevşetmiş, tatlı bir uyuşukluk içinde erkeğe teslim olmuştu. Jordana, kocasının da ilk tanıştıkları günlerdeki gibi olmasını istemişti.

Ama hiç de öyle olmamıştı. Bedir, birdenbire karısının üzerine abanıp ona tam üç kez sahip olmuştu. Jordana, kocasının işini böyle çarçabuk bitirivermesine pek şaştığı için hayretle genç adamın yüzüne bakmıştı. Fakat Bedir'in yüzü ifadesizdi. Sanki hiç birşey olmamış gibi sakin görünüyordu. Jordana, Bedir'in yüzünde ne sevinç ne de zevk ifadesi görebilmişti.

Bir saniye sonra da Bedir, karısından uzaklaşıp, karyolanın

öbür ucuna gitmiş ve hemen uykuya dalmıştı. Jordana ise uzun süre uyuyamamış, kocasının ona haddini bildirmek için giriştiği denemeyi hatırlamıştı. Bedir, karısına sadece erkeğin isteklerini yerine getirmekle görevli olduğunu pek acı bir şekilde anlatmıştı. O günden sonra da bu hafta sonuna kadar, Bedir karısına hep aynı şekilde davranmıştı.

Jordana ilk başarısızlıktan sonra durumunu düzeltmek için eline bir fırsat daha geçeceğini umut etmişti. Fakat umutları boşa gitmişti. O hafta sonunun başında Bedir belki karısından birşeyler beklemişti ama artık herşey bitmişti. Bakalım Jordana bir fırsat daha yakalıyabilecek miydi?

Bedir banyodan çıktı. Kurulanmadan karısının yanına geldi.

«Bu sabah Los Angeles'e hareket ediyoruz,» dedi. «Ondan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?»

Bedir, bir yabancı gibi davranıyordu.

Jordana, «Seni gördüğüme çok sevindim,» dedi. «En kısa zamanda tekrar buluşmayı umut ediyorum.»

Bedir, bir an afallamış gibi göründü.

«Ne dedin?»

«Hiç. Bir plânım yok.»

«Fransa'ya mı döneceksin?»

«Ya sen ne yapacaksın?» diye Jordana sordu. «Çocukları görsen hiç de fena olmaz. Yaz boyunca onlardan uzak kaldın. Oğlanlar seni özlüyorlar.»

Bedir hemen: «Olmaz,» dedi. «Şu sıralarda pek çok işim var. Ayrıca bu sonbaharda Beyrut'ta onlarla bol bol görüşeceğimi umuyorum. En azından altı hafta orada kalacağım.»

«Bir kaç gün onlarla beraber olabilseydin, çocuklar çok sevineceklerdi.

Bedir, sabırsızlanmaya başlamıştı. «Onlara vakit ayıracak durumda değilim dedim.» Genç adam, tuvalet masasının önüne gitti. Çekmeden bir gömlek aldı. «Hemen Japonya'ya hareket edebilirim.»

«Ben Japonya'ya hiç gitmedim. Duyduğuma göre pek ilginç bir ülkeymiş.»

Bedir, gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. «Tokyo tımarha-

neye benzer,» dedi. «Her yer öyle kalabalıktır ki, soluk alamazsın.»

Jordana, ısrardan vazgeçti. Bedir onu Japonya'ya götürmek istemiyordu. «Belki bir kaç gün Los Angeles'de kalırım. Eski arkadaşları görürüm. Sonra da San Francisco'ya gider, bizimkileri görürüm.»

Bedir, pantolonunu giydi, «Bak bu fena fikir değil. Fakat gelecek haftanın başında Fransa'da olman gerekiyor. Çocukların uzun süre yalnız kalmalarını istemiyorum.»

«Programımı buna göre düzenlerim.»

Dört hizmetçi, iki muhafız ve dadıyla çocuklar pek de yalnız kalmış sayılmazlardı.

Telefon çalıyordu. Bedir hemen telefonu açtı. Bir süre karşı taraftan söylenenleri dinledi, sonra sevinçli sevinçli başını salladı. «Aferin, Dick,» dedi. «Uçağı ara ve ben Los Angeles Havaalanına varır varmaz hareket edeceğimizi bildir.»

Genç adam telefonu kapadı. «Ben hemen Tokyo'ya hareket ediyorum. İstersen oteldeki dairemde kalabilirsin.»

«Çok iyi olur.»

«Yusuf, otelde Vincent ile buluşacaktı. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, onu arayabilirsin.»

«Teşekkür ederim.»

Bedir, kapıya doğru yürüdü.

«Yol hazırlığın ne kadar sürer?»

«Fazla uzun sürmez.»

Bedir, başını sallayıp odadan çıktı. Jordana bir saniye kadar yerinden hiç kıpırdamadı. Sonra sigarasını tablaya bastırıp yataktan kalktı. Aynanın karşısına geçti, geceliğini omuzlarından aşağı kaydırıp, çıplak vücudunu inceledi.

Fiziksel bakımdan hiç değişmemişti. Belki çocukların doğumundan sonra göğüsleri biraz dolgunlaşmıştı ama hiç sarkmamışlardı. Vücudu ve kalçası hâlâ gençlik günlerindeki gibiydi. Buna sevinmesi gerekirdi. Fakat sevinememişti. Servetin büyüklüğü ve bunun sağladığı rahatlık hiç de yeterli değildi. İnsanın yaşamında el-pençe divan durup kullanılmayı beklemekten daha başka şeyler de bulunmalıydı.

***

Yusuf'un yatak odasındaki telefon çalmaya başlamıştı. Adam, telefonun susmasını bekleyip yerinden kıpırdamadı. Çok yorgundu. Bir gece önce tanıştığı genç Amerikalı erkek onu çok yormuştu. Bu adam doymak nedir bilmiyordu. Nihayet yerinden kıpırdayamayacak hale gelince de Yusuf adamın eline elli dolar tutuşturup başından savmıştı.

Adam, önce elli dolarlık banknota sonra da Yusuf'a bakmıştı.

«Seni aramamı ister misin?»

«Burada olmayacağım. Sabahleyin gidiyorum.»

«Ama ben seninle tekrar görüşmek isterdim.»

Yusuf, delikanlının ne istediğini gayet iyi biliyordu. Elli dolarlık bir banknot daha istiyordu. «Geri döndüğüm zaman sana haber veririm.»

«Telefonum yok ama barmene benim için bir haber bırakabilirsin.»

Yusuf, «Pekâlâ,» dedi.

Delikanlı gider gitmez Yusuf da yatağına yatıp ölü gibi uyumuştu. Şimdi de şu Allahın belâsı telefon bir türlü susmak bilmiyordu. Eğer Bedir, gitmemiş olsaydı, Yusuf hemen ok gibi yerinden fırlayıp telefona koşardı. Ama patronu bir gece önce Japonya'ya hareket etmişti.

Yatak odasındaki telefon susmuş bu sefer de salondaki telefon çalmaya başlamıştı. Yusuf, başını yastıklardan birinin altına sokup uyumaya çalıştı, fakat biraz sonra yatak odasındaki telefon tekrar çalmaya başladı.

Yusuf, içinden lânetler yağdırarak telefona uzandı. Çatlak bir sesle, «Alo,» diye bağırdı.

Karşı taraftaki şahıs fransızca konuşuyordu ama kelimeleri arap şivesiyle telâffuz ediyordu. «Bay Ziyad'la mı görüşüyorum?»

Yusuf hemen arapça karşılık verdi: «Evet, efendim.»

«Sizinle yüzyüze gelmedik ama telefonda konuştuk. Madam El Fay'in yaş günü partisinin verildiği gece ikimiz de Bay El Fay'in yatındaydık. Benim adım Ali Yasir.»

Yusuf'un uykusu iyice açılmıştı. «Ehlen ve sehlen,» dedi. Ali Yasir'in kim olduğunu biliyordu.

Yasir, resmi bir ağızla, «Ahlan fik,» dedi.

Yusuf gayet kibar bir tavırla sordu: «Acaba size ne gibi bir hizmette bulunabilirim?»

«Eğer bana vakit ayırabilirseniz, sizinle ikimizi de ortaklaşa ilgilendiren, çok önemli bir meseleyi görüşmek istiyorum.»

«Neredesiniz?»

«Burada yani Los Angeles'teyim. Belki öğle yemeğini birlikte yeriz, ne dersiniz?»

«Bu olabilir. Nerede buluşmamızı istiyorsunuz?»

«Nerede olursa. Benim için farketmez.»

«Birde. Burada. Otelin Polo yemek salonunda buluşalım.»

Yusuf, telefonu kapadı. Bedir'in Yasir'le yaptığı son görüşmeden haberi vardı. Ayrıca kendisinin bunu bildiğinden Yasir'in de haberdar olduğunu anlamıştı. Yasir'in onunla görüşmek istediğine bakılırsa, çok önemli bir işi var demekti. Yasir genellikle birinci adamlarla ilişki kurardı.

Yusuf tekrar telefona uzandı. «Santral memuru neşeli bir sesle, «Günaydın. Bay Ziyad,» dedi.

«Günaydın. Acaba bana bay Vincent'in odasını arayabilir misiniz?» Aynı anda iki yerde birden öğle yemeği yiyemezdi. Vincent'i atlatmak zorundaydı.

***

Yusuf, Arap törelerine uymuş görünmek için kahveleri önlerine bırakılıncaya kadar iş konusuna hiç değinmedi. «Anladığıma göre sizin ithalât şirketiniz çok uzak ülkelerden Amerika'ya mal taşımaya başlayacakmış.»

Yusuf başını salladı, «Bu doğru işte, Ortadoğu'da neler yapılabildiğini bir bilseniz şaşardınız.»

«Anladığıma göre sizin ithalât şirketiniz, Ortadoğu'da imâl edilmiş bir sürü malı Amerika'ya ithal etmeye hazırlanıyormuş.»

«Gene anladığım kadarıyla Ortadoğu'da, Amerika'ya mal ihraç edebilecek durumdaki küçük fabrikaları araştırıp bulmak görevi de size verilmiş.»

Yusuf, başını salladı.

«Ben de mallarını Amerika'ya ihraç etmek isteyen bazı imalâtçıların temsilcisiyim. Şu sıralarda, Avrupalı ihracatçılarla iş birliği halindeyiz ve durmadan aramızda anlaşmazlık çıkıyor.»

Yusuf susuyordu. Anlaşmazlıkların neler olduğunu biliyordu. Son zamanlarda mal getiren pek çok gemi Federal Uyuşturucu Madde Bürosu'nca denetlenmiş ve mallara el konmuştu. Ortadoğu'da, bazı önemli kişilerin Yasir'in çalışmalarını hiç de beğenmedikleri ileri sürülüyordu.

«Faaliyetinizin büyük bir kısmını Güney Amerika'ya kaydıracağınızı sanıyorum,» dedi Yusuf.

Yasir, başını salladı, «Doğru. Fakat bu da bizim gelişme programımızın kapsamına giriyor. Başka mallar için de boyuna yeni siparişler alıyoruz.»

Yusuf, gayet nazik bir tavırla, «Keşke size bir hizmette bulunabilseydim,» dedi. «Fakat Bay El Fay, ticaret politikamızı çoktan sınırlandırdı. Bundan sonra kararlarından cayabileceğini hiç sanmam.»

«Ama Bay El Fay'in ithal ettiğiniz maddelerin hepsiyle teker teker ilgileneceğini de sanmam. Hiç kuşkusuz bu iş sizin usta ellerinize bırakılmıştır.»

Bu doğruydu. Bedir'in bilmesi şart değildi. Binlerce dolar değerinde öteberiyi, Bedir'in haberi olmadan gemilere yükleniyordu.

«Eğer birlikte çalışmanın bir yolunu bulabilirsek sizin için büyük kolaylıklar sağlanacak.» Ali Yasir gülümsedi. «Bizim mallarımızın sağladığı kazancı biliyorsunuz. Bir oyuncak bebek kadar yer tutan küçücük bir parça için bazan bir milyon dolar ücret ödeniyor. Bu işten size yüzde on komisyon verebilirim. Hiç bir tehlikesi de yok.»

Yusuf, adama baktı. Çok paraydı bu. İstemeye istemeye başını salladı. Parayı elden kaçırmak istemiyordu. Fakat Yasir ne derse desin, çok da tehlikeli bir işti. Er geç bir taraftan bir haber sızdırılması olacaktı. Ondan sonra da her şey biterdi tabiî. «Özür dilerim,» dedi. «Şu sıralarda kimseye kolaylık gösterecek durumda değiliz. İşimiz daha yeni başlıyor. Belki ilerde işleri biraz daha büyütüp geliştirdikten sonra o zaman birşeyler düşünebiliriz.»

Ali Yasir, başını salladı. Bu sonuçtan memnun kalmıştı. Yusuf er geç, teklifi kabul edecekti. Teklifi geri çevrilmeyecek derecede cazip bir hale getirmekten ibaretti mesele. «Siz iyice düşünün taşının. Paris'e döndüğünüz zaman tekrar görüşürüz.»

Yusuf, «Evet,» dedi. «Belki o zamana kadar durum değişir.»

Ali Yasir, kahve fincanını kaldırdı, «Bay El Fay, Japonya'ya mı gitti?»

Yusuf, başını salladı. Bedir'i bu derece yakından izlediklerini bilmiyordu.

Ali Yasir, «Bay El Fay'ın Japonlarla yapacağı görüşmeler pek verimli olabilir,» dedi.

Yusuf hemen atıldı: «Benim bu mesele hakkında fazla bir bilgim yok.»

Yasir gülümsedi: «Az önce tartışmasını yaptığımız meseleden çok daha önemli birşey varsa o da kendisiyle ortaklık kurmaktır. Biz ona çok değer veriyoruz.»

Yusuf ekledi: «Herkes beğeniyor onu.»

Yasir, «Bizim davamızda onun çok daha etkili olacağı kanısındayız,» dedi. «Evet Bay El Fay biraz daha ısrar ederse, kendisi gibi tutucu olan kimseler üzerinde de daha büyük etkisi olacak.»

Yusuf hiç ağzını açmadı. Yasir, haklıydı. Bu, uyuşturucu madde kaçakçılığından çok daha önemliydi.

Yasir, «Eğer bizim davamızı desteklemesini sağlarsanız, yaşamınızın geri kalan yıllarını lüks içinde geçirebilirsiniz. Allah size nimet yağdırır. Haksızlığa uğramış zavallı insanlara yardım ettiğiniz için Allahın sevgili kulu olursunuz.»

«Bay El Fay öyle kolay kolay başkalarının etkisi altında kalacak adamlardan değildir.»

«Ama o da nihayet bir insan. Mutlaka bir yol bulunur Er geç bulunur.»

Yusuf, garsondan hesabı istedi. Pusulayı imzaladı Salondan çıkarlarken Jordana'ya rastladılar.

Jordana, «Ben öğle yemeğini Bay Vincent ile yiyeceğinizi sanıyordum» dedi, «Bay Vincent'i lokantada bulacağımı düşünmüştüm. Gidip ona bu geceki partiye katılacağımı bildirecektim.»

Yusuf, «Ben ona haber veririm,» dedi.. «Belki de partiye birlikte gideriz.»

Jordana, Ali Yasir'in de yanıbaşlarında durduğunu farketmişti. Yasir, eğilerek genç kadını selâmladı, «Madam El Fay, sizi tekrar gördüğüme çok sevindim.»

Yusuf, genç kadının yüzündeki şaşkınlığı farketmişti. Hemen, «Bay Yasir'i herhalde hatırlamışsınızdır,» dedi, «Yatta verilen yaş günü partisine gelmişti.»

«Elbette hatırladım. Nasılsınız, Bay Yasir?»

Adam, tekrar eğilerek selâm verdi. «İyiyim. Siz benim hatırladığımdan çok daha güzelmişsiniz. Fakat beni bağışlamanızı rica edeceğim. Ranrevuma geç kaldım.»

Jordana, Yasir'in telâşlı telâşlı otelin giriş holüne doğru gidişini seyretti, sonra Yusuf'a döndü: «İnşallah Bedir'in bu adamla bir alışverişi yoktur,» dedi.

Yusuf, şaşırmıştı. Jordana'nın ağzından ilk kez Bedir'in iş arkadaşları hakkında bir söz duyuyordu. «Sanmam,» diye karşılık verdi ve merakını yenemeyerek sordu : «Niçin böyle dediniz?»

Jordana'nın gözlerinin önüne birer perde inmiş gibiydi. «Bilmiyorum,» diye cevap verdi. «Belki de altıncı duygunun etkisi bu. Bu adamda tehlikeli bir hal var gibime geldi.»

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Jordana, büyük ve loş salona şöyle bir göz attıktan sonra şarap kadehine uzandı. Öbür konuklar salonun çevresindeki kanape ve koltuklara oturmuşlar, salonun öbür ucundaki büyük sinema perdesinden gözlerini ayırmıyorlardı. Bu parti, Jordana'nın umduğu o neşeli Hollywood partilerinden değildi. Başından beri fazla ciddi ve hattâ biraz da sıkıcı olmuştu.

Genç kadın, başını çevirip salonun arka tarafına baktı. Ev sahibi barın başına geçmiş, sinema perdesine arkasını dönmüştü. Filmin gösterilmesi başlar başlamaz konuklarıyla ilgisini kesmişe benziyordu. Belki de artist olmanın sağladığı üstünlük de buydu.

Rick Sullivan, yıllardan beri sinema artistiydi, hem de daima C. B. De Mille'in yönettiği o dev yapımlar türünden filmlerde rol almıştı. Son zamanlarda da Michael Vincent'in filmlerinde rol almıştı ama artık aktör eski havasını kaybetmişti. Gerçekte, Sullivan, Michael Vincent'in Musa peygamberle ilgili filmde baş rolü oynamıştı ve bu yemek ziyafetinin verilmesinin nedeni de buydu. Michael Vincent'in gene büyük bir film yapmak için hazırlığa giriştiği söyleniyordu. Sullivan da yönetmene kendisinin hâlâ ortalarda dolaştığını hatırlamak için büyük bir parti vermeyi doğru bulmuştu.

Aslında para sıkıntısı yoktu. Çalışmaya da ihtiyacı yoktu. Çünkü şu son beş yıl içinde televizyon programları için çevrilen en başarılı dizi filmlerinden birinde çalışmıştı. Ancak onun gözünde sinemayla televizyon bir değildi. Sinema başkaydı.

Büyük partilerden hoşlanmazdı, bu nedenle sadece onaltı kişiyi çağırmıştı. Tabiî meneceriyle basın danışmanı ve Hollywood'un en ünlü yazarlarından biri de partiye davet edilmişlerdi. Diğer konuklar ise Sullivan ile Vincent'in ortak dostlarıydılar. Yani Sullivan kadar ün yapmış kadın ve erkek artistlerden oluşan konuk listesi.

Sullivan, başını geriye çevirince, Jordana'ın yüzündeki sıkıntılı ifadeyi farketti. Bu kadını hiç de umduğu gibi bulmamıştı.

Sullivan nedense Jordana'nın daha yaşlı bir kadın olacağını sanmıştı. Belki de kocası gibi büyük servet sahibi bir adamın da yaşını başını almış biri olması gerektiği için böyle düşünmüştü. Sullivan, bakışlarını salonun içinde gezdirip onlarla birlikte partiye gelen Ziyad adındaki adamı araştırdı. İşte kanapede. Vincent'in yanında oturuyordu. Önce bu adam kadının sevgilisi olsa gerek diye düşünmüş, fakat hemen bundan vazgeçmişti. Adam belli sapığın biriydi. Kadına bekçilik ediyor olmalıydı.

Yemek neşeli geçmişti. Konuşmalar tam bir dalkavukluk ve yağcılık havası içinde sürüp gitmişti. Herkes herkesi seviyordu, yani tipik bir Hollywood sofrası olmuştu. Yemeğin sonunda Vincent'in büyük filminin bir kopyasını konuklara seyrettirmek istediğini bildirmişti. Michael Vincent buna pek sevinmişti. Konuklar da filmi seyretmek için salona giderlerken pek memnun görünmüşlerdi.

Rick, içki kadehini alıp Jordana'nın yanına yaklaştı. Genç kadının yanındaki koltuğa oturdu. Bir ara, filme şöyle bir göz attı, sonra hemen başını çevirdi. Musa'nın firavuna karşı gelişini anlatan ilk sahnelerden biriydi. Bu film çevrileli aşağı yukarı yirmi yıl olmuştu ve Rick Sullivan da gençlik halini görmekten nefret ediyordu. Bu filmler ona yaşını hatırlatıyordu.

Sullivan, genç kadının da onu süzdüğünü farkedince gülümsedi

«Kendimi seyretmekten hoşlanmıyorum,» dedi. «Belki de aşağılık duygusuna kapılmaktan korktuğum için gençlik günlerimde çevirdiğim filmleri seyretmek beni korkutuyor.»

Jordana: «Olabilir,» dedi.

«Siz de filme pek ilgi göstermiyorsunuz.»

«Bu filmi daha önce seyretmiştim. O zaman da pek hoşlanmamıştım. Bana göre değil bu film.»

Sullivan güldü:

«Siz hangi filmlerden hoşlanırsınız?»

Jordana biraz düşündükten sonra, «Modern filmleri severim,» dedi. «Yani günümüzde çevrilen filmleri demek istiyorum.»

«Özel gösteri için çevrilen filmleri demek istemediniz herhalde değil mi?»

«Yo, ben hiç o tür film seyretmedim.»

Sullivan, genç kadına şöyle bir baktı, «Böyle bir film görmek ister miydiniz?»

Jordana erkekle gözgöze geldi.

«Sanırım isterdim. Fakat o berbat sinemalardan birine gitmeyi de göze alamam.»

«Buna gerek yok. İşi ben hallederim.»

«Bakın, bu ilginç olur. Acaba filmi ne zaman seyredebiliriz.?»

«Niye hemen şimdi olmasın?» Sullivan, genç kadının tasalı tasalı salona baktığını farkedince, «Tabiî başka bir odada.» diye eklemek gereğini duydu.

«Öbürleri ne der?»

«Bizim yokluğumuzu farketmezler. Bu filmin bitmesine daha iki buçuk saat var. Film bitmeden biz dönmüş oluruz.»

Onlar salondan çıkarlarken hiç kimse başını çevirip de bakmadı bile. Jordana, aktörün arkasından hole çıktı, oradan da erkeğin dairesine doğru yürüdü. Sullivan, gayet sakin bir tavırla, «İnşallah filmi benim yatak odamda seyretmekte bir sakınca görmezsiniz,» dedi.

«Yoo, katiyen. Ama burada sinema perdesi yok ki.

Rick Sullivan, duvardaki düğmelerden birine basarken gülümsedi. Bir makine uğultusu duyuldu ve tavandan karyolanın ayak ucuna bir platform indi. Platformda dev bir televizyon cihazı vardı. Sullivan, «Filmi videoteype aldırttım,» dedi. «Bunun tek sakıncası da filmi yataktan seyretmek zorunda olmanız.»

«Yatak hiç de öyle rahat edilmeyecek bir yere benzemiyor.» Makineye teyp bandını yerleştirmem gerekiyor. Hemen şimdi gelirim.»

«Pekâlâ.»

Sullivan kapıya kadar gittikten sonra arkasına döndü, masayı işaret ederek, «Gümüş kutuda en iyi cins Colombia tütününden yapılmış sigara var,» dedi. «Önünde altın kaşıklar duran pembe cam şişede de en iyi cins kokain bulacaksınız.»

Jordana gülümsedi:

«Güzel. Gelirken bir şişe soğuk beyaz şarap getirir misiniz? Bu zıkkımlar her zaman beni susatıyor da.»

Sullivan odaya döndüğü zaman Jordana çırılçıplak yatakta yatıyordu, parmaklarının arasında da bir esrarlı sigara vardı. Film de başlayalı epey olmuştu.

Sullivan hemen soyunup yatağın kenarına oturdu. Kokain şişesine uzandı. «Biraz pırnik çekmez misiniz?» diye sordu. «İnsanın aklını başından alır.»

«Hiç de fena olmaz.»

Sullivan kokainden birer tutam alıp iki burun deliğine de tutup çekti. Sonra kokain dolu kaşığı genç kadına uzattı. Kokaini çektikçe Jordana'nın gözleri de bir başka türlü parlamaya başlamıştı.

«Nasıl beğendin mi?»

«Bundan iyisi olamaz...»

Jordana, erkeğe kollarını uzattı, «Sen de pek güçlü bir erkeksin.»

«Perdedeki o küçük adamı görünceye kadar öyle sanırdım. Aslında büyük olan bu adam.»

Jordana kıkır kıkır güldü, «Dünyada inanmam. Bu adam iktidarsızın biri olsa gerek.»

Jordana büyülenmiş gözlerle filmi seyretti.

«Yoo, olmaz,» diye bağırdı. «O kız şu adamdan bir damla zevk alamaz. Bu bir film hilesi olsa gerek.»

«Hile falan değil. Bu filmin çekimi tamamlandıktan sonra kız, Beverly Hills'in hanımlarına bu işin nasıl yapılacağını öğreterek zengin oldu. Kızın dediğine bakılırsa, genzini gevşek tutmana bağlıymış herşey.»

Jordana'nın gözü Sullivan'ın erkeklik organına ilişti. «Seninkinin yarısı bile değil.»

Sullivan, kahkahalarla güldü. Jordana merakla erkeğin yüzüne baktı.

«Biliyor musunuz, sizi ilk gördüğüm zaman son derece ciddi, ağır başlı bir kadın olduğunuzu sanmıştım.»

Jordana baygın baygın gülümsedi, «Öyleyim aslında. Böyle sevişme filmlerini hiç seyretmemiştim.» Genç kadın başını erkeğin bacaklarının arasında buldu.

Sullivan, kayıt bandını çalıştırmak için karyolanın yanındaki gizli düğmeye basarken, «Çok güzel,» diye mırıldandı. Sadece şu karyolada çekilmiş filmlerini seyretmekten hoşlandığını genç kadına açıklamadı.

*
* *

Biraz sonra Yusuf'un canı sıkılmaya başlamıştı. Şu film hiç bitmeyecek gibi gelmişti ona. Dalgın dalgın salona göz gezdirdi. Birdenbire fimi unutuverdi. Jordana gitmişti. Ev sahibi de yoktu. Yusuf, birden kendi kendine kızdı. Onların salondan çıktıklarını farketmemişti.

Yusuf, yerinden kalktı. Vincent, ona bakınca, «Banyoya gitmek zorundayım,» diye fısıldadı. Ayaklarının ucuna basa basa, sessizce salondan çıktı. Koridorda durdu.

Büyük bir evdi. Yarım düzineye yakın odası vardı. Jordana ile ev sahibi bu odalardan herhangi birinde olabilirlerdi. Çalışma odası, yemek odası, kahvaltı salonunu ve verandayı aradı, ikisini de bulamadı.

Yusuf'un iyice canı sıkılmıştı. Banyoya gidip ellerini yüzünü soğuk suyla yıkadı. Budalalık etmişti. Jordana'nın bu adamla gideceğini aklına getirmesi gerekirdi. İri yarı, yakışıklı bir adamdı ve hepsinden önemlisi sinema artisti olmasıydı. Bu adam, Jordana'nın Riviera'da bulduğu jigololara hiç benzemiyordu.

Yusuf, banyodan çıktı, salona doğru ağır ağır yürüdü. İşte tam o sırada kapalı kapılardan birinin arkasından bir makine gürültüsü geldiğini farketti. Önce sesin havalandırma tesi-

sinden geldiğini düşünerek duraladı. Amerikalılar bu tür makineleri küçük dolaplara saklamakta pek ustaydılar. Fakat daha sonra kulağına başka sesler geldi. Sanki birileri konuşur gibiydi. Kapının tokmağını tuttu. Kapı açılmıyordu. Kilitliydi.

Koridorda kimsenin olup olmadığını anlamak için hemen çevresine bir göz attı. Yusuf, pek çok hile öğrenmişti. O lâstik kredi kartlarından yararlanmak da bunlardan biriydi.

Bir saniye sonra dolabın kapısı açılmıştı ve Yusuf, şaşkın şaşkın küçük monitor ile videoteyp kayıt cihazına bakıyordu. Cihazın sesi iyice kısılmıştı ama film pırıl pırıldı. Jordana çırılçıplak karyolada yatıyordu. Yüzü, ihtirastan gerilmişti. Bacaklarını, çıplak erkeğin beline sarmıştı. Erkek, ona sahip olmaya çalışırken Jordana da şehvet nöbeti içinde inildemeye başlamıştı. Derken erkek yavaşça genç kadının üzerinden çekildi. Yorgun bir şekilde karyolaya uzanırken genç kadına bakıp hafifçe gülümsedi. Perdedeki görüntü kaybolmadan Yusuf, ev sahibinin yüzünü seçebilmişti.

Olduğu yerde donup kalmıştı. Fakat çarçabuk kendini toparladı. Bu makineyi biliyordu. Bedir de yata aynı sistemi kurdurmuştu. Fakat yattaki sistemde bant kaydı cihazı yoktu. Yusuf, az önce doldurulan videoteyp bandını cihazdan çıkardı. Ceketinin altına gizleyerek koridora çıktı. Kapıyı kapadı. Holden sokak kapısının sahanlığına yürüdü. Kapının yanında oturan bir uşak kalktı, sokak kapısını açtı:

«Beyefendi gidiyor mu?» diye sordu.

«Hayır, sadece biraz temiz hava almak istedim.»

Buyrun, beyefendi.»

Yusuf, arabasına yürüdü. Şoför hemen dışarı çıkmıştı. Yusuf, «Çantam arabanın bagajında mı?» diye sordu.

«Evet, efendim.»

Şoför, arabanın arkasına geçip bagaj kapağını kaldırdı. Çantayı çıkarıp Yusuf'a uzattı. O da hemen çantayı açtı, videoteyp bandını çantaya koydu, kapağını kapatıp kilitledi. Çantayı şoföre verirken, «Bu gece otele dönerken çantayı yanıma alacağım. Bunu bana hatırlat,» dedi.

«Emredersiniz, efendim.»

Yusuf, şoförün çantayı tekrar bagaja koymasını bekledi,

sonra eve döndü. Kalbinin küt küt attığını duyuyordu. Bu, onun umduğundan, ümit ettiğinden çok daha iyi olmuştu. Artık geriye sadece bandı ne zaman kullanacağını kararlaştırmak kalıyordu.

Yusuf, salona dönüp Vincent'in yanına oturdu, filmi seyretmeye koyuldu. Birara Vincent ona döndü, «Rick, Musa rolünde çok başarılı değil mi?» dedi.

«Evet. Onun bu rolde başarılı olacağını nereden tahmin ettin?

Vincent, gülümseyerek Yusuf'a baktı.

«Yanılmama imkân yoktu. Sullivan, sinemaya geçtiği zaman ismini değiştirmiş, Salomen'ken Sullivan olmuştu. Bir Salomon'un, Musa rolünde başarı göstermemesine imkân var mı?»

Yusuf, perdedeki Musa'ya baktı. Tabiî. Bunu daha önce niye düşünmemişti? Adamın yüzü tam bir yahudi yüzüydü.

Salonun arkasında bir hışırtı oldu. Jordana ile Rick geri dönmüştü. Yusuf, gözünün ucuyla, onların bara doğru yürüyüp taburelere oturduklarını gördü. Rick'in birara başını arkaya çevirip Jordana'ya birşeyler fısıldadığını da görmüştü. Jordana güldü, barmenin tezgâhın üzerine bıraktığı şarap kadehini dudaklarına götürdü.

Yusuf, içinde bir nefret dalgasının kabardığını hissetti. 'Sen şimdi gül bakalım, utanmaz karı' diye düşündü. 'Evet, gül gülebildiğin kadar, ahlâksız karı.'

Teyp bantlarını ne yapacağını biliyordu. Bedir, karısının kendisini bir yahudiyle aldattığını herkesin öğrenmesini önlediği için ömrünün sonuna kadar Yusuf'a minnettar kalacaktı.

ONALTINCI BÖLÜM

Leyla, oturduğu yerden annesine baktı. «Sana her zaman tekrarlıyorum anne. Hamid ile sadece arkadaşız. Onunla ciddi bir şekilde ilgilenmiyorum. Hamid'le evlenmeye de niyetli değilim, benim için sadece arkadaş.»

Meryem, derin derin içini çekti, «Senin neyin var bir türlü anlayamıyorum. Bu adam, bir Suriye'li. İyi bir ailenin çocuğu da değil. Bu serserinin nesine değer veriyorsun bilmem ki.»

Leyla bir sigara yaktı, «Benimle konuşacak birine ihtiyacım var.»

«Konuşacak bir sürü delikanlı var. Babam, sanayici Feyyaz'ın kendisiyle görüştüğünü söyledi. Oğlu tam evlenecek çağa gelmiş. Feyyaz'lar seninle ilgileniyorlar.»

Leyla alaycı bir tavırla sordu:

«Hangisi ilgileniyor? Feyyaz mı, oğlu mu?»

«Saygısızlık etme. Büyükbaban senin iyiliğinden başka bir şey istemiyor.»

Leyla acı acı mırıldandı, «Senin de iyiliğini istemişti değil mi?»

«Suç onun değildi. Hiç birimiz babanın ne biçim bir erkek olduğunu bilmiyorduk. Herşeyi gerektiği gibi yaptık. Kimse bizi suçlayamaz.»

«Babamı da kimsenin suçlayabileceğini sanmıyorum. Besbelli insanın cebinde bol parası olursa, her yaptığı hoş görülüyor.»

Meryem, üzgün üzgün başını salladı:

«Her zaman söylerim ya, sen benden çok babana benziyor-

sun. Herşeyi görmek istediğin şekilde görmekten zevk alıyorsun. Senin şu İsviçre'deki okula gitmene asla izin vermemeliydim. Orada sana sadece anene karşılık vermeyi öğretmişler, Ablan hiç öyle davranmıyor.»

Leyla homurdandı, «Ablam budalanın biri. Sadece evi, çocukları ve hizmetçi konuları onu ilgilendiriyor.»

«Oysa bir kadının ilgilenmek zorunda olduğu şeyler de bunlardır,» dedi. «Başka ne var ki?»

Leyla, pencereyi gösterdi.

«Baksana dışarda koskocaman bir dünya var, anne. Görmüyor musun? Yıllar yılı baskı altında yaşadık, soydaşlarımız küçümsendi, birer köle gibi yaşadılar. Kardeşlerimiz Filistin'de yahudilerin kamçıları altında inim inim inliyorlar. Ve sen de karşıma geçmiş, başka ne var diyorsun?»

«Bunlar erkekleri ilgilendiren konular ,yavrucuğum. Biz kendi işimize bakmalıyız.»

Leyla, yüzünü buruşturarak, «Hiç yararı yok bunun,» dedi. Kapıya doğru yürüdü. «Ben dışarı çıkacağım.»

«Nereye gidiyorsun? Gene Hamid'le mi buluşacaksın?»

«Hayır. Sadece dışarı çıkıyorum. O kadar.»

«Öyleyse acelen ne? Yemek saati yaklaştı.»

«Karnım aç değil. Beni yemeğe bekleme.»

Meryem, kızının arkasından kapının kapanışını izledi. Biraz sonra da evin önünde duran arabanın motor gürültüsünü duydu. Yerinden kalkıp pencerenin önüne gittiği zaman küçük Mercedes köşeyi dönüyordu.

Leyla, babası gibiydi. Onunla konuşabilecek tek bir kişi yoktu. Meryem, kızının bir ay önce Suriye'li arkadaşı Hamid'le birlikte kapıya gelişini hatırladı. İkisi de öyle perişan bir haldeydi ki, yeni hizmetçi ikisini de içeriye almak istememişti. Nihayet çaresiz kalınca evin hanımını kapıya çağırmayı kabul etmişti.

Meryem, kızını görünce şaşırıp kalmıştı. Kızı sanki günlerce çölde güneş altında kalmış gibi simsiyah olmuştu. Bedeninde bir tek yuvarlak çizgi kalmamıştı.

Leyla, tam anlamıyla bir deri bir kemik olmuştu. Zayıf bir oğlan çocuğundan farkı yoktu.

Meryem:

«Ne oldu sana?» diye bağırdı.

Leyla sakin sakin cevap verdi.

«Hiç, anne.»

«İyi ama şu haline baksana. Aylarca su yüzü görmemiş gibisin.»

Leyla inatla. «Birşeyim yok, anne,» dedi.

«Nereden geliyorsun? Ben senin okulda olduğunu sanıyordum.»

«Otostop yaparak döndük.»

«Niçin öyle yaptınız? Buraya bir telefon etseydin. mesele kalmazdı. Biletini yollardık sana.»

«Bilet isteseydim size haber verirdim. Canım böyle yolculuk yapmak istedi.»

O sırada Meryem, kapının eşiğinde duran Hamid'i farketmişti. Bir delikanlıya bir de kızına baktı.

Leyla, «Bu, benim arkadaşım Hamid,» dedi. «Kendisi Suriyeli.»

Hamid, bir adım ilerledi. Elini alnına götürdü, «Şeref duydum, efendim,» dedi.

Meryem de hemen, «Şeref buldum,» diye karşılık verdi, fakat delikanlıya hoş geldin demeye de dili varmadı.

Leyla, «Hamid'le yolda karşılaştım,» dedi. «Şam'a gidiyor.»

Meryem bir şey demedi.

«Hamid bana çok iyi davrandı,» dedi. «Eğer yanımda o olmasaydı başım derde girebilirdi.»

Meryem, Suriyeli delikanlıya döndü, «İçeri buyrun,» dedi. «Evimiz, sizin eviniz sayılır.»

Delikanlı tekrar eğildi. «Teşekkür ederim, madam, fakat burada dostlarım var, onların yanında kalabilirim.»

Meryem ısrar etmedi. Bu genç fazla kaba ve âdi birine benziyordu. Aslında Suriyelilerin çoğu öyleydi.

Hamid, Leyla'ya, «Evine kavuşmana sevindim,» dedi. «Ben artık gitmeliyim.»

Leyla delikanlıya elini uzattı: «Beyrut'tan ayrılmadan önce beni ararsın değil mi?»

Hamid, başını salladı, tokalaştılar. Birbirlerine pek resmi

davranmalarına rağmen, Meryem aralarında bir samimiyet olduğunu farketmişti. Hamid, «Ben seni ararım,» dedi.

Aradan bir ay geçtiği halde Hamid Beyrut'tan ayrılmamıştı. Delikanlının burada ne iş yaptığını Meryem bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa o da kızı Leyla ile bu delikanlının her gün Fenike Oteli'nde buluştuklarıydı. Onları otelin kahvesinde Coca-Cola içerken gören dostları, durumu Meryem'e anlatmışlardı.

*
* *

Genç kız, arabayı kaldırımın kenarına parkedip dış kapıdan kahveye yürüdü. Amerikalı ve Avrupalı turistlerle tıklım tıklım dolu olan giriş holünden geçmek hiç hoşuna gitmiyordu. Hamid, köşede, pencerenin önündeki masada oturuyordu. Limon dilimiyle süslenmiş Coca - Cola bardağı da önündeydi. Leyla karşısına otururken başını kaldırıp ona baktı. Garson kız da hiç birşey söylemeden Leyla'ya Coca - Cola getirdi.

Hamid, garson kızın uzaklaşmasını bekledi. Sonra, «Ben yarın gidiyorum,» dedi.

Leyla delikanlıya baktı. Hamid'in yüzü ifadesizdi. «Evine mi dönüyorsun?»

«Eh, öyle yapsam fena olmayacak. Burada hiç hareket yok. Kuzenimden mektup aldım. Orduda çavuş rütbesine yükselebilirmişim. Tecrübeli eleman arıyorlarmış.»

«Birşey anlamıyorum. Hiç bir haber alamadım. Oysa buraya geleli bir ayı geçti.»

Hamid, omuzlarını silkti.

«Belki benim de öbürleriyle birlikte öldüğümü sanıyorlardır.»

«Senin burada olduğunu biliyorlar, Leyla. Son aylığımı almaya gittiğim zaman durumu ben bildirmiştim.»

«Öyleyse niye benden iş istemiyorlar? Burada beklemekten neredeyse çıldıracağım. Annem hiç durmadan başımın etini yiyor.»

«Elbette tasarladıkları başka şeyler vardır.»

«Elbette birşeyler tasarlıyorlar. Duyduğuma göre 'El İkvah Örgütü', yabancı ülkelerdeki yatırımlarını babanın yönetmesini istiyormuş.»

«Biliyorum. Babam teklifi geri çevirdi. Ben daha Fransa'dan ayrılmadan önce oldu bu.» Leyla, içkisini kamışla içmeye koyuldu:

«Çıldırmış bu adamlar. Babam kendinden başka kimse için parmağını bile kıpırdatmaz.»

«Babana bir daha başvuracaklar. Onu önemsiyorlar nedense.»

«Şansları açık olsun. Babamı yardıma razı etmenin tek yolu var. O da silâhın namlusunu şakağına dayamak.»

«Bunu da nereden çıkardın?»

«Ben babamı iyi tanırım. O hâlâ paranın her derde deva olacağına inanıyor.»

«Her neyse, ben yarın gidiyorum. Orduda çalışmak boş durmaktan daha yararlı bence.»

«Ben de gidip onlarla bir konuşsam belki iyi olacak Sırf annemin evinde oturayım diye eğitim görmedim ya.»

Hamid hemen, «Sakın böyle birşey yapmaya kalkışma,» dedi. «Haber verilinceye kadar beklemeni emretmişlerdi.»

Leyla, delikanlıya baktı:

«Gitmen şart mı?»

«Birşeyler yapmak zorundayım. Param hemen hemen bitmek üzere.»

«Bende para var.»

«İstemem.»

Leyla, başını önüne eğdi, bir süre hiç konuşmadı. Sonra tekrar başını kaldırdı. «Belki gene birlikte çalışırız diye ümitleniyordum,» dedi. «Ben onlara yaramam. Öğrencilere görev vermeyi tercih ediyorlar. Biliyorsun, öğrenciler, pek dikkati çekmezler.»

«Canım sen de o kadar yaşlı değilsin. Pekâlâ seni de öğrenci sanabilirler.»

«Evet ama sadece karanlıkta mümkün olur bu.»

«Eğer Suriye ordusuna girersen, seni bir daha bırakmazlar.»

«Belki ben de ordudan ayrılmak istemem. Bizim durmadan orduyu güçlendirmeye çalışmamıza, ve Mısır'ın harıl harıl ha-

zırlandığına bakılırsa, birşeyler olacak demektir. Eğer savaş çıkarsa, ben de belki subay olurum.»

«İstediğin bu muydu?»

«Hayır, değil.»

«Peki, sen ne istiyorsun?»

«Sadece bol para kazanmak istiyorum.»

Hamid gülümsedi:

«Tıpkı senin baban gibi.»

Leyla birdenbire öfkelendi, «Babamdan sözetmeyi bırak. Nereye gitsem onun adını duyuyorum. Babam şöyleymiş, babam böyleymiş. Annem bile onun adını ağzına almadan olamıyor.»

«Bugünkü gazeteleri gördün mü?»

«Hayır, görmedim.»

«Görmeliydin. Belki o zaman niçin herkesin babandan sözettiğini daha iyi anlardın.»

«Babam ne yapmış?»

«Japonya'da büyük bir akaryakıt tankeri işine girişmiş. Tam on tane tanker satın almış, ayrıca yirmi tanker de ısmarlamış. Hepsi de dev tanker olacak. Böylece baban Arapların sahip olduğu en büyük deniz nakliyat şirketinin başına geçecek.»

«Aman Allahım şükürler olsun. Bu iş ona ne kadar para kazandıracak?»

«Hiç değilse boş durmayıp birşeyler yapıyor adamcağız. Yunanlıların ve diğer ulusların bu nakliyat işini kendi tekellerine almaları için bir neden yok ki.»

«Peki, bundan Filistinliler ne şekilde yararlanacaklar?»

Hamid susuyordu.

Leyla hemen, «Özür dilerim,» dedi. «Seninle kavga etmek istemezdim. Oturmaktan sinirlerim bozuldu, kavgacının biri oldum.»

«Önemi yok.»

Leyla tekrar genç adama baktı.

«Seninle birlikte odana dönmemi ister miydin?»

«İsterdim.»

Hamid gülümsedi.

«Fakat önce bir sinemaya gitsek ne dersin? Şam'da gösterilen filmler en azından on yıllık oluyor da.»

Bdir, fincanı elinden bırakırken o ılık pirinç rakısı da zihnini uyuşturmaya başlamıştı. Fincan daha masaya değer değmez, arkasında el pençe divan bekleyen geyşa kız, küçük fincanı hemen doldurdu. Bedir, fincana baktı. İçkiye fazla alışkın değildi. Arasıra bir kadeh şampanya içerdi sadece. Şu pirinç rakısından da üç fincan içtiği halde iyice kendinden geçmek üzereydi.

«Yeter.» dedi ve ayağa kalkmaya, hazırlandı. Yerinden kalkarken başının döndüğünü hissetti. Elini uzatınca Geyşa kız Bedir'e yardım etmeye hazırlandı. Bedir, kıza gülümsedi. «Uyku.» dedi.

Kız şaşkın şaşkın Bedir'e baktı.

Bedir, «Uyku,» diye tekrarladı. Ellerini birleştirip yanağına dayadı, gözlerini kapadı.

«Hai, hai, uyku.»

Bedir, başını salladı.

Geyşa kız, bir elini erkeğin dirseğinin altından tutarak öbür eliyle odaları birbirinden ayıran bölmeyi çekti. Genç adamı yatak odasına soktuktan sonra arkasındaki camlı kapıyı kapadı. Yatak pek alçaktı. Bedir, yatağa oturayım derken az kalsın tökezlenip yere düşecekti. Genç adam bunu pek komik buldu ve gülmeye başladı. Geyşa kız da onunla birlikte güldü.

«Az kalsın düşüyordum.»

Kız, «Hai, hai,» dedi, sonra Bedir'in arkasına uzanıp elbisesinin belindeki kuşağı çözüverdi. Geyşa kız, elbiseyi sırtından çıkarmaya çalışırken Bedir de kendini yatağa atıvermişti. «Yorgunum,» diye mırıldandı. Yüzükoyun yattı. Çok uzaklardan kulağına kimonanın hışırtısı geldi. Cildine serpilen talk pudrasının bayıltıcı kokusunu duydu.

Geyşa kız, sırtına masaj yaparken elleri hafif birer tüy gibi hareket ediyordu. Biraz sonra da Geyşa erkeğin vücudunu güzel kokulu bir yağ ile ovuşturmaya başladı. Bedir, rahatlamıştı. Derin bir oh çekti.

Kızın elleri, Bedir'in belinden aşağıya, kaba etlerine inmişti. Sonra bacaklarını yavaşça iki yana açtığını ve ellerini bacaklarının arasına soktuğunu farketti. Geyşa kız, Bedir'in erkeklik organının bulunduğu bölgeye de masaj yapmaya başlamıştı.

Bedir yarı uyur yarı uyanık bir haldeydi ama şehvet duygularının giderek kabardığını biliyordu. Yavaşça yana döndü. Geyşa kız, genç adamı sımsıkı tutmuştu, bu durumda kıpırdamasına imkân yoktu. Kız, yağlı eliyle Bedir'i okşamaya devam etti.

Bedir de kızla birlikte kıpırdanmaya çalıştı, fakat başaramadı. Derken odada bir değil iki Geyşa kızın bulunduğunu farketti. İkinci kadın, karyolanın öbür yanından gelmiş, Bedir'in önünde diz çökmüştü. Şimdi iki yerine dört el vardı. Artık Bedir'in vücudunda okşanmadık, mıncıklanmadık yer kalmadı.

Ancak o usta elin her tarafını durmadan okşaması, genç adamı adamakıllı heyecanlandırmıştı. Şehvet nöbeti içinde titriyordu. Buna daha fazla dayanamayacaktı belki de. Boğuk boğuk inildedi. Gözlerini açtı.

Kimonalı minik Japon kızı ona tatlı tatlı gülümsüyordu. Sonra kız Bedir'i ihtirasla öpmeye başladı. Patlama birdenbire oluvermişti. Bedir, boşalırken heyecandan ölecekmiş gibi oldu. Sevişmeleri bitmek bilmiyordu. Bedir içinin iyice kuruduğunu hissedinceye kadar patlamaların arkası kesilmedi. Nihayet genç adam, tatlı bir boşluk içinde kendini yatağa bırakıverdi.

Minik Geyşa kız yerinden kalkıp dışarı çıkarken Bedir de yattığı yerden onu izledi. Öbür ellerin üzerini örttüğünü hissetti. Gözlerini kapadı ve deliksiz bir uykuya daldı.

Uyandığı zaman da sadece birkaç dakikacık uyumuş gibiydi. Fakat gün ortalık iyice aydınlanmıştı ve Cabir, yatağının ayak ucunda duruyordu.

«Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendimiz,» dedi. «Fakat bu telgraf az önce geldi. Bay Carriage, telgrafın çok önemli olduğunu söyledi.»

Bedir, ağır ağır doğrulup sarı kâğıdı aldı. Telgraf gayet basitti ve yazılanların gerçek anlamını ancak kendisiyle Emir biliyordu.

Oğlunun Veliaht ilân edileceği gün kararlaştırıldı? Hazırlıkları tamamlamak için hemen dönmeni rica ediyorum.

(İmza) Emir Feyyad.

Bedir şimdi iyice uyanmıştı. Bu telgrafın oğluyla hiç bir ilgisinin olmadığını biliyordu. Uzun bir süre önce Emir'le birlikte hazırlamışlardı bu telgrafı.

Savaş. İsrail'e karşı savaş. 1967 yenilgisinin intikamını alma zamanı yaklaşmıştı. Ya da öyle olduğunu düşünüyordu. Bedir'in üzerine bir karamsarlık çöküverdi.

Çok erkendi. Fazla erkendi. Belki başlangıçta küçük bir zafer kazanabilirlerdi ama İsrailliler çok tecrübeliydiler. Savaş bir haftadan fazla sürecek olursa, Araplar ikinci bir yenilgiye uğrayabilirlerdi.

Emir bile Bedir'e hak veriyordu. Fakat yapılacak çok iş vardı. Eğer dünya Arapların birleştiklerine inanacak olursa belki daha büyücek bir zafer kazanılırdı. İnsanların öldüğü savaş alanlarında değilde insanların yaşadıkları bankalar ve yönetim kurulu toplantılarında.

***

Başka bir yer Ekim - 1973

Toza bulanmış, yıllarca çöllerde dolaşmaktan fırtına yemekten boyaları yer yer dökülmüş eski püskü Volkswagen araba, öksüre tıksıra, park yerinin kapısına birkaç metre yaklaşıp durdu. Araba gibi toza bulanmış Bedevi kıyafeti içinde yaşlı bir adam, arabadan çıkarken park yerinin nöbetçileri de merakla ona baktılar. Bedevi kıyafetli adam, arabanın arka kapağını kaldırdı, motorunu incelemeye koyuldu.

Nöbetçilerden biri adamın yanına gitti:

«Arabanın nesi var, ihtiyar?»

«Ah, onu bir bilsem. Bazan devenin bile suya ihtiyacı oluyor. Fakat bu yaratık var ya ben size birşey söyliyeyim mi, suya ihtiyacı olmayan bir yaratık Allahsızın biridir. Eğer bunun yerine bir devem olsaydı, ne yapacağımı bilirdim.»

Genç asker güldü.

«Eğer deve olsaydı ne yapardınız?»

«Ona biraz su verirdim. Eğer bu da işe yaramazsa poposuna iki tekme atardım.»

Asker, «Aynı şeyi niye denemiyorsunuz?»

«Denedim denedim ama bir sonuç alamadım. Hiç birşey fayda vermiyor.»

Genç asker, yaşlı adamın yanından ayrılıp arabanın içine şöyle bir göz gezdirdi. Arabanın içi de dışı gibi eski ve tozluydu. Asker uzanıp arabanın benzin göstergesinin tozunu sildi. Sonra doğruldu, yaşlı adama döndü: «Benzininiz bitmiş.»

«Buna aklım ermedi. Şimdiye kadar hiç böyle birşey başıma gelmemişti.»

Asker, küçümseyici bir tavırla, «Ama şimdi başınıza geldi işte, dedi.

Yaşlı adam omuzlarını silkti. «Aman neyse, önemli bir aksaklık olmamasına sevindim. Zavallıcığın ölmüş olmasından korkuyordum.» Yaşlı adam, böyle dedikten sonra kapıya doğru yürüdü. Başını arkaya çevirip, «Arabayı şöyle yolun kenarına çekiverin,» diye seslendi. «Ben benzin deposunu doldurtmak için birini yollarım.»

Nöbetçi hemen yaşlı adamın yanına koştu:

«Bir dakika dur bakalım, ihtiyar. Giriş belgesi olmadan içeri adımını atamazsın. Burası birinci derecede yasak bölgedir.»

Yaşlı adam, elini ileriye uzatarak, «Benim giriş belgem var» dedi. Güneş, plâstik karttan bir aynadan yansır gibi yansıyordu.

Asker, kartı aldı. İnceledi sonra hemen esas vaziyete geçti. «Özür dilerim, Generalim,» dedi.

Bin Ezra da askerin selâmını aldı.

«Ziyanı yok, asker. Rahat.»

Genç asker, rahat duruşa geçti.

«Yolu biliyor musunuz, efendim?» diye saygılı saygılı sordu.

«Yolu biliyorum.» Bin Ezra gülümseyerek elini uzattı.

«Acaba kartımı geri alabilir miyim?»

«Evet, efendim. Arabanız için de üzülmeyin efendim. Biz onunla ilgileniriz.»

General gülümsedi:

«Teşekkür ederim.» Döndü, yürümeye başladı. Sırtındaki Bedevi elbisesinin etekleri uçuşuyordu.

Öbür nöbetçi merakla sordu:

«Kimdi bu adam?»

Birinci asker gayet alçak bir sesle ve saygılı bir ifadeyle, «General Bin Ezra'ydı,» dedi.

«Çöl Aslanı mı?» İkinci askerin sesinde bir hayret ifadesi vardı. Yaşlı adamın arkasından baktı. «Ben onun öldüğünü sanıyordum.»

«Eh, ölmemiş işte. Hadi. Bana yardım et de Generalin arabasını kenara çekelim.»

Konferans salonundaki masanın başında sadece beş kişi vardı. Daha önceki toplantıya katılan üç Amerikalı. Bin Ezra ve General Eşnu.

General Eşnu, «Bu toplantının pek tenha olmasına ben de üzüldüm, sizden özür dilerim beyler. Fakat diğerlerinin hepsi de şu anda sınırda.»

Weygrin, «Özür dilemenize gerek yok,» dedi, «Anlıyoruz.» Gülümsedi. «Haa, sahi sizi kutlamak isterim. Sizin çocuklar, boks turnuvasında Mısır'ın üçüncü ordusuna karşı gayet iyi bir oyun çıkardılar.»

Eşnu ciddi ciddi başını salladı, «Biraz abartıyorsunuz. Biz henüz sonuçtan pek o kadar emin değiliz.»

Amerikalı albay, «Onları ele geçirdiniz,» dedi.

«Ama gene de yardıma ihtiyacımız var. Hem de çok ihtiyacımız var. Üzerimize saldırmalarına izin vermenin cezasını çok ağır bir şekilde ödedik.»

«Onların Yom Kippur'da saldırıya geçecekleri kimin aklına gelirdi ki?» Bu soruyu soran Amerika Dışişleri Bakanlığında görevli Harris'ti.

Bin Ezra'nın sesi gayet sakindi. «Ben tahmin ettim. Son toplantımızda da bunu açıkça belirtmiştim sanırım.»

Harris kendini savunmaya çalışarak, «Ama pek olmayacak bir tahmindi bu.»

«Herşey tahminlere bağlı. Hoş öyle olmasaydı da, sizler herhangi bir girişimde bulunmayacaktınız değil mi?»

Harris cevap vermedi.

Yaşlı general, güven dolu bir sesle sordu: «Söyleyin bakalım, başkanınıza durum hakkında bir rapor yolladınız mı?»

Harris başını salladı: «Elbette yolladık.»

Bin Ezra, Amerikalı'ya baktı. Üzgün üzgün başını salladı. «Bu facia önlenebilirdi.»

Harris, «Peki ama nasıl?» diye sordu.

«Son savaşta yaptığımızı yapmalıydık. Şimdiye kadar savaş bitmiş olurdu.»

Harris, «Ve tabiî dünya kamuoyu sizin aleyhinize dönerdi,» dedi.

«Bakın dünya kamuoyu da şimdi çok işimize yarıyor ya.» diyen Bin Ezra homurdandı. «Bize yardıma gelen bir orduya falan rastlamadım.»

General Eşnu, «Bunlar olmuş bitmiş şeyler,» dedi. «Toplantının amacı bu değildi, General. Sizin içinde bulunduğumuz durum hakkındaki düşüncelerinizi öğrenmek üzere burada toplandık.»

«Evet, geçen defa yaptığınız gibi sözlerimi kulak arkası edesiniz diye değil mi?» Bin Ezra, General Eşnu'nun üzgün ve kırgın bakışlarını görünce pişman oldu. «Çok üzgünüm, dostum. Senin üzüntünün benimkinden daha fazla olabileceğini unutmuştum.»

Eşnu karşılık vermedi.

Bin Ezra, oturduğu yerden Amerikalılara baktı.

«İnsan yaşlanınca kendini pek yalnız hissediyor,» dedi.

Masadakilerin hiç biri konuşmadı.

«Şimdi beyler, bir soruma cevap vermek nezaketini gösterebilir misiniz acaba? Bu toplantıya niçin geldiğinizi söyler mi-

siniz? Bu toplantıdan bir yarar sağlanamayacağını herhalde benim gibi sizler de biliyorsunuzdur. Hiç birşeyin değişemeyeceğini, hiç birşeyin yapılamayacağını bilmeniz gerekir.»

Albay Weygrin hemen atıldı: «Bu doğru değil General Bin Ezra. Sizin fikirlerinize ve önerilerinize sonsuz saygımız ve güvenimiz var.»

Bin Ezra gülümsedi: «Benim de sizinkilere güvenim var. Ama bir de onları anlayabilseydim çok iyi olacaktı. Bizi seviyor musunuz yoksa nefret mi ediyorsunuz, işte bunu hâlâ anlayamadım.»

General Eşnu, toplantının gündemini ele almak için sabırsızlanıyordu.

General Eşnu, toplantının gündemine geçmek için çaba harcadı, «El Fay dosyasını aldın mı?»

Bin Ezra başını salladı.

«Evet, aldım.»

«Vardığın sonuç nedir?»

«Eğer araplar akıllı olsalardı, şu El Fay gibi üç kişi daha bulurlar ve bir tek kurşun atmadan dünyayı fethederlerdi.»

Harris sordu: «Bu nasıl gerçekleşebilirdi?»

Bin Ezra gülümsedi.

«Gayet basit. Dünyayı satınalırlardı.»

Hiç kimse gülmedi.

Yaşlı adam «Savaşı şimdiden kaybetmiş sayılırız. bunu siz de biliyorsunuz,» dedi.

Weygrin sordu: «Ne demek istiyorsunuz? Savaş daha sona ermedi ki. İsrailliler, Mısır ve Suriye içlerine doğru yürüyorlar. Sedat, barıştan sözetmeye başladı bile. Tükürdüğünü yalamasını bilir o.»

Bin Ezra, «Ne zaman kazandığını da gayet iyi bilir,» diye mırıldandı. «Onun yapmak istediği şey, arapların gururunu onarmaktan ibaretti. Bunu yaptı. Arap askerleri kahramanca savaştılar. Namusları, şerefleri kurtuldu. Sedat'ın yapmak istediği de buydu.» Bin Ezra, elbisesinin cebine elini sokup bir kâğıt çıkardı.

«Biz gene de bu savaşı kazanabiliriz ama. bu vereceğiniz süreye bağlı.»

Harris. «Ben bundan pek birşey anlayamadım,» dedi.

Bin Ezra karşılık verdi: «İki haftaya daha ihtiyacımız var. Mısır artık önemli değil. Kahire'yi bırakıp Libya'nın bir kısmını işgal etmeli ve sonra da Suriye'yi ele geçirmeliyiz. Bunu başarabilirsek, petrol ambargosu tehdidini ortadan kaldırmış oluruz. Bunu yapamazsak, yenilgiye uğramamız an meselesi olur.»

Harris sordu: «Size süre vermekle bizim ne ilgimiz var? Rusya ateş kes için baskı yapmaya başladı bile.»

Bin Ezra, Amerikalı'ya baktı: «Aptallığın bu derecesine de pes doğrusu. Araplar savaşı kazanırlarken Rusya neredeydi? Bir ateş kes isteğiyle bizi korumaya mı çalışıyordu? Hayır. Savaşın kaderi değişinceye kadar ses çıkarmadan beklediler. Şimdi de kazandıkları yerleri ellerinde tutabilmek için ateş kes istiyorlar. Araplar, istediklerinden daha da mükemmel bir silâh buldular. Petrol ambargosu. Bu, batı dünyasını durdurmak konusunda Atom bombasından bile daha etkili.»

«Eğer Libya'nın petrolünü ve Suriye'nin boru hatlarını kontrol altına alabilirsek, ambargo işi de gerçekleşemez. Gerekirse tüm dünyaya petrol verebiliriz. İran kesin olarak Batılılarla birlik. Ürdün de hemen bu tarafa atlayabilir, ve böylece ambargo tehdidi de ortadan kalkmış olur.»

«Eğer bunu yapamazsak, dünya ekonomisi çatırdayarak yıkılabilir. Araplar, dünyayı parçalayacak. Fransa hemen açıkgözlük edip, Avrupa antlaşmasını bozmaya kalkışacaktır. Japonlar da petrol ihtiyaçlarının yüzde seksenini Araplardan sağladıklarına göre, onlarla birlik olmak zorunda kalacaktır. Araplar, birer ikişer, dünya ülkelerini bizden uzaklaştırmayı başaracaklar Onları suçlamam da, çünkü nasıl biz varlığımızı sürdürmeye önem veriyorsak, onlar da kendi varlıklarını sürdürmeye önem vermekte haklıdırlar.»

«Savaşı Suriye ve Libya'ya kaydırırsanız, Rusya buna müdahale edebilir,» dedi Harris.

Bin Ezra konuştu: «Sanmam. Onlar da sizin gibi yüzyüze savaşmaktan çekiniyorlar.»

Harris soğuk bir tavırla: «Bu sizin fikriniz,» dedi.

«Doğru, öyle. Ama gene de şu sizin Bay Kissinger'iniz biraz işleri ağırdan almaya çalışırsa, başarıya ulaşabiliriz.»

Harris, General Eşnu'ya baktı. «İyi ki, hükümetinizin politikası bu değil.»

Eşnu isteksiz isteksiz başını salladı, «Değil ya.»

Harris, tekrar Bin Ezra'ya döndü. «Bay Kissinger, iki gün içinde etkin bir ateş-kesin sağlanmasını istiyor.»

Bin Ezra alaycı bir sesle, «Bay Kissinger'i kutlarım. Bin dokuz yüz yetmişlerin Neville Chamberlain'i olduğunu pekâlâ ispatlayabilir.»

Harris sıkıntılı bir sesle, «Yanılmıyorsam, toplantı gündeminin sınırlarını aşmaya başladık,» dedi. «Bu sorunun daha yüksek düzeyde bir toplantıda tartışılması gerekir. Şimdi bizi en fazla ilgilendiren şey de Bay El Fay hakkındaki izlenimler olsa gerek.»

Bin Ezra, Amerikalı'ya baktı. «Şimdilik elimizden hiç birşey gelmiyor. Sadece soldan gelen baskılara karşı koymaya devam etmesi için Tanrıya yakarmaktan başka yapacak birşey yok. Hiç kuşkusuz bu adam, servetini ve gücünü topluma mal etmeye hevesli değil. Diğer zengin Şeyhler de buna yanaşmaz elbet. Ancak hepsi de dar boğazda ilerlemeye çalışıyorlar. Bu işi daha ne kadar zaman sürdürebileceklerini tahmin etmek zor.» Bin Ezra, General Eşnu'ya döndü. «Savaş başladıktan sonra onun hakkında yeni birşeyler öğrenebildiniz mi?»

«Pek az. Haberleşme güçleşti. Anlaşmazlık başlamadan önce El Fay ülkesine geri çağrıldı. O günden beri de ülkesinden çıkmıyor, Petrol üreten ülkelerin birleşik yatırım komitesine başkan seçileceğini biliyoruz ama gerçek petrol görüşmeleri bu ülkelerin Dışişleri Bakanlarından oluşan bir ortak komite tarafından yürütülecek. Petrolü bir siyasal silâh olarak kullanmak ve petrol satışından kazanacakları paranın harcanış şeklini birbirinden ayırmak konusunda gayet titiz davranıyorlar.»

Harris sordu: «Acaba Bay El Fay, petrol politikasında etkili olabilecek mi?»

Eşnu cevap verdi: «Başlangıçta pek etkili olamayacak. Fakat daha sonra, dünya ekonomisini zayıflatmak ya da yıkmakla kendi yatırımlarını zarara uğratacaklarını anlayınca durum değişecek. Sanırım El Fay ile Feyyad, bunun farkındadırlar. Ve işte bu nedenle El Fay, siyasetle ilgilenecek yerde, o komite-

nin başına geçmeyi tercih etti. Siyasetle bir ilgisinin bulunmamasını koz olarak kullanacak ve böylece iki tarafla da rahatça görüşme yapabilecek.»

Bin Ezra sordu: «El Fay'ın ailesi nerede?»

«Karısıyla oğulları hâlâ Beyrut'ta. Eski karısıyla kızı da orada.»

Bin Ezra merakla sordu: «Şu İsviçre'de okuyan kızı mı?»

Eşnu, «Evet,» diye cevap verdi.

«Kız artık Beyrut'ta değil.»

CİA Ajanı ilk kez konuştu:

«El Fay'ın küçuk kızı Leyla, üç gün önce uçakla Roma'ya gitti. Yanında bir başka kızla bir delikanlı vardı.»

Eşnu şaşırmıştı:

«Bunu nasıl öğrenebildiniz?»

Smith, cevap verdi: «Delikanlının sayesinde. Uzun zamandan beri onu göz hapsinde tutuyorduk. Vietnam'daki uyuşturucu madde trafiğiyle ilgiliydi, ve son zamanlarda Ortadoğu'da çalışmaya başlamıştı. Bir ara Mafia'da çalışıyordu ama kısa bir süre önce Ali Yasir'in emrinde çalışmaya başladı.»

Yaşlı adam sordu: «El Fay'in kızıyla bu adamın ne ilişkisi olabilir?»

Smith cevap verdi: «Biz de bunu araştırıyoruz. Kız hakkında oldukça bilgi edindik. Geçen ilkbaharda, gerilla eğitimi görmek amacıyla okuldan ayrıldı. Nedense kamptan çıktıktan sonra evine döndü yaz boyunca orada kaldı. Sonra bu adam onunla ilişki kurdu ve bir hafta kadar önce Beyrut'tan ayrıldılar.»

Eşnu sordu: «Sizin Haber Alma Örgütünüz durumu biliyor mu?»

«Evet, haberi alır almaz onlara ilettim.»

«Peki, acaba kızla arkadaşları hâlâ Roma'da mı?»

Smith cevap verdi: «Bilmiyorum. Havaalanında birbirlerinden ayrıldılar. Kızlar bir taksiye bindi, adam da başka bir taksiye bindi. Adamım sadece bir taksiyi izleyebilirdi. Adamın bindiği taksiyi tercih etmiş.»

«Adam hâlâ Romada mı?»

«Evet, Morgda yatıyor. Roma'ya vardıktan iki saat sonra

öldürüldü. Polis bunun bir çete işi olduğu kanısında. Belki de öyleydi. Mafia, kendi adamlarını rakip çetelere kaptırmaktan hiç hoşlanmaz.»

Yaşlı adam: «Kızın yerini bulmalıyız,» dedi.

Eşnu cevap verdi: «Adamlarımı bu işle görevlendirdim.»

General ayağa kalktı. «Sanırım; konuşacaklarımız bu kadardı, beyler. Tabiî sormak istediğiniz başka bir soru yoksa?»

Amerikalılar birbirlerine baktılar. Toplantı sona ermişti Kalkıp tokalaştılar. Albay Weygrin ve Harris yaşlı adamla pek resmiydiler ama Smith'in durumu çok başkaydı.

Smith, Bin Ezra'ya bakarken yüzünü buruşturdu. O genizden gelen kısık sesi ve Batı şivesiyle, «Biliyor musunuz, General,» dedi. «Siz yerden göğe kadar haklısınız. Keşke bizimkiler de sizi dinleselerdi.»

«Teşekkür ederim, Bay Smith. Keşke öyle olsaydı.»

CİA Ajanı, «Sizde benim kartım var,» dedi. «Eğer yapabileceğim birşey olursa hemen bildirin.»

«Tekrar teşekkür ederim.»

Amerikalılar salondan çıkmışlardı. İsrailli iki general birbirlerine baktılar. Eşnu sordu, «Ne düşünüyorsun, İshak?»

Yaşlı adam omuzlarını silkti.

«İbranice biliyor musun, Lev?»

Eşnu:

«Hayır,» dedi.

Yaşlı adam omuzlarını silkti. «Sen Yid'ce biliyor musun, Lev?»

Eşnu: «Hayır,» dedi. «Öğrenmek fırsatını bulamadım.»

«Doğu Avrupa'ya yerleşen Yahudilerin bir deyimi vardır Yanılmıyorsam, yıllarca önce Polonya'da ya da Rusya'da o katliamlar sırasında yayılmış. Scher tzu zahn o Yid.»

Eşnu: «Anlamı nedir bu sözlerin.» diye sordu.

Yaşlı adam acı acı güldü. «Yahudi olmak zor

ÜÇÜNCÜ KİTAP

1973/Güz Sonu

BİRİNCİ BÖLÜM

Dick Carriage, Bedir'in yatak odasının kapısını hafifçe vurdu. İçerden Bedir'in uykulu sesi duyulmuştu:

«Girin.»

Dick, kapıyı açınca gözleri kamaştı. Perdeler iyice çekilmişti ve İsviçre sabahlarının o parlak güneşi odaya dolmuştu. Bedir, küçük masanın başına oturmuştu. Sırtı pencereye dönüktü, ışık arkasından geldiği için yüzü gölgede kalmıştı. Başını kaldırıp Carriage'e baktı, «Evet, ne var?» diye sordu.

«Fransızlar geldi, patron.»

Bedir, saatine baktı: «Maşallah, erkenciymişler.»

Carriage gülümsedi: «İşi şansa bırakmaya niyetleri yokmuş. Kendilerinden önce başka birinin sizinle görüşmesini istemedikleri belli.»

Bedir güldü: «İşte Fransızların en önemli özelliği de bu. Kendilerinden başka kimseye hak tanımayacaklarından her zaman emin olabililrsin.»

«Onlara ne diyeyim?»

«Beklemelerini söyle.» Bedir, Carriage'e bir dosya uzattı. «Sen bunun hakkında ne biliyorsun?»

Carriage raporu aldı, şöyle bir göz attı. Dosyanın kapağına *Arap Bebekleri LTD.* kelimeleri yazılmıştı. Dosyanın içinde ise

bir sürü gemi yükleme fişi ve fatura vardı. Faturaların hepsine ödendi damgası basılmıştı. Carriage, Bedir'e baktı: «Ben de sizin bildiğinizden fazlasını bilmiyorum,» dedi. «Sadece faturalarını vakit geçirmeden ödedikleri bir gerçek.»

Bedir, dosyaya bir göz attı. «Tamam. İşte insana garip gelen de bu. Faturalarını günü gününe ödeyen bir Lübnanlı tanıyor musun hiç?»

«Bir şey anlamıyorum. Bu adamlar iyi müşteri. Onların nesinden yakınalım yani?»

Bedir, konuştu: «Bir başka nokta daha var. Ekspres servis için ayrıca prim ödüyorlar. Kuzum, bebeklerin ne özelliği var ki, malın biran önce gemilere yüklenmesi için ayrıca prim ödüyorlar? İşte bu da insanın zihninde kuşku yaratıyor. Lübnanlılar, kendi hayatları bile söz konusu olsa, hiç bir iş için özel prim ödemezler.»

«Noel yaklaşıyor. Belki de bebeklerin biran önce mağazalara dağıtılmasını istiyorlardı.»

«Eğer yükleme işine şu sıralarda başlamış olsalardı, bu doğru olabilirdi, ama bu iş Eylülden beri sürüp gidiyor.» Bedir, dosyayı Carriage'e verdi, «Bana bu kuruluş hakkında bir rapor hazırlayıver.»

«Emredersiniz, patron.» Carriage, kapıya doğru yürüdü. «Başka bir isteğiniz var mı?»

Bedir, başını salladı. «Fransızlara kahve ikram et. Ben birazdan çıkarım.»

Carriage'in arkasından kapı kapanır kapanmaz Bedir kalktı, masasının arkasındaki kapıyı açıp balkona çıktı. Temiz sabah havası İsviçre'de kışın yaklaştığını müjdeliyordu. Bedir, derin derin soluk alıp temiz havayı ciğerlerine çekti.

Uzakta, dağlar maviye bakan yeşil renkleriyle dikkati çekiyorlardı. Hepsinin de tepeleri daha şimdiden karlıydı. Bedir, yeni yeni uyanmaya başlayan kente baktı. Sokaklarda bir heyecan duygusu seziliyordu.

Cenevre. İşte herşey buradaydı. Para, kudret, diplomasi, ve ticaret. Savaş burada kazanılacaktı, yoksa Ortadoğu'nun savaş alanlarında değil. Bu eski ve garip İsviçre kentinin bankaları ve ticaret merkezleri her türlü mücadelenin ve sürtüşmenin üs-

tünde gibi görünuyordu ama aslında rüzgâr hangi yönden gelirse gelsin, bu adamlar rüzgârın yön değiştirmesinden bir kâr sağlamaya bakıyorlardı.

Bedir odasına dönüp çevresine bakındı. Otelin bu dairesi yıllık anlaşmayla tutulmuştu ve Bedir'in arasıra yaptığı ziyaretler için pek uygun bir yerdi. Fakat şimdi bundan pek emin değildi. Çünkü gelecek yıl burada daha uzun süre kalması gerekecekti. Bedir'in tasarladığı davetler için burası yeterince büyük ve lüks değildi.

Düşündükçe aklı yatıyordu. Burada sürekli bir üs kurmak hiç de fena olmayacaktı. Ayrıca İsviçre'de kış ayları gayet güzel geçiyordu. Tüm dünya St. Moritz ile Gstaad arasında toplanacaktı. Jordana'nın da buna sevineceği muhakkaktı. Partiler, çevre ve kış sporları, genç kadının hoşuna gidecekti.

Bedir, daha sonra karısını arayıp ona kararını bildirmek istiyordu. Bunu bir kenara not etti. Ayrıca Carriage'de emlâk komisyoncusunu buldurup Cenevre'de bir ev ve Gstaad'da da bir villa almak istediğini bildirmesini söyleyecekti. Komisyoncunun çarçabuk bir şeyler bulacağından kuşkusu yoktu. Para böyle işlerin kolayca yapılmasını sağlardı.

Bedir, aynanın karşısına geçip, kendini seyretti. Beyaz gömleği ve koyu renk pantolonuyla araptan çok Avrupalıya benziyordu. Dolabın başına geçti. Biraz sonra elinde entarisiyle geri döndü. Çarçabuk maşlahını sırtına geçirdi, siyah bantlı beyaz kefiyesini başına yerleştirdi. Tekrar aynaya baktı. Bu kez kendini beğenmişti, sevinçli sevinçli başını salladı. İşte şimdi araba benzemişti. Kapıya doğru giderken kendi kendine gülümsedi. Geleneksel kıyafete bürünmenin yararları vardı elbet. Özellikle kendilerini yeryüzündeki insanların hepsinden üstün gören Fransızlarla bir iş yapmaya kalkışınca...

Bedir, Fransızca konuştu: «Ülkemiz küçüktür, Mösyö Duchamps. Denize hiç çıkışı yoktur, onun için derdimizin ne olduğunu kolayca tahmin edebilirsiniz. Su. Petrolümüz var ama suyumuz yok. Emirimizin çoğu kez, petrol kuyularını bol suyu

bulunan su kuyularıyla değiştirmeye razıyım dediğini duymuşumdur. Su olsa, ülkemiz kısa zamanda gelişirdi.»

Duchapms, Bedir'e bakıp anladığını belirtmek istercesine başını salladı. «Mösyö El Fay, Fransa, Ortadoğu uluslarının dertlerini anlayan ve özgürlük ve bağımsızlık isteklerini olumlu karşılayan ülkelerin başında gelir. Sizin davanızı desteklediğimizi de açıkça belirtiyoruz. Altmış yedi anlaşmazlığında, elli Mirage bombardıman uçağının İsrail'e gönderilmesini nasıl önlediğimizi hatırlamıyor musunuz?»

«Hatırlıyorum.» Bedir, Fransızların İsrail'e uçakları göndermedikten başka bu uçaklar için aldığı yüz milyon doları da geri vermediğini hatırlamıştı ama Duchamps'a bunu hatırlatmadı. Ama gene de adamı iğnelemekten kendini alamadı. «Cezayir'in bağımsızlığını tanıdığımızdan beri, Arapların özgürlük ve bağımsızlık ilkelerini benimseyen ülkelerin başında geliniz.»

Fransızın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirir gibi oldu ama bu ifade hemen kayboldu. «Fransa, şimdi de Arap ülkelerinin isteklerini yerine getirmeye hazırdır. Fabrikalarımız durmadan uçak, otomobil, tank ve Arap dünyasının kendini savunabileceğini simgelemeye yarayacak her türlü araç ve gereci imâl ediyoruz.»

Bedir, kibarca gülümsedi. «Buna sevindim. Açıklamanızı yetkili komiteye bildireceğim. Bildiğiniz gibi ben askerî işlerle ilgilenmiyorum. Bu işlerle hiç ama hiç bir ilişkim yok. Ben sanayi geliştirme alanında çalışıyorum. Su imâl edecek bir makineniz varsa bununla ilgilenebilirim.»

«Su imâl eden tesisler var ama ne yazık ki bunları çalıştırabilmek için de önce su gerekli.»

Bedir, şaşırmış görünmeye çalıştı: «Yaa?»

«Nükleer enerji tesisleri. Bunlar pahalıya çıkar ama çok yararlıdır. Ülkenizin toprakla çevrili olması bir şanssızlık.»

«Doğru ama komşularımız Suriye, Irak, Ürdün ve Suudi Arabistan ile su kaynakları araştırma konusunda bir anlaşmamız var.»

«İlk kez, Arap dünyası birleşmiş oluyor. Hep beraber sanayi ve tarım gücümüzü arttırmaya, geliştirmeye çalışacağız. Sözgelimi İtalya'nın Fiat fabrikasıyla bir anlaşmaya vardık, bi-

ze de Fiat araba fabrikası kuracaklar. Fabrikalar. Arap dünyasının çeşitli ülkelerinde kurulacak, böylece her ülkenin işçisi bu anlaşmadan yararlanacak.»

Fransız, gergin bir hava içinde, «Çok güzel,» dedi.

«Tabiî bu arabaları ithal edecek yerde ülkemizde imâl etmek bize pahalıya malolacak ama kârdan çok kendi yağımızla kavrulmayı düşündüğümüz için parayı önemsemiyoruz. Ev eşyası ve televizyon gibi mallar konusunda da anlaşmalar yapmayı tasarlıyoruz. İnsan çalışmak istedikten sonra yapılacak o kadar çok iş var ki.»

Duchamps sordu: «Bunları ithal edecek yerde kendi ülkenizde imâl etmenin malî yükü ne oluyor acaba?»

Bedir omuzlarını silkti: «Yüzde elli, hattâ bazan yüzde yüz zarar ediyoruz. Ama bunun ne önemi var? Paramız dolu. Bu zararı göze alabiliriz.»

Fransız bir saniye kadar hiç konuşmadı. Söze başladığı zaman da kendine güvenini hayli yitirmiş olduğu belliydi. «Sizin sanayi kalkınma programınızı desteklemeye de kararlıyız. İki ülke için de kârlı olabilecek pek çok proje bulunabilir. Bizim imalât sanayiimiz dünyanın en güçlü sanayileri arasında başta gelmektedir.»

«Bakın buna sevindim. Beni özellikle ilgilendiren konu da suyun nükleer sistemle aratılması. Hiç kuşkusuz üzerinde inceleme yapılması ve dikkatle durulması gereken bir sorun bu. Hiç kuşkusuz bu proje üzerine ortaklaşa çalışabiliriz.»

Duchamps hemen: «Ancak bu projenin pek pahalı olduğunu da belirtmeliyim,» dedi.

«Dediğim gibi para bizim için önemli değil. Sadece benim küçücük ülkemde petrolden sağlanan kazanç günde bir milyon doları buluyor. Bu miktara Arap dünyasının diğer ülkelerinin kazançlarını da eklerseniz ortaya astronomik bir rakam çıkar.»

«Fransa yoksul değil. Bol bol dolarımız var. Hattâ ihtiyacımızdan fazlası da var diyebilirim.»

«Bunun farkındayım. Fakat başka para birimleri de var Benim siyasetle bir ilişkim bulunmadığı için karar verme zamanı gelince benim önerilerimin olumlu karşılanacağını sanıyorum.»

Fransız, gözlerini Bedir'e dikti. İkisi de Bedir'in ne demek istediğini biliyorlardı. Pazarlık konusu para değil petroldü. Fransız, «Bay El Fay,» dedi, «Sizlerle ortaklaşa çalışmamızı sağlayacak bir iş kolu bulabildiğimize ne kadar sevindim bilemezsiniz. Kısa bir süre sonra ciddi tekliflerle tekrar karşınıza geleceğimden kuşkunuz olmasın.»

Bedir ayağa kalktı.

«Ben de sizin dönüşünüzü büyük umutlarla bekleyeceğim. Fransız da ayağa kalkmıştı. Bedir, arapların geleneksel selâmıyla adamı selâmladıktan sonra, «Yolunuz açık olsun,» dedi.

Fransızlar gider gitmez Carriage odaya girdi, «Dışarda toplanmaya başladılar. Bu küçük bir Birleşmiş Milletler toplantısı olacağa benezer. Almanlar, İtalyanlar, Romenler ve Norveçliler sırada.»

«Söylentinin yayılması pek de uzun sürmedi değil mi?

Carriage başını salladı. Buraya bir gün önce gelmişlerdi. «Bu adamlar, dişi köpeğin çevresini saran gözü kızmış köpeklere benziyorlar.»

Bedir güldü, «Bankaya telefon et de bize birkaç sekreter yollayıp yollamayacaklarını araştır. Sonra da bir ziyaretçi kabul programı hazırla. Hepsiyle görüşmek zorunda kalacağız.»

«Niçin? İçlerinde bize yararlı bir teklifte bulunabilecek birkaç kişi çıkar.»

«Biliyorum. Ama şu anda ambargo meselesi hepsini de şaşkına çevirdi. Hâlâ bunun gerçek olduğuna inanamıyorlar. Ambargo işi yüreklerine oturunca da paniğe kapılacaklar ve tabiî öfkelenecekler. Bizim başlıca görevlerimizden biri de şu sırada mümkün olduğu kadar çok dost kazanmak.»

«Emredersiniz, patron.» Carriage böyle diyerek kapıya yürüdü.

Bedir, hemen seslendi, «Bana telefonda Bayan El Fay'ı buluver. Karım, Beyrut'ta babamın evinde kalıyor.»

«Peki efendim.» Kapı Carriage'in arkasından kapandı, ve hemen biraz sonra da telefon çaldı. İsviçre telefon servisi başarısının üstünlüğüyle övünebilirdi. Jordana, telefondaydı.

Bedir, «Çocuklar nasıllar?» diye sordu.

Jordana'nın sesi sıkıntılıydı.

«İyiler.»

«Okulu seviyorlar mı?»

«Sevip sevmediklerini bilmem ama, işte gidip geliyorlar.»

«Sen çok meşgul müsün?»

Kısa bir sessizlik oldu. Jordana, «Sen galiba benimle alay ediyorsun,» dedi. «Beyrut'tayım. Burada yapacak hiç birşey bulamıyorum.»

«Öyleyse buraya gelip bana biraz yardım etmekte bir sakınca görmezsin. Burada, yani Cenevre'de bir ev ve Gstaad'da da bir villâ satın almaya karar verdim. Ancak benim işim pek çok olduğu için bununla uğraşmaya vakit bulamayacağım.»

«Bedir, gerçek mi bu dediklerin.»

«Niye gerçek olmasın? Yakın bir gelecekte burada uzun bir süre kalacağımızı sanıyorum. Gelecek misin?»

Jordana güldü. «İlk uçakla geliyorum.»

«Güzel.» Bedir gülümsedi. «Uçağın kalkış saatini bize bildir, Cabir seni havaalanında karşılasın.»

Bedir telefonu kapar kapamaz, Dick Carriage odaya döndü. Yüzü bir tuhaf olmuştu. «Dışarda sizi bekleyen bir kız var.»

Bedir, birdenbire sinirlendi, «Doğrusu senden bunu beklemezdim, Dick. Bugün kızlarla uğraşmaya hiç vaktim yok. Sav gitsin.»

«Bunu denedim, efendim, fakat kız birkaç dakika sonra Cabir'le birlikte geri döndü. Cabir, kızı görmek isteyeceğinizi söyledi.»

Bedir, meraklanmıştı. Cabir, genellikle kadınlarla pek ilgilenmezdi.

«Kimmiş bu kız?»

«Bilmiyorum, efendim, kız da Cabir de bu konuda birşey söylemediler. Sadece size sürpriz yapmak istediklerini belirttiler.»

Bedir, biran düşündü. Bu, çok önemli bir şey olsa gerekti. Cabir öyle saçma sapan oyunlarla oyalanacak adam değildi. «Pekâlâ, o kızla görüşeceğim,» dedi. «Yalnız bir dakikadan fazla kalamaz. Cabir'e söyle, buna sırf onu kırmamak için katlandığımı ve aynı şeyin bir daha tekrarlanmamasını rica ettiğimi söyle.»

«Emredersiniz, efendim.»

Bedir büfeye gidip bir fincan kahve doldurdu. Fincanını eline alıp masasının başına döndü. Arkasından kapının açıldığını duyunca başını kapıdan tarafa çevirdi.

Kapının önünde genç bir kadın duruyordu. Bedir bu çekingen tavırlı genç kadına baktı. Onu, bir yerden tanır gibiydi. Güzel kızdı. Oval yüzü, koyu mavi gözleri ve pırıl pırıl parlayan siyah saçlariyle gerçekten güzeldi. Günün modasına uygun olarak jean pantolon ve blûz giymişti. Fakat Bedir'in gördüğü kadariyle vücudu gayet düzgündü. Kızın koyu mavi gözlerinde bir korku ifadesinin belirdiğini farketti. Sonra herşeyi hatırladı.

«Leyla.» diye bağırdı.

Korku ifadesi hafif bir gülümsemeyle kayboldu. «Merhaba, baba. diye yumuşak bir sesle mırıldandı.

Bedir kapıya koştu, kızını kucakladı.

İKİNCİ BÖLÜM

«Neredeyse ondokuz yaşında olacağım, Baba. Okulda da hiç bir yenilik yok. Oysa dünyada pek çok önemli olaylar cereyan ediyordu. Ben de bu olayların bir parçası olmak istiyorum.»

Bedir gülümsedi. Bu kızda ona kendisini hatırlatan pek çok özellik vardı. O da sabırsızdı, meraklıydı ve atılgandı, «Peki, sen ne yapmak istiyorsun?»

Leyla kesin bir karar vermişe benzemiyordu. «Bilmiyorum. Sadece ne yapmak istediğimi anladım. Ablam gibi olmak istemem. Yaşamımın tek amacının evlenip çoluk çoluğa karışmak olmasını da istemiyorum. Bu dünyada benim yapabileceğim başka işler de vardır elbet.»

«Bu konuyu annenle görüştün mü?»

«Annemi bilirsin. O anlamaz. Yapmak istemediklerimi yapmamın gerekli olduğunu düşünüyor. Büyükbabam bana bir eş bulmuş bile.»

Bedir, neşelenmişti. «Büyükbaban hiç değişmemiş. Sanırım bulduğu eş, çok iyi bir aileden gelme zengin bir gençtir.»

«Tabiî.» Leyla güldü. «Riyad dede bu işlerde her zaman başarılı olmuş.»

Bedir güldü: «Bunu tahmin etmeliydim. Fakat gerçekten senin yapabileceğin pek çok iş var. Örneğin öğretmenlik. Ülkemizin öğretmene ihtiyacı çok fazla.»

«Yani hanımlara yakıştırılan mesleklerden sözediyorsun değil mi?» Leyla'nın sesinde kırgın bir ifade vardı. «Bak işte

onu da istemem. Yıllar boyunca bizleri ileriye götürecek önemli işlere girişmeye kararlıyım. Bir bakıma senin yaptıklarını yapmak istiyorum. Yani bizleri günümüzün dünyasına ulaştırmak, dünyaya kendimizi gene kendi koşullarımızla kabul ettirmek, konusundaki çalışmalarından sözediyorum.»

«Bu iş senin sandığım kadar kolay değil. Bugün dünyada bizleri ilkel bir toplum sayan ne kadar çok insan var biliyor musun?»

Leyla hemen, «Biliyorum,» dedi, «İşte benim değiştirmek istediğim şey de bu zaten. Savaşı kazandığımıza göre dünyaya da en azından onlar kadar ileri insanlar olduğumuzu ispatlayabiliriz.»

Bedir merakla sordu, «Savaşı kazandığımıza inanıyor musun?»

«Kazandığımızı biliyorum. Eğer ateş kes'e zorlanmasaydık, İsrail ordularını yok ederdik. İsrail orduları Suriye ve Mısır'da kendilerine hazırlanan tuzaklara doğru ilerliyorlardı.»

Bedir kızına baktı. Onun bilmediği o kadar çok şey vardı ki. İşte bütün bu anlattıkları Arap propagandacılarının halka sundukları klâsik uydurmalardı bunlar. Arapların çoğunun bu yalanlara inanmasına da Bedir bir türlü akıl erdiremiyordu, şaşmaktan kendini alamıyordu. İsrail, Mısır'ın üçüncü ordusunu yarmıştı ve savaş birkaç gün daha sürseydi. Kahire ve Şam da ellerine geçebilirdi. İşte bu gerçeği Araplar bir türlü kabullenememişlerdi. «Senin ne iş yapabileceğini hâlâ anlayamadım, Leyla.»

«Bir fikrim var.»

«Neymiş o?»

«Senin yanında çalışabilirim.» Leyla, gözlerini babasına dikmişti.

Genç kız öylesine ısrarlı görünüyordu ki Bedir gülümsemedi, sadece yumuşak bir sesle, «Benim yanımda ne iş yapabilirsin?» diye sordu.

Leyla ciddi ciddi, «Senin yardımcın olurum,» dedi. «Annem erkekten farkım olmadığını ve tıpkı sana benzediğimi her zaman tekrarlayıp duruyor.»

«Korkarım, bu isteğini yapamayacağım. Yardımcılarımın

hepsi de bu göreve atanmak için özel eğitim görmüş kişilerdir. Zaten işlerin çoğu da teknik ve özel bilgi isteyen işler.»

Leyla, atıldı: «Ben de hemen yardımcın olayım demiyorum ki, yeterince bilgi edininceye kadar kâtiplik yaparım, ya da senin sekreterin olurum.»

«Stene ve daktilo biliyor musun?»

«Biraz daktilo biliyorum.»

Bedir, susuyordu. Nihayet başını salladı: «Ne yazık ki bu da olmaz. Bu tür işler için de eğitim görmüş kişilere ihtiyacımız var.»

«Danışma memuru olurum. Bana verilecek her işi yapmaya hazırım. İşe nereden başlarsam başlayayım, bunun önemi yok.»

«Sen benim kızımsın. Bu davranışın nasıl karşılanacağını hiç düşündün mü?»

«Kızın olduğumu kimsenin bilmesi gerekli değil ki. Bunu gizleyebiliriz.»

«Hayır. Olmaz. Bu işlerde gizlilik diye birşey yoktur.»

Leyla yıkılmıştı. İnatla, «Ben bir daha o okula dönmem,» dedi. «Oradan nefret ediyorum.»

«Okula dönmen şart değil. Benim başka bir fikrim var.»

Genç kız umutla babasına baktı.

«Eğer niyetin gerçekten ciddiyse, Amerika'da idarecilik öğrenmeni sağlayacak üniversitelerden birine seni yollarım. Birkaç yıla kalmaz, örgütümüzün herhangi bir dalında iş görebilecek duruma gelirsin.»

Leyla, «Ama bu yıllar sürer,» dedi. «Şimdi işe başlarsam ne olur? Ben okulu bitirinceye kadar herşey yapılmış bitmiş olacak.»

Bedir güldü: «Pek sanmam. İkimiz de yaşamımızın sonuna kadar çalışsak, yapılacak işleri bitiremeyiz.»

«Burada okula gidemez miyim O zaman hem okula giderim hem de çalışıp işleriniz hakkında bilgi edinebilirim.»

«Üniversitede öğrenim görmek başka, burada derme çatma birşeyler öğrenmek başka. Sana ancak steno, daktilo ve belki de basit hesap işleri öğretebilirler.»

«Fena mı, bu da benim için bir başlangıç olur. Eğer başarı sağlarsam. Amerika'da öğrenim yaparım.»

«Dur bakalım, biraz düşüneyim.»

«Düşünecek birşey yok. Adamının bankaya telefon edip sekreter istediğini duydum. Sekreter bulununcaya kadar telefonlara cevap verip senin danışman memurun olarak bazı görevleri yüklenebilirim. Vallahi, telefonda gayet iyi konuşurum.»

Bedir gülmeye başladı. «Sen gerçekten dediği dedik bir küçük hanımmışsın.»

Leyla gözlerini babasına çevirdi: «Hem de nasıl!»

«Yavaş yavaş anlamaya başladım.» Bedir birden ciddileşti.

«Biliyorsun, önce annenin onayını almamız gerekecek.»

«Niçin? Şimdiye kadar annemle benim hakkımda hiç konuşmadın ki.»

«Annen öyle mi dedi?»

«Evet.» Leyla, başını önüne eğdi sonra tekrar babasına baktı. «Evden ayrıldıktan sonra niye bizleri hiç aramadın?»

Bedir, kızına baktı.

«Bunuda mı annen söyledi.»

Leyla başını salladı.

Bedir susuyordu. Leyla'yı görmek için kaç kere karısından izin istediğini ve Meryem'in her defasında da bu isteğini geri çevirdiğini bu kıza anlatmanın bir yararı olmayacaktı. Leyla, sadece babasının onları terkettiğini biliyordu. İşin iç yüzünü öğrenmesi gerekli değildi. Bedir, derin bir soluk aldı.

«Yoo, bu pek de doğru değil,» diye mırıldandı.

Leyla ağzını açıp birşey söylemedi.

Bedir, kızının kuşkusunu sezmişti. «Hem artık bunun önemi de kalmadı» dedi. «İşte şimdi buradasın, seni doya doya görebilirim.»

Leyla hiç konuşmadan başını salladı.

Bedir çekine çekine: «Ablan nasıl? Bana biraz da ondan sözetsene,» dedi

«Ablam iyi. Evlendi. Onu da kocasını da pek göremiyorum. Zaten onunla pek anlaşamıyoruz. Ablamla eniştem lüks yaşamaya pek meraklı. Haa, sahi, Emel hâmile olduğunu sanıyor.»

Bedir gülümsedi: «Yani ben de yakında büyükbaba mı olacağım?»

«Mümkündür.»

Bedir bir ıslık öttürdü.

Leyla hemen: «Bu, pek Amerikan işi bir davranış. dedi.

«Neymiş o Amerikan işi olan?»

«Islık tabiî. Islık çalmak ne demek oluyor?»

Bedir güldü. «Kendimi bir sürü yeniliğe alıştırmak zorundayım. Önce ondokuz yaşında bir genç kızın babası olduğuma kendimi inandırmam gerekli. Şimdi de dede ünvanını kabullenmeye hazırlanmalıyım.»

Leyla güldü. «Sen bu haberi pek önemseme. Emel. her ay hâmile kaldığını sanıyor. Bu da belki öbürleri gibi bir boş umutlanmadır.»

«Biliyorsun, iki de erkek kardeşin var.»

«Biliyorum. Muhammed ile Semir.»

«Kardeşlerinin isimlerini biliyordun öyle mi?»

«Bu pek de sır sayılmaz. Gazetelerde her zaman seninle ilgili yazılar yayınlanıyor. Resimlerini de görüyorum.»

«Kardeşlerinin ikisi de iyi çocuklar. Onlardan hoşlanacaksın.»

«Çocukları görmek isterdim.»

«Göreceksin. Hem de yakında.» Bedir ayağa kalktı. «Sen şimdi nerede yatıp kalkıyorsun?»

«Bir kız arkadaşımla birlikte oturuyoruz. Onun ailesi Cenevre'de oturuyor.»

«Arkadaşın İsviçreli mi?»

«Evet. arkadaşının yanında kalmayı mı yoksa burada benimle oturmayı mı tercih edersin?»

Leyla, bakışlarını babasından kaçırarak: «Siz hangisini uygun bulursanız öyle yaparım.»

«Öyleyse hemen git eşyanı topla. Yemek saatine kadar geriye dönebilir misin?»

Leyla başını kaldırdı. Genç kızın gözlerinin içi gülüyordu. «Herhalde dönerim.»

«Güzel. O halde burada durup zaman kaybetme. Benim de yapılacak işlerim var.»

Leyla, koltuktan kalkıp, babasının boynuna sarıldı: «Teşekkür ederim, baba.»

Bedir, kızını yavaşça alnından öptü. «Bana teşekkür etme. Ne de olsa babanım değil mi, canım?»

Leyla, kahvenin kapısında durup içeriye bir göz attı. Salon hemen hemen boş sayılırdı. İşe gitmeden önce sabah kahvelerini içen birkaç memurdan başka kimsecikler yoktu. Leyla, saatine baktı. Onbirdi. Artık neredeyse burada olacaklardı. İçeri girip bir masaya oturdu.

Hemen bir garson yanına yaklaşmıştı, «Buyrun, Matmazel?»

«Limonlu Coca istiyorum.»

Garson genç kızın içkisini bırakıp masadan uzaklaştı. Leyla bir sigara yaktı sonra Coca'sını yudumlamaya başladı. Çok tatlı gelmişti. Lübnan'daki Coca Cola'lar kadar tatlı değildi ama Fransızların Coca Cola'sından daha tatlıydı. Bardağın içindeki küçük buz parçası içkiyi yeterince soğutamamıştı.

Biraz sonra iki genç erkekle bir genç kadın kapıdan içeri girdi. Yeni gelenlerin de kıyafetleri Leyla'nınkini andırıyordu. Yani jean pantolon ve blûz giymişlerdi. Genç kız yeni gelenlere elini sallayınca onlar da gelip Leyla'nın masasına oturdular. Garson tekrar masaya yaklaştı. Biraz sonra da yeni müşterilerin kahvelerini bırakıp masadan uzaklaştı.

Yeni gelenler, merakla Leyla'nın yüzüne baktılar. Genç kız konuşmaya başlamadan önce başını arkaya çevirip salona bir daha göz attı. Nihayet sigarasını tablaya bastırdı, iki parmağıyla zafer anlamına V işareti yaptı.

Öbürleri hemen gülümsediler. Kadın, bozuk bir İngilizceyle, «İşler yolunda gitti öyle mi?» dedi.

«Evet, herşey yolunda.»

«Adam sana fazla soru sormadı ya?»

«Sadece bir babadan beklenen klâsik soruları sordu.» Leyla birdenbire gülümseyerek babasının konuşmasını taklid etmeye başladı. 'Biliyorsun, annenle bu meseleyi görüşmem gerek.'

Kadın birden tasalanmış göründü.

«Ya gerçekten bu dediğini yapmaya kalkışırsa?»

Leyla güvenle. «Hayır, babam böyle birşey yapmaz. Hem annemi de iyi tanırım. Tam on yıldır bir kez olsun babamla konuşmadı. bundan sonra da konuşacağını hiç sanmıyorum.»

Delikanlılardan biri sordu:

«Babanın yanında çalışacak mısın?»

«Yarım gün çalışacağım. Babam önce bir okula gidip bilgi edinmemi istiyor. Sonra da sürekli olarak onun yanında çalışabilirim.»

Kadın sordu: «Okula gidecek misin?»

«Elbette. Okula gitmezsem, babam kuşkulanabilir. Hem bu fedâkarlığa kısa bir süre için katlanmak zorundayım.»

Kadın sordu: «Nasıl bir adam?»

Leyla, sanki kadını ilk kez görüyormuş gibi şaşkın şaşkın yüzüne baktı. «Babamı mı nasıl demek istiyorsun?»

Kadın homurdandı, «Şu anda ondan başka kimden sözedebilirim? Gazetelerde dergilerde anlatıldığı gibi mi baban? Yani şu kadınları yakıp kül eden hovarda mı gerçekte de?»

Leyla birden daldı. Kararsız bir tavırla, «Sanırım öyle. Fakat ben onu hiç de dedikleri gibi görmüyorum.»

«Peki, sen babanı nasıl görüyorsun?»

Leyla'nın sesi birden acılaşıverdi.

«Onu görünce savaş açtığımız, karşısında olduğumuz amaçlar birden aklıma geliyor. Para, güç, yetenek ve tutku babam, sadece kendisiyle ilgilenen bencil bir adam, Bu adam soydaşlarımızın mücadelesine aldırış bile etmez. O sadece bu işlerden cebine girecek kazanca bakar.»

«Sen buna gerçekten inanıyor musun?»

Leyla, sert ve ifadesiz bir sesle, «Bak buna inanmasaydım, bana verilen görevi kabul etmezdim.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jordana odaya girer girmez, Leyla onun ne kadar güzel bir kadın olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Uzun boylu, sarı saçlı, ince vücutlu, düzgün bacaklı, zarif görünüşlü bir kadındı. Bir Arap kadınında asla bulunmayan özelliklerin hepsi onda vardı. Genç kız, bir an için babasına hak verir gibi oldu. Ancak hemen o eski kırgınlık ve düşmanlık yüreğini sarıverdi ve Jordana ona yaklaşırken duygularının bakışlarında yansımasını önlemek için büyük çaba harcadı.

Bedir gururla:

«İşte Leyla,» dedi.

Jordana'nın bakışları gayet açık ve dürüsttü, gülümsemesi de içtenlik doluydu. Hemen üvey kızına elini uzattı, «Seninle nihayet tanışabildiğim için çok sevinçliyim. Baban senden sık sık sözederdi.»

Leyla, genç kadının elini tuttu. Jordana'nın sözleri gibi davranışları da içtenlik doluydu. Leyla da çekine çekine. «Ben de sizinle tanıştığıma sevindim,» dedi.

«Bedir, yani baban, burada kalmaya niyetli olduğunu söyledi.»

«Tabiî sizleri rahatsız etmezsem.»

«Hayır. rahatsız etmezsin tabiî. Ben bu kararına çok sevindim. Baban seyahatteyken ben de evin içinde konuşup dertleşecek birine kavuşmuş olacağım. Baban çok geziyor.»

«Biliyorum.» Leyla, babasına baktı: «Beni bağışlayın. Biraz yorgunum da. Yemeğe oturmadan doğruca gidip yatsam, kızar mısınız?»

Bedir Jordana'ya kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra, «Elbette kızmayız.» dedi.

Leyla, Jordana'ya döndü. «Siz de kızmazsınız değil mi? Üstelik birbirinize anlatmak istediğiniz pek çok mesele olsa gerek.»

Jordana, «Kızmam,» diye karşılık verdi.

«Öyleyse iyi geceler.»

«İyi geceler.»

Kapı, Leyla'nın arkasından kapanınca Bedir. Jordana'ya döndü:

«Ee. fikrin nedir bakalım?»

«Benden hoşlanmadı sanırım.»

«Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?» Bedir'in şaşkınlığı sesinden belli oluyordu.

«Daha seni doğru dürüst tanımadı bile.»

«Kızın beni kıskanıyor.»

Bedir. sıkıntılı sıkıntılı, «Münasebetsizlik ediyorsun,» dedi. «Kıskanması için bir neden var mı? Ona burada kalmasını söyledim değil mi?»

Jordana kocasına baktı. Öyle bazı şeyler vardır ki, erkekler bunları asla anlayamazlar. Fakat genç kadının vaktiyle babasına nasıl gidip bir tutkuyla sahip çıktığını ve onu yeni karısıyla ilk kez gördüğü zaman neler hissettiğini gayet iyi hatırlıyordu. «Bunun önemi yok. canım,» dedi, «senin hesabına ben de sevindim.»

Bedir karşılık vermedi.

«Leyla çok güzel bir kız.»

«Evet, öyle.»

«Okulundan niye ayrılmış?»

«Yaşamını boşu boşuna tükettiği kanısına varmış da ondan.» Bedir, güldü, «Hem de daha onsekiz yaşında.»

«Bu öyle gülümsenecek birşey değil. Onu gayet iyi anlıyorum.»

Bedir şaşırmıştı.

«Onu iyi mi anlıyorsun? Peki, öyleyse bunca yıl sonra beni görmek istemesinin nedenini de anlamışsındır.»

«Niye aramasın? Sen onun babasısın. Kızlar, daima babalarına karşı özel bir sevgi beslerler.»

Bedir. kısa bir sessizlikten sonra, «Annesini arayıp durumu ona anlatmam gerekir,» dedi.

«Buna gerek kalmayacağını sanıyorum. Annesinin durumdan haberi varmış gibime geliyor.»

«Bunu da nereden çıkardın?»

«Baban, Leyla'nın yazı, annesinin yanında geçirdiğini ve Beyrut'tan ayrılalı birkaç hafta olduğunu söyledi. Eh, annesi de herhalde kızının nereye gittiğini biliyordu.»

Bedir, şaşkın şaşkın karısına baktı. Bu, garipti işte. Leyla, onunla konuşurken doğruca okuldan geldiği izlenimini uyandır-

mıştı. Eve dönmekten filân hiç sözetmemişti. Bedir, kızının bu tutumunu garipsemişti ama Jordana'ya hiç birşey söylememeyi kararlaştırdı. «Babamı arasam iyi olacak.» demekle yetindi, «Leyla'nın annesiyle o görüşsün.»

Jordana gülümsedi. Bedir, bazı duygularını gizlemeyi hiç beceremiyordu. Eski karısıyla konuşmak istemediği de belliydi işte. «Çocuklar sen ev alınca buraya gelip gelemeyeceklerini öğrenmek istiyorlar. Karda gezip oynamaya hiç fırsat bulamadılar.»

Bedir güldü: «Onlara söyle, kar yağmaya başladığı gün buraya gelebilirler.»

Dick Carriage, koltuğuna yaslandı ve okuma gözlüğünü çıkardı. Masasının üzerinde duran kutudan bir kâğıt mendil alıp gözlüğünün camlarını güzelce sildi. Kocaman beyaz ve tembel kar taneleri pencerenin önünden ağır ağır aşağıya süzülüyorlardı.

Kar yağmaya başlamadan aşağı yukarı bir ay önce İsviçre'ye gelmişlerdi ve Bedir, verdiği sözü tutmuş, karın başladığı gün oğulları uçakla İsviçre'ye gelmişlerdi. Şimdi de hafta sonunu geçirmek için Gstaad'a gitmişlerdi. Carriage, birikmiş işleri tamamlamak için Cenevre'de kalmıştı. Bedir o sabah, pek neşeli bir hava içinde telefon etmişti. Çocuklar gerçekten çok güzel eğleniyorlardı.

Carriage, kendi kendine gülümsedi. Babalar, geçmişleri ne olursa olsun, hep birbirlerine benziyorlardı. Carriage, kendi çocukları için ne gibi duygular besliyorsa, Bedir de oğullarına aynı duyguları besliyordu. Carriage, tekrar gözlerini masaya çevirdi. Karısıyla oğullarının fotoğrafına baktı. California'daki evin bahçesinde çekilen fotoğraf, birdenbire Carriage'in kendini pek yapayalnız hissetmesine sebep olmuştu. Çocukları, İsviçre'nin karlı yamaçlarından pek uzaktaydılar.

Cenevre'deki büyük evdeyken Bedir'le birlikte büro olarak kullandıkları odanın dış kapısının kilidinin şıkırtısını duydu. Saatine baktı. Sabahın ikisi olmuştu. Mermer giriş holünde de

kalın topuklu çizmelerin gürültüsünü duymuştu. Çizmelerle holde yürüyenin bir kadın olduğu yürüyüş temposundan anlaşılıyordu. Mutlaka Leyla olsa gerekti bu. Ev halkından Gstaad'a gitmeyen bir o kalmıştı. Cumartesi günü okulda özel bir kurs yapılacağından sözetmiş, fakat okula da gitmemişti. Genç kız, öğle yemeğine kadar odasında oturmuş, yemekten sonra dışarı çıkmış ve bu saate kadar da dönmemişti.

Dick Carriage, bu kızda bir gariplik olduğunu düşünüyordu. Çalışmaya ve çevresindekilere dostça davranmaya pek hevesli görünmesine rağmen kızın o kurnaz bakışlı gözlerinde garip bir çekingenlik, bir esrarengiz ürkeklik seziliyordu. Leyla, gerçek duygularını elinden geldiğince gizlemeye çalıştığı halde Jordana'ya baktığı zamanlar bunu pek başaramıyordu.

Ayak sesleri merdiven başına geldi, sonra basamaklarda duyuldu ve nihayet ses kesildi. Biraz sonra da büronun kapı tokmağı ağır ağır hareket etti. Carriage, «Buyrun,» diye seslendi,

Kapı ardına kadar açıldı. Leyla gene o her zamanki jean pantolonuyla kapının eşiğinde duruyordu. Carriage, zaman zaman bu kızın giyecek başka birşeyi yok mu diye de düşünmekten kendini alamıyordu.

«Seni rahatsız etmek istemem. Kapının altından ışık sızdığını gördüm.»

«Önemi yok. Beni rahatsız etmiyorsun. Zaten ben de çalışmaya ara vermiştim.»

Leyla odanın ortasına doğru yürüdü. Carriage genç kızın saçlarında ve elbisesinin üzerinde erimeye yüz tutmuş kar taneleri bulunduğunu farketti. «Dün sabah babam yola çıktığından beri sen durmak dinlenmek bilmeden çalıştın.» .

Carriage gülümsedi: «Birikmiş işleri tamamlamak için iyi bir fırsat oldu bu. Babanız yanımda olduğu zamanlar buna pek zaman bulamıyorum.»

«Sen hiç izin almaz mısın?»

«Alırım elbet. Birkaç ay önce California'ya gittiğimiz zaman ben de bir hafta izin almış. bu süreyi evimde ailemle birlikte geçirmiştim.»

Leyla ısrarla sordu:

«Peki ya ondan sonra ne yaptın? Hafta sonlarında bile

kendine birkaç saat ayırmıyorsun.»

«İzin alıp da ne yapayım? Tek başıma yapmak istediğim bir şey bulamıyorum.»

«Dışarda yemek yiyebilirsin. Sinemaya gidebilirsin.»

«Çalışmayı tercih ediyorum. Böyle şeyleri tek başım yapmaktan zevk alamıyorum.»

«Tek başınıza olmanız gerekmez ki. Cenevre'de kendilerine flört edilecek erkek arayan pek çok kız var.»

Carriage güldü. «Dünyanın her yanı kız dolu, fakat siz benim evli bir adam olduğumu unutuyorsunuz.»

«Babam da evli bir adam ama bu durumu hiç birşeyi değiştirmiyor.»

Carriage, dik dik genç kıza baktı. Acaba gerçeğin ne kadarını biliyordu bu zeki kız?

Carriage, hemen atıldı: «Babanın yapmak zorunda olduğu bazı şeyler var,» dedi. «Onun işi böyle.»

«Öyle mi? Babam hakkında pek çok öykü dinledim.»

Dick Carriage, susuyordu.

«Jordana hakkında da pek çok şey duydum. Yoksa bu da mı iş sayılır?»

Carriage, sakin sakin genç kıza baktı. «Dedikodu yapmaya dünden hazır olan pek çok kimse vardır şu dünyada. Böylelerinin çoğu da neden sözettiklerini dahi bilmezler. Bir çoğu hangi konunun tartışıldığını dahi kestiremez. Zamanla şunu öğrendim: Bedir'e yararlı olabilmenin tek yolu, daima kendi işlerimle ilgilenmemdi.»

Leyla güldü. «Babamın sana niye bu derece güvendiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Sen ona sadıksın.»

Carriage, kısık bir sesle, «O benim patronum.» dedi. «Kendisine büyük saygım var.»

Leyla, ısrarla sordu: «Peki ama babamdan hoşlanıyor musun?»

Dick Carriage'in cevabı kısa kesin oldu:

«Evet.»

«Sana hiç izin vermemesine rağmen mi?»

«İzin işi tamamen bana bağlı. İzin yapmadan çalışmayı tercih ediyorsam, bu da doğrudan doğruya benim fikrim.»

Leyla, erkeğin masasının başına geçti. Üzerindeki kâğıtlara şöyle bir göz attı. «Para pek çok şeyi satın almaya yarıyor değil mi?» Bu bir soru değil kanıtlamaydı. «Sen de herkes gibi bu sistemin bir kölesisin.»

Dick Carriage, Arapça konuştu: «Bundan daha iyi para kazanmanın tek yolu bence zengin bir babaya sahip olmaktır.»

Genç adam, Leyla'nın gözlerinde beliren öfke pırıltılarını farketti ve kızın bam teline bastığını düşündü.

Leyla, «Benim şeyim yok...» diye söze başladı, sonra hemen kendini toparlayıp birdenbire susuverdi.

Carriage, yumuşak bir sesle sordu: «Neyin yok?»

Genç kızın öfkesi dağılmış, kendine iyice hâkim olmuştu. Gülümsedi. «Hiiç. Sen böyle güzel Arapça konuşmayı nerede öğrendin?»

«Evimde öğrendim.»

Leyla şaşırmıştı: «Ben senin Amerikalı olduğunu sanıyordum.»

«Amerikalıyım. Ama annemle babam Ürdün'den göç etmişler. Soyadları da Kureyşiymiş. Babam daha ben doğmadan soyadımızı Carriage'e çevirmiş. O sıralarda Amerika'da lokantacılık yapıyormuş. Amerikalıların Kureyşî Carriage kelimesini Kureyşî'den daha kolay alışabileceklerini düşünmüş.»

«Annenle baban hâlâ yaşıyor mu?»

«Hayır.»

«Peki, vatanlarına dönmeyi hiç istemediler mi?»

«İstediler.»

Leyla hemen: «Belki de isabet olmuş,» dedi. «Yani Yahudiler, burnumuzun dibinden ayrılmadıkça oralara hiç gitmemek daha doğru.»

Carriage, hiç birşey demeden genç kıza baktı. İşin en kötü yanı, annesiyle babasının vatana dönmüş olmalarıydı. Bunu yapmasalardı belki şimdi hayatta olacaklardı.

Leyla, erkeğin suskunluğundan kendisinin fikrine katıldığı anlamını çıkarmıştı. «Hep böyle olmayacak. Yakında Yahudilerden kurtulacağız. Kıl payı ile işi başaracaktık, ama aldatıldık.»

«Kim aldattı sizi?»

«İçimizden bazıları. Sadece kendi ceplerine giren parayı ve

kendi güçlerini düşünenler. Eğer bunlar bize engel olmasalardı. Yahudileri denize dökecektik.»

«Ben şu hainlerin kimler olduğunu hâlâ anlayamadım.»

Leyla, esrarlı bir tavır takınmaya çalışarak:

«Yakında anlarsın,» dedi. Gülümsedi. Konuyu değiştirdi:

«Sana kahve pişireyim mi?»

«Çok teşekkür ederim ama sana zahmet vermek istemem.»

«Zahmet olmaz. Hem benim de canım kahve istiyor. Amerikan kahvesi mi, Türk kahvesi mi pişireyim

Carriage, Amerikan kahvesini daha çok sevmesine rağmen «Türk kahvesi olsun,» dedi.

Leyla kapıya doğru yürürken, «Peki,» diye mırıldandı. «Ben hemen dönerim.»

Leyla gittikten sonra Carriage, bir süre dalgın dalgın kapıya baktı. Garip bir kızdı Leyla. Onun gerçekte neler düşündüğünü bir keşfedebilseydi. Genç adam, uzandı, masadaki dosyalardan birini aldı. Arap bebekleriyle ilgili rapordu bu. Dosyayı yerine bırakırken gözleri karardı. Farkına varmadan adamakıllı yorulmuştu. Dosyayı inceleme işine kahvesini içtikten sonra da yapabilirdi.

Leyla, kahveyi ancak bir çeyrek saat sonra getirebildi. Carriage, genç kızı görünce, hayretten ağzı bir karış açık kaldı. Demek Leyla'nın başka giyecekleri de vardı. Genç kız, o eski jean pantolonunu çıkarmış, beyaz bir kaftan giymişti. Önü sırma işlemeli, pek şık bir giysiydi bu. Etekleri açıldıkça Leyla'nın çıplak vücudu görünüyordu. Genç kız kaftanın altına birşey giymemişti.

Leyla, gümüş kahve tepsisini, kanapenin önündeki küçük masaya bıraktı. Cezveden fincanlara kahve boşaltırken beyaz buhar dumanı da kıvrıla kıvrıla yükseldi. Leyla, genç adama baktı.

«İşine biraz ara versen de kahveni içmek için buraya gelsen iyi olur. Korkma, babama birşey söylemem.»

Carriage, gülümseyerek yerinden kalktı.

«Babana birşey söylemeyeceğini zaten sezmiştim.»

«Öyleyse mesele kalmadı»

Carriage, geldi, kanapeye genç kızın yanına oturdu. Leyla

fincanı alıp, erkeğe verdi.

«Bir tadına bak.»

Genç adam, fincanı dudaklarına götürüp kahveden bir yudum aldı. Kahve öyle tatlıydı ki, Carriage'in içi bulandı, kusacak gibi oldu. O, kahvesini daima şekersiz içmeye alışmıştı.

«Tadı iyi olmuş mu?»

«Mükemmel.»

Leyla, memnun memnun gülümsedi.

«Ben kahvemi daima çok şekerli içerim.»

«Çok güzel pişirmişsin.»

Leyla da kahvesini yudumladı.

«Sigara içer misin?»

Carriage, «Masanın üzerinde sigara var,» dedi.

Leyla'nın eli, erkeği engelledi.

«O tür sigara demek istemedim.»

Carriage, genç kıza bakarak:

«Yaa,» diye mırıldandı. «Bazan içerim ama çalışırken asla kullanmam.»

Leyla, kahve cezvesinin yanında duran küçük gümüş kutuyu açtı.

«Bu gecelik bu kadar çalışmak yetmez mi?»

Carriage, dikkatle sarılmış esrarlı sigaralara baktı.

Leyla, «Bana bunları Cabir verdi,» dedi. «Dünyanın en iyi haşhaşı onda. Bu sigaraları babam için özel olarak hazırlıyor.»

«Biliyorum.»

Leyla bir sigara aldı ve bir kibrit yaktı. Kibritin ucundaki sülfür yanıncaya kadar bekledi, sonra sigaraya yaklaştırdı. Sigaradan bir kaç nefes çektikten sonra Carriage'e uzattı.

Carriage, hiç hareket etmeden sigaraya baktı.

Leyla, «Hadisene,» diye söylendi. «Biraz gevşe. Kendini bırak, rahatlamaya çalış. İş kaçmaz ya, sabahleyin de yaparsın.»

«Eeh, pekâlâ,» dedi. Carriage. Sigarayı genç kızın elinden alıp, bir kaç nefes çekti. Sonra Leyla'ya geri verdi. «Çok güzelmiş.»

«Haah, şöyle.» Leyla, sigaradan tekrar bir nefes çekti. Sonra gülümseyerek, «Biliyor musun, tanıştığımızdan beri ilk kez insana benzemeye başladın,» dedi.

Carriage, sigarayı kızın elinden aldı. Beyninde bir uğuldamadır başlamıştı.

«Genellikle neye benziyorum söyler misin?»

Leyla, kanapeye yaslandı:

«Genellikle çok ciddi görünüyorsun. Her zaman ciddi bir iş adamı gibisin. Yani ne demek istediğimi anlarsın ya.»

«Bunun farkında değildim.»

«İnsanların çoğu karşıdan nasıl göründüklerini bilemezler. Biliyor musun, şu gözlükler de olmasa çok daha yakışıklı görüneceksin.» Leyla, uzandı, gözlüğü Carriage'in yüzünden çekti. «Git aynaya bak da gör.»

«Buna gerek yok. Nasıl göründüğümü biliyorum. Her sabah aynanın karşısında traş oluyorum.»

Leyla gülmeye başladı:

«İşte bu çok komik.»

Carriage gülümsedi: «Öyle mi?»

Leyla başını salladı, «Amerikalı olmana rağmen hiç de fena sayılmazsın. Ben genellikle Amerikalılardan pek hoşlanmam. Ama sen başkasın. Belki de annenle baban Arap olduğu için böyle düşünüyorum.»

Carriage, sesini çıkarmadı.

Leyla, birkaç saniye birşey demeden şaşkın şaşkın erkeği süzdü, sonra birdenbire uzandı, genç adamı dudaklarından öptü. Carriage, boş bulunmuş, gafil avlanmıştı. Yerinden hiç kıpırdayamadı.

Leyla geri çekilip erkeğin gözlerinin içine baktı. «Ne var yoksa hoşuna gitmedi mi?»

Carriage, sıkılgan bir tavırla, «Mesele o değil,» dedi. «Şey, ne de olsa evli bir erkeğim.»

«Evli olduğunu biliyorum. Fakat karın dünyanın öbür ucunda.»

«Bunun durumu değiştirmesi mi gerekir?»

«Sen ne dersin?»

Carriage, cevap vermedi, Sadece sigarasından bir nefes daha çekmekle yetindi. Beynindeki uğultu birdenbire kaybolmuş, zihni açılmıştı. Tüm duyguları bilenmiş gibiydi. Artık yorgunluk da hissetmiyordu.

«Kuzum sen benden ne istiyorsun, şunu açıklasana.»

Leyla, Carriage ile gözgöze geldi, «Babamın işiyle ilgili herşeyi öğrenmek istiyorum. Bunu da ancak senin yardımınla öğrenebilirim.»

«Benimle yatmana gerek kalmadan da yapardım bu işi.» Carriage. genç kıza babasının da bunu istediğini ve Leyla'nın işlerle ilgilenmesini sağlamak için elinden geleni yapmasını emrettiğini açıklamadı.

Leyla. hiç gözlerini kırpmadan bakıyordu, «Ama ben seninle sevişmek istiyorum.»

Carriage, genç kıza uzandı, fakat Leyla. elini erkeğin göğsüne dayadı, «Bir dakika bekle,» dedi.

Genç adam, kızın ayağa kalkıp masanın başına gidişini ve lambayı söndürüşünü seyretti. Sanki Leyla yürümüyor da yüzüyor gibiydi. Odanın içinde dolaşıp gezinip, karşı köşedeki tek lamba hariç, ışıkların hepsini söndürdü. Sonra kanapeye döndü. Carriage'in karşısında durdu. Kaftanını sırtından çıkardı.

Carriage, kollarını ona uzattı. Leyla da hemen genç adamın kolları arasına atıldı. Carriage, kızın dudaklarını, kendi dudakları arasında hapsetmişti.

Leyla, «Dikkat et,» diye fısıldadı. «Sen hâlâ giyiniksin.» Genç kız, erkeğin gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

«Kendini sıkma. Seni soyınama izin ver.»

Daha sonra, Leyla erkeğin kolları arasında inilderken, genç adam onun şu körpecik ve yuvarlak vücudunun güçlülüğüne hayran kaldığını farkettiği sırada kızın bacakları, erkeğin vücudunu kendine çekerken, Leyla'nın gayet alçak bir sesle mırıldandığını duydu.

Kızın sözlerini anlamak için kendini adamakıllı zorladı. Leyla garip bir fiziksel ve zihinsel şehvet nöbetinin etkisi altında, durmadan aynı kelimeyi fısıldıyordu:

«Baba... Baba... Baba...»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yusuf, Champs Elysees'deki bürosuna gitmek üzere Beşinci George Bulvarı'ndan geçerken Kasım ayının son günlerinde özgü o serin ve yağışlı havaya rağmen halinden pek hoşnuttu. Büronun bulunduğu binaya geldiği zaman küçük asansöre bindi ve en üst katın düğmesine bastı. Demir kafesi andıran asansör ağır ağır yükselmeye başlamıştı.

Yeni tanıştığı küçük arkadaşını hatırlayınca hafifçe gülümsedi. Oğlanın ona âşık olduğundan zerre kadar kuşkusu yoktu. Yusuf, oğlana para vermeyi teklif ettiği zaman, çocuk buna pek kırılmış, gözleri yaşarmıştı. Yusuf da hemen özür dilemiş, oğlanın göz yaşlarıyle ıslanan yanaklarını öpmüştü. Ertesi akşam onunla buluşacağını söyleyince de oğlanın yüzü gülmüştü.

Demir parmaklıklı asansör, Yusuf'un bürosunun bulunduğu kata gelince gıcırdayarak durdu. Yusuf asansörden indikten sonra kapısını dikkatle kapadı. Büronun kapısı, Fransız stilinde yani tahtadandı. Firmanın adını taşıyan büyücek bir cam tabelâsı vardı. MEDİA (FRANCE).

Yusuf, kapıdan içeri girdiği zaman aynı zamanda büronun danışma memurluğunu da yapan sekreteri başını kaldırıp gülümsedi:

«Günaydın, Bay Ziyad.»

«Günaydın, Marguerite,» Yusuf, kızın yanından geçip kendi odasına girdi. Kapıyı kapadı. Yağmurluğunu çıkardı ve pencerenin önüne gitti. Yağmura rağmen Champs Elysees çok kalabalıktı. Turistler, daha şimdiden gece Lido'da verilecek olan temsil için bilet alıyorlardı. Dükkânlar da müşterilerle doluydu.

Odanın kapısı açıldı ve Yusuf, başını geriye çevirmeden, içeri giren kadına yağmurluğunu uzatırken, «Yeni bir şey var mı?» diye sordu.

«Bu sabah büroya geldiğim zaman telekste Cenevre'den gönderilmiş bir bildiri buldum.»

«Bildiri nerede?»

«Masanızın üzerindeki dosyada. Öbür kâğıtların üzerine bıraktım.»

Yusuf, dosyayı açtı, sarı teleks kâğıdını aldı ve hemen okumaya başladı:

«Ziyadmed, Film anlaşmasını feshet ve Vincent anlaşmasını yoluna koy. Yeni bir emre kadar Arap - bebeklerini gemiye yükleme işine ara verin. Firma hakkında soruşturma yapıyoruz. Vincent anlaşmasının durumunu bana hemen bildir. Selâmlar. Elfaymed.»

Yusuf, tıkanır gibi oldu. Koltuğuna çöktü. Alnında ter tanecikleri birikmişti. Zihninde binbir düşünce yarışıyordu. Bir aksilik olmuştu. Her nasılsa, durumu anlaşılmıştı. Birden kusacak gibi oldu, boğazından bir öğürtü koptu ve banyoya dar yetişti.

Kustuktan sonra biraz rahatlamıştı. Masanın üzerindeki sürahiden bir bardak su aldı, teleks bildirisini tekrar okurken suyunu da ağır ağır yudumladı. Midesi düzelmeye başlamıştı. Belki de işin iç yüzü onun önce düşündüğü gibi değildi. Kendini suçlu hissedip korktuğu için birden fenalık geçirmişti. Bedir'in bu kararı vermesinde birtakım nedenler olabilirdi. Yusuf da başka bir nedeni aklına getirip boşuboşuna korkmuştu. Bedir'in davranışlarının gerçek nedenini bulabilmek için herşeyden önce sakin olup, rahat rahat düşünmesi gerekiyordu. Ondan sonra da ne yapacağını kararlaştıracaktı. Bir sigara yakıp, teleks kâğıdını masaya bıraktı. Aldığı emirleri hemen şimdi yerine getirmeliydi. Telefonu açtı. «Bana Michael Vincent'i bul,» diye emir verdi.

«Emredersiniz. Mösyö Ziyad. Onunla konuşmak istiyor musunuz?

«Hayır, şimdilik konuşmak istemiyorum. Önce Mösyö Yasir'le görüşmeliyim. Onu da bulmam gerekecek.»

Yusuf, telefonu kapadı ve zihnini toparlamaya çalıştı. Vincent'e ödenmek üzere dört yüz bin dolar almıştı, fakat bu paranın ancak yarısını yönetmene vermişti. Acaba onunla bu mik-

tar üzerinde bir anlaşmaya varıp işi böylece kapatabilir miydi? O zaman Bedir de Yusuf'un bu başarısından etkilenirdi. Şimdi kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Belki de durum onun sandığı kadar kötü değildi.

Masasının üzerindeki telefon çaldı. Arayan sekreteriydi.

«Bay Yasir'i buldum, telefonda sizinle konuşacak.»

«Neredeymiş?»

«Cenevre'de.»

Yusuf, telefonun düğmesine bastı ve telefonu bir dinleyen varsa birşey anlamasın diye Arapça konuşmaya başladı. «Arap-bebeklerin gemiye yüklenmelerini durdurma emri aldım. Niye böyle bir karara varıldığını sen biliyor musun?»

Yasir gayet sakin bir sesle, «Hayır,» dedi. «Sana kararın nedenini bildirmediler mi?»

«Hayır. Sadece firma hakkında soruşturma yapıldığını belirtmekle yetindiler.»

Yasir susuyordu.

Yusuf, «Beyrut'taki büromuza telgraf çekme zorunda kalacağım.»

«Hayır.» Yasir'in sesi gayet soğuktu. «Noele kadar haftada iki kez mal yüklemek zorundayız. Bu, bizim için yılın en önemli mevsimi.»

Yusuf durumu açıklamaya çalıştı, «Benim elimden birşey gelmez. Eğer verilen emirlere uymazsam, işimden olurum.»

«Öyleyse senin başın dertte demektir, dostum. Eğer bu mallar yüklenmezse, ortaklarım yirmi milyon dolardan fazla para kaybedecekler. İşte bunu da kolay kolay göze almak istemeyecekler.»

Yusuf tekrarladı: «Benim elimden birşey gelmez. Ben de komisyonumu kaybetmek istemem. Fakat işimde de kalmam gerek.»

Yasir, «Sen bir noktayı unutuyorsun,» dedi. «İşsiz fakat sağ mı kalmalı, yoksa işde kalıp ölü mü olmalı?»

Telefon bağlantısı birdenbire kesilmişti. Santral araya girdi. «Görüşmeniz bitti mi, Mösyö?»

Yusuf biran şaşkın şaşkın telefona baktı. Sonra hemen, «Evet,» diye cevap verdi. Gene gönlü bulanmaya başlamıştı ve

alnında ter taneleri birikmişti. Başını ellerinin arasına aldı. Düşünmek zorundaydı. Bedir'i kararından caydırmanın bir çaresini bulmalıydı.

Telefon tekrar çaldı. Yusuf, telefonu açtı. Sekreterinin sesi, insanın canını sıkacak derecede neşeliydi. Fransızların her ülkelerarası telefon konuşmasını kişisel bir zafer saymaları insanı şaşırtıyordu. Sekreter, «Mösyö Vincent az önce Paris'e gitmek üzere Londra'dan ayrılmış,» dedi. «Saat beşte Beşinci George Otelinde bekleniyor.»

«Ona bir haber bırak, kendisini öğle yemeğinde görmek istiyorum. Çok önemli bir mesele var.»

Yusuf telefonu kapadı ve hemen tekrar açtı, «Bana iki aspirin getir,» dedi. «Sonra da Cenevre'den Mösyö Carriage'i ara.»

Aspirin pek işe yaramadı ve şimdi de Cenevre hatları doluydu. Yusuf saatine baktı. Saat onbiri geçiyordu. Genel olarak içkiye fazla düşkün değildi ama bu kez, bir değişiklik yapabilirdi. Ayağa kalktı, odasından çıktı. Sekreterine, «Ben birazdan döneceğim» dedi.

Marguerite meraklanmıştı. Tasalı bir sesle, «Birşeyiniz yok ya?» diye sordu.

«Bir şeyim yok, iyiyim.» Yusuf, hole çıktı. Demir parmaklıklı asansöre bindi, ağır ağır zemin kata indi. Binadan dışarı çıktı biraz yürüdükten sonra Foquet'ye vardı.

Doğruca bara girdi. Barmen hemen yanına gelmişti, «Günaydın, Mösyö Ziyad. Siz hangi içkiden hoşlanırsınız?»

«Mide sinirlerini bastırmaya hangi içki iyi gelir?»

Barmen, Yusuf'a baktı. «Bence Alka seltzer en iyisi. Ben çok yararını gördüm.»

Yusuf hemen atıldı, «Hayır, istemem. Bundan daha kuvvetli bir içki isterim.»

Barmen hemen, «Öyleyse Fernet-Branca getireyim, Mösyö. Çok eski bir ilâçtır ama bugün de onun üstüne yoktur.»

«Peki, ondan içelim bakalım. Ancak duble olsun.

Barmen, tuhaf tuhaf Yusuf'un yüzüne baktı, «Duble mi dediniz?»

«Evet, lütfen elini de çabuk tutsan iyi edersin.» Yusuf'un canı sıkılmıştı. Herşey böyle zor mu elde ediliyordu sanki?

«Emredersiniz, Mösyö.» Barmen arkasına dönüp bir şişe aldı. Biraz sonra da koyu kahverengi içki, Yusuf'un önündeki eski model kadehe doldurulmuştu.

«Aman Mösyö, bu içki biraz fazla kuvvetlidir. Lütfen ağır ağır için.»

Yusuf, barmene nefretle baktı. Şu Fransızlar herşeyi kendi bildikleri şekilde yürütmekten hoşlanıyorlardı. İçki kadehini eline alıp dudaklarına götürdü. O iğrenç, acı içki boğazından akarken Yusuf, içinin cayır cayır yandığını hissetti. Sonra bir elini ağzına götürdü, dönüp yukarı kata banyo'ya koştu.

Michael Vincent, Yusuf'a kapıyı açarken halinden pek memnun görünüyordu. Gülümseyerek elini konuğuna uzattı. «İyi haberlerim var,» dedi. «Senaryonun taslağını tamamladım.»

Yusuf, donuk bakışlarla Vincent'i süzdü: «Tartışılması gereken bazı problemler çıktı, dostum.»

Vincent'in yüzü hemen asıldı. Film dünyasında «problemler» sözcüğünün bir felâket anlamına geldiğini gayet iyi bilirdi. Fakat hemen yenilgiyi kabullenmeyecek kadar da tecrübeliydi. «Çözümlenemeyecek problem yoktur.»

Yusuf, Amerikalı'ya baktı. Tanıştıklarından beri ilk kez onu ayık görüyordu. Böyle bir zamanda ayık kalmanın anlamı var mıydı yani? Vincent çakır keyif olduğu zamanlar onunla başa çıkmak çok daha kolaydı. «Sana sormadan aşağıda yemek için bir masa ayırtmak cüretinde bulundum,» dedi.

Vincent gülümsedi: «Çok iyi yapmışsın. Açlıktan öleceğim. Kahvaltı da etmemiştim.»

Masaya oturduktan sonra Yusuf, «Ne içersin?» diye sordu. Vincent, «Midem boşken bir şey içmem,» dedi.

Yusuf, baş garsona döndü. «Öyleyse bize lütfen yemek listesini verin.»

Garson: «Som balığı buğulaması var, Mösyö Ziyad,» dedi.

Yusuf, yemek seçmezdi. «Bak bu güzel,» dedi. Amerikalı'ya baktı. «Sen ne dersin?»

«Ben de beğendim.»

Yusuf, içinden bir küfür savurdu. Bu adam tepeden tırnağa bir kibarlık budalası olmuş çıkmıştı. Yemekte birşeyler içseydi bari. Yusuf garsona, «Bir şişe Pouilly Fuisse getirin,» dedi. Belki de şöyle iyi cins bir beyaz şarap işleri kolaylaştırırdı.

Garson, saygıyla eğilerek onları selamladı ve masanın başından ayrıldı. İki erkek bir iki saniye konuşmadı. Derken Vincent bu sessizliği bozdu.

«Problemlerden sözetmiştin.»

«Evet.» Yusuf, pek ciddiydi. Vincent'e baktı ve kendisine pek ters düşmekle beraber, meseleyi yönetmene açık açık anlatmasının doğru olacağı kanısına varmıştı.

«Bu sabah bir emir aldım, film çalışmalarını derhal durdurmamız isteniyor.»

Vincent'in yüzünde hiç bir değişiklik olmamıştı. Biraz sonra hafifçe içini çekti. «Ben de böyle birşeyin olabileceğini düşünmüştüm. İşler öyle tıkırında gidiyordu ki, bunun gerçek olmasına inanmak güçtü. Mutlaka bir aksilik çıkacağını biliyordum.»

«Yani şaşırmadın mı?»

Yönetmen başını salladı, «Hayır. Bir kaç hafta önce Hollywood gazetelerinden birinde başka bir firmanın önümüzdeki ilkbaharda Peygamberin öyküsünü filme çekmek için hazırlıklara başladığını ve çalışmaların Fas'ta yapılacağını öğrendiğim için senin haberin beni şaşırtmadı.»

Yusuf, rahat bir soluk aldı. Teleksle gönderilen emrin nedeni buydu demek. Kendisi bir bakıma temize çıkmış sayılırdı. Hiç kimse onun bir takım işler çevirdiğinden kuşkulanmamıştı anlaşılan. Yusuf da ilgisiz görünmeye çalışarak, «Evet,» diye mırıldandı.

Vincent, «Canım öyle tasalanıp durma,» dedi. «Sen de şu film işlerinde benim kadar uzun bir geçmişe sahip olsaydın bundan çok daha kötülerini görürdün.»

«Gene de çözümlenmesi gereken berbat bir iş var başımızda. Senin imzaladığın anlaşma meselesini de benim halletmemi istiyorlar.»

Vincent hemen diklendi, «Halledilecek bir mesele yok. Anlaşmanın hükümleri gayet açık. Film çevrilse de çevrilmese de bana bir milyon dolar ücret verilecek.»

«Yoo, ben öyle olacağını sanmıyorum. Anladığım kadarıyla ücretin yarısını filmin çekimi sırasında alacaktın. Filmin çekimine başlamazsak, ücretin de yarısı sana ödenmez. Ayrıca bu bir milyon dolara, iki yüz bin dolar tutarındaki çekim masrafı da dahil. Çekim geri kalırsa bu masrafı da ödememiz için bir neden kalmaz.»

«Ben anlaşmanın maddelerini daha başka türlü okudum. Sizi, paranın tümünü ödemeye zorlayabilirim.»

Yusuf sordu, «Nasıl yaptın bunu? Eğer anlaşmayı dikkatle okuduysan, bu anlaşma metninin uygulanmasından Lübnan yasalarının sorumlu olduğunu ve çıkacak herhangi bir anlaşmazlığın da Lübnan mahkemelerince çözümleneceğini öğrenmişsindir. Senin gibi bir yabancının El Fay'a karşı gelmesine izin verirler mi sanıyorsun? Bize dava açmak istesen, belki seni savunacak bir avukat bile bulamazsın.»

Vincent susuyordu. Aslında anlaşmanın bu maddesini hiç beğenmemişti. Ama karşı taraf da bu maddenin anlaşmada yer almasında diretmişti. Bunun nedenini ise ancak şimdi anlamıştı.

Yusuf'a biraz güven gelmişti. «Yargı organlarında dostlara yer yoktur,» dedi. «Aramızda bir anlaşmaya varmamız çok daha yerinde olur. Dünya küçük. Yarın öbür gün kimin kimden yardım isteyeceği hiç bilinmez.»

«Sen ne yapmamı istiyorsun?»

«Zaten iki yüz bin dolar almıştın. Yüz bin dolar daha verirsek, senaryonun ücretini ödemiş sayılırız. Bana kalırsa, bu parayla yetinmelisin.»

Vincent susuyordu.

Yusuf hemen, «Ben de komisyonumdan vazgeçiyorum,» diye ekledi. «Film tasarısı gerçekleştirilmediğine göre, komisyon almam doğru olmaz. Böylece aldığın paranın hepsi sana kalacak.»

«Peki ya masrafım ne olacak? Senaryonun yazılışı sırasında ödenmesi gereken yüz bin doları ne yapacağız?»

Yusuf bir an düşündü. Amerikalı'nın dediği doğruydu. Ayrıca yönetmene ödenmesi gereken para da ondaydı. Aslında Bedir, bu paranın tümünün yönetmene ödendiğini sanıyordu. Ama gene de Yusuf, havadan elde ettiği paradan vazgeçemiyordu.

«Eğer masrafı ödersek o zaman ben de komisyonumu isterim.»

Vincent, kafasından şöyle bir hesap yaptı. Ya net üç yüz bin dolar alacaktı ya da yüzde yirmi komisyon vermek şartıyla dört yüz bin dolar isteyecekti. Aradaki fark sadece yirmi bin dolardı ama bu da hiçden iyiydi tabiî. Birdenbire güldü, «Anlaştık,» dedi. «Yalnız bir şartla.»

Yusuf, merakla sordu:

«Şartın nedir?»

«Bana öbür filmde iş bulmak için elinden geleni yapmanı şart koşuyorum.»

Yusuf rahatlayarak gülümsedi, «Onu zaten yapacaktık.»

Garson içkiyi getirmişti. Pek gösterişli bir tavırla Yusuf'un kadehine biraz içki koydu. Yusuf, içkiyi tattı, «Çok güzel» dedi.

Vincent, elini havaya kaldırdı, «Kararımı değiştirdim,» dedi. «Bana bir duble saf iskoç viski getir.»

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ali Yasir, Cenevre'de Başkan Wilson Otelinden çıkıp karşı kaldırımdaki kahveye girdi. Saatine baktı. Altıya geliyordu. İçersi, kentin dış mahallelerindeki evlerine dağılmadan önce birşeyler içmek isteyen memurlarla dolmuştu. Yasir, salonun tenha bir köşesinde, duvar dibindeki masaya oturdu, bir kahve ısmarlayıp beklemeye koyuldu. Kız ona saat altıdan önce pek dışarı çıkamayacağını söylemişti. Yasir, Herald Tribune gazetesinin Paris nüshasını açıp okumaya başladı.

Gazete, petrol ambargosu nedeniyle Amerika'da beliren paniği anlatan haberlerle doluydu. Önce ülkede bir şaşkınlık baş göstermişti. İnsanlar başlarına geleni anlamakta güçlük çekmişlerdi. Sonra da duruma kendilerini alıştırmışlar ve bu kez de yakıt stoklarını arttırmak için dümenler çevirmeye başlamışlardı. Yasir, kendi kendine gülümsedi. Ellerinden pek fazla birşey gelmeyecekti. Kış başında durumlarının çok kötü oldu-

ğunu daha iyi anlayacaklardı. İlkbaharda da ithal malı petrolün daha ucuza malolduğu gerekçesiyle işlemez duruma getirdikleri öz petrol kaynaklarını yeniden çalıştırmaya başlamak için en azından beş yıla ihtiyaç olduğunu anlayınca da Arapların ayaklarına kapanıp yalvarmaktan başka çareleri kalmayacaktı.

Tabiî Araplar birlik olmayı başarırlarsa. Daha şimdiden zırhta çatlaklar belirmeye başlamıştı. Amerika'ya petrol taşıyan tankerlerin gizlice Umman Körfezinden geçip yola koyulduklarına dair söylentiler dolaşıyordu. Bunlar sadece İran'dan değil aynı zamanda Birleşik Arap Emirliklerinden, Küveyt'ten ve hattâ Suudî Arabistan'dan Amerika'ya bağlıydılar. Hem de sadece duygusal yönden değil, soğuk, kaskatı para nedeniyle kurulmuştu bu bağlılık. Amerikan ekonomisine yaptıkları yatırımlar o kadar fazlaydı ki işlerin allak bullak olmasından kor' tukları için ambargo işini fazla kurcalayamıyorlardı. Onların kişisel çıkarlarının Arap dünyasının tam özgürlüğe kavuşmasını engellemesi gerçeği de bu ülkeleri yönetenler için hiç önemli değildi. Onlar petrol krizini sadece kendi çıkarları ve kazançlarına âlet etmeye bakıyorlardı. Bunlar El Fay gibi adamlardı. Arapların şu dünyada hakettikleri düzeye ulaşmalarını sağlamak için ortadan kaldırılmaları gereken kişilerdi bunlar.

Peygamber, 'Yargılama gününü bekleyin,' demişti. Fakat onlar bu kadar uzun süre bekleyecek durumda değildiler. Bu adamların silâhlarını kendilerine çevirmek için gerekli plânlar, hazırlıklar yapılmıştı bile. Yakında saldırı başlayacaktı ve zamanla bu adamlar aldatılmış insanların hayâl kırıklığına uğrayacaklardı.

Genç kadın içeri girip Yasir'in karşısına geçtiği zaman o da ikinci kahvesini içmeye başlamıştı. Yasir, hiç konuşmadan kadına karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti.

Kadın oturur oturmaz, garson göründü.

«Limonlu Coca Cola istiyorum,» dedi genç kadın. Garson gittikten sonra Yasir'e baktı. «Geciktiğim için özür dilerim,» dedi. «Fakat hemen aceleyle dışarı çıkmak benim için zor oldu.»

«Önemli bir iş çıkmasaydı seni rahatsız etmezdim.»

«Biliyorum.» Garson, genç kadının içkisini bırakıp masadan uzaklaştı. Genç kadın sordu: «Ne var, ne oluyor?»

Yasir bezgin bir tavırla, «Pek şey oluyor,» dedi. «Belki de en kötüsü petrol ambargosunun uygulanmasında kaçamak yollara sapılması.»

Genç kadın, gözlerini Yasir'den ayırmadan içkisini yudumladı.

«Amerika Birleşik Devletleri senin baban gibi adamlara büyük baskı yapmaya kararlı. Ambargo kalkmazsa, onların Amerika'daki mallarına, yatırımlarına el koyacaklarını ileri sürüyorlar.»

«Ben hiç böyle bir belirtiye rastlamadım. Her gün babamın bürosunda çalışıyorum. Gelen mektupları, evrakı teker teker okuyorum.»

«Adamlar o kadar da budala değil canım. Kâğıt üzerine asla geçirilmeyen bazı sorunlar vardır. Ama tehditler gene yerini bulmakta. Baban da onlara karşı ilgisiz kalmıyor.»

«Nasıl. Babamın petrol ambargosuyla bir ilgisi yok ki.»

«Ama petrol üreten ülkeler konseyinde sözü geçer. Konsey üyeleri ergeç babanın ve onun gibilerinin önerilerine ayak uyduracaklar.»

Genç kadın bir sigara içip dumanını derin derin içine çekti. «İşler hiç bir zaman göründüğü gibi olmuyor değil mi?»

Ali Yasir, başını salladı.

«Belki de tasarladığımızdan daha çabuk harekete geçmek zorunda kalacağız.»

Genç kadın sigaranın dumanlarını ağzından çıkardı.

Yasir hemen sordu: «Sen de kararından caymadın ya? Eski inançlarında bir değişiklik olmadı ya.»

«Kararımdan caymadım. Bunu nasıl yapabilirim? İsrail uçaklarının bize yaptıkları saldırıları hâlâ unutamadım. Arkadaşlarımın cesetleri hâlâ gözlerimin önünden gitmiyor. İsrailliler'in o zalimce davranışlarını gözlerimle gördüm. Bu insanların hepsi ölünceye kadar kararımdan caymayacağım.»

Yasir biraz rahatlamıştı. «Amerikalı sevgilin seni inançlarından saptırırsa diye tasalanıyordum.»

Genç kadın, Yasir'in gözlerinin içine baktı. Soğuk bir sesle, «O benim sevgilim değil,» dedi. «Babamın bürosunda olup bitenleri öğrenmek için o adamdan yararlanıyorum.»

«Öyleyse Arap bebeklerinin gemiye yüklenme işinin durdurulduğundan da haberin vardır.»

«Evet, var.»

«Nedenini biliyor musun?»

«Pek emin değilim ama galiba Ziyad'ın açıktan para sızdırmış olmasından kuşkulanıyorlar. Bu kuşkularında haklı olup olmadıklarını anlamak için soruşturma yaptıracaklar.»

«Bu malların gönderilmesi bizim için çok önemli. Amerikan doları alabilmemiz buna bağlı. Başka kazanç kaynağımız yok. Şu senin Amerikalı dostuna baskı yapıp, yüklemelerin devamını sağlayabilir misin acaba?»

Genç kadın, kuşkuyla, «Bilmiyorum» dedi. «Babam, ona yükleme işinin durdurulmasını emretmiş. Doğrudan doğruya babamla konuşsam, nasıl olur?»

«Hayır. Babanın bu işlerden pek haberi yok. Gerçeği bir öğrenirse iş bütün bütün kesilir. Daha önce de bizim tekliflerimizi geri çevirmişti.»

«Bu durumda ne yapacağımı ben de bilemiyorum.»

«Belki Amerikalı dostuna baskı yapar, soruşturmadan iyi bir sonuç alındığını Ziyad'ın kimseden para almadığının anlaşıldığını babana bildirmesini sağlarsın.»

«Bu doğru mu?»

«Elbette değil. Bu kadar saf olma. Onun gibi bir domuzu rüşvetsiz bizim hesabımıza çalıştırabilir miyiz sanıyorsun? Arapbebeklerinin senin tanıdığın kimselere ait olduğunu ve dostlarını üzmek istemediğini şu Amerika'lı ahbabına söyleyebilirsin.»

«Adam buna inanır mı sanıyorsun?»

«Kimbilir? Bu adama ne dereceye kadar etki yapabileceğini ancak sen bilirsin.»

Genç kadının dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, «Dediğini yapabilir. Babam Gstaad'dayken günde en az dört kez beraber oluyorduk. Deli gibi bir adam o. Beni hiç rahat bırakmıyor.»

«Eğer bu dediklerin doğruysa, onu dilediğin gibi kullanmakta güçlük çekmezsin.»

«Peki ya istediğimi yerine getirmezse?»

«O zaman da babana gidip aranızdaki ilişkiyi anlatacağını söyleyerek adamı tehdit edersin.» Yasir, genç kadının yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce hemen ekledi, «Canım bu son çare olacak. Şimdilik ondan bir ricada bulunacaksın. Yarın akşam aynı saatte buluşuruz, bana adamın cevabını bildirirsin.»

«Başka bir isteğiniz var mı?»

«Şimdilik yok.»

«Burada daha ne kadar kalmam gerekiyor? Gerilla kampında sekreter olmak için eğitim görmedim. Şöyle gerçek bir iş yapma fırsatını ne zaman ele geçireceğim?»

«Şu anda çok önemli bir iş yapmaktasın. Fakat dediğin o öbür işi de belki pek yakında verirler.»

Konsolosun bürosundan gelen özel haberci gittikten sonra Carriage, başını kaldırıp saate baktı. Yedi olmuştu. Masanın gözünü açıp, çantanın kilidine uyacak anahtarı çıkardı. Beyrut'tan son kalkan uçakla gönderilen bu mühürlü çantada herhalde çok önemli bir belge bulunsa gerekti.

Çantanın içinde bir tek dosya çıkmıştı. Üzerinde '*Arapbebekleriyle ilgili Gizli* Rapor' sözcükleri yazılıydı.

Carriage, hemen dosyayı açıp raporu okumaya başladı. Rapor gayet kısaydı. Arapbebekleri bir uyuşturucu madde sendikasının maskesiydi. Kuruluşun sahipleri arasında Mafia örgütüne bağlı bir Amerika'lı, Fransız asıllı bir Korsika'lı ve Lübnan'lı iki iş adamı vardı. Bu adamlardan birinin Lübnan ve Türkiye'deki haşhaş ekicileriyle yakından ilişkisi vardı. Öbürü ise bir bankacıydı ve çeşitli Fedai gruplarının parasal işleriyle uğraşıyordu.

Yüklenmeler için ödenen peyin nedeni şimdi anlaşılıyordu. Bu adamlar, uyuşturucu maddeleri yasalara uygun bir biçimde gemilere yükleyebilmek için dürüstlüğüyle tanınmış bir nakliyat şirketiyle anlaşmak zorunda kalmışlardı. MEDİA Şirketi, onları bir çok tehlikeden kurtarıyordu kısacası. Mallar limana geldikten sonra da MEDİA Şirketi bunların doğrudan doğruya New York'taki alıcıya gönderilmesini sağlıyordu. New York'ta-

ki alıcı da tanınmış bir oyuncak toptancısıydı.

Carriage telefonu açtı, MEDİA Nakliyat Şirketi'nin Beyrut'taki bürosunun müdürünü aradı. Öğrenmek istediği bir nokta daha kalmıştı.

Müdür, Bay El Fay'ın özel sekreterinin kendisini aramasına sevinmiş, bundan gurur duymuştu. Şimdiye kadar Yusuf'tan başka bir yetkiliyle konuşmaya fırsat bulamamıştı. Müdür, Carriage'e elinden geldiğince yardımcı olmaya çalıştı.

«Hayır, kendisi bu Arapbebekleri hakkında fazla bir bilgi sahibi değildi, sadece örgütün yöneticilerinin gayet kibar kimseler olduklarını ve faturaları zamanında ödediklerini biliyordu. Keşke müşterilerin hepsi bunlar gibi olabilseydi ama elden ne gelirdi ki.»

Dick Carriage de adama hak verdiğini, Bay El Fay'ın da bu meseleleri bildiğini ve ona anlayış gösterdiğini belirtti. Sonra da Arapbebekleri hesabının nasıl yürütüldüğünü ve hesabı kimin istediğini sordu. Müdür, ezildi büzüldü. Adamlarının hiç biri bu hesapla ilgilenmeye fırsat bulamamıştı. Bay Ziyad herşeyi Paris'ten halledivermişti. Onlar sadece gereken hizmeti yapmışlardı. Müşteriye iyi hizmet edilmesi için de hiç bir fedakârlıktan kaçınmıyorlardı. Böyle iyi müşteri her zaman bulunmazdı.

Dick adama teşekkür edip, telefonu kapadı. Acaba Yusuf şu yüklenen mallar hakkında neler biliyordu? Yusuf'un kalkıp da Bedir'in siyasetine aykırı düşecek bir işe girişmesine ihtimal vermek güçtü. Özellikle geçen yaz Cannes'daki Ali Yasir olayından sonra Yusuf böyle bir işe girişmeyi göze alamazdı. Bedir'in bütün ısrarlarına rağmen Fedai kuruluşlarının yasa dışı işlerine burnunu sokmak istemediği belliydi.

Ancak bu anlaşmanın yapılması için de tek yol vardı. O da Yusuf'la anlaşmaktı. Acaba Yusuf, şu Ali Yasir'i de iyi tanıyor muydu? Cannes'da ikisini beraber görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı. Fakat aklında kalan tek şey de yattaki partiye Yasir'in davet edilmesi kararlaştırılınca Yusuf'un ona haber götürmüş olmasıydı.

Leyla döndüğü zaman Carriage de dosyayı kasaya kaldırmıştı. Başını kaldırıp kıza bakarken ertesi sabah ilk iş olarak

Bedir'e durumu bildirmeyi tasarladı.

Leyla hemen sordu:

«Ne oldu? Pek ciddî görünüyorsun?»

«Sanırım zihnim çok karıştı da ondan böyleyim.» Carriage, gülümsemeye çalıştı, «Arkadaşların nasıldı?»

Leyla da gülümsedi, «Budala kızlar. Okuldayken iyiydiler ama şimdi ben onlardan daha olgunum. Sadece oğlanlardan sözetmeyi biliyorlar.»

Carriage güldü: «Bana kalırsa bu gayet normal.»

«Ama başka bir düşünceleri de yok.»

«Peki, sen başka neler düşünüyorsun?»

Leyla, masanın başına geldi,erkeğe doğru eğildi, yüzünü genç adamın yüzüne değdirdi, «Seninle sevişmeyi düşünüyorum,» dedi.

ALTINCI BÖLÜM

Bedir'in telefonda sesi pek neşeliydi.

«Günaydın, Dick.»

«Günaydın, patron. Orası nasıl?»

«Çok güzel. Oğlanlar da bayıldı. Onları kayak yaparken bir görmelisin. Doğuştan kayakçıymışlar meğer.»

«Güzel. Önemli bir işi görüşmek istiyordum. Gürültü yapıcı takılı mı?»

Bedir, «Hayır,» diye cevap verdi. «Beni on dakika sonra öbür numaradan ara. Gürültü yapıcıyı da o zamana kadar taktırırım.»

Dick, telefonu kapadı. Kendi hattına takılması gereken gürültü yapıcının durumunu inceledi. Alet mükemmel çalışıyordu. Gürültü yapıcı özel olarak Bedir'in telefonları için hazırlanmıştı. Hatlar karışsa da birisi Bedir'in konuşmalarını duyacak olsa bu gürültü yapıcı araya giriyor ve konuşmaları başkalarının anlamasını engelliyordu.

Dick Carriage, gece olanları düşündü. Dakikalar geçtikçe

şu Arapbebekleri işi de esrar perdesine bürünüyordu. Şimdi de yeni bir durum çıkmıştı ortaya. Leyla da birdenbire bu işle ilgilenmeye başlamıştı.

Leyla, tam Arap törelerine uygun bir biçimde girmişti konuya. Carriage'in yatağına yatmışlar, bir ara başının dönmeye başladığını hissetmişti. Leyla, «Acaba babam döndükten sonra da böyle buluşmayı başarabilecek miyiz?» dedi.

«Bir yolunu bulacağız elbet.»

Carriage, karşılık vermedi.

«Bazan senin Cabir'den daha sadık bir köle olduğunu düşünüyorum.»

«Yok canını, durum o kadar da kötü değil.»

Leyla, dolu dolu gözlerle:

«Çok kötü, çok kötü,» diye mırıldandı.

«Hey, boş ver böyle şeylere.»

Leyla, başını erkeğin göğsüne yasladı, «Özür dilerim,» diye fısıldadı. «Sana yeni yeni alışmaya başladım. Senin ne mükemmel bir erkek olduğunu da artık iyice öğrendim.»

«Sen de harikulâde bir kızsın.»

«Bir itirafta bulunmam gerekiyor.»

«İtiraf istemem.»

Buna rağmen Leyla sözlerini sürdürdü: «Seviştiğim tek gerçek erkek sensin. Öbürleri senin yanında pek çoluk çocuk kalıyorlardı. Onların yanındayken şu anda benliğimi kaplayan duyguları duyamıyordum.»

Carriage sesini çıkarmadı.

«Sen hep böyle misin? Benimle beraberken benliğini kaplayan duyguları, karınla sevişirken de hissediyor musun?»

Carriage, altı bin mil uzaktaki karısını ve çocuklarını düşündü ve içinin sızladığını hissetti.

«Böyle konuşman doğru değil,» diye mırıldandı.

«Özür dilerim. Aptallık etim. Bir daha böyle bir soru sormayacağım.» Leyla uzanıp esrarlı sigarayı genç adamın elinden aldı. «Ben de bir fırt çekeyim.»

Carriage, Leyla'nın sigarayı içişini izledi. Bir kaç nefes çektikten sonra da genç kız sigarayı geri verdi. Carriage, sigarayı tablaya bıraktı. Sonra ikisi birden yatağa yuvarlandılar.

Leyla, iki eliyle erkeğin başını sıkı sıkı tutmuş, hafif hafif inildiyordu. «Aman Allahım, ne güzel bu. Ne kadar hoşuma gidiyor dünyada bilemezsin.» Leyla erkeğin yüzünü görebilmek için başını kaldırdı, yüzüne yaklaştırdı. «Beni ısırıp yiyen ilk erkek sensin, bunu biliyor musun?»

Carriage, başını salladı.

«Seviştiklerimden hiç biri bunu yapmadı. Ama hepsi de Araptı. Arap erkekleri hiç de iyi usta sevgili olamıyorlar. Sadece kendi zevklerini düşünüyorlar. Söylesene, Amerikalıların hepsi bunu yapar mı?»

«Bilmiyorum.»

«Seni ısırıp yememi ister misin?»

Carriage, başını salladı.

«Öyleyse ne duruyoruz?» Leyla eğildi, Carriage'in bedenini en gizli yerlerine kadar öptü. Biraz başını kaldırıp genç adama baktı. «Biliyor musun, senin her şeyin pek güzel. Üstelik pek sevimli. Hem de Amerikan işi.»

Carriage, kahkahalarla güldü.

«Gülme. Doğru söylüyorum. Tanıdığım Arap delikanlıları bir deri bir kemik.»

Carriage, çocukların yaşlarının fazla küçük olduğu için böyle olduklarını Leyla'ya söylemedi. «Sen sadece Arap delikanlılarıyla mı düşüp kalktın?» diye sordu.

«Hayır. Bir kez de bir Fransız delikanlısıyla seviştim. Fakat bulunduğumuz yer çok karanlıktı ve oğlan çarçabuk işini bitirdi, onun için birşey göremedim.» Leyla, erkeğin vücuduna göz gezdirdi. «Biliyor musun, seni çok özleyeceğim.»

Sonra birdenbire gülmeye başladı, «Şey, aklıma müthiş bir fikir geldi. Geçenlerde bir dergide bir ilân gördüm. İnsan boyu şişirme bebekler satan bir firmaya aitti ilân. Acaba senin de böyle bir bebeğini yaptırsam nasıl olur? O zaman sen yanımda bulunmasan da önemi yok. Odamda bebeğini şişirir, karşıma koyarım.»

Carriage güldü: «Çılgınlık bu.»

«Arapbebekleri Şirketi'nde çalışan arkadaşıma senin bebeğini yaptırabilirim.»

O anda Carriage'in zihninde tehlike çanları çalmaya başlamıştı. «Ben onların böyle işlerle uğraştıklarını sanmam,» dedi. «Ben istersem yapabilirler. Şirketin sahibi Essam Mafrad'ın babası o da annemin babasının eski dostudur.»

Mafrad, El İkvah'ı temsil eden Lübnanlı bankacıydı. Kızın büyükbabasının bu adamı tanıması olağandı. Lübnanlı bankacılar birbirleriyle sıkı bir işbirliği içindeydiler. Fakat kızın daha sonra sorduğu soru bunun bir rastlantı olabileceği fikrini zihninden iyice sildi.

Leyla yatağın içine bağdaş kurup oturmuştu. Birdenbire. sanki o anda hatırlamış gibi sordu: «Babamın mallarını nakletmek istemediği şirket de bu değil miydi?»

Carriage başını salladı.

«Ama bunu yapamaz. Onlar bizim eski dostlarımızdı. Böyle birşey yapılırsa, çok üzülürler.»

«Öyleyse babana söyle, yapmasın. Eğer baban durumu bilseydi, biraz daha düşünmeden kesin kararını vermezdi.»

«Ben bunu yapamam. Babamı biliyorsun. Kimsenin ona akıl vermesini istemez.»

Carriage susuyordu.

«Ama sen istersen bu işe bir çare bulabilirsin. Malların yüklenmesi işini onaylayabilirsin.»

«O zaman baban ne der? Gerçeği öğrenirse beni paralar.»

«Öğrenmese de olur. Raporu ona göstermeyiver. Başında o kadar çok iş var ki, bunu düşünmek aklına bile gelmez.»

«Ben böyle bir şey yapamam.»

«Niye yapamazsın? Aslında sen babama iyilik etmiş olacaksın. Ailelerimiz yıllardan beri dosttur. Bu davranışla babamı da dostlarına karşı mahçup duruma düşmekten kurtaracaksın.»

«Benim işim değil bu. Yetkim yok.»

«Öyleyse benim hatırım için yapıver. Babam işi öğrenirse. benim ısrar ettiğimi söylersin. Ben aileler arasında anlaşmazlık çıkmasını önlemeye çalışıyorum.»

Carriage, kararlı bir tavırla: «Özür dilerim ama olmaz,» dedi.

Leyla birdenbire kızmıştı. Yataktan kalkıp, erkeğin başına dikildi.

«Sanki budala kızın biriymişim gibi davranıyorsun. Sevişmeye gelince iyi de başka işlere gelince burun kıvırıyorsun.»

Carriage, sakin görünmeye çalışarak, «hey dur bir dakika,» dedi. «Hiç de öyle düşünmüyorum. Aksine senin fikirlerine büyük saygım var. Bu işde de haklı olduğundan zerrece kuşkum yok, ama benden yetkimin dışında kalan bir işi yapmamı istiyorsun. Fakat bir çare düşünmeye çalışacağım. Bu anlattıklarını yarın babana açıklarsam, malların yüklenmesine herhalde izin verecektir.»

«Senin sadakana ihtiyacım yok. Babama birşey anlatmanı da istemiyorum, anlaşıldı mı? Hiç birşey söylemeyeceksin.»

«Sen bilirsin. Nasıl istersen öyle olsun.»

«Benim istediğim bu. Babama birşey söylemek istersem bunu kendim yaparım.»

«Pekâlâ pekâlâ!»

Leyla, koltuğa asılı duran elbisesini kaptığı gibi kapıya doğru yürüdü sonra dönüp Carriage'e baktı.

«Hepiniz babamdan korkuyorsunuz, ama ben korkmuyorum. Bir gün hepiniz bunu anlayacaksınız.»

Leyla gittikten sonra Carriage uzun süre durmadan sigara içip derin derin düşünmüştü. Bunun bir rastlantıdan ibaret olmadığı belliydi. Riyad ve Mafrad aileleri dost olsalar bile şu sırada Leyla'nın böyle bir istekte bulunması kuşku uyandırıyordu.

Bedir'e bunu açıklamayı da düşünmedi değil ama hemen bundan vazgeçti. Böyle bir işe girişirse, Leyla ile aralarındaki ilişki meydana çıkardı ve tabiî Bedir onu hemen kovardı. Bedir, ne kadar özgür fikirli bir erkek olursa olsun, kızın babasıydı.

Belki sabaha kadar Leyla'nın öfkesi geçerdi. Burada Carriage de birşey yapmaya karar verdi.

Vaktin geç olmasına aldırmadan, başucundaki özel telefona uzandı. Evden başkalarının telefonu dinlemelerini engelleyen düğmeye bastı. Daha önce bir kaç kez başvurduğu özel detek-

tiflik bürosunun numarasını çevirdi.

Adamla konuştuktan sonra telefonu kapadığı zaman içi biraz rahatlamıştı. Bundan sonra Leyla evden çıkar çıkmaz göz hapsinde tutulacaktı. Hafta sonuna kadar genç kızın kimlerle görüştüğünü, Cenevre'deki dostlarının kimler olduğunu öğrenecekti. Bütün bunlar biraraya toplanınca da Leyla'nın davranışlarının sırrını çözebilecekti.

*
**

Ortalıkta başka kimsenin bulunmayacağını ve Bedir'i kahvaltı sofrasında yakalayacağını anlayınca sekizden önce büroya gitmişti. Şimdi Bedir'i tekrar arama zamanı gelmişti. Gürültü yapıcıyı çalıştırması gerekiyordu. Numarayı çevirdi.

Telefona Bedir cevap verdi:

«Dick, sen misin?»

«Evet.»

«Ne var?»

«Arapbebekleri. Dalavereli bir iş bu. Korkarım ki, şirket adına uyuşturucu madde sevketmişiz.» Dick Carriage, bu şirketle ilgili neler öğrendiyse hepsini patronuna anlattı.

Kısa bir sessizlikten sonra Bedir, «Peki, biz bu işe nasıl bulaştık?» diye sordu. «Anlaşma Beyrut'ta mı imzalanmış?»

«Hayır. Paris'te imzalanmış. Öğrendiğime göre anlaşma, metnini Yusuf göndermiş.»

«Ben de bundan korkuyordum. Ali Yasir ile buluştuğunu duymuştum. Fakat Yusuf'un kendi başına böyle işlere girişecek cesareti göstereceğini sanmıyordum. Onun harekete geçmesi için mutlaka çok büyük para ödemiş olmaları gerekir.»

Carriage şaşırmıştı, «İkisi arasındaki dostluktan haberiniz vardı öyle mi?»

«Evet, vardı ama Yasir'in bizlerle ilişkiyi bütün bütün kesmemek için Yusuf'la dost olmaya çalıştığını sanıyordum. Besbelli yanılmışım. Onun küçük dalaverelerinin hepsini yutmuş göründüm. Bunlar, bir bakıma normal karşılanması gereken işlerdi. Ama bu başka.»

«Şimdi ne yapacağız?»

«Yapabileceğimiz birşey yok.»

«Pek birşey yapamayız. Meseleyi açığa vurursak, sonunda biz zararlı çıkabiliriz. Bir tek kelime, Amerikan gümrüğündeki itibarımızı yitirmemize ve diğer müşterilerimizi kaybetmemize yeter de artar bile. Bu işi içerden, gizli olarak çözümlemeliyiz. Yapacağımız ilk iş, Yusuf'u buraya getirmek olacak.» Dick sordu: «Yusuf'la görüşmek için buraya gelecek misiniz?»

«Hayır. Cenevre meraklı gözlerle dolu. En iyisi, sen ona söyle Gstaad'a gelsin.»

«Peki, benim de oraya gelmemi istiyor musunuz?»

«Hayır. Yusuf burada benimle yalnız kalmalı.»

Dick'in aklına başka birşey daha gelmişti. «Duyduğuma göre Mafrad ve Riyad aileleri birbirleriyle pek samimiymişler. Acaba eski kayınpederiniz de bu işe karışmış olabilir mi?»

«Olacak şey değil bu. Riyad, eski kafalı, tutucu bir adamdır. Mafrad, baştan aşağı altına bulansa, Riyad onun yanına yaklaşmaz.»

«Ben sadece size duyduklarımı anlatmak istedim.» Dick Carriage, gene Leyla'yı hatırladı. Kelimeler dilinin ucuna kadar geldi, fakat susmayı tercih etti. Hafta sonunda daha fazla bilgi edinince gerekeni söyleyecekti. Telefonu kapadıktan sonra da yerinden kıpırdamadan düşündü durdu. İki aile arasında bir ilişki yoksa, Leyla niye bunun tersini söylemişti? Bütün bunlara bir anlam veremiyordu, yani şimdilik.

Kapı açıldı, sekreteri içeri girdi. Kız, birden şaşırmıştı.

«Bay Carriage, bu sabah pek erkencisiniz.»

«Evet. Önemli bir telefon konuşması yapmam gerekiyordu.»

«Kahve ister misiniz?»

«İsterim ya. Gelirken not defterinizi de getirin. Paris'e Yusuf Ziyad'a teleksle bir not göndermek istiyorum.»

Sekreter defteriyle odaya döndüğü zaman Carriage, fikrini değiştirmiş, Yusuf'a telefon etmeye karar vermişti. Bedir'in emrini telefonda açıklaması daha doğru olacaktı. Yusuf telefonuna cevap verdiği zaman Carriage de kahvesini içiyordu.

«Patron sizi aramamı istedi. Eğer bir işiniz yoksa Gstaad'a gidip kendisini görmenizi buyurdu.»

Yusuf'un sesi tasalıydı: «Özel bir nedeni var mı bu isteğinin?»

Dick güldü. «Sanmam. Aramızda kalsın ama patron aile reisi rolünden galiba bıktı. Belki de oradan kurtulmak için bir bahane arıyordur.»

Dick, Yusuf'un rahatladığını hissetmişti. Yusuf, «Bahane hazır,» dedi, «Wincent ile görüştüm. Kendisine daha önce ödediğimiz paranın dışında birşey istemeden anlaşmayı feshetmeye razı. Patronun gerekli belgeleri imzalamak için buraya gelmek zorunda olduğunu söyleyebilirim.»

Carriage, «Bak patron buna sevinir işte,» dedi.

Yusuf, Carriage ile arasında bir kaynaşma olduğunu hissedince hemen bu dostluktan yararlanmaya çalıştı, «Patron şu Arapbebekleri işine ne diyor?»

Dick, sesinin tonunu değiştirmemeye çalışarak, «Vallahi bilmem ki,» dedi. «Bana bu konuda birşey söylemedi. Fakat sen de onu benim kadar tanıyorsun. Para kokusu olan her yeni işle ilgilenir. Belki de bu işe girişmeyi kabul edecektir.»

«Benim duyduğuma göre, bu pek de büyük çapta bir iş değilmiş. Patronun dişine göre değil yani.»

Dick, «Sen oradayken bu mesele açılırsa, bildiklerini ona söylersin.»

«Bak iyi bir fikir bu.» Dick, Yusuf'un beyninde dönen çarkların sesini duyar gibiydi. «Burada bir iki işim var. Onları bitirir bitirmez Gstaad'a gideceğim. Bu akşam orada olacağımı patrona bildiriver.»

«Peki, söylerim.» Dick, telefonu kapadı.

Sekreteri tek kişilik kahve takımıyla içeri girmişti. Kahve tepsisini masaya bırakırken, «Bayan El Fay dışarda,» dedi. «Bu sabah kendisiyle bir iki dakika görüşüp görüşemeyeceğinizi soruyor.»

«Söyle içeri gelsin.»

Dick, fincanına kahve koyarken Leylâ'nın yeni bir karara varmış olabileceğini düşündü. Sabahları büroya uğramak âdeti değildi kızın.

Nedense Leyla bu sabah tam bir genç kız kişiliğine bürünmüştü. Dick'in masasının önüne gelip çekingen tavırla bek-

ledi. Alçak bir sesle, «İnşallah işlerine engel olmuyorum ya,» dedi. «Fazla vaktini almayacağım.»

«Buyur. Kahve içer misin?»

«Hayır, istemem. Dün gece olanlara çok üzüldüğümü söylemek için geldim.»

«Olanları unutmaya bak. Ben unuttum bile.»

Leyla ısrarla, «Hayır, gerçekten çok üzgünüm,» dedi. «Şımarık bir çocuk gibi davrandım. Senden böyle şeyler istemeye hakkım yoktu. Bu meselenin aramızdaki ilişkiyi değiştirmesini istemem.»

«Değiştirmeyecek.»

«Söz mü?»

«Söz.

Dick Carriage, kızın bayağı rahatladığını farketmişti. Ayrıca bakışlarında bir zafer pırıltısının da gizlendiğini sezmişti. Leyla gene alçak, ürkek sesiyle, «Bu akşam odana gelebilir miyim?» diye sordu.

«Gelmezsen çok üzülürüm.»

«Bu akşam bazı arkadaşlarla buluşup yemek yiyeceğim. Fakat yemek işini kısa kesip erkenden eve dönmeye çalışırım.»

«Seni bekleyeceğim.»

Leyla masanın arka tarafına geçti, Dick'in elini tutup göğsüne götürdü. «Akşama kadar sabredebilecek miyim, orası da belli değil.»

Telefon çaldı. Carriage, elini kızın göğsünden çekti. Yarı şaka yarı ciddi bir tavırla, «İkimiz de bu sıkıntıya katlanmak zorundayız.» Telefonu açtı. «Bir dakika bekleyin lütfen,» dedi. Sonra telefonun ağızlığını eliyle kapayarak, «Görüyorsun ya yapılacak bir sürü işim var.»

Leyla, çarçabuk genç adamı dudaklarından öptü ve kapıya doğru yürüdü. Yarı yolda, sanki aklına önemli bir fikir gelmiş gibi duraladı, «Haa, babama birşey söylemeyeceksin değil mi?»

Dick, elini telefondan çekmeden, «Hayır,» dedi,

«Güzel.» Leyla, eliyle genç adama bir öpücük yolladı. «Akşama görüşürüz.»

Kapı Leyla'nın arkasından kapanıncaya kadar Dick Carriage tatlı tatlı gülümsemeye devam etti. Fakat elini telefonun

ağızlığından çekerken yüzündeki ifade de değişmişti.

Kötü birşeyler olduğunu biliyordu. Bu sezgi, iliklerinin içine kadar işlemişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bedir, telefonu açtı. Yusuf'un sesi pek neşeliydi. «Ben kentteki oteldeyim. Paris'ten pek özel bir armağan getirdim,» dedi. «Buraya gelip benimle yemek yer misiniz?»

«Hayır sanmam.»

«Patron, siz beni iyi bilirsiniz. Özel birşey dedim mi o gerçekten özeldir. Kızın öyle güzel bir vücudu var ki, görsen şaşarsın. Üstelik çılgının biri. Onun yapmaktan hoşlanmayacağı birşey yok. Ne dersen yapar.»

«Kızı buzluğa kaldır öyleyse. Bir başka zaman ilgilenirim onunla. Bu akşam yemeğe konuklarımız var.»

«Öyleyse sabahleyin gelirsiniz.»

«Olmaz. Yarın sabah evde birileriyle görüşmek zorundayım.»

«Peki benimle ne zaman görüşmeyi düşünüyorsunuz? Yarın öğle yemeğinde mi?»

«Yarın bütün günüm dolu. Seninle bu gece görüşmem gerekiyor.»

«Bu gece mi?» Yusuf'un sesi değişmişti.

«Evet. Yemeğe gelecek olan konuklar gece yarısına kadar gitmiş olacaklar. Sen yarıma doğru geliver.»

«Buraya gelmek istemediğinizden emin misiniz?» diye Yusuf son bir deneme yaptı. «Kız pek üzülecek. Sizin ne müthiş bir adam olduğunuzu ona ballandıra ballandıra anlatmıştım.»

«Oteldeki kuyumcu dükkânından kıza bir hediye alıver. Benim adıma da kendisinden özür dile. Bu işe en azından onun kadar üzüldüğümü de söyle.»

«Peki, patron. Öyleyse akşama görüşürüz. Saat yarımda buluşuyoruz değil mi?»

«Evet.» Bedir, telefonu kapadı. Jordana içeri girdiği zaman hâlâ loş kütüphanede dalgın dalgın oturuyordu.

Jordana, «Çocuklar yatacaklar,» dedi. «Acaba onlara iyi geceler dilemeye gidecek misin diye merakla bekliyorlar.»

«Elbette gideceğim.» Bedir, ayağa kalkmıştı. Karısının yanından geçerken Jordana, kocasının kolunu tutup onu durdurdu. Bedir'in gözlerinin içine bakarak, «Canını sıkacak birşey mi oldu?» diye sordu.

«Niçin sordun?»

«Tasalı görünüyorsun. Telefonda konuşan kimdi?»

«Yusuf'tu. Konuklarımız gittikten sonra benimle görüşmeye gelecek.»

«Yaa.»

«Yalnız gelecek. Çok önemli bir mesele var, onu tartışmak zorundayız.»

Jordana susuyordu.

«Sen Yusuf'tan hoşlanmıyorsun değil mi?»

«Tanıdığımdan beri hoşlanmadım. Bunu sen de biliyorsun. Çevrede gördüğüm adamların çoğu gibi o da hoşuma gitmiyor Leş kargalarından kalır yerleri yok bu adamların. Bir yandan da sana asılıp duruyorlar. Sanki bir tanrıymışsın gibi senden olmayacak şeyler bekliyorlar. Tanıdığım biri daha var. Onu bir kez yatta bir kez de sen gittikten sonra California'da gördüm. Adamın adı Ali Yasir. İşte o da tam bir leş kargası.»

«Ali Yasir'in California'da olduğunu bilmiyordum.»

«California'daydı. Polo Salonundan çıkarken onun da içeri girdiğini gördüm. Yusuf'la buluşacaktı. İkisine de sırt çevirmeye cesaret edemem.»

Bedir, hayretle karısına baktı. Bu iki adamı aynı gruba alması şaşılacak şeydi. Jordana, çevresinde dönen işlerin pekâlâ farkındaydı.

Genç kadın, «yukarı çıksan iyi edersin.» dedi. «Çocuklar seni bekliyorlar. Üstelik giyinmeye de fazla zamanın kalmadı.»

«Pekâlâ.»

«Bedir.»

Bedir, tekrar arkasına döndü.

«Teşekkür ederim.»

«Niçin teşekkür ediyorsun?»

«Çocukların hiç bu derece mutlu olduklarını görmemiştim. Biliyor musun, şu son iki hafta içinde çocukların yanından hemen hiç ayrılmadın. Babalarını yanlarında görmekten hoşlanıyorlar. Ben de hoşlanıyorum.»

«Doğrusu ben de durumdan memnunum.»

«İnşallah, gene böyle güzel günler geçiririz.» Jordana, elini kocasının koluna dayadı.

«Uzun süreden beri böyle birarada olmamıştık.»

Bedir, kıpırdamadı.

«Bu beraberliğimiz devam edecek mi dersin?»

«Bilmem, bakalım. Her zaman yapılacak bir sürü iş çıkıyor.»

Jordana elini çekti. Duygularının yüzünden anlaşılmaması için büyük çaba harcadı.

«Hadi, çabuk ol,» dedi. «Ben de yemek hazırlıklarına son bir kez daha gözden geçirmek istiyorum.»

Bedir, karısının büyük salona açılan kapıdan çıkışını izledi. Ancak Jordana iyice gözden kaybolduktan sonra o da hole yürüdü, çocukların odasına gitmek için merdivenleri çıkmaya başladı.

Çocuklar yataklarının içinde oturmuşlar, onu bekliyorlardı. Bedir, çocuklarla Arapça konuştu.

«Bu gün iyi eğlendiniz mi?»

Çocuklar da Arapça cevap verdiler.

«Evet, baba, eğlendik.»

«Anneniz beni görmek istediğinizi söyledi.»

Çocuklar birbirlerine baktılar. Muhammed, «Sen söyle,» dedi.

Semir karşılık verdi, «Hayır. Sen söyle. Benden büyüksün.»

Bedir güldü, «Hadi, durmayın, ne söylemek istiyorsanız, söyleyin, zira gidip giyinmem gerekiyor.»

Semir, ağabeysini zorladı: «Hadi, sen söyle.»

Muhammed babasına baktı. Gözleri irileşmişti. Gayet ciddi bir tavırla, «Biz burayı çok seviyoruz Baba,» dedi.

«Buna sevindim.»

Muhammed, kardeşine baktı. Ondan yardım ister gibiydi.

Semir incecik sesiyle, «Ben de burayı çok seviyorum,» dedi. Sonra başını çevirip ağabeysine baktı, «Hadi, artık gerisini de sen tamamla.»

Muhammed derin bir soluk aldı. «Biz burada oturmak istiyoruz, Baba. Yani seninle beraber demek istedim.»

«Peki, Beyrut'a gitmeyecek misiniz?»

«Orayı sevmiyoruz, Baba. Yapacak hiç birşey yok. Kar da yok.»

«Okul ne olacak?»

Semir hemen karşılık verdi: «Şimdi Arapçamız eskisine göre çok ilerledi. Biz düşündük ki... Acaba şey edemez misin?» Küçük oğlan ağabeysine baktı.

Muhammed, kardeşinin sözlerini tamamladı, «Yani demek istiyoruz ki, okulu buraya getirtemez misin? Böylece hem kardan uzak kalmayız hem de okula gideriz.»

Bedir güldü: «Bu iş pek de kolay değil.»

«Koskoca bir okulu yerinden alıp başka tarafa götüremezsin. Öbür öğrenciler ne yaparlar sonra? O zaman onlara okul kalmaz.»

Muhammed, «Öbür çocukları da buraya getiririz,» dedi. «Onların da burasını daha çok seveceklerinden kuşkum yok.»

Semir, «Dadımız diyor ki, sen her istediğini yapabilirmişsin.»

Bedir gülümseyerek, «Dadınız yanılıyor. Benim bile yapamayacağım şeyler var bu dünyada. Bu okulu buraya getirmek de bunlardan biri,» dedi.

Çocukların küskün bir tavır takındıklarını görünce, «Ama bakın ben ne yapmayı düşünüyorum,» dedi.

Muhammed, «Ne yapmayı düşünüyorsun, Baba?» diye sordu.

«İki ay sonra okulunuz tatil olacak. O zaman sizi gene buraya getiririm.»

Semir, «Ama belki de o zaman kar kalkmış olur,» dedi.

«Hayır. Söz veriyorum, buraya geldiğiniz zaman her taraf kar içinde olacak.» Bedir diz çöküp oğlanların ikisini de öptü. «Şimdi güzel güzel uyuyun. Kayak öğretmeniyle görüşeceğim. Belki yarın kuzeydeki tepeye gitmemize izin verir.»

Muhammed heyecanla sordu: «Şu büyük çocukların kayak yaptıkları yere mi gideceğiz?»

«Evet, ama her zamankinden daha dikkatli olmaya söz vermeniz gerekiyor.»

Oğlanların ikisi bir ağızdan, «Söz veriyoruz, Baba,» diye bağırdılar.

«Öyleyse iyi geceler.»

«Sana da, Baba.»

Bedir kapıya doğru yürürken, Muhammed seslendi, «Baba.»

«Efendim.»

«Sana teşekkür etmeyi unuttuk, Baba. Çok teşekkür ederiz.»

Bedir, biran yerinden kıpırdayamadı. «Allah sizleri korusun, yavrularım. Güzel uykular.»

Bedir, çocukların odasından çıktığı zaman Jordana onu holde bekliyordu.

«Çocuklar uyudular mı?»

Bedir gülümsedi, «Demin üzerlerini örttüm. Benden ne isteyeceklerini biliyor muydun?»

«Hayır. Bana sadece çok önemli bir şey isteyeceklerini söylemekle yetindiler.»

Bedir, karısıyla kendisine ayrılan daireye doğru yürüyordu. Jordana da yanındaydı. «Çocuklar burada kalmak istiyorlarmış. Beyrut'a dönmesek olmaz mı diyorlar.»

Jordana hiç sesini çıkarmadı.

«Okulu da öğrencilerinin tümüyle birlikte buraya taşımamı istediler.» Bedir güldü, «Şu çocuklar ne saçma sapan şeyler düşünüyorlar.»

«Peki, gerçek düşünceleri neymiş?»

Jordana, kocasıyla gözgöze geldi, «Oğlanlar, seni seviyorlar,» dedi. «Sen onların babasısın, hiç birşey senin yerini alamaz. Seninle birlikte yaşamak istiyorlar.»

«Benim yapılacak bir sürü işimin olduğunu onlara anlatmadın mı? Bu kadarcık birşeyi de anlamaları gerekir.»

«Mesele senin düşündüğün kadar basit değil. Şu dünyaya

hayat veren güneşin öyle hergün sahip olunamayacağını bir çocuğa nasıl anlatırsın?»

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ağır bavulu villânın merdivenlerinden yukarı taşırken, soğuğa rağmen Yusuf'un yüzü terlemişti. Kapıyı Cabir açtı.

«Hoş geldiniz,» dedi.

Yusuf, eşikten içeri girerken, «Hoş bulduk,» diye karşılık verdi. Valizi yere bıraktı. «Ben gidinceye kadar şu bavula göz kulak olur musun?»

«Size hizmet etmek benim için şereftir, beyim. Efendimiz sizi kütüphanede bekliyor. Lütfen benimle gelir misiniz?»

Yusuf, paltosunu çıkarıp Cabir'e verdi, sonra da adamın peşinden büyük bir hole geçti ev çift kanatlı, büyük bir tahta kapının önüne geldi. Cabir kapıyı hafifçe tıklattı.

Bedir, seslendi:

«Girin.»

Cabir kapıyı açtı, «Yusuf'u içeri buyur etti, sonra onun arkasından kapıyı kapadı. Yusuf, kütüphaneye şöyle bir göz gezdirdi. Yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplı, büyük ve eski stilde bir odaydı burası. Bedir, bir masanın başında oturuyordu. Bahçeye açılan çift kanatlı kapılara arkası dönüktü. Odayı sadece Bedir'in masasında büyük lamba aydınlatıyordu. Bedir'in yüzü karanlıkta kalmıştı. Yusuf ona doğru yürürken ayağa kalkmak zahmetine de katlanmadı.

Yusuf, «Villâ pek güzelmiş,» dedi. «Hoş başka türlü olacağını da düşünemezdim ya, neyse.»

«Üstelik rahat da.»

Yusuf gülümsedi, «Yolun tehlikeli dönemeçlerle dolu olduğunu bana önceden haber vermeliydiniz,» dedi. «Ayrıca yolun bir kısmı da buzla kaplanmış. Özellikle dağın kenarındaki dönemeçler berbattı.»

Bedir gayet kibar bir tavırla, «Bunu akıl edemedim,» dedi.

«Yolun bazı geceler donduğunu unuttum. Şoförlerden birini aşağıya yollayıp seni aldırtmalıydım.»

«Önemi yok. Kazasız belâsız geldim işte.» Yusuf, patronunun masasının karşısındaki koltuğa çöktü.

«Bu gece otele gelebilseydiniz çok iyi olacaktı. Kız, bayağı kırıldı.»

«Kuyumcudan gelen kutu üzüntüsünü gidermedi mi?»

«Ben ona altın bir saat aldım. Üzüntüsü biraz hafifledi.»

Bedir, adama baktı. Hiç de ince ruhlu değildi. Hoş, İsviçre'de de bir kıza saatten başka ne hediye alınırdı? Yusuf'un yüzünün terden pırıl pırıl parladığını farketti. «Kahve içer miydin? Yoksa soğuk bir içkiyi mi tercih edersin? Örneğin şampanyayı?»

«İçecek başka bir şey var mı?» Yusuf, birden güldü. Bedir, arkasındaki çanın kordonunu çekti. Cabir, kapıyı açtı. «Bay Ziyad için bir şişe şampanya getiriver.»

Cabir içkiyi getirmek için dışarı çıktığı zaman Yusuf, «Dick size yönetmen Michael Vincent ile yaptığım anlaşmadan sözetti mi?» diye sordu.

«Evet. Onu nasıl böyle kolayca başımızdan defettiğini anlayamadım.»

«Yoo, iş pek de kolay olmadı. Hayli uğraştıktan sonra bizi mahkemeye vermekle birşey kazanamayacağını anlattım. Davanın yıllarca sürüp gideceğini ve sonunda elindekini avucundakini mahkeme masraflarına yatırmak zorunda kalacağını anladı. Sonra da ilerde başka bir film çevirmeyi tasarlarsak, mutlaka kendisine iş vereceğimizi söyledim.»

«Aferin, bu işi iyi kıvırmışsın.»

Cabir, elinde gümüş bir tepsiyle içeriye girdi. Tepside buz kovasına yerleştirilmiş bir şampanya şişesi ve iki kadeh vardı.

Yusuf, Cabir'in büyük bir ustalıkla şampanya şişesini açıp, kadehleri dolduruşunu izlerken, «İşi beğenmenize sevindim,» dedi. Uşak odadan çıkınca, Yusuf kadehlerden birini aldı. Bedir'e baktı. «Siz içmeyecek misiniz?»

Bedir, başını salladı, «Sabahleyin erken kalkmak zorundayım. Çocuklara onlarla birlikte su kayağı yapmayı vadettim.»

«Öyleyse, şerefinize.» Yusuf, kadehini bir dikişte boşalt-

mıştı. Tekrar şampanya koyarken, «Bu kadar çok susadığımı bilmiyordum,» dedi.

İkinci kadehini ağır ağır yudumladı. Sonra biraz daha rahatlamış bir halde, arkasına yaslandı. Bedir'in bundan sonraki sözleri ise Yusuf'un rahatını sona erdirdi.

— «Bana şu Arapbebeklerinden sözet.»

Yusuf, alnında tekrar ter taneciklerinin biriktiğini farketti. «Anlatılacak ne var ki. İyi müşteri oldukları muhakkak. Doğrusu bu şirket hakkında fazla bir bilgim de yok.»

Bedir, gözlerini kırpmadan Yusuf'a baktı. «Bu sözler, sana hiç yakışmıyor. Benim bildiğim kadarıyla sen iş yaptığımız kimseleri genellikle gayet iyi tanırsın. Aslında bu, bizim en belli başlı kurallarımızdan biridir.»

«Bunlar pek de öyle büyük bir müşteri değil. Onlarla yakından ilgilenmeyi gerekli bulmadım. Küçük işlerle uğraşıyorlardı ama daima iyi para ödüyorlardı.»

«Ödedikleri prim seni meraklandırmadı mı?» diye Bedir sordu.

«Hayır. Benim kafam başka işlerle meşguldü.»

«Peki bu adamların Beyrut'taki büromuza baş vuracak yerde Paris'ten seni aramalarını garipsemedin mi? Böyle küçük bir iş için Beyrut'taki büroya baş vurmaları hiç kuşkusuz daha akla yakın olurdu.»

Yusuf hemen, «Ben bunun bir rastlantı olduğunu düşünmüştüm,» dedi. «Beşinci George Otelinin barında o Amerika'lıyla tanıştım. Lâf arasında bana Amerika'ya bebek ithal etmenin güçlüklerinden sözetti. Ben de Beyrut'taki büromuza baş vurmasını salık verdim. Kendisine belki yardımcı olabileceğimizi de sözlerime ekledim.»

«Beyrut'taki bürodan verilen bilgiye göre, onlar senin gönderdiğin bir anlaşma metnine uymak için bebekleri gemiye yüklemişler. O adamlar Şirketten herhangi bir kimseyle görüşme yapmamışlar.»

Yusuf, koltuk altlarının terlediğini hissetti. «Mümkündür. Belki de sekreterime gerekeni söyleyip işlerin yürütülmesini salık vermişimdir. Dediğim gibi ben bu işi fazla önemsemediğim için özel bir ilgi göstermedim.»

Bedir, sakin sakin, «Yalan söylüyorsun,» dedi.

Yusuf afallamış kalmıştı. «Ne? Ne diyorsunuz?» diye kekeledi.

«Yalan söylüyorsun,» dedim. «Artık o şirket hakkında yeterli bilgiye sahibiz. Senin yüzünden Amerika'ya uyuşturucu madde sevketmiş oluyoruz. Bu yüzden de yıllar yılı çalışıp kazandığımız herşeyi bir anda kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayız. Şimdi bana gerçeği bütün ayrıntılarıyla anlat bakalım.»

Bedir, adamın uzanıp sigara alışını ve titreyen parmaklarıyla yakışını izledi. «Anlat bakalım,» diye yumuşak bir sesle tekrarladı. «Bu malı gemilere yüklemen için Ali Yasir sana ne kadar para verdi?»

Yusuf, Bedir'in gözleri önünde paramparça olmuştu sanki. Şimdi, parmakları gibi sesi de titriyordu.

«Beni bu işi yapmaya zorladı, efendimiz. Evet, başka çarem kalmamıştı. Sadece sizi koruyabilmek için yaptım.»

«Beni korumak için mi?» Bedir'in sesi gayet soğuktu.

«Elinde bazı resimler vardı, efendimiz. Bunları herkese göstermekle tehdit etti beni.»

«Benim resimlerimi kim ne yapsın? Hele böyle bir kaynaktan gelecek resimler kimseyi ilgilendirmez. Hem niye o anda bana gelip durumu anlatmadın?»

«Sizi üzmek istemedim, efendimiz. Karınızın resimleriydi bunlar.» Yusuf'un gözleri yaşarmıştı.

«Resimler şimdi yanında mı?»

«Evet, efendimiz.» Yusuf, gayet alçak bir sesle konuşuyordu. «Kapının önünde bıraktığım valizde hepsi. İşin bu noktaya ulaşmamasını umut ediyordum.»

«Getir şunları.»

Yusuf, hemen odadan dışarı fırladı, ve biraz sonra elinde küçük bir valizle geri döndü. Çantayı açıp küçük portatif video kaset oynatıcısını ve küçük ekranlı televizyonu çalışır hale getirmeye uğraşırken Bedir de sessiz sedasız onu izledi. Yusuf, çarçabuk iki makineyi birbirine bağladı. Sonra prizi araştırdı. Masanın yanındaki duvarda bir priz vardı. Yusuf hemen fişi o pirize soktu ve makineleri çalıştırdı.

Çekine çekine Bedir'e baktı: «Ben gene de bunları görme-

nizin doğru olmayacağı kanısındayım, efendimiz.»

Bedir öfkeyle bağırdı, «Oynat şunu.»

Yusuf, düğmeye bastı ve televizyonun ekranı aydınlandı. Teyp bandından tatlı bir mırıltı yükseldi. Biraz sonra da renkli şekiller ekranda belirdi. Yusuf, makinenin ayarını yapınca görüntü netleşti.

Jordana ile bir adam, yatakta sırtüstü yatıyorlardı. Besbelli tavana yerleştirilen bir kamera çekmişti filmi. İkisi de çıplaktılar. Uzunca bir sigarayı birbirlerine ikram edip duruyorlardı. Birdenbire ekran karardı. Sonra görüntü tekrar belirdi. Bu kez konuşmalar da duyuluyordu. Jordana adamın üzerine abanmıştı. Adam, genç kadına bakarak, «Ah, çok güzel,» diye mırıldandı.

Film sona erinceye kadar Bedir ağzını açıp birşey söylemedi. Film bitince de uzandı, düğmeyi çevirip televizyonu kapadı. «Bu adamı gözüm ısırıyor. Kimin nesi?»

Yusuf cevap verdi: «Amerikalı bir aktör. Rick Sullivan. Gerçek adı ise İsrail Salomon.»

«Yahudi mi yani?»

Yusuf, başını salladı. «Resimlerin ele geçmesini istemeyişimin bir nedeni de bu.»

«Bu iş ne zaman oldu?»

«Siz Tokyo'ya hareket ettikten sonra Aktörün California'daki evinde verilen bir partide.»

«Yasir'de partiye gelmiş miydi?»

«Hayır.»

«Sen partide miydin?»

«Evet. Michael Vincent ve karınızla birlikte partiye gitmiştim. Fakat başım ağrıdığı için erkenden ayrıldım.

«Yasir bu bandı nasıl ele geçirmiş?»

«Bilmiyorum. Bana anlatmadı.»

«Başka kopyaları da var mı?»

Yusuf, derin bir soluk aldı. Eğer bundan sonra söyleceklerine Bedir'i inandırabilirse, belki de paçayı kurtarabilecekti. «Malların yüklenmesi engellenirse, elinde bulunan diğer filmleri herkese göstereceğini söyledi.»

«Bunu niye sana bıraktı?»

Yusuf, bocaladı, «Vallahi bilmiyorum.»

«Yüklemede bir aksilik çıkarsa bunlarla beni tehdit etmeni salık vermedi mi?»

«Hayır, efendimiz, inanın bana öyle birşey demedi. Sadece sizi aldattığımı düşünmeniz ihtimalini aklıma getirdiğim için durumu size açıklamak zorunda kaldım.» Yusuf, Bedir'in önünde diz çöktü, ayaklarına kapandı. Sonra elini yakalayıp öptü. «Babamın ölüsünü öpeyim ki, size ihanet etmektense ölümü seve seve göze alabilirim, efendimiz.» Yusuf, ağlamaya başlamıştı.

Bedir, birkaç saniye adamı süzdü. Sonra gayet sert bir sesle konuşmaya başladı. «Kendine gel, bre adam. Öyle karşımda kadın gibi ağlama.»

Yusuf, ayağa kalktı. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. «Beni bağışladığınızı sizin ağzınızdan duymalıyım, efendimiz. Ah, efendimiz.»

Bedir, sıkıntılı bir tavırla, «Bağışladım,» dedi. Ayağa kalktı. Kapıyı işaret ederek, «Şurada banyo var. Git elini yüzünü yıka. Bu suratla uşakların karşısına çıkman doğru olmaz.

Yusuf, tekrar Bedir'in elini yakalayarak, «Ah, teşekkür ederim, efendimiz,» diye hararetli hararetli mırıldandı. «Ruhumu ezen o ağır yükten kurtulduğum için dünyam tekrar aydınlandı.»

Bedir adamın banyoya gidip kapıyı kapayışını izledi. Yusuf'un söylediklerinin bir kelimesine bile inanmamıştı. Adam, sözleriyle kendini ele vermişti. Yusuf'tan başka bir kimse bu bandı ele geçiremezdi. Yasir o partiye gitmediyse, bu bandı da ele geçirmiş olamazdı. Bedir, yavaşça odanın öbür ucuna yürüdü, kapıyı açtı.

Cabir koridordaki sıraya oturmuştu. Efendisini görünce ayağa kalktı. Bedir, ona doğru yürüdü.

«Buyrun, efendimiz.»

Bedir gayet sakindi: «O deve gübresi adımızı lekeledi.»

Cabir'in bakışları donuklaştı, yüzü gerildi. Birşey demedi.

«Yolun iki kilometre kadar aşağısında,keskin bir viraj olacak. Yolun bir yanında aşağı yukarı iki yüz metrelik bir uçurum var. Yusuf'un arabasının buzlu yolda kayıp uçurumdan yuvarlanmasına hepimiz üzüleceğiz.»

Cabir, başını salladı, «Büyük bir facia olacak bu, efendimiz.»

Bedir, kütüphaneye döndü. Biraz sonra da dışardan kulağına bir motor gürültüsü geldi. Perdeleri aralayıp dışarıya baktığı zaman Cabir'in Land Rover cipinin yolda gözden kaybolduğunu farketti. Masanın başına geçti, yorgun bir tavırla oturdu, beklemeye koyuldu.

Bir saniye sonra da Yusuf banyodan çıkmıştı. Biraz kendini toparlamışa benziyordu. Sesi bile kendine güvenini arttığını belli ediyordu.

«Şimdi, bu filmi ne yapacağız patron?»

«Karar vermeden önce biraz düşünmem gerek. Bu gece birşey yapamayız.»

Yusuf, kuşkulu bir sesle: «Evet, birşey yapamayız,» dedi.

«Bari biraz dinlensek. Sen otele dönsen iyi edersin.»

Yusuf, teyp bandına baktı, «Bunların bende kalmasını mı istersiniz?»

«Hayır. Burada kalsın.»

Bedir ayağa kalktı, «Seni kapıya kadar geçireyim. Uşakların hepsi yattı.»

Cabir'in Land Rover'i karşı yönden olanca hızıyla ona doğru gelip de küçük Opel arabayı uçurumun kenarına çekilmeye zorladığı zaman Yusuf'un aklı başına geldi ve hiç bir zaman unutmaması gereken bir noktayı hatırladı. Arabası uçurumun kenarında virajı alamayıp aşağıya yuvarlanırken bunu düşünüyordu. Sonsuzluğa yuvarlanırken ağzından çıkan feryadı hiç duymadı ama o düşünce beynini kemiriyordu.

Bedir uyanıkken Cabir asla istirahate çekilmezdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bedir, bahçeye bakan kahvaltı odasında tek başına oturmuş, Paris Herald Tribune gazetesini okurken bir yandan da

kahvesini yudumluyordu. Bu sırada o şımarık tavırlı İngiliz uşak içeriye girdi. Dikkati çekmek için genzini temizledi. Bedir başını kaldırdı.

Uşağın sesinde can sıkıntısını belirleyen bir ifade vardı. «Polis merkezinden gelen bir kaç bey var, zatıalinizle görüşmek istiyorlar, efendim.»

Bedir, adama baktı. Şu uşağa 'zatıaliniz' diye hitap edilmekten hoşlanmadığını ve bu şekilde davranılmasını gerektirecek bir ünvana sahip olmadığını kaç kez tekrarlamıştı ama gene de adamı bu alışkanlığından vazgeçirememişti. Uşağın Bedir'den önceki patronu İspanya tahtının varisiydi. Ve uşak da 'haşmetmeap' yerine hiç değilse 'zatıaliniz' diyerek büyüklere hizmet etme tutkusunu bir ölçüde gidermiş oluyordu.

Bedir, «Beyleri kütüphaneye buyur et,» dedi. «Ben de birazdan oraya gelirim.»

«Emredersiniz, beyefendi hazretleri.» Uşak dışarıya çıktı. Dimdik duran omuzları ve başıyla, bu işden hoşlanmadığını belli ediyordu.

Bedir, gazetesini ağır ağır katladı, masanın üzerine bıraktı. Kahvesinden bir yudum daha içti, ayağa kalktı, kütüphaneye gitti.

İçerde iki polis vardı. Birisi üniformalıydı, öbürü ise sivildi. Sivil olanı başıyla Bedir'i selâmladı. «Bay El Fay ile mi görüşüyoruz?»

Bedir, başını salladı.

Polis tekrar eğildi. «Size kendimizi takdim etmemize izin verin. Ben müfettiş Froelich'im. Bu bey de yardımcım Komiser Werner.»

«Acaba sizlere ne gibi bir hizmette bulunabilirim, beyler?»

«Önce kahvaltı saatinde rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Fakat size kötü bir haberimiz var. Bay Yusuf Ziyad'ı tanır mıydınız?»

«Evet. Paris'teki büromun müdürüdür. Dün gece burada buluştuk. Niye onun hakkında soru soruyorsunuz? Yoksa başı derde mi girdi?»

«Hayır, Bay El Fay, müdürünüzün başı derde girmedi. Kendisi öldü.»

Bedir, şaşırmış göründü, «Öldü mü? Ne oldu, anlatsanıza.»

«Besbelli yolda direksiyon hakimiyetini kaybetmiş ve uçurumdan aşağı düşmüş.»

Bedir, bir an şaşkın şaşkın polislere baktı. Sonra bembeyaz bir yüzle ağır ağır masasının başına geçip oturdu. «Bağışlayın, beyler, bu benim için müthiş bir şok oldu. Bay Ziyad çok eski ve değerli bir adamımdı.»

Sivil polis kibarca, «Size hak veriyoruz, beyefendi,» dedi. «Ancak bir iki soru sormak zorundayız. Bu işi elimizden geldiğince çabuk bitirmeye çalışacağız? Sizi fazla sıkmak istemeyiz elbet.» Polis, cebinden bir not defteri çıkardı. «Bay Ziyad ile dün gece görüştüğünüzü söylediniz. Bay Ziyad buraya kaçta geldi?»

«Saat yarıma doğru geldi.»

«O geç saatte buraya gelmesi için belirli bir neden var mıydı?

«Önemli bir iş konusunda kendisiyle görüşmem gerekiyordu. Kötü bir şans eseri, yemekte konuklarımız vardı. Bu nedenle gece yarısından önce boş kalamadım.»

«Bay Ziyad buradan kaçta ayrıldı, hatırlıyor musunuz?»

«Sanırım ikiye doğru ayrıldı.»

«Bay Ziyad buradayken içki içti mi?»

«Fazla birşey içmiş sayılmaz.»

«Sorumu biraz daha ayrıntılı bir biçimde cevaplandırır mısınız?

«Bir şişe Dom Perignon bitirdik. Daha çok Bay Ziyad içti. Fakat bir şişe içkinin Bay Ziyad'ı fazla etkileyeceğini sanmam. Özellikle Dom Perignon'u çok severdi ve günün her saatinde içmeye alışmıştı.»

Sivil polis, «Bay Ziyad, ağzının tadını biliyormuş,» dedi. Üniformalı komisere baktı. İki polis birbirleriyle işaretleşti. Sivil olanı defterini kapayıp Bedir'e döndü, «Sanırım böylece soru sorma işini tamamlamış sayılırız, Bay El Fay. Size tekrar tekrar teşekkür ederiz.»

Bedir, ayağa kalktı: «Cenaze töreni için hazırlık yapmam gerekecek. Herhalde cenazeyi yurduna yollamamız doğru olur. Şimdi cenaze nerede?»

«Polis merkezinin morgunda.» Komiser ilk kez ağzını açıp

konuşmaya başlamıştı. «Yani zavallı adamın parçaları demek istedim.»

«Demek pek feci bir ölüm olmuş öyle mi?»

Müfettiş üzüntülü üzüntülü başını salladı, «Olay yerinden cesedin parçalarını toplamaya çalıştık. Kimliğini de cüzdanından ve pasaportundan öğrenebildik. Arabası da dağılmış, binbir parça olmuş. İnsanların geceleri donmuş yollarda araba sürerken bir parçacık içkinin bile ne büyük değişikliklere yol açabileceğini akıllarına getirmemeleri çok kötü.»

Polisler gittikten sonra Bedir bir süre tek başına oturup derin düşüncelere daldı. Sonra telefonu açtı, Cenevre'den Dick'i aradı.

Dick cevap verince, «Beni özel hattan ara,» dedi. Öbür telefon çalmaya başlar başlamaz, açtı: «Dick.»

«Buyurun, efendim.»

Bedir, gayet soğuk bir sesle, «Polisler az önce buradan ayrıldılar,» dedi. «Yusuf dün gece arabasıyla uçuruma yuvarlanıp ölmüş.»

«Aman tanrım. Ne oldu?»

«Yol buzluydu. Polise bakılırsa, içkiyi de fazla kaçırmış. Yusuf buradan ayrılırken pek üzüntülüydü. Bir şişe şampanyayı da tek başına lıkır lıkır içmişti.»

Dick, bir iki saniye sesini çıkarmadı. «Yusuf'tan şu Arap bebekleri hakkında birşeyler öğrenebildiniz mi bari?»

«Yusuf, bu işe Ali Yasir'in zoruyla bulaştığını ileri sürdü.»

«Öyleyse, tahminimiz doğruymuş. Bu iş için para aldığını da itiraf etti mi?»

«Hayır, onlardan para almadığına yemin etti.»

«İşte buna inanmam.»

«Artık bunun önemi kalmadı, öyle değil mi? Yusuf öldü ve bu iş de bitti.»

«Öyle mi? Yasir'in şimdi ne yapacağını bilmiyoruz.»

«Pek fazla birşey yapamaz. Bizi bu işlere zorlayamayacağını biliyor.»

«İnşallah öyledir. Ama onun gibi it heriflerin ne yapacaklarını kestirmek de kolay değil. Bundan sonra ne dalavere çevireceğini tahmin edemeyiz.»

Bedir sakin sakin. «Dalavere çevirmeye kalkışırsa, canına okuruz. Şimdi yarım kalmış bir işi tamamlamak zorundayız. Yusuf'un yerine bir başkasını buluncaya kadar senin Paris'e gidip orada çalışman gerekebilir.»

«Hay hay.»

«Bu arada Yusuf'un ailesine ve Paris'teki büroya kazayı haber vermeyi unutma. Ayrıca Gstaad'daki polis merkezinin morgundan da cesedin parçalarını alıp Yusuf'un yurduna göndereceksin.»

«Peki, patron.»

«Uçak da Cuma günü Beyrut'a hareket etmeye hazır olsun. Jordana'yla çocuklar, Beyrut'a dönecekler.»

«Bu, kararlaştırılan tarihten bir hafta erken olmuyor mu, patron?»

Bedir, sinirli bir sesle, «Ne diyorsam onu, yap. Bana kalırsa çocuklar memlekete dönerlerse daha rahat olacaklar.» Bedir, hırsla telefonu kapadı. Gözlerini video teyp vericisine dikmişti.

Birdenbire kalktı, kapıları kilitledi. Sonra cebinden anahtarı çıkardı. Masanın orta gözünü açtı, teyp bandını aldı yerine yerleştirdi ve düğmeye bastı.

Ekran biran için bembeyaz göründü, sonra görüntü ve ses geldi. Bedir, hiç kıpırdamadan ekrandaki görüntüyü izliyordu. İşte herşey gözlerinin önündeydi. Kendisinin yaptıklarını bu kez bir başka erkek tekrarlıyordu. Jordana'nın o güzel vücudu, şehvet nöbetleri içinde kıvranışı, giderek yükselen çığlıkları, herşey, herşey gözlerinin önündeydi. Ama bu kez Bedir'le ilgisi yoktu bütün bunların. Bir başka erkek yararlanmıştı ondan. Hem de bir yahudi.

Bedir'in midesine şiddetli bir kramp girdiği sırada, ekrandaki görüntü de kayboldu. Genç adam, büyük bir öfke içinde düğmeyi yumruklayıp, televizyonu kapadı. Neredeyse makineyi parçalayacaktı. Sonra ellerini uzattı. Parmakları titriyordu.

Birdenbire yumruklarını sıktı, masayı hırsla yumruklamaya başladı. Yumrukladı yumrukladı. Bir yandan da 'Allah belânı versin, Allah belânı versin' diye bağırıyordu. Elleri kızarıp

şişinceye kadar böyle bağıra bağıra masayı yumruklamaya devam etti.

Önce ellerine sonra da makineye baktı. Sanki karısı o makinenin içinde saklıymış gibi, «Jordana,» diye bağırdı. «Bunun için mi katil oldum ben, söylesene...»

Makine ona cevap veremedi. Ekranı bomboştu. Bedir, yüzünü elleriyle kapayıp ağlamaya başladı. Çocukluğundan beri böyle ağlamamıştı. Gene çocukluğundan beri tekrarladığı bir duayı mırıldandı. Dua, içine huzur vermişti. Gözlerinden yaşlar boşandı, yüreğindeki acı ve sızının yavaş yavaş kaybolduğunu hissetti. İnsan, Allahın yüceliğini Peygamberin dirayetini ne de çabuk unutuyordu. İnsan Peygamberin açıkladığı ve insanlara yol gösterici olması gereken Allah'ın yasalarını da pek çabuk unutuveriyordu.

Bedir, çok uzun bir süre inanmayanların yasalarını benimsemiş, yaşamını bunlara uydurmuştu, fakat bunlar ona göre değildi. Artık gerektiği, kendisinden beklendiği gibi yaşayacaktı. Tek gerçek Yasaya uyacaktı. Allah'ın Yasalarına uyacaktı.

Jordana, kütüphaneye geldi. Genç kadının hâlâ şaşkınlıktan kurtulamadığı sesinden anlaşılıyordu. «Yusuf'un başına gelenleri az önce duydum,» dedi. «Kulaklarıma inanamıyorum.»

Bedir soğuk bir sesle, «Bir leşti o,» dedi. «Ama artık Ahrette günahlarının hesabını veriyor. O büyük bağışlayıcı, Allah bile onu bağışlamayacak. Cehennem ateşinde cayır cayır yanacak.»

Jordana hâlâ kocasında bu değişikliğe bir anlam verememişti. «Ama o senin dostundu,» dedi. Yıllarca sana hizmet etti.»

«O sadece kendine hizmet etti. Kendinden başka kimsenin de dostu değildi.»

Jordana iyice şaşırmıştı. «Aranızda ne geçti? Yusuf ne yaptı?»

Bedir'in yüzü bir maskeyle örtülmüştü. «Tıpkı senin yaptığın gibi o da bana ihanet etti.»

Jordana hayretle kocasına baktı. «Ne demek istediğini gerçekten anlayamadım.»

Bedir, karısına görmeyen gözlerle baktı. «Anlayamadın mı?»

Jordana başını salladı.

«Öyleyse ben sana göstereyim.»

Bedir, masasının başına gitti. Video teyple çalışan televizyonun düğmesine bastı. «Buraya gel.»

Jordana, kocasının yanına gelip, küçük ekranı izlemeye koyuldu. Ekran bir an için bembeyaz kesilmişti, sonra görüntü belirdi. Jordana'nın dudaklarından bir feryat koptu. Gördüklerine inanmak istemiyordu. «Hayır,» diye bağırdı.

Bedir, sakin sakin, «Evet,» dedi.

Jordana, «Ben bunu seyretmeyeceğim,» dedi. Masanın başından uzaklaşmaya yeltendi.

Bedir'in parmakları bir mengene gibi genç kadının koluna yapışmıştı, öyle kuvvetle sıkıyordu ki, Jordana'nın canı fena halde yanmıştı. «Burada kalıp seyredeceksin, kadın.»

Jordana gözlerini kapayıp başını yana çevirdi. Erkeğin parmakları çenesini çelikten bir pençe gibi kavradı, başını ekranın bulunduğu yöne çevirmeye zorladı, «Seyredeceksin,» diye bağırdı. «Hepsini seyredeceksin. Yaptığın rezaleti başından sonuna kadar göreceksin. Benim yaptığım gibi yani.»

Jordana hiç sesini çıkarmadan kocasının yanında durdu. Şu film sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ona. Genç kadın gönlünün bulandığını hissetti. Çılgınlıktı bu. Demek o yatak odasına gizli bir kamera yerleştirilmişti. Besbelli Sullivan'ın marifetiydi bu. Oyuncu da yönetici de Sullivan'dı anlaşılan. Zaten başka türlü çekilemezdi bu film.

Jordana, birden herşeyi anladı. Rick Sullivan'la sevişmeye başlamadan önce adam odadan dışarı çıkmıştı. Demek o zaman makineyi çalıştırmaya gitmişti. Sonra karyolanın hep üst kısmında yatmalarını ısrarla isteyişi de boşuna değildi. Kamera karyolanın o bölümünü objektife alabiliyordu demek. Bu adam hastanın biriydi mutlaka. Jordana'nın tanıdığı erkeklerin içinde bundan daha çılgını, daha hastası yoktu.

Görüntü birdenbire kayboluvermişti. Ekran karardı ve Bedir de düğmeye basıp televizyonu kapadı. Jordana, kocasının yüzüne bakmak için başını yana çevirdi.

Bedir'in yüzü ifadesizdi. «Senden işlerini gizli kapaklı görmeni rica etmiştim. Ricamı hiçe saydın. Özellikle yahudilerden uzak durmanı istemiştim. Bu adam yahudi.»

Jordana birden parladı, «Hayır, yahudi değil. Rick Sullivan adında bir aktör.»

«Adını biliyorum. Onun gerçek adı da İsrail Salomon.»

«Bunu bilmiyordum.»

Bedir sesini çıkarmadı. Karısına inanmadığı belliydi.

Jordana birden hatırladı. Yusuf o partiye gelmişti. «Bu bantları sana Yusuf getirdi.»

«Evet.»

«Üç ay önce olmuş birşey bu. Yusuf, bantları sana vermek için niye bu kadar zaman bekledi?»

Bedir, cevap vermedi.

Jordana, «Mutlaka adamın bir suçu vardı, kendini temize çıkarmak için bunlardan yararlanmak istedi.»

«Birisi onu bu işi yapmaya zorlamış, aksi halde de senin rezaletlerini dünyaya açıklayacağını belirtmiş.»

«Buna inanmam. O partide bu bantları ele geçirmek isteyecek tek kişi Yusuf'tu. Sana yalan söylemiş.»

Bedir gene sesini çıkarmadı. Jordana'nın sözleri, onun tahminlerini iyice doğruluyordu.

«Filmin başka kopyası var mıymış?»

«İnşallah yoktur. Senin olduğu kadar oğullarımın selâmetini düşünmek zorundayım. Annelerinin bir yahudiyle günah işlediğini bilmelerini istemem.»

Bedir'in üzüntüsü ilk kez sesini de etkilemişti.

«Sen ne yaptığının farkında mısın be kadın? Bu iş ortaya çıksaydı, Muhammed hiç bir zaman Emir'e veliaht olamayacaktı. İsrail ile savaşırken hangi arap kutsal liderinin annesinin bir yahudiyle zina yapmasını hoş görebilir? Çocuğun meşruluğundan bile kuşku duyulur. Bu düşüncesizce davranışın yüzünden sadece oğluna zarar vermekle kalmayacak, aynı zamanda babamla benim yaşamımız süresince uğrunda mücadele ettiğimiz herşeyi kaybetmemize sebep olacaktın.»

«Çok üzgünüm. Bedir. Ama birbirimizden öylesine uzaklaşmıştık ki, benim davranışlarımı önemseyeceğini aklıma bile ge-

tırmıyordum. İlişki kurduğun kadınlardan haberim vardı. Onları kabullenmiştim. Şimdi ise bana tanıdığın haklardan bile yararlanmamama izin vermediğini anlıyorum. Eğer Arap olsaydım belki böyle olacağını bilirdim. Ama Arap değilim. Onlar gibi herşeyi görüp de, görmemezlikten gelmeyi, anlaşmaları hiçe sayan sözlere inanmayı başaramazdım, böyle bir yaşamı göze alamazdım.»

«Artık bunları göze almak için de çok geç kaldım. Öbür gün çocuklarla birlikte Beyrut'a dönmem için gerekli hazırlığı tamamladım. Beyrut'ta eve kapanıp oturacaksın. Ocak ayında Muhammed resmen veliaht ilân edilinceye kadar da evden dışarı çıkmayacaksın, akrabalardan başka kimseyle görüşmeyeceksin, kimseye telefon etmeyeceksin.»

«Sonra ne yapacağım?»

«Muhammed'in veliaht ilân edilmesi onuruna tertiplenecek törenden bir gün sonra Amerika'ya ailenin yanına dönmene izin verilecek. Boşanma ilânını alıncaya kadar da orada kalacaksın.»

«Çocuklar ne olacak?»

Bedir'in gözleri kararmış, âdeta morlaşmıştı. «Onları bir daha göremeyeceksin.»

Jordana'nın yüreğine saplanan sızı, soluğunu kesmişti. «Bu isteğini kabul etmezsem ne olacak?»

Bedir, hiç bir şekilde yumuşamaya niyetli görünmüyordu. Jordana onu bu halde hiç görmemişti. «Karara uymaktan başka çaren yok. İslâm yasalarına göre zina suçunun cezası taşlanarak öldürülmektir. Çocuklarının buna tanık olmalarını ister misin?»

Jordana dehşet içinde. «Bunu yapamazsın,» diye bağırdı.

Bedir, gözlerini kırpmadan, «Yaparım,» dedi.

Genç kadın birdenbire gerçeği anlamıştı. «Yusuf. Onu sen öldürdün.»

Bedir, kin dolu bir sesle, «Yusuf kendi kendini öldürdü,» dedi. Eliyle video teypi işaret etti, «bununla.»

Jordana'nın kolu kanadı kırılmıştı. Artık göz yaşlarını tu-

tamıyor, kocasına bakacak cesareti kendinde bulamıyordu. Yere diz çöktü, ellerini yüzüne kapadı. Vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Bedir, durmuş karısına bakıyordu. Şakağındaki damarın hızlı hızlı atması, kendini tutmakta zorluk çektiğini belirliyordu.

Biraz sonra Jordana'nın ağlaması kesildi, başını kaldırıp kocasına baktı. Gözleri şişmişti, yüzü ıstırapla gerilmişti.

«Ben ne yapacağım?» diye kısık, ağlamaklı bir sesle sordu, «Çocuklar olmadan ben nasıl yaşarım?»

Bedir bu soruya cevap vermedi.

Genç kadın ağır ağır ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü. Yarı yolda, arkasına döndü. «Bedir,» diye yalvaran bir sesle mırıldandı.

Bedir'in sesi gene eskisi gibi soğuk ve insafsızdı. «Benden özür dilemekle boşuna vakit kaybetme, kadın. Onun yerine git de Allaha şükret.»

Bir an için bakışları birleşti, sonra Jordana başını önüne eğdi. Genç kadının artık mücadele edecek gücü kalmamıştı. Ağır ağır odadan dışarı çıktı.

Bedir, karısının arkasından kapıyı kilitledi, sonra masasının başına döndü. Uzunca bir süre teybi seyretti. Uzandı, bir kez daha düğmeye basıp makineyi çalıştırdı, hemen arkasından da başka bir düğmeye bandı temizleyecek olan düğmeye bastı.

Teyp, normalden on kez daha hızlı dönüyordu. Kırk dakikalık bir devre dört dakikada tamamlanmıştı. Bir şıkırtı oldu ve Bedir, makineyi yavaşlattı. Ancak bu kez ekranda görüntü belirmemişti.

Band silinmişti.

Bedir, makineyi durduracak olan düğmeye bastı. Makineler her işi nasıl basitleştiriyorlardı.

Ah, insanın yaşam bandını da böylece temizleyecek bir düğme olsaydı da herşeye yeniden başlayabilseydi.

ONUNCU BÖLÜM

Jordana, uçağa bindiği zaman Leyla ile iki erkek arkadaşını içerde bulunca pek şaşırdı. Vücutlarına hiç de uymayan koyu renk elbiseler giymiş olan gençler. onu görünce kibar bir tavırla ayağa kalkmışlardı.

Jordana, «Bizimle birlikte yola çıkacağınızı bilmiyordum.» dedi

Leyla, meydan okumak ister gibi garip bir sesle konuştu; «Sizce bunun bir sakıncası var mı?» Genç kız, bu sözleri arapça söylemişti.

Jordana buna da şaştı. Leyla onunla her zaman ya İngilizce ya da Fransızca konuşurdu. Fakat belki de erkek arkadaşlarının yabancı dilleri iyi bilmediklerini düşünerek onlara ayıp olmasın diye böyle davranmıştı. Jordana da Leyla'ya arapça cevap verdi, «Hayır. hiç bir sakıncası yok. Bizlerle birlikte yolculuk yapmanıza sevindim. Sadece birden sizi karşımda görünce biraz şaşırdım. Baban senin geleceğini söylememişti.»

«Belki de unutmuştur.»

Jordana, kocasının bunu unutmayacağını düşündü. Aslında. kocasını son kararını açıkladığı sabahtan beri görmemişti. Bedir o gün akşama doğru Cenevre'ye dönmüştü. Yola çıkmadan önce de çocuklarıyla vedalaşmak için eve uğramış, fakat oyalanmadan çıkıp gitmişti. Jordana gene arapça, «Babanın binbir işi var,» dedi. Sonra delikanlıları işaret etti.

Leyla, üvey annesinin ne demek istediğini anlamıştı. Hemen arkadaşlarını Jordana'yla tanıştırdı. «Madam El Fay, babamın ikinci karısı. Bunlar da Fuat, Aziz ve Ramazan Sıtkı Hafta sonuna kadar konuğumuz olacaklar.»

Jordana. «Ehlen.» dedi.

Delikanlılar, gayet acemi bir tavırla eğilerek genç kadını selâmladılar, «Ehlen fikim.»

Tam bu sırada çocuklar, İskoçya'lı mürebbiye Anne ve Jordana'nın oda hizmetçisi Magda uçağa girmişti. Oğlanlar ablalarını görünce sevinç içinde. «Leyla Leyla.» diye bağırarak genç kıza koştular

Leyla, çocuklara pek soğuk davrandı. Oysa daha önceki karşılaşmalarında oğlanlara büyük yakınlık göstermiş. çocuklar Gstaad'a hareket edinceye kadar da günlerini onlarla birlikte geçirmişti.

Jordana, genç kızın yanında arkadaşları olduğu için küçüklerle ilgilenmek istemediğini düşündü. «Hadi, yerlerinize oturun, çocuklar,» dedi. «Kemerlerinizi bağlamayı da unutmayın. Uçağımız birazdan kalkacak.»

Semir. «Leyla'nın yanına oturabilir miyiz?» diye sordu. «Söylesene oturabilir miyiz?»

Jordana, Leyla'ya baktı. «Ablanız rahatsız olmazsa.» dedi.

Leyla homurdandı, «Rahatsız olmam.»

Jordana, genç kızın tavrında bir gariplik olduğunu sezmişti.

«Peki! ama yaramazlık yapmak yok.»

Muhammed sordu:

«Anne, sen niçin arapça konuşuyorsun?»

Jordana gülümsedi:

«Ablanızın arkadaşları İngilizce konuşmayı bizim kadar iyi bilmiyorlarsa diye arapça konuşuyorum. Konuklarımızın bilmedikleri dilde konuşursak ayıp olur.»

Gençlerden adı Ramazan olanı tam bir İngiliz şivesiyle, «Biz İngilizce biliyorum, efendim,» dedi.

«Demek öyle?» Jordana, Leyla'ya baktı. «Yanıldığım için özür dilerim.»

Kabin memuru Raoul, yanlarına gelmişti, «Kaptan Pilot Hyatt, harekete hazır olup olmadığınızı soruyor, Madam.»

Jordana, uçağın arka tarafındaki koltuklardan birine doğru yürüyerek, «Herkes yerine oturur oturmaz kalkabiliriz.» dedi.

Çocuklar ve diğerleri yerlerine yerleşinceye kadar uçağın içinde bir telâştır gitti. Raoul ile Margaret adındaki Amerika'lı güzel hostes, çarçabuk uçağın içinde bir inceleme yapıp, kemerleri kontrol ettiler. Raoul, Jordana'ya başıyla işaret verip öne yürüdü. Biraz sonra da koskoca uçak hareket etti.

Havalandıkları zaman kemerlerin bağlı kalmasını belirten ışık söndü. Jordana da hemen yerinden kalktı, O sırada yanına gelen Raoul'a, «Lütfen Bay El Fay'ın kabinini hazırlar mısınız,» dedi. «Biraz yatıp dinlenmek istiyorum.»

«Emredersiniz, Madam,» Raoul hemen hostes kıza emri yerine getirmesini işaret etti.

Çocuklar, Leyla'nın başına dert olmuşlardı. Genç kız ise pek sinirliydi ve her haliyle çocuklara zor dayandığını belli ediyordu. Jordana sert bir sesle, «Ablanızı rahat bırakın. diye söylendi. «Belki de yorgundur.»

Çocuklar hemen yerlerine döndüler.

Jordana, «Kendimi pek iyi hissetmiyorum.» dedi. «Biraz yatarsam belki iyileşirim.»

Leyla konuşmadan başını salladı. Jordana'nın uçağın arka tarafına gidip büyük kabine girişini izledi. Babasının bu kadında ne bulduğunu bir türlü anlayamamıştı. Günışığında onu hiç de güzel bulmamıştı. Yüzü de makyajsız pek soluk ve çirkin görünüyordu. Gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. saçları da pek öyle sapsarı değildi. Kadının uykuya yatması isabet olmuştu. Böylece işler daha kolay yürüyecekti.

Leyla, karşıdan Fuat ile Ramazan'a baktı. Fuat kolundaki saate bir göz attı, sonra bakışlarını Leyla'ya yöneltti. «Yarım saatimiz daha var,» dedi.

Leyla başını salladı, başını koltuğun arkalığına iyice dayadı. Gözlerini kapadı. Bunca zaman şu güne hazırlandıktan sonra yarım saat daha beklemek hiç de zor olmayacaktı.

Jordana, uykusunun içinde bir çocuğun ağlamasını andıran sesler duyduğu zaman yeni uykuya yattığını sanmıştı. Sıkıntılı sıkıntılı kıpırdandı durdu, sesin kesilmesini bekledi. Fakat ses kesilmiyordu ve biraz sonra da kendi çocuklarından birinin ağladığını farketti. Yatağın içinde doğrulup dikkatle sesi dinlemeye koyuldu.

Ağlayan Semir'di. Ama bu onun her zamanki ağlayışı ya da mızmızlanışı değildi. Çocuğun sesinde garip bir ifade vardı. Bir korkuyu belirliyordu bu ses.

Jordana hemen yataktan kalktı, elbisesini düzeltti. Kapıyı açtı, daracık koridoru geçip kabine girdi. Daha içeri adımını atar atmaz da olduğu yerde kalakaldı. Gördüklerine inanamı-

yordu. İçinden, «Bu mutlaka korkulu bir rüya olsa gerek,» diye düşündü. «Evet, öyle.»

Çocuklar, hizmetçi, mürebbiye ve uçağın kabin memuruyla hostesi, Carriage'in uçakla yolculuk yaptığı zamanlar çalışma yeri olarak kullandığı daracık bölmede duruyorlardı. Raoul'un yanağı yarılmış kanıyordu. Leyla ile iki arkadaşı da onların önüne dizilmişler, duruyorlardı.

Ancak bu, Jordana'nın hiç görmediği tanımadığı başka bir Leyla'ydı. Genç kızın elinde ağır bir otomatik silâh vardı. Pantolonunun belinde iki el bombası asılıydı. Öbür iki adamın silâhları daha da fazlaydı. Bellerinden sarkan el bombalarından başka her birinin elinde alev saçan birer de tüfek vardı.

Jordana'yı ilk gören Semir oldu. «Anne anne,» diye avaz avaz bağırdı, mürebbiyenin elinden kurtulup Jordana'ya doğru koştu.

Leyla çocuğu yakalamak istedi ama Semir atik davranmıştı. Jordana eğildi, oğlunu kucakladı. Semir'in gözlerinden yaşlar boşanıyordu. «Raoul'a vurdular, yüzü kanıyor.»

Jordana, çocuğu yatıştırmaya çalıştı. «Ziyanı yok, yavrum, ziyanı yok.»

Leyla silâhıyla bölmeyi işaret etti. «Buraya gel. öbürlerinin yanında dur bakalım.»

Jordana şaşkın şaşkın kıza baktı öfkeli bir sesle, «Sen çıldırdın mı?» diye sordu. «Eğer bize şaka yapmak istediysen bunun pek soğuk bir şaka olduğunu hemen belirteyim.»

Leyla sert bir sesle, «Şaka değil,» diye mırıldandı.

Jordana karşılık vermedi. Leyla'ya arkasını dönüp koridora doğru yürüdü. Leyla öyle atik davranmıştı ki, Jordana onun arkasından geldiğini hissetmedi bile. Ancak tabancayla sırtına vurulup, bu darbenin etkisiyle yere düşünce durumu anladı. Semir de kollarının arasından fırlayıp yere düştü.

Semir tekrar ağlamaya başlamıştı. Küçücük yumruklarını sıkıp ablasına meydan okumaya çalıştı: «Anneme vurayım deme sakın, kötü kız.»

Leyla, oğlanın yanaklarına iki tokat aşketti. Semir yere düşmüştü. Jordana, çocuğu kucağına aldı. Ana oğul birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

Kabin'in öbür ucunda da Muhammed ağlamaya başlamıştı. Mürebbiyenin elinden kurtulup annesiyle kardeşinin yanına koştu. Jordana, bir kolunu da büyük oğlunun boynuna doladı.

Jordana, canının acısına aldırmadan, «Bu çocuklar senin kardeşlerin,» dedi. «İşlediğin günahların hesabını Tanrıya vereceksin.»

«Pis orospu. Onlar benim kardeşlerim değil. Bir Amerikan fahişesinin çocukları.»

Jordana, «Kuran'da babanın, kardeşleri birbirine bağladığı yazılıdır,» dedi.

«Sen Kutsal kitabı bana öğretmeye kalkma, cadı karı. Gerçek kardeşler birbirlerine bağlanırlar, senin, babama kendi çocukları diye yutturduğun piçler değil. Ben, annemden herşeyi öğrendim.»

Jordana, «Hâlâ babana karşı günah işliyorsun?» dedi.

Leyla güldü, «Babam, ona besleyebileceğim her türlü duyguyu körletti. Kendi yurttaşlarına ihanet etti. Yahudilerin ve emperyalistlerin uşağı oldu.»

Jordana kendi canı için en küçük bir korku bile duymamış olmasını garipsedi. Sadece çocukları için üzülüyordu. Çocuklara eğilip «Herşey düzelecek,» dedi. «Artık ağlamayın.»

Leyla bağırdı, «Ayağa kalkın.»

Jordana can acısı içinde zorlukla doğrulmaya çalıştı. Leyla, silâhıyla ilerlemelerini işaret etti. Jordana, Semir'i bir koluyla kavradı, kucağına aldı, Muhammed'i de elinden tuttu ve yürümeye başladı.

«Çocukları mürebbiyelerine teslim et.»

Jordana, Leyla'ya baktı.

«Ne dediysem onu yap. Çabuk ol. Yoksa canlarını yakarım.»

Jordana hiç birşey demeden çocukları mürebbiyeye teslim etti. Çocuklar, korku dolu gözlerle annelerine baktılar. Jordana oğlanların sırtlarını okşadı, «Korkmayın. Bir şey yok,» dedi.

Tabancanın namlusu, ense köküne olanca hızıyla inince Jordana can havliyle bağırmamak için kendini güç tuttu. Başını çevirip arkaya bakınca Leyla'nın gözlerindeki sevinç pırıltılarını farketti. Dudaklarını kastı. Can acısıyla inildeyip bu kızı sevindirmeyecekti.

Leyla, «Sen, Ramazan'la birlikte pilot kabinine gideceksin,» dedi.

Genç adam. Jordana'yı önden yürüttü. Pilot kabininin kapısını açınca da sert bir hareketle genç kadını içeriye itti. Jordana gene yere yuvarlanmıştı.

Baş pilot Hyatt, yardımcısı Bob ve uçuş mühendisi George büyük bir şaşkınlık içinde başlarını çevirip Jordana'ya baktılar. George, yerinden kalkmaya yeltendi.

Ramazan büyük bir hızla George'un yanına geldi, tüfeğinin kabzasını adamın yüzüne vurdu. George'un burnu kırılmış, oluk gibi kan akmaya başlamıştı. Ramazan, «Sakın aptalca işler yapmaya kalkışmayın,» dedi. «Aksi halde uçaktakilerin hepsi ölür.»

Andy Hyatt önce Ramazan'a baktı, sonra uçuş mühendisine döndü. «İyi misin, George?»

George, mendilini burnuna tutarak başını salladı. Jordana ayağa kalktı. «İlk yardım çantası nerede?»

Bob cevap verdi: «George'un koltuğunun üzerindeki rafta.»

Jordana, madeni kutuyu alıp açtı. Çarçabuk gazlı bezi çıkardı, George'a verdi. Baş pilota baktı, «Raoul da yanağından yaralı.» dedi ve kabinden dışarı çıkmaya hazırlandı.

Ramazan hemen yolunu kesti, «Dur bakalım. Buradaki işin daha bitmedi.» Genç adam Baş pilota döndü: «Uçakta üç kişiyiz, üçümüzde de otomatik silâhlar ve patlayıcı maddeler var. Böylece uçağın yönetimini ele almış bulunuyoruz. Anladınız mı?»

Hyatt afallamıştı: «Üç kişi misiniz?»

Jordana cevap verdi: «Leyla da onlarla birlik.»

«Leyla mı?» Hyatt, bir ıslık öttürdü. «Hay Allah. Bu hepsinden ilginç. Patronun kızı tarafından kaçırılmak olacak şey değil.»

«Artık durumu anladığınıza göre, emirlerimi de kelimesi kelimesine yerine getirirsiniz sanırım.»

Hyatt, yan gözle Jordana'ya baktı. Genç kadın. başını salladı. Hyatt bu kez de Ramazan'a baktı. «Evet.»

«Önce Beyrut'a plânınızda bir değişiklik olduğunu bildireceksiniz. Suriye'den Şam havaalanına inmek için izin isteyeceksiniz.»

Hyatt. yanında duran deftere söylenenleri not etti.

«Suriye'ye vardığımız zaman da plânda yeni bir değişiklik yapıldığını bildirip Irak'tan Tahran'a gitmek için izin isteyeceksiniz.»

Hyatt, Ramazan'a baktı. «Bizi Tahran'a götürmeye yetecek kadar yakıtımız yok.»

Ramazan hiç kaygılanmadan. «Üzülmeyin,» dedi. «Oraya kadar gitmeyeceğiz.»

«Peki, nereye gideceğiz?»

Ramazan ceketinin cebinden bir kâğıt çıkardı. Pilota uzattı: «İşte gideceğimiz yer orası.»

Pilot, önce kâğıda sonra da Ramazan'a baktı. «Siz delirmişsiniz. Orada böyle büyük bir uçağın inmesine elverişli yer göremiyorum. Dağlık bir bölge.»

Ramazan, «İnecek yer var,» dedi. «Zamanı gelince ben size göstereceğim.»

«Cihaz aracılığıyla iniş yapmamız için gerekli tesis var mı?»

«Hayır, yok.» Ramazan kesik kesik güldü. «Ama siz bu yörelerin en başarılı pilotlarından birisiniz Tabiî. Bay El Fay ancak en iyi pilotu emrinde çalıştırır. O dediğim yere inmekte güçlük çekeceğinizi hiç sanmam.»

Hyatt mırıldandı: «İnşallah dediğiniz doğru çıkar.» Sonra radyonun düğmesine uzandı, «Beyrut'la konuşsam iyi olacak.»

«Bir dakika.» Ramazan hemen pilotun yanındaki kulaklıkları başına geçirdi. Elindeki silâhı da pilota yöneltmişti. «Şimdi Beyrut'u arayabilirsiniz. Unutmayın, uçağın kaçırılmasından hiç sözetmeyeceksiniz, aksi halde tetiği çeker sizi şuracıkta vururum. Şimdilik kimsenin durumu öğrenmesini istemiyoruz.»

Hyatt, delikanlıya bakıp başını salladı.

Jordana sordu: «Şimdi kabine gidip Raoul'un yarasına bakabilir miyim?»

«Elbette.» Ramazan, biraz rahatlamıştı. «Adamın yarasını sararken ötekilere de burada herşeyin yolunda olduğunu. bildirin.»

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Bedir, akşamüstü saat dörde doğru Dick'in bürosuna girdi. Öğle yemeğini bankada yemiş daha sonra da birkaç toplantıya katılmıştı. İçeri girince, çevresine şöyle bir göz attı.

«Leyla nerede?»

Dick, başını kaldırıp şaşkın şaşkın patronuna baktı. «Bu sabah Beyrut'a gitti.»

«Beyrut'a mı gitti.»

Dick, patronunun yüzündeki şaşkın ifadeyi farketmişti. «Sizin haberiniz var sanıyordum. Leyla, Jordana ve çocuklarla birlikte gitti. Bana da iki arkadaşıyla birlikte uçağa binmesine sizin izin verdiğinizi söyledi. Hafta sonunu evinde geçirmek istiyormuş.»

«Ben galiba yaşlanmaya başladım. Garip ama Leyla'nın böyle bir istekte bulunduğunu hiç hatırlamıyorum.»

Bedir, kendi odasına girip kapısını kapadı. Dick, onun arkasından bakakaldı. İçine bir korku düşmüştü. Bedir'in birşey unutması olacak şey değildi. Telefon çaldı. Dick, telefonu açıp, söylenenleri bir süre dinledikten sonra düğmeye bastı, ve Bedir'in odasına geçti.

Bedir, masasında oturuyordu. Başını kaldırdı. «Efendim?»

Dick, fazla heyecanlı görünmemeye çalışarak «Beyrut havaalanındaki adamımız telefonda,» dedi. «Saat birden beri orada bekliyormuş. Uçak henüz alana gelmemiş.»

Bedir, telefonu açtı, sonra ağızlığını bir eliyle kapadı. «Uçak kaçta Beyrut'a varmış olacaktı?»

«Bir buçuğa doğru alana inmesi gerekirdi.»

Bedir'in yüzü soldu. Elini telefonun ağızlığından çekti. «Ben El Fay,» dedi. «Hava kontrol kulesini bul, uçaktan bir haber alıp almadıklarını öğren. Ben telefonda bekleyeceğim.»

Bedir, tekrar telefonun ağızlığını kapıyıp Dick'e baktı «İnşallah bir aksilik çıkmamıştır.»

Dick, «Üzülmeyin,» dedi. «Andy çok iyi bir pilottur, uçağın başına birşey gelmez.»

Telefondan bir ses geldi. Bedir, söylenenleri biraz dinledikten sonra rahatlamıştı. «Pekâlâ, çok teşekkür ederim.»

Bedir, telefonu kapadı. Yüzü şaşkın bir tavırla, «Ben bu işden birşey anlayamadım» dedi, «Beyrut'taki kontrol kulesi, pilotun Şam'a geçmek için izin istediğini bildirmiş.»

Dick, hiç birşey diyemedi.

«Telefonla Şam'ı ara bakalım, uçak alana inmiş mi?»

«Hemen şimdi ararım, patron.»

Dick, kendi odasına döndü, telefonu açtı. Şam'daki hava trafik kontrol kulesiyle bağlantı kurması yirmi dakika sürdü. Karşı taraftan söylenenleri bir süre dinledi, sonra bir başka numarayı aradı ve tekrar Bedir'in odasına geçti.

Bedir sordu:

«Şam'a inmişler mi?»

Dick, başını salladı, «Hayır. Uçağın Bağdat yoluyla Tahran'a gitmek için geçiş izni istediğini bildirdiler.»

Bedir birden gürledi: «Hyatt, aklını oynatmış. Ben ondan bunun hesabını soracağım.» Genç adam, biraz sakinleşti. «Bu alanları da telefonla ara bakalım, uçak hakkında bir bilgi edinebilecek miyiz?»

«Alanları aradım, birazdan bağlayacaklar, patron.»

«Güzel. Bir haber alır almaz bana ilet.» Bedir, koltuğuna yaslandı. Dick'in odadan çıkmasını bekledi. Bu plân değişikliğinin bir tek nedeni olabilirdi: Jordana. Karısı, çocukları ondan kaçırmaya çalışıyordu. Aptallık ettiği için kendine kızmaya başlamıştı. Jordana'ya güvenmesi doğru değildi. Hele şu son olaylardan sonra.

Yarım saat sonra Carriage, odaya girdi. Adamın yüzü pek asıktı. «Uçak, Tahran'a inmemiş. Bağdat havaalanındakiler de uçağın Irak üzerinden geçişini radarla saptayamadıklarını bildirdiler. Bunun üzerine tekrar Şam havaalanını aradım. Uçak bugün iki sularında Şam üzerinden geçmiş, bundan sonra uçaktan hiç bir haber almamışlar. Bir kaza ihbarı da yapılmamış.»

«Uçak hiç bir iz bırakmadan ortadan kaybolamaz ya.» Bedir, kısa bir sessizlikten sonra, «Arama yapılmasını istesek iyi olacak sanırım,» dedi.

«Ondan önce sizinle görüşmek için dışarıda bekleyen beyi

kabul etseniz daha isabetli olur kanısındayım.»

Bedir homurdandı: «Adama söyle sonra gelsin. Şimdi işten daha önemli dertler var başımda.»

«Yanılmıyorsam, bu beyin vereceği bilgi, uçağın bulunduğu yer hakkında da bir fikir edinmenize yardımcı olacak.»

Bedir, şaşkın şaşkın Dick'in yüzüne baktı: «Söyle içeri gelsin.»

Dick. kapıyı açtı: «Lütfen içeri buyurmaz mısınız, Bay Dupree?» Orta boylu, kurşuni elbiseli bir adam kapıdan girdi. Dick, onu Bedir'in masasının başına götürdü. «Bay Dupree. sizi Bay El Fay ile tanıştırayım.»

Dupree, eğilerek selâm verdi: «Bana şeref verdiniz, Mösyö.»

Bedir başını salladı ama konuşmadı. Soran gözlerle Dick'e baktı. «Bunun uçakla ne ilgisi var?»

Dick hemen: «Belki hiç bir ilgisi yok,» dedi. «Fakat önce durumu açıklığa kavuşturmama izin verseniz iyi olacak.»

Bedir, başını salladı.

Dick, genzini temizledi. Sıkıntılı olduğu her halinden belliydi. «Bay Dupree bir özel detektiftir. Daha önce de bazı gizli işlerimizde kendisinden yararlanmıştık. Doğrusu gerçekten güvenilir bir dedektif olduğunu ispatladı. Leyla'nın söylediği bazı sözlerden kuşkuya düştüğüm için hafta başında Bay Dupree'den kızınızı göz hapsinde tutmasını rica ettim.»

Bedir'in sesi gayet soğuktu: «Niçin yaptın bunu?»

Dick, patronuyla gözgöze geldi. «Arapbebekleri'nin yükleme işine son verdikten bir gün sonra kızınız bana yüklemeyi sürdürmemizi istedi. Fakat bu, sizin emirlerinize ters düştüğü için Leyla'nın isteğini yerine getirmedim. Ayrıca, Leyla, Mafrad ve Riyad ailelerinin dost olduklarını ve büyükbabasının bu işe pek üzüleceğini belirtmişti. Ayrıca yükleme işini size duyurmadan da yürütebileceğimi söyledi.» Dick, derin bir soluk aldı. «İki ailenin dost olmadığını anlayınca Leyla hakkında biraz bilgi edinmem gerektiğine inandım.»

Bedir, özel detektife döndü: «Kızım hakkında neler öğrendiniz bakalım?»

Bay Dupree, ceketinin iç cebinden bir kaç kâğıt çıkardı. Kâğıtların birini Bedir'e birini Dick'e verdi. Birini de kendisi

elinde tuttu. «Bu hafta kızınızın görüştüğü kimselerin listesini bulacaksınız bu kâğıtta. Görüşme saatleri ve yerleri de ayrıca not edilmiştir.»

Bedir, kâğıda baktı. Listenin başında bir isim yer almıştı: Ali Yasir. Leyla, onunla bir hafta içinde tam beş kez buluşmuştu. Sadece bir gün önce iki kez görünmüştü. Listede başka isimler de vardı ve bunlar da bir kaç kez sıralanmıştı, fakat Bedir adları geçen kişileri tanımıyordu. Başını kaldırıp özel detektife baktı.

Detektif: «Üzülerek şunu belirtmek isterim ki, kızınız tehlikeli kişilerle dostluk kurmuştu, Mösyö. Şu listede yer alan isimlerin hemen hepsi de tanınmış arap tedhişçileri ve partizanlarıdır. Ve İsviçre polisi onları sürekli olarak izlemektedir. Bunların hepsi gencecik insanlar, Yasir adında biri onlara para veriyor.»

«Fuat Aziz ve Ramazan Sıtkı, kızınızla birlikte uçağa binip buradan ayrıldıkları zaman İsviçre polisi de rahat bir soluk aldı, çünkü bu delikanlıların ikisi de silâh ve bomba kullanmakta pek usta oldukları için tehlikeliydiler. Bu adamlara bir daha ülkeye giriş izni verilmeyeceğinden emin olabilirsiniz.»

Bedir, önündeki kâğıdı inceledi: «Başka diyeceğiniz var mı?»

Dupree cevap verdi: «Sadece bir nokta daha var, Mösyö. Kızınızın Montreux'deki okuluna baş vurup onun hakkında bilgi toplamak istedim. Kızınızın okuldaki arkadaşları hakkında birşeyler öğrenebileceğimi umuyordum. Ama okuldan bana fazla bilgi vermediler. Geçen Mayıs ayından beri de kızınızı görmemişler. Leyla o tarihte, Bay Yasir'le birlikte okuldan ayrılmış. Bu adam, kendini sizin dostunuz olarak tanımış ve kızınızı Cannes'da beklediğinizi okul idaresine bildirmiş. Leyla bir daha okula dönmemiş.»

Bedir, önce Dick'e sonra da özel detektife baktı. «Çok teşekkür ederim, Bay Dupree,» dedi. «Bize gerçekten büyük yararınız oldu.»

Detektif içini çekti: «Ah bu zamane çocukları.» Kollarını havaya kaldırıp iki yana açtı. «Benim de yetişkin bir kızım var. Bu çocukların ne yapacakları hiç belli olmuyor. Eğer bir isteği-

niz olursa lütfen hemen bildirin, Bay El Fay. İki elim kanda olsa, yardımınıza koşarım.» Dupree, eğilip Dick'i selâmladıktan sonra dışarı çıktı.

Dick, Bedir'e döndü: «Benim aklıma kötü kötü şeyler geliyor» dedi.

«Benim de öyle. Ama şimdilik uçağın nerede olduğunu bilmesek de kazaya uğramadığını biliyoruz ya, bu yeter.»

«Uçak çok büyük. Böyle bir uçağı uzun süre gizleyemezler.»

«Kimbilir belki.»

«Şimdi ne yapacağız?»

«Bekleyeceğiz.»

«Bekleyecek miyiz?» Dick, pek şaşırmıştı.

«Evet.» Bedir, başını kaldırıp sekreterine baktı. «Ali Yasir'in bundan sonra ne yapacağını merak ediyorduk. Şimdi biliyoruz. Yakında bizimle haberleşip ne istediğini bildirecektir.»

Küçük ormanın kenarında durup gümüş 707'ye baktılar. Mayıncılar, uçağın havadan görülmesini önlemek için üzerini örtmekle meşguldüler. Ancak çok alçaktan uçan bir uçak 707'nin yerini bulabilirdi.

Jordana, biraz ilerde duran pilot Hyatt'a döndü: «Uçağı çok güzel indirdiniz, kaptan,» dedi. «Teşekkür ederim.»

«Önce ağaçlara toslayacağız diye epey korkmuştum,» Hyatt gözlerini uçağa dikti: «Acaba buraya iniş pisti yapmak nereden akıllarına esmiş dersiniz? Görünüşe bakılırsa en azından üç yıldan beri bu pist kullanılmamış.»

Jordana, «Sorunuza cevap veremeyeceğim, kaptan.» dedi.

Bu sırada Fuat yanlarına gelmişti. «Hadi, yürüyün bakalım.» dedi. Silâhının namlusuyla da ormanı işaret etti.

Jordana, mürebbiye ile hizmetçi Magda'nın arasında duran çocuklarına doğru yürüdü. Oğlanlar, uçağın üzerinin örtülüşünü büyük ilgiyle izliyorlardı. Jordana çocukları ellerinden tutup bekledi.

Önlerinde, gayet biçimsiz savaş üniforması giymiş iki asker duruyordu. Bu adamların üzerlerinde hangi orduda çalıştıklarını belirleyecek en küçük bir işaret dahi yoktu. Fuat'ın bir işareti üzerine askerler yürümeye başladılar. Yanlarına birkaç asker daha geldi, onlarla birlikte ilerlediler. Birkaçı da arkada kaldı. Askerlerin silâhlarının hepsi uçağın yolcularına yönelmişti. Jordana hiç konuşmadan çocuklarla yürüyordu. Leyla ile Ramazan görünürlerde yoktular. Bu ikisi herkesten önce uçaktan inmişler ve ortadan kaybolmuşlardı. Orman giderek sıklaşıyordu. Ağaçların dalları ve çalılar. üstlerini başlarını paralıyordu. Jordana çocukları korumaya çalıştı ama bir kaç dakika sonra onların da elleri, yüzleri çizik içinde kalmıştı. Jordana mürebbiyeye seslendi: «Anne, eğer sen Magda, Margaret ve ben çocukların önünden yürürsek, yaralanıp berelenmelerini biraz olsun önleyebiliriz.»

Mürebbiye başını salladı. Öbürleri de geldiler, çocukları ortalarına alıp, bir yarım daire meydana getirdiler, böylece yola devam ettiler.

Birkaç dakika sonra ormandan çıkmışlar, daracık, gayet berbat bir yolun ağzına gelmişlerdi. Burada iki cip bekliyordu.

Fuat, «Arabalara binin,» dedi. «Hanımlar, çocuklarla birlikte birinci arabaya binecekler. Erkekler de ikinci arabaya.»

Arası çok geçmeden cipler yola düzülmüşlerdi. Bu daracık ve bozuk yol, döne döne bir dağın kenarından yukarı doğru yükseliyordu. On dakika sonra hava serinlemeye başladı.

Jordana, gökyüzüne baktı. Hava kararıyordu. Akşam olmuştu. Genç kadın, çocuklara baktı. Ceketlerini giydirmediğine pişmandı. Fakat çocukların ceketleri de diğer eşyalarla birlikte uçakta kalmıştı.

Beş dakika sonra genişçe bir düzlüğe vardılar. Düzlüğün kenarında tahta kulübeler göze çarpıyordu. Binaların çevresi alçak duvarla kapatılmıştı. Duvarların arkalarına aşağı yukarı onar adım aralıkla birer makineli tüfek yerleştirilmişti. Makinelilerin başında ikişer asker duruyordu. Köşelerde de büyük projektörler vardı.

Kampa girerlerken Jordana askerlere baktı, onlar da genç kadının bakışlarını karşılıksız bırakmadılar. Bir kaçı, arkala-

rından bağıra bağıra birşeyler söylemişti ama ciplerin gürültüsünden adamlarn ne söyledikleri anlaşılmıyordu.

Cipler, binaların en büyüğünün önünde durdular. Şoför, dışarı çıkmalarını işaretle anlatmaya çalıştı.

Binadan çıkan iki kişi gelip onları göz hapsine aldılar. Sırtına bir üniforma geçirmiş olan Ramazan'dı adamların biri. Fakat Jordana öbürünü birden tanıyamadı. Askeri dikkatle inceledikten sonra kim olduğunu anladı. İkinci asker Leyla'ydı.

Leyla, üvey annesine yaklaştı. Genç kız, üniformayı giyince daha irileşmiş ve kabalaşmıştı. Leyla'nın o eski güzelliğinden eser kalmamıştı.

«Sen çocuklar ve öbür kadınlarla birlikte bir kulübede kalacaksın,» dedi. «Erkekler de bir başka kulübeye yerleşecekler. Yemeğiniz bir saat sonra getirilecek. Yemek bitince ışıklar söndürülecek. Ortalık kararınca sigara içmek yasak. Yanan sigaranın ışığı bazan kilometrelerce uzaktan farkedilebilir. Kuralları çiğnemeye kalkışana son derece ağır cezalar verilecek. Anlaşıldı mı?»

Jordana: «Bu yaptıkların cezasız kalmayacak,» dedi. «Baban bu olanları öğrenince, bu dünyada da öbür dünyada da saklanacak yer bulamayacaksın.»

Leyla, nefretle genç kadına baktı. «Babam, kendisine söylenenleri yapmak zorunda kalacak. Tabiî sizleri sağ salim bulmak isterse...»

ONİKİNCİ BÖLÜM

Yasir'den ancak ertesi sabah haber alabildiler. Telsiz telefonda adamın sesi pek çatlak çatlak çıkıyordu.

«Tartışmak zorunda olduğumuz önemli meseleler var.» dedi. «Bunları telefonda görüşemeyiz. Bir yerde buluşmak ikimizin de yararına olur sanıyorum.

Bedir gayet sakin bir sesle:

«Belki öyle olur.»

Yasir sordu:

«Sizin için en uygun yer neresi?»

«Şimdi büromdayım.»

«Bence büronuzda buluşmamız hiç de iyi bir fikir değil. Başkalarının bizi dinlemeleri ihtimali çok kuvvetli.»

«Odamda yalnız olacağız.»

Yasir:

«Binanın duvarlarına kimbilir kaç mikrofon yerleştirilmiştir, onu ancak Allah bilir,» dedi.

«Siz nerede buluşmayı teklif ediyorsunuz?»

«İkimiz için de sakıncası olmayan bir yer bulmalıyız. Meselâ kaldığınız otelin karşısındaki parkta, tahta kanapelerden birinde buluşabiliriz.»

«Siz oraya ne zaman geleceksiniz?»

«On beş dakikaya kalmaz, gelirim.»

«Ben de parkta olacağım.» Bedir, telefonu kapadıktan sonra masasının üzerindeki düğmeye bastı. Dick içeri girdi. «Yasir, onu otelin karşısındaki parkta beklememi istiyor,» dedi. «Acaba bizim elektronik uzman konuşmaları teleskopik mikrofonla banda alabilirler mi?»

«Bilmiyorum. Bir deneriz.»

«Öyleyse adamı buraya çağır. Sadece onbeş dakika vaktimiz var.»

On dakika geçmeden adam büroya gelmişti. Bedir, onu pencerenin önüne götürdü, karşıdaki parkı işaret etti.

«Buradan bizim konuşmalarımızı banda alabilecek misiniz?»

«Belki. Bir çok koşula bağlı bu. Sokağın gürültüsünü, hareketleri hesaba katmak gerek. Konuşurken yerinizden kıpırdamazsanız, işimizi kolaylaştırırsınız.»

«Buna söz veremem. Herşey öbür adama bağlı.»

«Ben gereken hazırlığı yaparım. Bakalım sonu neye varacak bu işin.»

Adamın eli pek çabuktu. Dick, başını kapıdan içeri uzatıp, «Vakit geldi,» dediği zaman uzman da mikrofonların bağlantısını tamamlamak üzereydi.

Bedir, istemeye istemeye odadan çıkmaya hazırlandı. Bi-

raz daha burada oyalanıp elektronik kulağın gerektiği şekilde çalışıp çalışmadığını öğrenmek istiyordu ama gecikmekten de korkuyordu tabiî. Koridora çıkıp kapıya doğru yürüdü. Cabir de peşinden gitmek için ayağa kalkmıştı.

Bedir ona, «Sen burada bekle,» dedi.

Cabir yerine döndü. Kapı Bedir'in arkasından kapanır kapanmaz, Dick onu yanına çağırdı. «Efendin karşıdaki parka gidiyor,» dedi. «Sen de onu izle ama sakın yaklaşma. Seni görmesine fırsat verme. Efendinin başına birşey gelmesinden korkuyorum.»

Cabir, başını salladı, hiç konuşmadan dışarı çıktı. Otelin kapısından dışarı çıktığı zaman Bedir de karşı kaldırıma geçmişti. Cabir, köşede durup patronunu gözleriyle izledi.

Bedir, karşıya geçip parka girdi. İlk sırada yaşlı bir kadın oturuyordu. Serin güz rüzgârlarından korunmak için iyice sarınıp bürünmüştü. Yaşlı kadın, güvercinlere yem atarak oyalanıyordu. Bedir, kadını rahatsız etmemek için sıranın öbür ucuna ilişmişti. Yolun iki tarafına da dikkatle baktı. Gelen giden yoktu. Bedir, cebinden bir sigara çıkardı.

Onbeş dakika sonra Bedir dördüncü sigarayı yakmış. Yasir'in ona âdi bir oyun oynayıp oynamadığını merak etmeye başlamıştı. O sırada yaşlı kadın birdenbire yerinden kalkıverdi.

Parkın kapısına gidip orada duran taksiye bindi. Bedir meraklanmıştı. Böyle kılıksız, yoksul görünüşlü bir kadının taksiye binmesi tuhaftı. Derken beyninde bir şimşek çaktı. Kadının oturduğu köşeye baktı. Evet, kadının sıra üzerinde bıraktığı fıstık külâhının altında beyaz bir kâğıt parçası duruyordu. Hemen kâğıdı alıp daktiloyla, yazılmış olan mektuba göz gezdirdi:

'Sizinle buluşamadığım için özür dilerim, fakat çok önemli bir iş beni ülkeden ayrılmaya zorladı. Ayrıca buluşmamızın zorunlu olduğu kanısında da değilim. İsteklerimizi şu kâğıda da pekâlâ sıralayabilirim. Karınızla çocuklarınızın sağ salim yerlerine vardıklarını bildirmekten kıvanç duyuyorum. Hepsinin de sağlık durumu gayet iyidir. Yarın sabah, karınızın bir konuşmasını taşıyan ses bandı elinize geçecek. Bayan El Fay, böylece sözlerimin doğ-

ru olduğunu kanıtlayacak. Onların sağlık durumlarıyla ilgilenmemizi ve kendilerine iyi bakmamızı istiyorsanız, şu ricalarımızı yerine getirirsiniz:

1 — Ayın onikisine kadar her sabah, öğleden önce, Cenevre'deki Assurance Bankasındaki AX1015 numaralı hesabımıza yüz bin Amerikan doları yatıracaksınız. Bu parayı konuklarımız olan aile fertlerinizin gerekli ağırlanma masrafı olarak kullanacağız.

2 — Mal yükleme işine eskiden olduğu gibi devam edilmesini sağlayın. Bundan sonraki yükleme tamamlanınca da yüklemeler, yıl sonuna kadar günaşırı yapılacak.

3 — Şirketinizin kârının yüzde ellisini bize devrettiğinizi belirleyen transfer belgesini imzalayacaksınız. Ayrıca, yukarda yazılı hesabımıza, en geç 5 Ocak 1974 akşamına kadar on milyon dolar yatıracaksınız.

Yukarda açıklanan istekleri yerine getirdiğiniz takdirde, karınızla çocuklarınız 10 Ocak'dan önce yani büyük oğlunuzun veliaht ilân edileceği günden önce yanınıza dönmüş olacaklar. Bu anlaşmaya ihanet etmeye kalkışır ya da istekleri tam olarak yerine getirmezseniz, aile fertlerinin hepsinin ya da bir ikisinin ölümüne sebep olabilirsiniz. Ailenizin sağlık durumunun ve rahatının yerinde olduğuna inanmanız için size her gün karınız tarafından doldurulacak bir teyp bandı yollayacağız. Karınız, bir gün önce Paris Herald Tribune gazetesinde yayınlanan bir haberi okuyacak ve çocuklarınızın sağlık durumu hakkında size bilgi verecek. Ortak düşmanımıza karşı açtığımız savaşta bize yardımcı olacağınızı umuyoruz. İDBAH — AL ADU (Düşmanı Öldür.)

Kâğıdın altında imza yerine *Filistin Özgürlük Savaşları Kardeşlik Örgütü* sözcükleri yazılmıştı.

Bedir, ağır ağır yerinden kalkıp oteldeki bürosuna döndü. Kapıdan içeri girdiği zaman Dick de onu merakla bekliyordu.

«Ne oldu? Buradan kimseyi göremedik, kimsenin sesini de alamadık.»

«Kimse gelmedi,» dedi Bedir. «Sadece şunu bıraktılar.» Genç adam, elindeki kâğıdı Dick'e uzattı. Sonra masasının başına geçip oturdu. Elektrik uzmanı çarçabuk aygıtlarını toparlayıp gitmeye hazırlanırken Dick de kâğıdı dikkatle okudu. O-

kumayı bitirdiği zaman da, «Bunlar çıldırmış,» dedi. «Bu istekleri yerine getiremezsiniz.»

Bedir, sekreterine hak verdiğini belirleyecek şekilde başını salladı. Özellikle üçüncü ve son isteği yerine getirmesi çok zordu. Çünkü hisselerin en fazla yüzde yirmisi onundu.

«İyi ama, bunu ikimiz biliyoruz. Onlar işin farkında değiller. İnsan kendisiyle konuşmayan bir kimseyle nasıl anlaşmaya varabilir? Bulamadığı, göremediği bir kimseye derdini nasıl anlatabilir?»

«Yasir'i bulmak zorundayız. Elbette bir yolu vardır bunun da.»

«Canım Yasir'i bulmasına buluruz ama bunu başardığımız zaman Jordana ile çocukların akibeti ne olacak?»

Dick sordu: «Öyleyse, başka ne yapabiliriz?»

«Önce her gün bankaya para yatırmaya başlayalım. Malların yüklenmesine de devam edilsin. Bu, bize zaman kazandırır.»

«Bu mallar, Amerika'da yüzlerce kişinin ölümüne yol açabilir. Bunu düşündükçe içim sızlayacak, rahatım kaçacak.»

«Benim de. Fakat malların gemiden boşaltılmasını önlemek için çare arayacağız.»

«Bunu nasıl başaracaksınız?»

«New York'da bir dostum var. Adı Paul Gitlin. Çok güçlü ve başarılı bir hukukçudur. Durumumu anlayacağından ve güvenimize saygı göstereceğinden eminim. Bu malların boşaltılmasını önlemenin bir yolunu bulacaktır. Aynı zamanda bizi de koruyacaktır.»

«Peki, sonra?»

«Biz de bu arada karımla çocuklarımın yerini bulup onları kurtarmaya çalışacağız.» Bedir, masadan kalkıp pencerenin önüne gitti. «Bankaya paranın düzenli bir şekilde yatırılması için gerekeni yap. New York'a da telefon et.»

Dick dışarı çıkarken, «Emredersiniz, efendim,» dedi.

«Bir dakika, Dick.»

Dick, başını geriye çevirdi.

Bedir, pencerenin önünden ayrılmış, ona bakıyordu. Adamın yüzünde yeni yeni çizgiler belirmişti. Dick, bunları ilk kez

görüyordu. «Uni jet uçak şirketini ara, benim için bir uçak hazırlamalarını söyle. Beyrut'a gidip babamı alacağım. Onunla birlikte Emir'i ziyaret edeceğiz. Belki Emir Hazretleri bize yardım edebilir.»

Yaşlı Emir, kâğıdı okuduktan sonra gözlüğünü çıkardı. Kefiyesinin altında gizlenen o kartal burunlu buruşuk yüzü, Bedir ile babasına dönüktü. Onların dertlerini paylaştığı her halinden belliydi. «Bu örgütü biliyorum,» dedi. «Yasa dışı eylemlerinden ötürü El Fetih örgütünden kovulanlar kurmuşlardı.»

Bedir, «Bunu ben de duymuştum, Emir Hazretleri,» dedi. «Sizin yardımınızla, onları ortaya çıkarmaya yetecek gücü ve desteği bulabileceğimizi umuyorum.»

Emir sordu: «Onları ortaya çıkarınca ne yapacaksın?»

Bedir hırsla, «Hepsini mahvedeceğim,» dedi. «Bu adamlar hırsız, şantajcı ve katil. Sözüm ona uğrunda savaştıkları kutsal davaya ihanet ediyorlar.»

«Dediklerinin hepsi doğru, Evlât. Fakat biz bunlara karşı birşey yapamayız.»

Bedir sordu: «Neden yapamazmışız?» Öfkesini gizlemek için büyük çaba harcıyordu. «Bu adamların elinde tutuklu bulunan, hayatı tehlikeye giren kişi sizin varisiniz, tahtınızın varisi.»

Yaşlı adamın gözleri artık bulanık görüyordu ama sözleri gayet net ve kesindi. «Oğlun henüz benim varisim olmadı.» dedi. «Ben onu varis tayin edinceye kadar da böyle bir sıfat taşımayacak.»

Bedir sordu: «O halde bize yardım etmeye niyetiniz yok değil mi?»

Emir cevap verdi: «Resmen size yardım edemem. Diğer başka ülkelerin devlet reislerine de baş vursanız, aynı karşılığı alacaksınız. Kendini Kardeşlik Örgütü diye tanıtan bu örgüt bazı güçlerden büyük destek görüyor. El Fetih yöneticileri bile bu örgütü rahat bırakmayı doğru buluyorlar.» Emir kâğıdı aldı Bedir'e uzattı.

Bedir, birşey demeden kâğıdı aldı.

«Eğer bu düşmanların aileni nerede gizlediklerini öğrenebilirsen, gayrı resmî olarak sana dilediğin kadar adam ve pa-

ra verebilirim. Onları kurtarmak için gereken her şeyi yapabililrim.»

Bedir, sıkıntılı bir halde ayağa kalktı. «Lütuflarınız için tekrar teşekkür ederim, Emir Hazretleri,» Bedir, bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Emir resmen harekete geçmedikçe karısıyla çocuklarının yerini bulamayacaklardı.

Yaşlı Emir, Bedir'e elini uzatırken derin derin içini çekti. «Eğer daha genç olsaydım, seninle birlikte mücadeleye girişirdim.»

«Tanrı yardımcın olsun, evlât. Sevdiklerini koruması için Allaha dua edeceğim.»

Dick, sarayın önündeki arabanın içinde bekliyordu. Bedir ile babasının arabaya doğru yürüdüklerini gördü. «Emir ne dedi?»

Bedir'in babası cevap verdi: «Onun yapabileceği birşey yok»

Araba, yokuş aşağı inerken Bedir, pencereden dışarısını seyre daldı. «Bu işden umut yok,» diye üzgün üzgün mırıldandı. «Hiç kimse birşey yapamıyor. Kimse bana yardım etmek istemiyor.»

Dick uzun süre sesini çıkarmadı. Yıllar yılı verdiği emek boşa gidebilirdi. Bunca yıl süren çalışmaları, şu mevkie ulaşmak için harcadığı çabalar birdenbire değerini kaybedebilirdi. Fakat insanın işinden daha önemli olan şeyler de vardı elbet. Örneğin suçsuz çocukların yaşamı gibi. Genç adam, kendi çocuklarını gözlerinin önünde canlandırdı ve Bedir'inkilerin yerinde kendi çocukları olsa ne düşünürdü, bunları aklından geçirdi. Sonunda kararı vermesini de bu düşünceler sağladı.

Bedir'e döndü: «Benim bildiğim bazı kimseler var, onlar size yardım edebilirler,» dedi.

«Kimmiş bunlar?»

Dick, gayet alçak bir sesle cevap verdi: «İsrail'liler.

Bedir acı acı güldü: «İsrail'liler niye bana yardım etmek istesinler? Ben onların düşmanı olarak doğmuşum.»

Semir, oğluna baktı. «İnsanlar, doğuştan düşman olmazlar,»

dedi. «Sonradan öğrenirler bunu.»

Bedir alaycı bir tavırla, «Bu sonucu değiştirmez ki,» dedi. Sonra tekrar Dick'e döndü: «İsrail'liler niye bana yardım etmek istesinler?» diye tekrar sordu.

Dick, gözlerini patronunkilere dikti. «Ben böyle yapmalarını istediğim için,» dedi.

Bedir, bir süre sesini çıkarmadı. Sonra içini çekti. «Sen onların hesabına mı çalışıyorsun?»

Dick, başını salladı:

«Evet.»

«Sen İsrail'li değilsin. Niye onların hesabına çalışıyorsun?»

«Annemle babam, Ürdün'e dönmüş, oraya yerleşmişti. Bir gün Ali Yasir adında bir adam, onların yaşadığı kasabaya geldi ve küçük kasabayı kurduğu örgütün merkezi olarak kullanmak istediğini belirtti. Aradan bir kaç ay geçti. Bu arada üç kıza tecavüz edilmiş, bir çoğuna da kötü muamele yapılmıştı. Kasabalılar örgüt üyelerinden kasabayı terketmelerini istediler. Fedai'lerin onlara verdiği cevap da ölüm oldu. Ali Yasir, adamlarının başına geçti, ev ev dolaşıp tüm kasaba halkını öldürttü. Bu katliâmdan sadece küçük bir oğlan çocukla iki kız çocuk kurtuldu. Fedai'ler son İsrail saldırısından sözederlerken bu üç zavallı bize gerçeği anlatmıştı. Küçük kızlar, Ali Yasir'in annemle babamı öldürdüğünü gözleriyle görmüşler.»

Bedir, acı acı mırıldandı, «Baştan bana ihanet etmiştin, şimdi de yardımcı olmaya çalışıyorsun öyle mi?»

Dick, gözlerini patronundan ayırmadı: «Yardım etmek istememin nedeni bu değil. Araplarla İsrail'liler birarada barış içinde yaşayabileceklerine ikimiz de inanıyoruz. Bu ihtimali ortadan kaldıranlar da Ali Yasir gibi adamlar. Bizim düşmanlarımız onlar. Ortadan kaldırılması gerekenler de onlar.»

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bedir, kapının önünde iki adama baktı. İkisi de babasıyla kendisinden çok araba benziyorlardı. Yaşlı adam uzun boyluydu. Başındaki kefiye buruşuk yüzünü iyice örtmüştü. Entarisinin etekleri yeri süpürüyordu. Adamların genç olanı esmerdi. Kalın bıyıklıydı. Soluk haki renkte gömlek ve pantolon giymişti.

General Eşnu, onları yaşlı adamın yanına götürdü. «Dr. El Fay, Bay El Fay, General Bin Ezra.»

General, bir an Semir'e bakıp gülümsedi. «Görüşmeyeli çok oldu, dostum.»

Semir'in yüzü birdenbire soluverdi. İçinin titrediğini hissetti. Gözünün ucuyla Bedir'e baktı. Onun bu sinirli halini oğlunun farketmesini hiç istemiyordu.

General: «Bu genç de senin oğlun demek. Allah sana cömert davranmış. Mükemmel bir erkek yetiştirmişsin.»

Semir rahatladı.

«Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim, General.»

Bedir, babasına baktı.

«Siz birbirinizi tanıyor musunuz?»

Babası başını salladı: «Vaktiyle çölde yollarımız karşılaşmıştı. Yıllarca önce.»

General Eşnu telâşlı telâşlı konuştu: «Sizden resmî durumumuzu tekrarlamak zorundayım, beyler, böylece hepimiz meseleyi daha kolay kavrayabiliriz. Şu sırada son derece nazik bir ateş-kes anlaşması uygulanmakta, bu nedenle düşman bölgesine geçmeyi gerektirecek herhangi bir resmî girişimde bulunamayız. Aksi halde, İsrail'in gerçekten kavuşmak istediği barışı sağlamak uğruna yapılan çalışmalar, harcanan çabalar boşa gidebilir.»

General soluk almak için sözlerine ara verdi. «Fakat bizim haberimiz olmadığı sürece, vatandaşların girişecekleri işlere de karışmayız. Bilmiyorum, meramımı anlatabildim mi?

Öbürleri başlarını salladılar.

«Güzel. Tabiî General Bin Ezra, resmî bir kişiliği bulunmayan bir vatandaştır. Yıllarca önce İsrail ordusundan emekliye ayrıldı. Yanındaki genç de öyle. Bir süre önce, Suriye ordusunda çavuş olarak görevliydi. Golan Tepelerindeki savaşta esir düşmüştü. Generalin isteği üzerine kefaletle serbest bırakıldı. Bu genç adamın adı Hamit.»

Suriyeli saygıyla başını eğdi:

«Memnun oldum.»

Bedir ile babası karşılık verdiler:

«Biz de.»

General Eşnu:

«Şimdi sizleri başbaşa bırakmak zorundayım. Yapılacak bir sürü işim var, bu nedenle yanınızdan ayrılmam gerekiyor.»

Kapı, General Eşnu'nun arkasından kapanınca, odada kalanlar, küçük bir masanın başına oturdular. Bin Ezra, entarisinin altından birkaç harita çıkardı. Bunları masaya yaydı. «Bir hafta önce, siz Tel-Aviv'e geldiğiniz zaman derdinizi öğrenmiştim. Kimseden teklif almadan kendi kendime bir kurtarma plânı hazırladım. Önce tutukluların bulunduğu kampın yerini öğrenmek gerekiyordu. Bunun için de Hamid'in serbest bırakılmasını istedim. Yıllarca önce Hamid'in büyük babasıyla birlikte İngiliz ordusunda askerlik yapmıştık. Hamid de ailenin geleneklerine uyarak askerliği meslek seçmişti. Hamid'in savaştan önce bir Kardeşlik Kampında kadın gerilla adaylarına öğretmenlik yaptığını duymuştum. El Fetih örgütünün bir eşi olacaktı bu Kardeşlik örgütü.

General, Bedir'e baktı, sonra sesinin tonunu değiştirmeden sözlerini sürdürdü. «Kızınız Leyla o kampta üç ay kaldı. Hamid bana kızınızın iyi bir asker olduğunu, görevine çok bağlı olduğunu ve siyasal bakımdan da son derece idealist olduğunu anlattı. Kamptan ayrıldıktan sonra Hamid onunla birlikte Beyrut'a gitmiş. Fedai örgütlerinde kendine iş bulamayacağını anlayınca da Suriye ordusundaki görevine dönmeyi kararlaştırmış.»

Bedir, Hamid'e baktı:

«Demek siz benim kızımı tanıyorsunuz öyle mi?»

«Evet, efendim.»

«Kızım size benden hiç sözetti mi?»

«Hayır, efendim.»

«Peki, size nelerden sözederdi?»

«Çoğunlukla Filistin'in özgürlüğe kavuşmasından. Leyla, özgürlüğü engelleyenlerin sadece Yahudiler olmadığını paraları ve mevkileriyle ülkelerine ve yurttaşlarına baskı yapmak isteyen arap zenginlerinin de bu işte katkısının bulunduğunu belirtirdi.»

«Sence kızım beni de bu gruptan mı sayıyordu?

Hamid, birden cevap vermedi. Başını salladı. Sonra, Evet, efendim, sanırım böyle düşünüyordu,» dedi.

Bedir, Bin Ezra'ya döndü, «Özür dilerim. Generalim ben hâlâ onları anlamaya çalışıyorum.»

General başını salladı. Önündeki haritaya bakıp bir noktayı işaret etti. «Onların tutuklu kalabilecekleri tek kampın yerini bulduk,» dedi. «Uçağınız 707 tipi demiştiniz değil mi?»

«Evet.»

«Öyleyse yeri bulduk. Suriyeliler tarafından kurulmuş bir kamp var. Aşağı yukarı on yıldan beri kullanılmıyor Ürdün sınırının kuzeyinde, sizin ülkenizin de batısında kalıyor. Kamp yapıldığı zaman burasını dev bombardıman uçaklarına üs olarak kullanmayı tasarlamışlardı. Ancak o dev uçakları ele geçirmeyince projenin tümünden vazgeçildi. Kampın pisti hâlâ duruyor. Bir süre önce de Kardeşlik Örgütünün bu kamptan yararlandığına dair söylentiler duymuştum. Ancak oraya ulaşmanın da önemli bir zorluğu var. Alan, yedi yüz metre yükseklikte bir düzlüktedir. Kampın kendisi ise yüz elli metre daha yukarda. Oraya uçakla gidebiliriz. Ancak kamptakiler uçağın gürültüsünü duyunca tehlikeyi sezip tutsakları öldürebilirler Kampa yayan da gidebiliriz. Ancak onun da sakıncaları var. Yol çok berbat. O yolu aşmak kolay değil. İki gece yürüyüp üçüncü gece de saldırıya geçmek zorunda kalacağız. Kampta yüzelli adamın bulunduğunu sanıyorum. Tutsakları bulup kurtarsak bile,

kamptakı yüzelli kişiyle başa çıkamayız. Bizi mutlaka yakalarlar.»

General başını kaldırıp masadakilere baktı. «Benim söyleyeceklerim bu kadar. Sormak istediğiniz birşey var mı?»

Bedir sordu: «Aradığımız kampın orası olduğunu nereden bileceğiz? Oraya vardığımız zaman tutsakları bulabilecek miyiz?»

General sesinin tonunu değiştirmeden: «Şansımıza güvenmek zorundayız,» dedi. «Şimdilik tek ihtimal bu kampta oldukları. Tabiî bir 707 uçağının iniş yapabileceği başka bir yer biliyorsanız, iş değişir.»

«Bilmiyorum.»

«O halde kampa gidip gitmemek konusunda son kararı vermek size düşüyor.»

Bedir, babasına baktı, sonra Generale döndü: «Gidelim diyorum.

General gülümsedi: «Güzel. Bu resmî bir iş olmadığına göre, gönüllü adam bulmak zorundayız. Onbeş yirmi kişi bulmalıyız. Daha fazlasına gerek yok. Çok kalabalık olursak dikkati çekebiliriz. Tabii gönüllülere büyük para ödememiz gerekir. Böyle tehlikeli bir işi başka türlü yaptıramayız.»

«Ne isterlerse veririm.»

«Guzel. Benim bildiğim on kişi var Onlara kesinlikle güvenebiliriz.

Hamid. «Ben de gönüllü olarak sizlerle gelmek istiyorum.» dedi. Vaktiyle o kampta kalmıştım. İçini gayet iyi bilirim.»

General: «Teklif kabul edilmiştir,» dedi.

Bedir, «Emir hazretleri de bana istediğim kadar adam verebileceğini söylemişti.»

«Adamlar işe yarar mı?»

«Emirin özel muhafızlarının hepsi de Yemen'den gelme, savaşmayı seven askerlerdir.»

«Onları da yanımıza alabiliriz.» Yemen dağlarında yetişen erkekler İslâm dünyasının en amansız savaşçıları olarak tanınmışlardı. «Malzeme, cephane, silâh, bomba, portatif roket atıcılar, yiyecek, su ve bizi başlama noktasına götürecek uçağa ihtiyacımız var. Bu iş pahalıya malolacak.»

«İstediklerinizin hepsi temin edilecek.»

«Bir şey daha var. Kamptan uzaklaşabilmek için bir helikoptere ihtiyacımız olacak. Kampın pistinde saldırıya geçtiğimiz zaman helikopter de oraya gelmiş olmalı.»

Bedir, «Bunu da halledeceğiz,» dedi.

General başını salladı.

Bedir, «Hazırlık ne kadar sürecek?»

«Üç gün sürer. Siz de o zamana kadar adamlarınızı buraya getirirseniz hemen yola çıkarız.»

«Adamlar üç gün içinde buraya gelmiş olacaklar.» Bedir babasına döndü: «Acaba Emir Hazretlerine gidip vadettiği yardımı yapmasını rica eder misin? Ben burada Generalin yanında kalıp hazırlıkların tamamlanmasına yardım edeceğim.»

Semir başını salladı: «Ben Emire giderim.»

«Teşekkür ederim, baba.»

Semir, oğluna baktı: «Onlar aynı zamanda benim de torunlarım,» dedi. Sonra Bin Ezra'ya döndü: «Sana minnettarım, dostum. Allah, bir kez daha başım dardayken seni bana yolladı.»

Bin Ezra Arapça konuştu: «Bana teşekkür etme, dostum. Bana öyle geliyor ki, ikimiz de Allah'ın sevgili kullarıyız.»

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

«Anne, Babam bizi almaya ne zaman gelecek?

Jordana, Semir'in battaniyenin altından görünen küçücük yüzüne baktı: Sonra öbür yatakta yatan Muhammed'e gözleri kaydı. Muhammed uyumuştu bile. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Yüzünü ot yastığa dayamıştı. Jordana tekrar Semir'e döndü. «Pek yakında gelecek, yavrum, pek yakında.»

Semir, «Ah, keşke yarın gelebilse,» dedi. «Burasını hiç sevmedim. Bunlar iyi insan değiller.»

«Baban yakında gelecek. Hadi, kapa gözlerini de uyumaya çalış.»

«İyi geceler, anne.»

Jordana eğilip oğlunu alnından öptü. «Sana da yavrum.» Genç kadın, ayağa kalktı, kaldıkları iki odalı kulübenin ikinci odasına gitti. Yemek yedikleri küçük masada bir gaz lambası yanıyordu. Öbür üç kadın, masanın başına oturmuşlar, boş gözlerle lambaya bakıyorlardı. Kadınlar bomboş oturmak zorundaydılar. Okuyacak bir şey de yoktu. Birbirlerine söyleyecek lâf bile bulamıyorlardı. İki hafta birarada yaşadıktan sonra konuşacak birşey kalmamıştı. Zaten birbirleriyle anlaşıp dostluk kurabilecek tipler de değildiler.

Jordana sırf bir ses duyabilmek için, «Çocuklar uyudu,» dedi.

Mürebbiye, «Allah sevgili yavruları korusun,» dedi. Öbürleri başlarını bile kaldırmadılar.

Jordana birden bağırdı, «Aman Allahım, şu halimize bakın. Bizim gibi miskin kadınlara hiç bir yerde rastlanamamıştır.»

Bu kez, kadınlar, başlarını kaldırıp Jordana'ya baktılar. Genç kadın, cesur görünmeye kendini zorlayarak, «Artık bir karar vermenin zamanı geldi,» dedi. «Yarından tezi yok, böyle boş oturmamak için kendimize bir uğraşı bulmalıyız. Bu Allah'ın belâsı kampta elbette bir iğneyle iplik vardır.»

Hostes Margaret, «Varsa bile bunları kullanmamıza izin vermezler,» dedi. «Giyeceklerimizin hepsi uçakta kaldı ama bunları getirmek için uçağa adam yollamayı bile kabul etmiyorlar.»

«Biz ısrarla istemeye devam edelim.»

Margaret: «Bundan bir yarar sağlayamayız» dedi. «Jordana'ya baktı. «Bay El Fay neden istenen parayı ödeyip bizi buradan kurtarmıyor, onu bir türlü anlayamadım.»

«Parayı ödemediğini ne biliyorsun? Belki de adamlar daha fazla para istemeye niyetlendiler.»

Margaret, «Ben bu işlerden birşey anlamıyorum,» dedi. Yüzünü elleriyle kapayıp ağlamaya başladı. «Çok feci bir yer burası. Sadece tuvalete gitmemize izin veriliyor. O zaman da tuvaletin kapısını açık tutmak zorundayız. Erkeklerle konuşmamıza izin vermiyorlar. Onların ne durumda olduklarını bile bilmiyoruz. Kimbilir belki de ölmüşlerdir.»

Jordana, «Erkeklerin birşeyi yok,» dedi. «Geçen gün bir adamın onlara yiyecek götürdüğünü gördüm.»

Hoster birdenbire ağlamayı kesti. «Özür dilerim, Bayan El Fay. Sizi suçlamak istemezdim. Bu olay sinirlerimi bozdu, ne dediğimi bilmiyorum.»

Jordana, anlayışlı bir tavırla başını salladı: «Hepimizin sinirleri bozuldu,» dedi. «En kötüsü de çevremizde olup bitenleri öğrenememek. Onlar da bunun farkındalar, bize daha fazla eziyet etmek için böyle davranıyorlar.»

Jordana, tahta parçalarıyla kapatılmış pencerenin önüne gitti. Tahtaların arasındaki küçük boşluktan dışarıya baktı. Gecenin karanlığından bir şey göremedi. Biraz sonra masanın başına döndü, sandalyesine oturdu ve o da boş gözlerle lambaya bakmaya başladı.

Zaman kavramını kaybetmişti. Kulübenin kapısı birdenbire ardına kadar açıldığı zaman aradan yarım saat mı, bir saat mı yoksa iki saat mı geçmiş olduğunu kestiremedi. Öbür kadınlar gibi Jordana da kapıdan giren iki askere şaşkın şaşkın baktı

Askerlerden biri Jordana'ya işaret ederek sert bir sesle Arapça, «Sen,» diye bağırdı, «Sen bizimle geleceksin.»

«Ben mi?» Jordana'nın aklı başından gitmişti. İlk kez böyle bir istekle karşı karşıya kalmıştı. Gündelik bant doldurma işini bile kulübede yapıyorlardı. Eline Herald Tribune gazetesinden bir parça veriliyor. Genç kadın, mikrofona gazetedeki yazıları okuduktan sonra kendisi ve çocuklar hakkında bir iki söz söylüyordu. Teyp bandının Bedir'e gönderildiğini tahmin ediyordu.

Asker emri tekrarladı, «Evet, sana benimle geleceksin dedim.»

Öbürleri korkuyla bakıştılar. Jordana hemen, «Üzülmeyin,» diye mırıldandı. «Belki de beklediğimiz haber gelmiştir. Birazdan dönüp size onları anlatırım.»

Jordana sandalyesinden kalkıp kapıya gitti. Askerler, genç kadını ortalarına alıp kumandanın kulübesine götürdüler Kapıyı açıp içeri girmesini beklediler. Sonra da kapıyı dışardan kapadılar.

Jordana, bu aydınlık kulübeye girince gözlerini kırpıştırdı Burada küçük gaz lambaları yoktu. Binanın arkasından bir jeneratörün homurtusu geliyordu. Elektrik kulübenin arka tara-

fındaki radyoda Arap müziği çalınıyordu.

Leyla ile Ramazan bir masanın başında oturuyorlardı. Yanlarında üçüncü bir karaltı daha vardı. Ama dönüp de onu selâmlayıncaya kadar, Jordana bu yabancıyı tanıyamadı.

«Madam El Fay...»

Jordana hayretle adama baktı.

«Bay Yasir.»

Yasir gülümsedi.

«Bakıyorum ismimi unutmamışsınız. Bu, benim için büyük bir şereftir.»

Jordana karşılık vermedi.

«Burada rahat olduğunuzu sanıyorum,» dedi. «Sizin konukseverliğinizin tam karşılığını veremediğimiz için üzgünüz, fakat elimizden geleni de yapıyoruz.»

Jordana soğuk bir sesle, «Bay Yasir,» dedi. «Bu saçmalıkları bırakıp ne söyleyecekseniz söyleseniz daha iyi olur.»

Yasir'in bakışları sertleşti.

«Sizin Amerikalı olduğunuzu unutmuştum.» Yasir, arkasına döndü, masadan bir kâğıt aldı, «Bu bildiriyi teybe okuyacaksınız.»

«Ya dediğinizi yapmazsam?»

«Büyük bir talihsizlik olur bu. Bildiri, sizin ve çocuklarınızın hayatınızı kurtarmak için girişeceğimiz son çaba olacak.»

Jordana, bakışlarını Leylâ'ya yöneltti. Genç kızın yûzünden birşey anlaşılmıyordu. Kızın önünde yarıya kadar boşalmış bir Coca-Cola şişesi duruyordu. Jordana,. Yasir'e döndü:

«Pekâlâ, dediğinizi yapacağım.»

«Şuraya gelin.»

Yasir, odanın öbür ucunu işaret etmişti. Burada teyp kayıt âleti küçük bir masanın üzerine yerleştirilmişti. Yasir, mikrofonu, Jordana'ya uzattı. «Ağır ağır okuyun. Kelimeleri tane tane, anlaşılacak şekilde söylemeniz gerekiyor. Her kelimenin rahatlıkla anlaşılması çok önemli.» Yasir, düğmeye bastı, «Hadi, okuyun.»

Jordana, eline tutuşturulan kâğıda baktı, yüksek sesle, ağır ağır okumaya başladı.

«Bedir, bu bildiriyi sana son bir ihtar olduğu için okumak

zorundayım. Anlaşma gereğince gemilere yüklenen malların New York'ta zorla ellerinden alındığını öğrenmişler. Bundan da senin sorumlu olduğunu sanıyorlar. Uğradıkları kayba karşılık senden ayrıca on milyon dolar istiyorlar. Bu bandı dinledikten sonra pazartesiye kadar istenen parayı ödemen gerekiyor. Bunu yapmazsan ve New York'a gönderilen mallara el konursa, anlaşmalara aykırı davrandığın için en ağır ceza uygulanacak. Ailenin sağ kalması artık sadece sana bağlı.» Jordana sustu, dehşet içinde Yasir'e baktı.

Yasir, okumayı sürdürmesini işaret etti.

«Emirden ve başka Arap kaynaklarından yardım istediğin de öğrenilmiş. Arap dünyasının bizden yana olduğunu artık öğrenmişsindir sanıyoruz. Yardım aramak için boşuna zaman kaybetmekten vazgeçeceğine inanıyoruz.»

Yasir, mikrofonu genç kadının elinden kaptı, kendisi konuşmaya başladı. «Bu bizim son bildirimiz olacak. Başka bir uyarıda bulunmayacağız. Harekete geçeceğiz.» Yasir ,düğmeye bastı.

Jordana, «Bu dediklerinizi yapamazsınız,» dedi.

Yasir, genç kadına gülümsedi:

«Tabiî yapamayız. Fakat siz de biliyorsunuz ya, kocanız çok inatçı bir adamdır. Tehditlerimizin gerçek olduğuna onu inandırmak zorundayız.» Yasir ayağa kalktı. «Çok yorulmuş olmalısınız,» dedi. «Size bir içki ikram edebilir miyim?»

Jordana cevap vermedi. Birdenbire herşeyi anlamaya başladı. Bu, öyle basit bir adam kaçırma değildi. Siyasal bazı amaçlar gizliydi olayın ardında. Genç kadın, şimdiye kadar böyle bir ihtimali aklına getirmemişti. Ama kocasının kendisinden istenenleri yapmasına da imkân yoktu.

Jordana ölecekti. Bunu artık biliyordu. Ve tuhaf değil mi, ölüm onu korkutmamıştı. Yaşasa bile hayatının bir değeri olmayacaktı. Bedir'in aşkını kazanması için eline geçen fırsatların hepsini tepmişti.

Derken dehşet içinde ürperdi. Çocuklar. Onların bu işlerde hiç bir suçları yoktu. Anne ve babalarının günahlarını ödemeye zorlanmamalıydılar.

Jordana ayağa kalktı, «Galiba, birşey içsem iyi olacak,» dedi. «Acaba şarabınız var mı?»

«Var.» Yasir, Leyla'ya döndü, «Leyla, şarap şişesini getir.»

Leyla, şaşkın şaşkın adama baktıktan sonra ayağa kalktı. İsteksiz adımlarla öbür odaya gitti ve biraz sonra şarap şişesiyle geri döndü. Şişeyi masaya bıraktıktan sonra yerine dönmek istedi.

«İki de bardak getir, Leyla.»

Leyla, gitti dolaptan iki su bardağı çıkardı. Bunları şarap şişesinin yanına koydu. «Şişe açacağımız yok,» dedi.

Yasir, «Aldırma,» dedi. Şişeyi aldı, odanın köşesindeki musluk yalağının başına gitti. Şişeyi musluğun kenarına dayayıp boynunu kırdı. Bu işi öyle büyük bir ustalıkla yapmıştı ki, ancak birkaç damla şarap döküldü. Gülümseyerek masanın başına döndü. Bardaklara şarap koydu. Bardaklardan birini Jordana'ya uzattı.

Şarabın kıpkızıl rengi Jordana'yı şaşırtmıştı. Yerinden kıpırdamadı. Bu renk ona kanı hatırlatmıştı. Kendi kanı. Çocuklarının kanı.

Yasir sert bir sesle, «Al şarabını,» dedi.

Jordana birdenbire paniğe kapıldı, «Hayır,» diye avaz avaz bağırdı. Bardağı adamın elinden yere itti. «Hayır.»

Bardak, Yasir'in göğsüne çarpmış, ceketini ve gömleğini lekelemişti. Yasir, önce kendine sonra da Jordana'ya baktı. Öfkeden çılgına dönmüştü. «Cadı karı,» diye bağırıp genç kadını tokatladı.

Jordana yere düştü. Hiç acı duymaması pek garipti doğrusu. Oda, başının etrafında dönüyordu. Sonra Yasir'in yüzünü gördü, bir elini kendisine uzattığını farketti. Adam, tekrar onu tokatlamaya başlayınca da gözlerini kapadı. Uzaktan uzağa Leyla'nın kahkahasını duyar gibiydi.

Biraz sonra tokat bombardımanı sona erdi. Bu kez de elbisesinin yırtıldığını farketti. Yasir, elbisesinin yakasına yapışmış, kumaşı yırtıyordu. Jordana gözlerini açtı. Oda birdenbire askerlerle dolmuştu.

Yasir, genç kadının önünde duruyordu. Leyla da yanındaydı. Genç kızın gözlerinde sevinç pırıltıları vardı. Jordana ağır ağır başını yana çevirdi. Onu kulübeye getiren iki asker Jordana'ya bakıyordu. Onların yanında, kulübenin önünde nöbet tu-

tan askerler vardı. Daha geride duran askerleri ise Jordana ilk kez görüyordu. Fakat kulübedeki yüzlerin hepsinde de aynı ifade vardı. Hepsi de şehvet dolu bakışlarla onu süzüyorlardı. Sadece Ramazan etkilenmemişti. Oturduğu yerden tiksinerek onları seyrediyordu.

Jordana birdenbire çıplak olduğunu farketti. Adamların aç gözlerinden korunmak için elleriyle vücudunu örtmeye çalıştı.

Leyla tekrar güldü: «Orospuya bakın, vaktiyle herkese göstermeye can attığı vücudunu şimdi gizlemeye çalışıyor Leyla yere diz çöktü. Jordana'nın ellerini bileklerinden yakalayıp vücudundan uzaklaştırmaya çalıştı. Sonra da genç kadını sırtüstü yere yatırdı. Askerlere bakarak, «Önce hanginiz babamın kapatmasını becermek istiyor?» diye sordu.

Jordana, bileklerini Leyla'nın parmaklarından kurtarmaya çalışarak, «Babanın karısı,» diye bağırdı. «Biz Kuran'a göre ve Allah'ın huzurunda evlendik.»

Odanın içi birdenbire sessizleşivermişti. Askerler de bir tühaf olmuşlardı. Garip bir utanç ve pişmanlık içinde birbirlerine baktılar, sonra kapıya doğru yürümeye başladılar.

Leyla arkalarından bağırdı, «Hepiniz korkak mısınız! Bu aşifteye erkekliğinizi göstermekten korkuyor musunuz?»

Askerler, arkalarına bakmadılar. Birer birer dısarı çıktılar. İçerde sadece Yasir kalmıştı. O da kadınlara arkasını dönüp masanın başına geçti. Titreyen parmaklarıyla bardağı dudaklarına götürdü ve bir dikişte bardağı boşalttı.

Leyla, üvey annesini serbest bırakıp ayağa kalkmıştı. Masanın başında oturan iki erkeğe yan gözle baktıktan sonra odanın öbür ucuna gitti. Teybin durduğu masanın yanındaki sandalyeye çöktü.

Ramazan ilk kez yerinden kıpırdadı. Jordana'nın yanına diz çöktü, kolunu genç kadının omuzlarının altına sokup onu yerden kaldırmaya çalıştı.

Jordana, yırtık elbisesiyle vücudunu örtmeye çalıştı. Ramazan genç kadını kapıya götürdü. Duvarda asılı duran bir asker kaputunu aldı, Jordana'nın vücuduna sardı. Kapıyı açıp dışardaki askerlere seslendi: «Madam El Fay'ı kulübesine götürün.»

Jordana fısıldadı: «Teşekkür ederim.»
Ramazan karşılık vermedi.
«Bizim için bir umut yok mu?»
Gerçi Ramazan bu soruya cevap vermemişti ama genç adamın bakışlarındaki değişiklik Jordana'nın sorusunu cevaplandırmaya yetiyordu.
Jordana başını kaldırıp erkeğin yüzüne baktı. «Bana ne yaparsanız yapın, umurumda değil. Fakat çocuklarım. Yalvarırım onların ölmesine izin vermeyin.»
«Ben aldığım emirleri yerine getirmekle yükümlü olan basit bir askerden başka birşey değilim. Fakat elimden geleni yapacağım.»
Jordana erkeğin gözlerinin içine baktı, sonra başını salladı. Bacaklarında derman kalmamıştı. Zorlukla yürüyordu. Askerlerden biri genç kadına yardım etmek için koluna girdi. Garip değil mi, Jordana kulübeye yaklaşırken eski gücü yerine gelmişti.
Biraz umut vardı. Belki fazla değildi ama gene de hiç yoktan iyiydi.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Hamid, gece dürbününü gözlerinden çekti. Bulunduğu yerden, kadınların hangi kulübede kaldıklarını anlaması zor olmamıştı. Erkekler de mutlaka yandaki kulübede kalıyor olmalıydılar. Genç adam, büyük bir dikkatle ve hiç gürültü yapmadan ağacın tepesinden aşağıya indi.
Bin Ezra, Hamid'e, «Durum nedir?» diye sordu.
«Tutsakların kaldıkları kulübeleri gördüm. Kampın ortasındaki kulübeler bunlar Onlara ulaşmak için öbür kulübelerin yanından geçmek zorundayız. Birinci kulübede erkekler kalıyor. İkincisinde de kadınlar. Kulübelerden her birinin önünden ikişer nöbetçi var Kumandanın kulübesi ise kampın giriş yerinin

hemen ilerisindeki büyük kulübe. Şu anda o büyük kulübenin önünde üç cip duruyor.»

«Acaba kampta kaç adam var dersin?»

Hamid, çarçabuk bir hesap yaptı. Duvarlarda oniki makineli vardı. Makinelilerin başında ikişer adamın bulunması gerekiyordu. Adamlardan her biri oniki saat nöbet tutsa bile en azından kırk sekiz kişi sadece makinelilerin başında görevli demekti. Tutsakların kulübeleri için de sekiz muhafız gerekliydi. Ayrıca kampta boş dolaşan askerler de vardı.

«Doksan veya yüz kişi vardır sanırım.»

Bin Ezra, düşünceli düşünceli başını salladı.

Onlar ancak onsekiz kişiyle saldırıya geçebileceklerdi. Bir saat önce ele geçirdikleri uçak pistinin korunması için iki adamı geride bırakmak zorundaydı. Daha önce uçak pistinde yedi nöbetçi vardı. Şimdi ise adamların yedisi de ölmüştü. Yemenli fedailer, pisti ele geçirme görevinin kendilerine verilmesini istemişler ve Bin Ezra da bu isteği onaylamıştı. Yemenlilerin esir almaktan hoşlanmayacaklarını ise çok geç akıl edebilmişti.

General, Bedir ile Carriage'in pistte kalmalarını istemiş, ancak Bedir bunu kabul etmemişti. Bu nedenle Bin Ezra da gönüllü adamlarından ancak ikisini pistte bırakabilmişti. Saat gecenin onuydu. Bedir'in kiraladığı helikopter, sabaha karşı dörtte piste gelmiş olacaktı. Dr. El Fay da bu helikopterde olacaktı. Yaralanan olursa, bunların bakımı için gerekli her türlü malzeme de helikoptere yüklenmiş olacaktı. Her şey önceden ince ince hesaplanmıştı. Saldırıdan sonra sağ salim piste varabilmeleri de her işin tam zamanında yapılabilmesine bağlıydı.

Saldırının gece saat ikide başlaması gerekiyordu. Saat üçü geçmeden piste doğru ilerlemeye başlamak zorundaydılar. Bir saatte kamptan piste varmak biraz zordu. Özellikle tutsakların sağlık durumlarını bilmedikleri için bu yolun bir saatte yürünebilmesine pek ihtimal vermiyorlardı. Bin Ezra, tutsakların yaralı ya da hasta olmalarından korkuyordu. Onları taşıtacak adam bulmakta güçlük çekecekti çünkü.

Saatine bir kez daha baktı. Saldırıya dört saat kalmıştı. Hamid'e, «Kampa girip plâstik bombaları yerleştirebilecek misin?» diye sordu.

«Denerim.»

«Önce o dört projektörün bombalanmasını istiyorum. Sonra da sıra ciplere gelmeli.»

Hamid, başını salladı. «Tamam.»

«Bombaları tam saat ikide patlatacaksın. Saat ayarını ona göre yap.»

«Peki, efendim.»

«Yardıma ihtiyacın olacak mı?»

Hamid kibarca, «Bir kişi yardım ederse fena olmaz, dedi.

Bin Ezra dönüp askerlere baktı. Bunların hepsi de eğitim görmüş, askerliğin inceliklerini bilen usta savaşçılardı. Hiç birini Hamid'e yardımcı veremezdi. Adamların hepsinin birer görevi vardı. Birden Cabir, gözüne ilişti. Bu adam genç değildi ama becerikli biri olduğu muhakkaktı. Cabir'le gözgöze gelince, onu yanına çağırdı.

«Hamid'in bir yardımcıya ihtiyacı var,» dedi. «Saatli bomba hazırlayacak da. Sen onunla çalışır mısın?»

Cabir, Bedir'e baktı. «Benim yokluğumda efendimi korursanız, seve seve dediğinizi yaparım, efendim.»

Bin Ezra başını salladı: «Onu kendi oğlummuş gibi koruyacağım.» General, bu sözleri düşünmeden söylemişti ama daha sonra sözlerini hatırlayınca bunun gerçek olduğunu düşünecekti.

Bin Ezra, o grubun yöneticisi olan İsrail'li onbaşıyı çağırdı. «Roket atıcıları yerleştir ve roketleri makineli tüfeklerin bulunduğu yerlere atmaya hazır ol.»

İsrail'li asker, Generale bir selâm verip oradan uzaklaştı.

Bin Ezra, Yemenli yüzbaşıyı yanına çağırdı, «Senin askerlerin de saldırıya öncülük edecekler,» dedi. «Saatli bombalar patlar patlamaz makineli tüfeklerin başındaki adamları temizlemeye çalışacaksınız. Sonra da işin sonunu beklemeden benimle birlikte kampa gireceksiniz. Biz tutsakları ararken askerlerin de fedailerin bulunduğu kulübeleri saracaklar.»

Yüzbaşı, Bin Ezra'yı selâmladı. «Bize bu şerefi bahşettiğiniz için size minnettarız. Son nefesimizi verinceye kadar görevimizi yapmaya çalışacağız.»

Bin Ezra da Yemenli subayı selâmladı. «Teşekkür ederim. yüzbaşı.»

Bin Ezra, dönüp kampın duvarlarına baktı. Soluk ayışığı altında o bembeyaz duvarlar birer hayaleti andırıyordu. Başını çevirdi. Adamları saldırıya hazırlanmaya başlamışlardı bil Bin Ezra ağır adımlarla Bedir ile Carriage'in yanına gitti.

Bedir sordu:

«İşler nasıl gidiyor?»

Bin Ezra, oğluna baktı. Ne garip, diye düşündü. Birbirimize yapabileceğimiz pek çok şey vardı. Oysa Tanrının işlerine insanların aklı ermiyor. Bunca yıl sonra yabancı bir dünyada bulunmamız nefret sınırlarını aşıp birbirimize yardım etmemiz inanılacak şey değil

Yaşlı adam, derin düşüncelere dalmış gitmişti. Bedir, «İşler nasıl gidiyor?» diye sorusunu tekrarladı.

Bin Ezra, silkindi. Ağır ağır başını salladı. «Şöyle böyle. Bu andan itibaren işimiz Allah'a kaldı.»

«Ne zaman saldırıya geçeceğiz?»

«Saat ikide,» Bin Ezra'nın sesi sertleşmişti. «Ayaklarımızın altında dolaşmanı da istemiyorum. Sen asker değilsin. Pisipisine öldürülmeni istemem. Beni, seni çağırtıncaya kadar burada kalacaksın.»

«Ama orada tutsak olanlar benim ailem.»

«Ölürsen onlara bir yararın dokunmaz.»

Bedir, ağacın gövdesine yaslandı. Şu general çok yaman bir ihtiyardı. İki gece süren o zorluklarla dolu yürüyüş sırasında bir kez olsun geride kalmamış, onlarla birlikte her türlü güçlüğe göğüs germişti. Bir an olsun yorgunluktan da yakındığını duymamıştı. İsraillilerin ona taktıkları ad neydi? Çöl Aslanı mı? Ona bundan daha uygun bir isim bulunamazdı.

Bin Ezra, İsrail'li onbaşıya döndü, «Hücum saatine on beş dakika kaldı,» dedi. «Herkese durumu bildir.»

Asker hemen arkadaşlarının yanına koştu. General tasalı görünüyordu.

«Hamid ile Cabir hâlâ dönmedi.»

Bedir, doğruldu. Kampa baktı. Ortalık gayet sessizdi.

Yan taraftaki ağaçlardan bir hışırtı geldi. Bir saniye sonra da Hamid ile Cabir göründü.

General öfkeyle sordu:

«Niye bu kadar geciktiniz?»

«Muhafızların arasından geçmemiz gerekti. Kampın içi arı kovanı gibi asker kaynıyor. İlk tahminimde yanılmışım. Orada en az yüzelli, iki yüz asker var.»

«Bu birşeyi değiştirmez. Kampa girerken siz benim yanımdan pek ayrılmayın. Roketler fırlatılır fırlatılmaz. İsrailliler bize yardıma gelecekler.»

«Peki. efendim.» Hamid, çevresine bakındı. Bedir, onlardan uzakta kalmıştı. Genç adam sesini alçaltarak, «Bay El Fay'ın kızını gördüm,» dedi. «Kumandanın kulübesindeydi. Yanında da iki adam vardı. Bunlardan biri Ali Yasir'di. Öbürünü tanıyamadım.»

Bin Ezra, yüzünü buruşturdu. İstese de istemese de bu kız onun torunuydu. «Adamlara söyle, kıza bir zarar vermemeye çalışsınlar.»

«Peki, efendim.» Hamid, koşa koşa oradan uzaklaştı.

Hücum saatine on dakika kalmıştı. Bin Ezra, elini harmaniyesinin içine soktu, kılıcını kınından çekip dışarı çıkardı. Kılıç, ayışığında parıl parıl parlamıştı. Bin Ezra, kılıcını havada sallarken gençlik günlerine döndüğünü hissetti. Savaşa giderken elinden hiç eksik etmediği kılıcı gene elindeydi. İşler yolunda demekti.

***

Leyla dolaptan bir şişe Coca-Cola alıp masaya getirdi. Ali Yasir'e. «Ne zaman geri döneceksin?» diye sordu.

«Sabahleyin.»

«Keşke ben de seninle gelebilseydim. Burada yapacak bir şey yok. Can sıkıntısından çıldıracak hale geliyorum.»

«Yüz kırk erkek arasında tek kız olmana rağmen canın sıkılıyor ha?»

Leyla öfkeli öfkeli, «Ne demek istediğimi biliyorsun,» diye mırıldandı.

«Yakında bu iş de bitecek. O zaman Beyrut'a dönebilirsin.»

«İş bitince tutsaklar ne olacak?»

Yasir omuzlarını silkti.

«Böyle davranmamız zorunlu mu? Babam istediğimiz herşeyi verse bile karar değişmeyecek mi?»

«Sayıları pek kabarık. Her zaman içlerinden bizi tanıyacak birileri çıkabilir.»

«Ya çocuklar? Onların da ölmeleri gerekli mi?»

«Sana ne oldu kuzum? Çocuklardan nefret ettiğini sanıyordum. Onlar senin mirasını çaldılar.»

«Çocuklardan nefret etmiyorum. Jordana'yla babama bir diyeceğim yok ama çocuklar suçsuz.»

«Çocuklar da bizi tanıyabilirler.»

Leyla bir süre sesini çıkarmadı. Sonra ayağa kalktı, «Dışarı çıkıp biraz hava alsam iyi olacak,» dedi.

Kapı genç kızın arkasından kapandıktan sonra Yasir, Ramazan'a döndü:

«Eğer ben vaktinde buraya gelmezsem, sen emirleri yerine getirirsin.»

Ramazan, «Peki, efendim,» diye karşılık verdi.

«Önce Leyla'nın işini bitirmeli. O, öbürlerinden daha tehlikeli. Hepimizi darağacına gönderebilir. Bizim hakkımızda çok fazla bilgi sahibi oldu.»

Dışarda tatlı bir serinlik vardı. Bu serin hava yüzüne çarpınca, Leyla biraz rahatladı. Kendi kulübesine doğru ağır ağır yürümeye başladı. Kısa bir süre içinde hiç aklının köşesinden geçmeyen bir sürü olayla karşılaşmıştı. Ancak o düşlerini süsleyen ihtişam ve heyecanı tadamamıştı. Genellikle sıkıntı içinde geçmişti günleri. Sıkıntı, bomboş günler ve geceler.

Ayrıca özgürlük savaşına katkıda bulunmak diye de birşey yoktu. Bu olanlarla Filistinlileri özgürlüğe kavuşturma mücadelesi arasında bir bağlantı kurmaya çalışmaktan da vazgeçeli çok olmuştu. Adamların hepsi de paralı askerlerdi. Ve gayet yüksek ücret alıyorlardı. İçlerinde özgürlük davasını önemseyen tek kişi bile yoktu. Düşündükleri tek şey, aybaşlarında ala-

cakları paraydı. Okuldaki kızlarla oğlanların anlattıkları öykülerle bu olanların bir ilgisi yoktu. Burada özgürlük sadece bir kelimeydi.

Vaktiyle Hamid'in ona bunları anlatmaya çalıştığını hatırladı. Ona aradan çok uzun bir zaman geçmiş gibi geliyordu ama sadece altı ay olmuştu. Peki öyleyse niye o günlerde kendini çok genç hissettiği halde şimdi adamakıllı yaşlandığını düşünüyordu?

Leyla, kulübesinin önüne gelince durdu, kampa bir göz gezdirdi. Ortalık gayet sessizdi. Bir şey huzurunu kaçırmıştı. ama genç kız bunun ne olduğunu bilmiyordu. Duvarın üzerinde bir kıpırtı dikkatini çekti. Makineli tüfeklerin başındaki askerlerden biri, gerinmek için ayağa kalkmıştı. Soluk ayışığı altında adamın havaya kalkan ellerini görebiliyordu. Sonra birdenbire adam iki büklüm oldu, kampın ortasına düştü. Arkasından da bir tüfek patladı. Leyla şaşkınlıktan donmuş kalmıştı. Sanki gökyüzü aralanmış da cehennemin ateşi üzerlerine yağmaya başlamıştı.

Koşmaya başladığı zaman zihninden bir şimşek çaktı. Az önce onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu biliyordu. Sessizlik. Evet, kamp fazla sessizdi.

ONALTINCI BÖLÜM

Çocuklar uyandılar, korku içinde avaz avaz bağırmaya başladılar. Dışardaki korkunç patlamaların gürültüsü kulübenin içine yayılmıştı. Jordana yatağından fırlayıp çocukların yanına koştu. Onlara sımsıkı sarıldı.

Öbür odadaki kadınlardan birinin bağırdığını duymuştu. ama kim olduğunu anlayamamıştı. Pencereleri örten tahtaların aralarından kırmızı ve turuncu ışıkların parlayışını görüyordu. Bir başka patlama geceyi yırtarken kulübe de şiddetle sallandı.

Ne garip, Jordana hiç korkmamıştı. Kaçırılma olayından beri ilk kez kendini güven içinde hissediyordu.

Muhammed, göz yaşları arasında, «Ne oluyor, Anne?» diye sordu.

«Babanız bizi almaya geliyor, yavrum. Sakın korkma.»

Semir, «Babam nerede? Onu görmek istiyorum,» diye sordu.

Jordana, yatıştırıcı bir sesle, «Göreceksin,» dedi. «Bir kaç dakikaya kalmaz baban buraya gelir.»

Mürebbiye kapının önüne gelmişti. «Bir şeyiniz yok ya, Madam?»

Jordana o müthiş patlamalar arasından sesini duyurabilmek için avazı çıktığı kadar bağırdı, «Hepimiz gayet iyiyiz. Sizler nasılsınız?»

«Magda'nın koluna bir kalas çarptı. Ama önemli değil bu.» Bir başka patlamanın etkisiyle kulübe yeniden sarsılmıştı. Mürebbiye sarsıntının geçmesini bekledi. Sonra, «Çocuklar için bir yardıma ihtiyacınız var mı?»

«Hayır, biz iyiyiz,» Jordana, vaktiyle seyrettiği bir savaş filminden öğrendiği bir tedbiri hatırladı. «Kızlara söyle, yere yatıp ellerini başlarının üzerine koysunlar. Bu şekilde yatarlarsa, kendilerini korumaları kolaylaşır.»

Mürebbiye, o hiç değişmeyen İskoç şivesiyle, «Emredersiniz, Madam,» dedi. Kapının önünden uzaklaştı.

Jordana, çocukları aşağıya çekti, «Yere yatın çocuklar.» dedi. Çocukları iki yanına yatırdıktan sonra kollarıyla onların başlarını örttü. Jordana, çocuklarına sımsıkı sarılıp beklemeye koyuldu.

*
**

Leyla, şaşkın bir halde oradan oraya koşuşan adamlarla ana baba gününe dönen kampın içinde koşuyordu. Bu kargaşalıkta sadece bir tek kişinin belirli bir amacı vardı. Leyla, Ramazan'ın tüfeğini elinde sallaya sallaya kadınların kulübesine koştuğunu gördü. Birdenbire belinde asılı duran otomatik tabancayı hatırladı ve hemen silâhını kılıfından çekti. O buz

gibi çelik ağırlığı elinde taşımak genç kıza huzur vermişti. Artık kendini yapayalnız ve savunmasız hissetmiyordu. «Ramazan,» diye genç adamın arkasından seslendi. Ramazan onu duymamış, koşmaya devam etmişti. Leyla, genç adamın kadınların kulübesine gittiğini görmüştü. Nedenini bilmeden o da erkeğin peşinden koştu.

Leyla kulübeye vardığı zaman, kapıyı ardına kadar açık buldu. Hemen içeri daldı ve manzarayı görünce olduğu yerde donup kaldı. Kadınlar, Jordana ve çocuklarla birlikte duvarın önünde dizilmişlerdi. Ramazan, tüfeğini omuzlamış, tutsaklara ateş etmeye hazırlanıyordu.

Jordana, genç kızı görünce:

«Leyla,» diye bağırdı. «Bunlar senin kardeşlerin.»

Ramazan hemen arkasına döndü. Leyla'yı görünce, silâhının namlusunu ona yöneltti.

Leyla genç adamın yüzündeki o duygudan yoksun ifadeyi görünce gerçeği anladı. El-İkvah örgütü için Leyla'nın kardeşlerinden kalır yeri yoktu. Kendisi kan bağlarını umursamasa bile örgüt yöneticileri bunu önemsiyorlardı.

Leyla ağır otomatik silâhı iki eliyle birden tuttu. Parmakları tetiğe hırsla dokundu. Silâh patlayıp, Ramazan hızla yere düşünceye kadar da genç kız silâhın tetiğinden parmağını çekmemişti.

Leyla, başını kaldırınca Jordana'nın çocukların başlarını yana çevirmeye çalıştığını gördü. Bu sırada güçlü iki kolun beline sarıldığını farketti. Kendini kurtarmak için çırpınmaya başladı.

Tanıdık bir ses, «Leyla yapma,» diye kulağının dibinde bağırdı.

Bağıranın kim olduğunu anlamak için başını arkaya çevirince hayretle, «Hamid,» diye bağırdı. «Sen nereden çıktın?»

«Bunu sonra anlatırım,» Hamid, genç kızı kapıdan dışarı çıkardı. Kolundan tutup çeke çeke, kampın duvarına kadar getirdi.

Ormanın kenarına vardıkları zaman, Hamid genç kızı yere yatırdı. Leyla, erkeğin yüzüne bakmak için başını kaldırdı. «Senin burada ne işin var?»

Hamid, kızın başını tekrar yeri itti. «Sana ilk öğrettiğim kuralı hatırlıyor musun? Başını kaldırma.»

«Soruma cevap vermedin?»

«Seni almaya geldim.»

«Niçin, Hamid? Söyler misin, niçin?»

«Öldürülmeni istemiyorum da onun için. Sen hiç de iyi bir asker olamadın.»

Leyla, şaşkınlığını gizlemeden, «Hamid, sen beni seviyorsun,» diye mırıldandı.

Delikanlı karşılık vermedi.

«Peki, niye bunca zaman bana hiç birşey belli etmedin?»

Hamid genç kıza baktı:

«Senin gibi bir kızı sevmek benim ne haddime?»

*
* *

Bin Ezra adamlarının arasında gezinip duruyor, sağa sola emirler yağdırıyordu. Bir ara çevresine alıcı gözüyle baktı. Direnme enikonu zayıflamıştı. Hamid'i araştırdı. Fakat genç adam görünürlerde yoktu. Hırsını yenemeyip bir küfür savurdu. Savaşa kendilerini kaptırıp emirleri unutan askerlerden nefret ederdi. Hamid'e kendisinden fazla uzaklaşmamasını söylemişti.

Bin Ezra, İsrail'li onbaşıyı yanına çağırdı.

«Adamlarını topla.» Bir saniye sonra da Cabir'le gözgöze geldi. «Efendini buraya çağır. Tutsakları çıkarıyoruz.»

Kampın öbür yanında tüfek sesleri duyuldu. Bin Ezra, Yemenli askerlerden birkaçının o tarafa koştuğunu gördü. Kendi kendine başını salladı. İyi bir seçme yapmıştı. Şu Yemenliler gerçekten iyi savaşıyorlardı.

*
* *

Kulübeye ilk giren Bedir oldu. Oğullarını görünce heyecandan yüreği ağzına geldi. Çocuklar sevinç çığlıkları koparak ona doğru koşarlarken Bedir de yere diz çöküp kollarını iki yana açtı.

Bedir, çocukların önce birini sonra da öbürünü öptü. Gözlerinden boşanan yaşların tuzunu dudaklarında hissetti.

Muhammed, «Hiç korkmadık, baba,» dedi. «Vallahi korkmadık. Bizi almaya geleceğini biliyorduk.»

Semir de ağabeysini doğruladı.

«Evet. Annem de her gün böyle söylüyordu.»

Bedir, karısına baktı. Gözlerinde biriken yaşlar, görmesini engelliyordu. Ağır ağır ayağa kalktı.

Jordana yerinden kıpırdamadı. Gözlerini kocasına dikmişti.

Bedir konuşmadan elini karısına uzattı.

Jordana da ağır ağır elini uzatıp, kocasının elini tuttu.

Bedir, uzun uzun karısının gözlerinin içine baktı. Kısık bir sesle, «Az kalsın sizi bulamayacaktık,» dedi.

Jordana hafifçe güldü. «Bizi bulacağından hiç kuşkum yoktu.»

Bedir, «Beni bağışlayabilecek misin?» diye sordu.

«Bu çok kolay, çünkü seni seviyorum. Ama asıl sen beni bağışlayabilecek misin?»

Bedir gülümsedi. Birdenbire Jordana'nın tanıyıp âşık olduğu o eski Bedir'in kişiliğine bürünmüştü.

«Bu kolay,» dedi. «Çünkü bende seni seviyorum.»

İsrail'li onbaşı kapıdan seslendi, «Hadi, dışarı çıkın. Bütün gece burada kalacak değiliz.»

Bin Ezra, kampın giriş kapısına yakın bir yerde duruyordu, «Başka gelecek var mı?» diye sordu.

Onbaşı, «Hepimiz buradayız,» diye cevap verdi.

Bin Ezra Yemenli yüzbaşıya döndü: «Kampın arka tarafına nöbetçi koydun mu?»

«Evet, efendim. Otomatik silâhlı dört nöbetçi onları bir hayli oyalayacaktır. Nöbetçileri beklemeyeceğiz. Başlarının çaresine bakacaklar. Bir kaç gün sonra ilk buluşma yerimize gelecekler.»

Bin Ezra, başını salladı. Asker dediğin böyle olmalıydı.

«Kaç kaybımız var?»

«Bir ölü, bir kaç da hafif yaralı. Hepsi bu kadar.»

Bin Ezra, İsrail'li onbaşıya döndü.

«İki ölümüz var.»

General ciddi bir tavırla, «Gene şansımız varmış.» dedi. «Herifleri gafil avladık.» Başını çevirip yola baktı. Tutsaklar, kurtuluş sevinci içindeydiler. Erkekler sapasağlamdılar. Kadınlar da öyleydiler. Biraraya toplanmışlar; hepsi aynı anda konuşuyorlardı. Bin Ezra, «Yola çıksak iyi ederiz,» dedi. «Düşmanlarımızın kendilerini toparlayıp bize saldırmaları pek uzun sürmez.»

İsrail'li onbaşı hemen Generalin yanından ayrıldı. Bin Ezra arkasından seslendi, «Suriyeliyi gördün mü?»

Asker başını salladı. «Roketlerin ateşlenmesinden sonra kampa girdiğimiz zaman benim yanımdaydı. Birbirimizden ayrıldıktan sonra onu bir daha görmedim. Önümden gidiyordu. Birdenbire kayboluverdi.»

Bin Ezra, meraklanmıştı. Bu kayboluşa bir anlam veremiyordu. Tabiî düşman onu gördüyse bir diyeceği yoktu. Fakat hayır, olamazdı bu. Suriyeli delikanlı gerçekten çok iyi bir askerdi. Er geç geri dönecekti. Bin Ezra döndü, öbürlerinin arkasından yürümeye başladı. Saatine baktı. Üç olmuştu. Programı dakikası dakikasına uygulamışlardı.

Eğer helikopter de vaktinde yetişirse, sabahleyin Emir'in sarayında kahvaltı edebileceklerdi.

*
* *

Dick Carriage, kampın içinde ağır ağır ilerliyordu. Şimdilik buradan ayrılamayacaktı. Yarım kalmış bir işi tamamlaması gerekiyordu.

Kampta, yer yer silâh sesleri duyuluyordu. Yemen'liler görevlerini yapıyorlardı. Hamid ağır ağır kulübelerin kapılarını açıp içeriye bakıyordu. Fakat hâlâ aradığı adamı bulamamıştı. Ancak adamın kampta olması gerekiyordu. Saldırıdan önce kaçması imkânsızdı. Hiç kimse, onlara görünmeden kaçmayı başaramazdı. Ayrıca Hamid Generale, saldırıdan on beş dakika önce Yasir'i gördüğünü söylemişti.

Carriage, kumandanın kulübesini aramak için geri döndü. Kapının önünde alev alev yanan üç cip vardı. Carriage düşün-

celi düşünceli kulübeye doğru yürüdü. Daha önce burayı aramıştı ama belki unuttuğu bir yer kalmıştır diye bir daha gözden geçirmek istiyordu.

Ağır ağır kapıya yaklaştı. Otomatik silâhını bir elinde tutarken öbür eliyle de kapıyı itti. Bir saniye bekledi. İçerken hiç ses gelmiyordu.

Kapıdan girdi. Birinci oda harabeye dönmüştü. Duvarlar delik deşikti. Eşyanın her biri bir yana atılmıştı.

Carriage ikinci odaya geçti. Olacak şey değildi bu. Adamın başka saklanacak yeri yoktu. Dışarı çıkmaya hazırlanırken durdu.

Ense kökündeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. İç güdüsü ona adamı görmese de burada olduğunu söylüyordu.

Ağır ağır dönüp kulübeyi bir kez daha gözden geçirdi. Hiç birşey yoktu. Bir saniye kadar kıpırdamadan durdu, Sonra musluk yalağının yanında duran tahta sıraya yaklaştı. Sıranın üzerinde bir kaç gaz lambası duruyordu.

Lambaları parçalayıp gazı yere döktü. Bir sandalye alıp dışarı çıktı. Sandalyeyi kapının önüne koyduktan sonra kendisi de geçti sandalyeye oturdu. Bir kibrit yaktı. Kibritin sapı iyice ateş alıncaya kadar bekledi, sonra kibriti kulübeye attı.

Gaz yağı çarçabuk ateş almış, yangın biranda kulübeyi sarmıştı. Dumanlar çevreye yayılıyordu. Kulübede hâlâ bir hareket yoktu.

Birden yerde bir karaltının kıpırdadığını farketti. Hemen yerinden kalktı. Yüzüne bir mendil bağlayıp dumanların arasına daldı. Nihayet aradığını bulmuştu. Adam, yere oturmuş öksürüyordu.

İsrail'li ajan, sevinç içinde başını salladı. İşte almaya geldiği adam buydu. Hiç bir zaman idealistten korkmamak gerekti. Asıl, korkulacak olan da idealleri yozlaştırmaya çalışandı. Bu adam, ideallerin düşmanıydı. Daha adam Dick'in varlığını farketmeden, genç adam silâhının tetiğini çekti, kurşunları onun gövdesine boşalttı.

Sonra da arkasına bakmadan yürüdü. Ali Yasir'i alev alev yanan mezarında bırakmıştı.

Piste giden yolda biraz yürüdükten sonra onlara rastladı. Onlar ormandan çıkarken Dick de dönemeci yeni dönmüştü. Onu görünce durup, birbirlerine baktılar.

Dick, «Leyla,» diye seslendi.

Hamid kıza döndü. Kızın yüzündeki garip ifadeyi farkedince hiç sesini çıkarmadan bekledi.

Leyla yorgun bir sesle, «Dick, ben...» diye mırıldandı.

Bir tüfeğin patlamasıyla Leyla'nın da konuşması yarıda kesildi. Dick'in yüzünü birdenbire bir şaşkınlık ifadesi kaplamıştı. Sonra ağzının kenarından kan fışkırdı ve genç adam, ağır ağır yere yıkılıverdi.

Hamid hemen harekete geçti. Leyla'yı yere ittiği gibi kendisi de onun yanına uzandı. Ateş seslerinin geldiği tarafa baktı. Bir saniye sonra da ağaçların arasında gizlenen adamı görmüştü. Otomatik silâhının namlusunu iki ağaç arasındaki karaltıya yöneltti. Adam, kurşunun hedefine girince tetiği çekti. Otomatik tüfek, adamı ikiye biçmişti.

Hamid, Leyla'ya döndü. Kaba bir sesle, «Hadi yürü, buradan uzaklaşalım,» dedi.

Dinck inildiyordu.

Leyla, «Onu burada bırakırsak ölür,» dedi.

«Bırakmasak da ölecek. Hadi yürü gidelim.»

«Hayır, olmaz. Onu öbürlerinin yanına götürmeme yardım etmen gerekecek.»

«Sen delirdin mi? Geriye dönersen, başına gelecekleri biliyor musun? Seni asmasalar bile ölünceye kadar cezaevinde kalacaksın.»

Leyla inatla, «Umurumda değil,» dedi. «Sen bana yardım edecek misin, etmeyecek misin, onu söyle.»

Hamid, genç kıza bakıp başını salladı. Sonra tüfeğini kıza uzattı. «Sen bunu taşı.» Eğilip Dick'i omzuna aldı «Hadi gidelim Bir kaç dakikaya kalmaz, peşimize düşerler.»

***

Bin Ezra saatine baktı. Dörde geliyordu.

«Şu Allahın belâsı helikopter de nerede kaldı?»

Daha bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, uzaktan helikopterin sesi duyuldu. Bin Ezra, gökyüzüne bir göz attı. Ay batmıştı, onun için zifir karanlıktan başka bir şey göremiyordu.

On dakika sonra ses tam başlarının üstünden geldi. Sonra dağın tepesine doğru uzaklaştı ve nihayet duyulmaz oldu.

Ormanın içinden silâh sesleri duyuluyordu. İsrail'li onbaşı koşa koşa yanlarına geldi. «Bizi izliyorlar.»

«Sen onları oyalamaya çalış. Helikopter de neredeyse piste inecektir.»

Ancak silâh sesleri giderek artıyordu ve helikopter de hâlâ yere inmemişti. Motorunun sesi arasıra duyuluyordu.

İsrail'li onbaşı, «Elimizi çabuk tutsak iyi ederiz, Generalim,» dedi. «Adamlar peşimizdeler.»

Bin Ezra, başını kaldırıp gökyüzüne baktı. «Ne düşünüyorum biliyor musun? Tepemizdeki şu budala galiba yolunu kaybetti. Bu karanlıkta bizim yerimizi bulamıyor.»

Bedir, «Ateş yakarsak belki bizi bulması kolaylaşır,» dedi.

General: «İyi bir fikir ama öyle büyük ateşi neyle yakacağız? Çalı çırpı toplamak en aşağı bir saat sürer. Hem bunlarla ateş de yakamayız. Ağaçlar rutubetten sırılsıklam olmuş.»

«Ben yanacak şeyi buldum.»

«Nedir o?»

Bedir, uçağı işaret etti. «İşte bunu yakarsak mesele kalmaz.»

Bin Ezra, «Ama bunu göze alamazsın, değil mi?»

Silâh sesleri iyice yaklaşmıştı. «Ben ailemi bu cehennemden kurtarmaya gelmiştim. Bunu başaracağım.»

Bedir, pilot Hyatt'a döndü, «Uçağı ateşe vermeye ne dersin?»

Pilot, şaşkın şaşkın Bedir'e baktı.

Bedir homurdandı: «Şaka etmiyorum. Hayatımız buna bağlı.»

Hyatt, «Öyleyse kanatlardaki depoları açıp içlerine yanıcı madde koyuver,» dedi.

Bedir, «Hadi, depoları aç,» diye emretti.

Andy ile yardımcısı uçağın yanına koştular. İki dakika sonra da geri döndüler.

Andy: «Herşey hazır,» dedi. «Ancak uçağın infilak etmesi ihtimaline karşılık herkesi buradan uzaklaştırmak gerekiyor.»

Bin Ezra, gereken emri verdi. Herkesin alanın öbür ucuna toplanması aşağı yukarı beş dakika sürmüştü. Bin Ezra, «Yere yatın» diye bağırdı. Sonra askerlere ateş emri verdi. Askerler, uçağın kanatlarına nişan almışlar ve kurşunları hedefe ulaştırmışlardı. Biraz sonra uçak yanmaya başladı. Alevler gökyüzüne yükseliyordu.

Hyatt üzgün bir tavırla, mırıldandı, «Artık bunu da göremezlerse yukardakilerin gözleri kör olmuş derim.»

Bedir, pilotun pek üzüntülü olduğunu farketmişti. «Tasalanma dostum,» dedi. «Giden para olsun. Buradan kurtulursak sana yeni bir uçak alırım.»

Hyatt isteksiz isteksiz gülümsedi. «Parmaklarımı düğümleyip bekleyeceğim, patron.»

Bedir, kuşku dolu bakışlarla gökyüzünü inceledi. Arkadan silâh sesleri geliyordu. Genç adam, Jordana'nın yanına gitti. «Sen iyi misin?»

Jordana, başını salladı. Oğlanlar, annelerine sarılmışlar gökyüzüne bakıyorlardı.

Muhammed, «İşte sesi duydum,» diye bağırdı.

Dinlediler. Gerçekten helikopterin sesi duyuluyordu. Her dakika ses biraz daha yakından geliyordu. İki dakika sonra helikopter, yanan uçağın alevleriyle aydınlandı. Ve ağır ağır alana inmeye başladı.

Artık silâh sesleri pistin kenarından gelmeye başlamıştı. Helikopter yere indi. İlk dışarı fırlayan da Bedir'in babası olmuştu. Çocuklar hemen ona koştular, «Büyük baba!»

Dr. El Fay, çocukların ikisini birden kucakladı. Bedir ile Jordana da onun yanına gittiler. Hiç vakit kaybetmeden heli-

koptere binmeye başladılar. Kısa zamanda bu iş de tamamlanmıştı. Geride, sadece gerillaları oyalamaya çalışan bir kaç asker kalmıştı.

Bedir, merdivenin başında, Bin Ezra'nın yanında duruyordu. General, «Herkes helikoptere bindi mi?» diye sordu.

Bedir cevap verdi. «Evet.»

Bin Ezra, iki elini ağzına dayayarak avaz avaz bağırdı: «Askerlerini geriye çek, onbaşı.»

Uçağın benzin depolarından biri daha infilâk etmiş, çevre gündüz gibi aydınlanmıştı. Bedir, ormanın kenarından doğru geri geri yürüyen askerleri görüyordu.

Biraz sonra da askerler helikopterin yanına gelmişlerdi. Bin Ezra da askerin sırtını sivazladı.

Yanan uçaktan yayılan sarı ışık ormanın kenarını aydınlatmıştı. Bedir, birisinin ona seslendiğini duyar gibi oldu. Derken birdenbire genç kızın ormandan onlara doğru koştuğunu gördü. Arkasında da bir adam vardı.O da sırtına birini yüklemiş zorlukla yürüyordu.

Askerlerin biri hemen silâhını genç kıza çevirmişti. Bedir hemen silâha dirseğiyle vurup, namlunun yönünü değiştirdi. «Ateş etme,» diye bağırdı.

Leyla, «Baba! baba! baba,» diye seslendi.

Bedir, kızına koştu.

«Leyla, bu tarafa gel.»

Kız, kendini babasının kolları arasına attı. Bir asker telâşla yanlarına koştu.

«Buradan hemen uzaklaşmalıyız, efendim.»

Bedir, Hamid'i işaret ederek, «Ona yardımcı olun,» dedi.

Bir kolunu kızının boynuna doladı; onunla birlikte helikopterin merdivenlerini tırmandı. Hamid ile asker de Dick'i kollarından bacaklarından tutmuşlar, helikoptere bindirmeye çalışıyorlardı. Bin Ezra da merdiveni çıkıp helikopterin kapısına gelmişti.

İçerde Hamid ile asker, Dick'i yere yatırmışlar, Dr. El Fay ile yardımcıları da yaralıya kan vermek için gerekli hazırlığa

başlamışlardı. Bin Ezra, «Havalanalım,» diye bağırdı.

Büyük pervaneler dönmeye başladığı zaman Hamid generalin yanına gitti. Gerillalar alana varmışlardı. Hamid, «Yerinizde olsam orada durmazdım,» dedi.

Helikopter ağır ağır havalanırken Bin Ezra öfkeyle bağırdı. «Bütün gece hangi cehennemdeydin?»

«Sadece bana verilen emirleri yerine getirmeye çalışıyordum, efendim.» Suriyeli, Dick'in yanına diz çökmüş Leyla'yı işaret ederek, «Onun başına bir dert gelmemesine dikkat etmemi istemiştiniz.»

«Sana yanımdan uzaklaşmaman emre...» Yaşlı adamın yüzündeki öfke bir anda kayboldu. Yerini şaşkınlığa bıraktı. Ah, Tanrım,» diye bağırdı. Kılıcı elinden düştü. Suriyeli gence doğru bir adım atmak istedi, fakat yavaş yavaş yere yığıldı. Kaldı.

Hamid hemen generali yakalamıştı. Yaşlı adamın vücudundan oluk gibi kan akıyordu. Helikopter bir hava boşluğuna rastlayıp şöyle bir silkinince Hamid de dengesini kaybeder gibi oldu.

«General vuruldu,» diye bağırdı.

Bu sözler Hamid'in ağzından çıkar çıkmaz Bedir'le babası da Generalin yanına gelmişlerdi. Yaşlı adamı yavaşça yerden kaldırıp yatağa yatırdılar. Dr. El Fay, yaralıyı yan yatırıp yarasını incelemeye çalıştı.

General, «Boşuna uğraşma, dostum,» diye fısıldadı. «Vaktini şu gence sakla.»

Semir öfkeyle, «O gencin durumu iyi,» diye mırıldandı.

Bin Ezra yumuşak bir sesle, «Benim de bir şeyim yok,» dedi. «Oğlumu da gördükten sonra ölmekten korkmuyorum. Çok iyi bir iş yapmışsın, dostum. Tam bir erkek yetiştirmişsin.»

Semir'in gözleri yaşarmıştı. Yere diz çöktü, dudaklarını yaşlı adamın kulağına yaklaştırdı.

«Ona uzun süre yalan söyledim. Artık gerçeği öğrenmesi gerekiyor.»

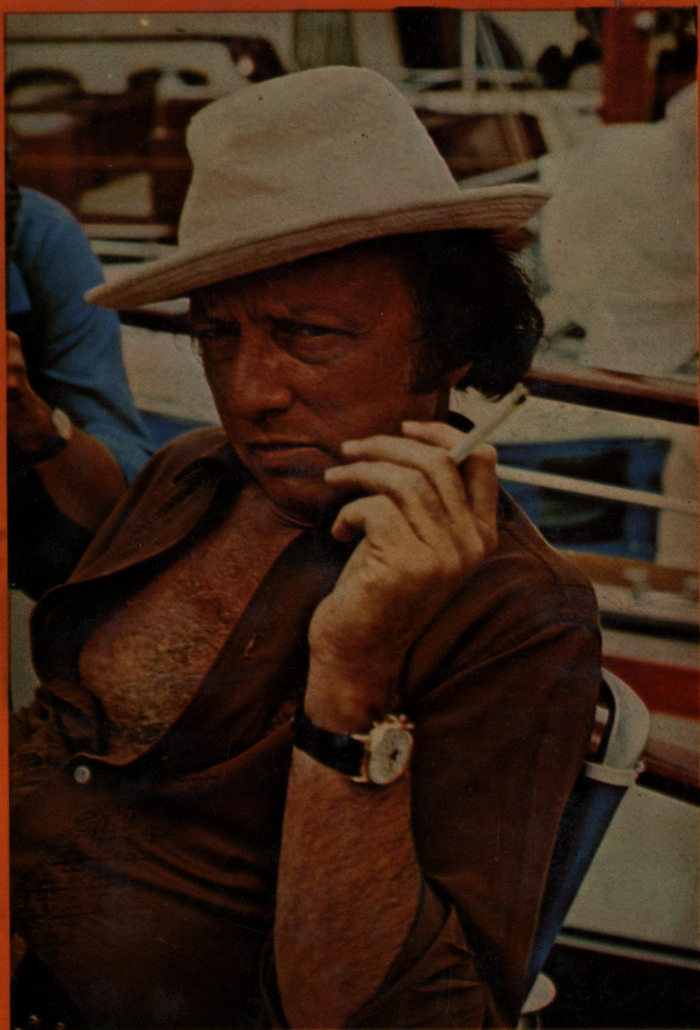
Can çekişen askerin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. «Gerçek nedir. Sen onun babasısın. Bunu bilsin yeter.»

Semir telâşla, «Onun babası ben değilim, sensin. Onu bu dünyaya getirenin de senin tanrın olduğunu bilmeli,» dedi.

Birdenbire Bin Ezra'nın gözleri parladı. Bedir'e baktı, sonra gözlerini tekrar doktora çevirdi. Son nefesini vermek üzere olduğu için sesi artık pek hafif çıkıyordu. Son sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez öldü.

«Tanrımız birdir. ondan başka tanrı yoktur...»

S O N

Harold Robbins